ادب تاریخ

(د پښتو ادبیاتو لرغونې دوره)

Ketabton.com

د ژبو او ادبیاتو پوهنځیو

د پښتو څانګو د لومړیو ټولګیو لپاره

محمد اسمعیل یون

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابـل پـوهنتون

ژبو او ادبیاتو پوهنځي

پښتو څانګه

ادب تاریخ

(د پښتو ادبیاتو لرغونې دوره)

د ژبو او ادبیاتو پوهنځیو د پښتو څانګو د لومړیو ټولګیو لپاره

محمد اسمعیل یون

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ادب تاريخ

ليکـــوال: محمد اسمعيل يون

ليکمهال: ۱۳۹۴ل کال

د ليکوال د خپرونو لړ: (۴۱)

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي څانگه

وېـبپـاڼـه: www.melitahrik.com

ډيزاينـگر: ضياء ساپی

پښتۍ ډيزاين: فياض حميد

چـاپشمېـر: ۱۰۰۰ ټوکه

چـاپـکـال: ۱۳۹۴ ل كال/ ۲۰۱۵م (لومړی چاپ)

د تحريك د خپرونو لړ: (۹۶)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور وداني ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

سرلیک	مخ
((ادب تاریخ)) یو غوره تدریسي اثر	۱
یوه اوږده تجربه او یوه ښه نتیجه	۵
د پښتو لرغوني ادب په باب یو نوی اثر له...	۹
سریزه	۱۳
لومړی څپرکی	
لومړۍ یا لرغونې دوره	۳۴
ادب	۳۹
ادبپوهنه	۶۰
ادب تاریخ څه ته وایي؟	۷۵
ادبي تذکره څه شی دی؟	۸۲
ادبي دورې څنګه ټاکل کېږي؟	۹۱
په پښتو ادب تاریخ کې د ادبي دورو وېش	۱۰۱
پښتو څو ادبي دورې لري؟	۱۱۴
تر لرغونې دورې دمخه پښتو ادب	۱۲۰
د پښتو ادب لرغونې دوره	۱۲۴
د لومړي څپرکي لنډیز	۱۲۸
د لومړي څپرکي پوښتنې	۱۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

د پښتو لرغونو ادبیاتو لویې حوزې ۱۳۱

غور ادبي حوزه ۱۳۴

کسي غره ادبي حوزه ۱۳۹

ملتان ادبي حوزه او نورې سیمې ۱۴۲

د دویم څپرکي لنډیز ۱۴۷

د دویم څپرکي پوښتنې ۱۴۹

درېیم څپرکی

د پښتو لرغونو ادبیاتو څېرې او د کلام بېلګې ۱۵۰

۱- امیر کروړ (جهان پهلوان) ۱۵۲

۲- هاشم د زید سرواني زوی ۱۶۹

۳- شیخ رضی لودي ۱۷۷

۴- نصر لودي ۱۷۷

۵- بېټ نیکه ۱۸۷

۶- شیخ اسمعیل ۱۹۵

۷- خرښبون ۲۰۱

۸- شیخ اسعد سوري ۲۰۸

۹- شیخ تیمن کاکړ ۲۲۳

۱۰- ښکارندوی غوري ۲۲۸

۱۱- ملکیار غرشین ۲۴۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲- تایمني	۲۴۶
۱۳- قطب الدین بختیار	۲۵۱
۱۴- سلیمان ماکو	۲۵۷
۱۵- شیخ متي	۲۶۱
۱۶- بابا هوتک	۲۷۴
۱۷- شیخ ملکیار هوتک	۲۸۰
۱۸- اکبر زمینداوري	۲۸۵
۱۹- سلطان بهلول لودي	۲۹۶
۲۰- خلیل خان نیازی	۳۰۲
۲۱- زرغون خان نیازی	۳۰۴
۲۲- زرغونه کاکړ	۳۱۲
۲۳- رابعه	۳۱۷
۲۴- دوست محمد کاکړ	۳۱۹
۲۵- شیخ عیسی مشواڼی	۳۲۵
۲۶- شیخ بستان بړیڅ	۳۲۹
۲۷- علي سرور لودي	۳۳۳
۲۸- میرمن نېکبخته	۳۳۸
۲۹- شیخ محمد صالح الکوزی	۳۴۲
د درېیم څپرکي لنډیز	۳۴۸
د درېیم څپرکي پوښتنې	۳۵۷

څلورم څپرکی

له نورو ژبو سره د پښتو ژبې اړیکي	۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- له عربي ژبې سره اړیکي ۳۶۱
۲- له دري ژبې سره اړیکي ۳۶۶
د شلورم څپرکي لنډیز ۳۶۹
د شلورم څپرکي پوښتنې ۳۷۱

پنځم څپرکی

د لرغوني دورې نظم ۳۸۲
الف- د پښتو ولسي شاعرۍ فورمونه ۳۷۴
۱- لنډۍ ۳۸۰
۲- سروکي (نیمکۍ) ۳۸۹
۳- د اتڼ نارې او نور ۳۹۱
۴- کاکړۍ غاړې ۳۹۸
۵- ببولاله ۴۰۰
۶- چاربیته ۴۰۳
۷- بدله ۴۱۷
۸- لوبه ۴۲۰
۹- بګتۍ او نور ۴۲۷
ب- له نورو ژبو څخه د نظم راغلي فورمونه ۴۴۴
۱- قصیده ۴۴۷
۲- غزل ۴۴۹
۳- مثنوي ۴۵۵
۴- رباعي ۴۵۷
د پنځم څپرکي لنډیز ۴۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پنځم څپرکي پوښتنې ۴۶۲

شپږم څپرکی

د لرغونې دور نثر ۴۶۳

د سالو وږمه ۴۶۶

تذکرة الاولیا ۴۶۷

تاریخ سوری او نور ۴۸۳

د شپږم څپرکي لنډیز ۴۹۵

د شپږم څپرکي پوښتنې ۴۹۸

اووم څپرکی

د لرغونې دورې د ادبیاتو لغوي شننه ۴۹۹

۱- متروکې کلمې ۵۰۱

۲- پخوانۍ خو کارېدونکې کلمې ۵۰۲

۳- جغرافیایي نومونه ۵۱۲

د اووم څپرکي لنډیز ۵۱۶

د اووم څپرکي پوښتنې ۵۱۸

اتم څپرکی

لرغونې دوره کې لومړنۍ منظومه ژباړه ۵۱۹

۱- لومړنۍ ژباړه کوم فورم لري؟ ۵۲۱

۲- د لومړنۍ منظومې ژباړې هنري ښکلا ۵۲۳

۳- د لومړنۍ ژباړې ژبنۍ پرتلنه ۵۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اتم څپرکي لنډيز ۵۲۷
د اتم څپرکي پوښتنې ۵۲۸

نهم څپرکی

لرغونې دوره کې لومړنۍ مشاعرې یا مناظرې ۵۲۹
شیخ رضی لودي او نصر لودي ۵۳۱
شیخ اسماعیل او خرښبون ۵۳۴
خلیل خان نیازی او سلطان بهلول لودي ۵۳۶
د نهم څپرکي لنډيز ۵۳۸
د نهم څپرکي پوښتنې ۵۳۹

لسم څپرکی

د لرغونو ادبیاتو محتوایي فورمونه ۵۴۰
ویاړنه یا فخریه ۵۴۲
ویرنه ۵۴۷
ستاینه ۵۵۰
ساقینامه او نور ۵۵۲
د لسم څپرکي لنډيز ۵۵۵
د لسم څپرکي پوښتنې ۵۵۶

یولسم څپرکی

د لرغونو ادبیاتو فکري څرنګوالی ۵۵۷
۱- اسلامي افکار ۵۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- غنايي افکار ۵۶۶
۳- حماسي افکار ۵۷۴
۴- ملي او نور افکار ۵۸۰
د يوولسم څپرکي لنډيز ۵۸۲
د يوولسم څپرکي پوښتنې ۵۸۴

دولسم څپرکی

د لرغونې دورې عمومي ځانګړنې ۵۸۵
خپل چاپېريال ۵۸۷
نږه والی ۵۹۰
د نورو ژبو اغېزې ۵۹۲
لوړتيا او ځوړتيا ۵۹۴
د دولسم څپرکي لنډيز ۵۹۸
د دولسم څپرکي پوښتنې ۵۹۹

ديارلسم څپرکی

د لرغونې دورې د ادبياتو کميت او کيفيت ۶۰۰
څومره والی ۶۰۲
څرنګوالی ۶۰۷
پرتلنه ۶۰۹
د ديارلسم څپرکي لنډيز ۶۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ديارلسم څپرکي پوښتنې ۲۱۳

څوارلسم څپرکی

په لرغوني ادبي دوره کې موثرې ټولنيزې سياسي پېښې او حادثې ۲۱۴

الف- سياسي، ټولنيزې او فرهنګي پېښې ۲۱۶

ب- د پېښو کرونولوژي ۲۲۲

د لرغونې دورې پای ۲۲۵

پايله ۲۲۷

د څوارلسم څپرکي لنډيز ۲۳۴

د څوارلسم څپرکي پوښتنې ۲۳۵

اخځونه ۲۳۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریظ:

((ادب تاریخ)) یو غوره تدریسي اثر

د پښتو ادبیاتو د بېلابېلو دورو په باب ډېر کتابونه لیکل شوي دي. خو څرنګه چې ددې ادبیاتو لمن ډېره پراخه ده، نو نورو لا زیاتو اثارو او تحلیلي لیکنو ته اړتیا شته. علمي او تحلیلي اثار ادب لوستونکو ته ددې زمینه برابروي چې د یوې ژبې د ادبیاتو ماهیت او د هغو تل ته ورکښته شي. د ادبیاتو پیغام په ښه ډول درک کړي او بیا دا پیغام نورو ته هم په ښه ډول انتقال کړي.

د پښتو ادبیاتو د تاریخ په باب دوه ډوله اثار لیکل شوي دي: یو هغه ډول اثار دي چې په خپله د ژبو او ادبیاتو پوهنځیو د استادانو او علمي مرکزونو د څېړونکو له خوا لیکل شوي او دویم بیا هغه ډول اثار دي چې د بېلابېلو لیکوالو له خوا له خپلې ژبې او ادبیاتو سره د مینې او ادبي ذوق له مخې لیکل شوي دي.

په لومړي ډول اثارو کې بیا دوه ډوله اثار دي: یو هغه دي چې علمي، تحلیلي او تدریسي اړخ لري او بل هغه ډل اثار دي چې علمي او تحلیلي ارزښت او اهمیت لري، خو تدریسي بڼه نه لري.

د ((ادب تاریخ)) تر نامه لاندې دا اثر چې تاسو په لاس کې دی، دا د هغو ګوتو په شمار اثارو په جمله کې دی چې هم علمي اړخ لري، هم تحلیلي او هم تدریسي اهمیت او ارزښت لري.

استاد محمد اسمعیل یون په لیکوالۍ کې (۳۰کلنه) او په استادۍ کې (۲۳ کلنه) تجربه لري، دا اثر یې د همدې اوږدې تجربې په رڼا کې لیکلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد یون د تېرو (۲۳) کلونو په بهیر کې ادب تاریخ مضمون تدریس کړی او په ادب تاریخ مضمون کې یې هم تر ډېره حده همدا لرغوني دوره تدریس کړې، نو یو څوک چې دوه لسیزې په متواتر ډول یو مضمون تدریس کړي، بې له شکه چې تر هر چا زیات د همغه مضمون بېلابېلو خواوو ته متوجه کېږي. پخوا چې په دې برخه کې کوم کار شوی او کوم اثار لیکل شوي، هغه ورته هم ښه معلوم دي او نوې اړتیاوې ورته هم ښې محسوسېږي. استاد یون دا اړتیاوې احساس کړي او په دې اثر کې یې هغو ته ځواب ویلای دی.

دا اثر د ادبپوهنې د دریو اساسي څانګو (ادب تیوري، ادبي کره کتنې او ادب تاریخ) د اصولو په رڼا کې لیکل شوی دی. ټول اثر جالب دی، خو ماته یې لغوي شننه او ارزونه هم ډېره جالبه وبرېښېده. په لرغوني دوره کې چې کوم شعرونه لیکل شوي، نه یوازې له هنري، تاریخي او ټولنیز لیدلوري ارزول شوي، بلکې له لغوي او ژبني پلوه هم ورته کتنه شوې ده د هر شعر کلمې په ګوته شوي دي: کومې کلمې پښتو دي؟ کومې دري او کومې عربي؟ په پښتو کې بیا کومې متروکې دي؟ کومې نیمه متروکې، کومې له دورانه نه دي غورځېدلي او کومې بیا راژوندۍ شوي دي. دې ټولو ته په دې اثر کې اشاره شوې او راسپړل شوې دي.

هر څېرکی خپل لنډیز او خپلې پوښتنې لري. که یو عام لوستونکی د یو څېرکي تفصیلي برخه ونه لولي او یوازې لنډیز یې هم له نظره تېر کړي، نو د هغه څېرکي له عمومي محتوا سره اشنا کېږي، تفصیلي برخه او د پوښتنو برخه یې بیا محصلینو ته ډېره ضروري ده. پوښتنې داسې جوړې شوي چې محصلین یې ځوابونه په متن کې موندلای شي. ځینې پوښتنې یې د محصلینو د کورني کار لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم خورا ضروري او مهمې دي. مانا دا چې دا اثر د داسې تدريسي اصولو او اړتياوو پر بنسټ ليکل شوی چې محصل او استاد دواړه مجبوروي په ګډه په تدريسي بهير کې برخه واخلي او د درسي بهير دوه مساوي خواوې وګڼل شي. دا کتاب ټول څوارلس څپرکي لري، يوه سريزه چې ددې کتاب د ليکلو طرز او اړتيا په کې روښانه شوي او يوه پايله چې په هغې کې له لوستونکو او محصلينو څخه ځينې غوښتنې شوي او همدارنګه د پښتو لرغونې ادب پر عمومي ځانګړنو يو ځل بيا بحث شوی او نچوړ يې وړاندې شوی دی. بله ښه خبره داده چې د اثر په سريزه کې د (ادب تاريخ) ټول هغه اثار معرفي شوي چې تر دې دمه د پښتو ادبياتو په باب په افغانستان، پښتونخوا او په نورو ځايونو کې ليکل شوي دي.

که څوک غواړي د ادبياتو په باب خپله مطالعه لاپسې وغځوي، نو پر دې کتاب سربېره هغو اثارو ته هم مراجعه کولای شي. ددې اثارو معرفي د پښتو ادبياتو په باب د ټولو ليکل شويو اثارو يو لنډ جاج هم موږ ته په ګوته کوي او دا فکر هم راکوي چې په دې برخه کې د نورو څومره اثارو د ليکلو اړتيا احساسېږي.

ددې کتاب ژبه خورا خوږه، روانه، عام فهمه، کره او معياري ده. د لوستو پر وخت محصل او عام لوستونکي تر ډېر زيات خوند اخيستی شي. زه نور نه غواړم ددې اثر په باب تر دې زيات څه ووايم، په پای کې دومره وايم چې د (ادب تاريخ) دا اثر د تدريسي اصولو په رڼا کې د تدريس لپاره د تدريس په ژبه ليکل شوی، نه يوازې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو د پښتو څانګې د لومړيو ټولګيو لپاره ګټور دی، زه هيله من يم چې د هېواد ټول دولتي او خصوصي پوهنتونونه به له دې اثر څخه د خپل تدريسي اثر په

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه ځکه ګڼه واخلي چې دا د لوړو زده کړو وزارت د تدریسي کاریکولم د محتویاتو په رڼا کې لیکل شوی دی او هغه ټول محتویات رانغاړي چې د کابل پوهنتون او لوړو زده کړو وزارت له خوا د (ادب تاریخ) د مضمون په چوکاټ کې د پښتو ادبیاتو د لرغوني دورې لپاره په پام کې نیول شوي دي. استاد پوهنوال محمد اسمعیل یون د پوهاندۍ علمي رتبې لپاره په دې اثر کې هغه ټول په پام کې نیولي، دلته یې ځای کړي او په ښه ډول یې څېړلي دي.

زه د پوهاندۍ علمي رتبې لپاره د استاد یون له خوا دا لیکل شوی اثر پوره، بشپړ او کره ګڼم، له ټولو مربوطو څانګو څخه هیله کوم چې استاد یون ته ددې مغتنم تدریسي اثر د لیکلو له امله د (پوهاندۍ) علمي رتبه منظور کړي او د کتاب د چاپ لپاره اقدام وکړي، ددې ترڅنګ استاد محمد اسمعیل یون ته د لوی خدای(ج) له درباره د اوږد ژوندانه ، زیاتو پرمختګونو او د هېواد د فرهنګ د بډاینې لپاره د لا زیات کار و زیار هیله لرم.

په زیات احترام

پوهاند محمد صابر خویشکی

د پښتو څانګې استاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریظ:

یوه اوږده تجربه او یوه ښه نتیجه

استاد پوهنوال محمد اسمعیل یون د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې له فعالو استادانو څخه دی. ده د خپلې لیکوالۍ په (۳۰کلن) بهیر کې زیات شمېر علمي او ادبي اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کړي دي. په دې اثارو کې یو شمېر داسې اثار هم شامل دي چې ده په پوهنتون کې د خپلو علمي رتبو لپاره لیکلي دي، علمي، څېړنیز، تحلیلي او تدریسي بڼه لري او له ځینو دې ډول اثارو څخه یې همدا اوس د هېواد په پوهنتونونو کې ګټه پورته کېږي. دا اثر (ادب تاریخ) چې اوس زموږ په لاس کې دی هم علمي او تدریسي بڼه لري. استاد یون دا اثر د (پوهاندۍ) علمي رتبې لپاره لیکلی دی. دا اثر د پښتو ادبیاتو لومړۍ یا لرغونې دوره رانغاړي. په دې اثر کې د پښتو څانګې درسي مفردات چې د لوړو زده کړو وزارت له خوا منل شوي او تائید شوي، هغه ټول په کې شامل دي. په خپله استاد یون له (۲۳) کلونو راهیسې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي په پښتو څانګه کې پر تدریس مصروف دی، د تدریس یوه اوږده تجربه لري او له نېکه مرغه د کوم مضمون په باب چې ده دا اثر لیکلی له نږدې شلو کلونو راهیسې همدا مضمون په تېره بیا د پښتو ادبیاتو همدا لرغونې او بیا منځنۍ دوره تدریسوي هم. نو یو څوک چې په یوه واحد مضمون کې د تدریس اوږده او پخه تجربه لري، که هغه په یاد مضمون کې د شاملو موضوعاتو په باب یو علمي او تدریسي اثر لیکي، نو پوره باور دی چې هر اړخیز به یې لیکي او تر نورو به یې ښه لیکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد پوهنوال محمد اسمعیل یون د پښتو څانګې په موافقه د پوهاندۍ علمي رتبې لپاره همدا (ادب تاریخ) موضوع ثبت کړه چې هدف ورڅخه د پښتو ادبیاتو د لومړۍ یا لرغوني دورې د ټول بهیر څېړنه او ارزونه وه. د څانګې هیله هم همدا وه چې په دې برخه کې داسې یو اثر ولیکل شي چې نه یوازې پښتو څانګه، بلکې د هېواد د نورو پوهنتونونو اړوندې څانګې هم د یاد مضمون په برخه کې د متفرقو او بېلابېلو اثارو له تدریس څخه هم خلاصې شي او یوازې داسې یو واحد تدریسي اثر چې مفردات یې د لوړو زده کړو وزارت له خوا تائید شوي او منل شوي وي، ولیکل شي. دا مفردات بایـد د تدریسي اصولو په رڼا کې وڅېړل شي، تحلیل شي، ارزونه یې وشي او داسې یو اثر ورڅخه جوړ شي چې پر محصلینو سربېره عام لوستونکي ترې هم موثره ګټه پورته کړي.

له نېکه مرغه چې استاد پوهنوال محمد اسمعیل یون دا اړتیا پوره کړه، په دې برخه کې یې دا ګټور اثر ولیکه. دا اثر یوه سریزه، یوه پایله او څوارلس څپرکي لري. په سریزه کې استاد یون د دې اثر د لیکلو میتودونو ته ګوته نیولې چې تر زیاته حده په کې له کتابتوني څېړنې کار اخیستل شوی او د عملي تدریس تجربه هم ورسره ملګرې شوې ده. په همدې سریزه کې یې ټول هغه اثار هم معرفي کړي چې د لرغوني دورې په ګډون د پښتو ادبیاتو په باب لیکل شوي دي. دا کار لوستونکو او محصلینو سره مرسته کوي چې د پښتو ادبیاتو د مطالعې، څېړنې او شننې په برخه کې ورته اخځونه او اثار تیار معلوم وي او دوی کولای شي په اسانۍ سره هغه ترلاسه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه څنګه چې استاد یون ورته اشاره کړې ده دا اثر د کتابتوني څېړنې او عملي تدریسي تجربې په رڼا کې لیکل شوی، رښتیا هم همداسې ده، دا کتاب په اصل کې یو تدریسي اثر او د تدریسي تجربې پر بنسټ لیکل شوی دی، باید همداسې وای، استاد یون په خپله هم تدریسي تجربه لري، زموږ د ځانګې او نورو اړوندو ځانګو اړتیا هم یو تدریسي اثر ته وه. له نېکه مرغه چې دا اړتیا ددې اثر په لیکلو سره خړوبه شوه.

لکه څنګه چې یادونه مو وکړه دا اثر (۱۴) څپرکي لري، په هر څپرکي کې تر تحلیل شوې او ارزول شوې موضوع وروسته د همغې برخې لنډیز راغلی دی او ټول اړوند معلومات په ډېرو مختصرو ټکو کې بیان شوي او ورپسې د همغه اړوند څپرکي پوښتنې دي. د هر څپرکي لنډیز لوستونکي سره مرسته کوي چې په تفصیلي برخه کې لوستل شوي مطالب یې بیا په ذهن کې له سره تداعي شي او یا که چېرې پر یوه مهال د هر څپرکي لوستلو ته وخت ونه لري، لنډیز یې ولولي. له محصلینو سره بیا تفصیل او لنډیز دواړه مرسته کوي چې تفصیل یې د تفصیلي معلوماتو لپاره او لنډیز یې حافظې ته د سپارلو په نیت ولولي او پوښتنې بیا دا مرسته کوي چې محصل په کار واچوي، د اړوندو پوښتنو ځوابونه د کتاب د متن په تفصیلي برخه کې پیدا کړي. پوښتنې محصل دې مجبوروي چې د یاد مضمون په برخه کې کورنۍ دندې واخلي او په دې برخه کې سیمینارونه ولیکي. مانا دا چې دا اثر محصل او استاد دواړه هڅوي چې په تدریسي بهیر کې د دوو فعالو خواوو په توګه برخه واخلي. نو ځکه خو موږ دې اثر ته د یوه ښه تدریسي اثر په سترګه ګورو. په دې اثر کې د لرغونې دورې د (۲۸) شاعرانو او یو تن نثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکونکي پر ژوند او د کلام پر بېلګو هر اړخیز بحث شوی، هم له شکلي پلوه او هم له محتوايي پلوه د دوی اثار تحلیل شوي دي. له شکلي پلوه د لرغونې دورې د نظم برخه پر دوو برخو وېشل شوې ده: هغه شعرونه چې په ملي اوزانو کې ویل شوي او هغه فورمونه چې له نورو ژبو او په تېره بیا له عربي ژبې څخه راغلي دي. له عربي ژبې څخه په راغلو شعري فورمونو کې (قصیده، غزل، مثنوي او رباعي) څېړل شوي او د ولسي ادبیاتو په برخه کې، لنډۍ، بګټۍ، سروکي او نړدې ټول پښتو فورمونه معرفي شوي او تحلیل شوي دي.

په دې اثر کې له ګڼو اخځونو څخه ګټه پورته شوې، خو خپل تحلیلي نظر او تدریسي تجربه هم ورسره ملګرې شوې ده.زه د خپلې تجربې پر بنسټ چې نږدې (۳۰)کاله کېږي پر تدریس بوخت یم، وایم چې دا اثر یو ښه غوره تدریسي اثر دی او استاد پوهنوال محمد اسمعیل یون چې د کوم مقصد لپاره لیکلی، د هغه لپاره یې پوره او کره ګڼم. زما له نظره دا اثر د (پوهاندۍ) علمي رتبې لپاره ښه او مناسب اثر دی، نو ځکه خو له ټولو اړوند څانګو، ادارو او لوړو مقاماتو څخه هیله کوم چې استاد یون ته ددې اثر د بشپړتابه له امله د (پوهاندۍ) علمي رتبه منظور کړي او همدارنګه ددې کتاب د چاپ په برخه کې ژر اقدام وکړي.

د هېواد د ملي فرهنګ د ښېرازۍ او استاد یون ته د لا زیاتو بریاوو هیله کوم

په ډېر درناوي

پوهاند یارمحمد یزال

د پښتو څانګې استاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریظ:

د پښتو لرغوني ادب په باب یو نوی اثر

له یوه نوي تعبیر او تفسیر سره

د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې استاد ښاغلي پوهنوال محمد اسمعیل یون د پوهاندۍ علمي رتبې لوړېدا ته د څانګې د استادانو د پرېکړې له مخې د ادب تاریخ (لرغونې دوره) تر سرلیک لاندې په نږدې (شپږ نیم سوه) مخونو کې په ترتیب سره په لاندې ډول خپل تدریسي اثر بشپړ کړی دی:

دغه علمي اثر له ټاکلو مفرداتو سره سم په لومړي څپرکي کې ادبتاریخ څه ته وایي؟ ادبي تذکره څه ته وایي، پښتو څو ادبي دورې لري، تر لرغونې دورې دمخه پښتو ادب او په خپله د پښتو ادب پر لرغونې دورې باندې بحث شوی دی. په دویم څپرکي کې د پښتو لرغونو ادبیاتو حوزې (غور، کسي غر او ملتان) راپېژندل شوې دي، تر څو د هغه دور دغه مهم مرکزونه د شاګردانو ادبي هڅې لاپسې ګړندۍ کړي، په دریېم څپرکي کې یې د پښتو لرغونو ادبیاتو څېرې لکه: امیر کروړ، بېټ نیکه، شیخ اسمعیل، خرښبون او نور راپېژندلي دي، دغسې په څلورم څپرکي کې یې د پښتو ژبې اړیکي له نورو (عربي او دري) ژبو سره وړاندې کړې دي، په پینځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څپرکي کې يې د لرغونې دورې پر نظم (ولسي او مشترک) بحث کړی دی، په شپږم څپرکي کې يې د لرغونې دورې په نثر بحث کړی، دا ځکه چې دغه برخه ډېره لږه ده او ځانته په مستقل سمستر کې د تدريس جوګه نه ده.

په اووم څپرکي کې د پښتو لرغونې دورې متروکې کلمې او جغرافيوي نومونه سپړل شوي دي، همدارنګه اتم څپرکي کې په لرغوني دوره کې پر لومړنۍ ژباړه بحث شوی او څېړل شوې ده، دغسې په نهم څپرکي کې د شيخ رضي لودي پاړکی او په غبرګون کې يې د نصر لودي پاړکی او د اسمعيل د نارو (څلوريځو) په غبرګون کې د خرښبون څلوريځ وړاندې شوی او سپړل شوی دی، په لسم څپرکي کې د لرغونو ادبياتو محتوايي فورمونه، لکه: وياړنه، ويرنه او نور تر بحث لاندې نيول شوي دي، ورپسې په يوولسم څپرکي کې يې د لرغونې دورې اسلامي افکار، حماسي افکار، ملي افکار او نور سپړل شوي دي، په دولسم څپرکي کې د لرغونې دورې عمومي ځانګړنې ښودل شوې دي، په ديارلسم څپرکي کې د لرغونې ادبي دورې پر کيفيت او کميت بحث شوی او په څوارلسم څپرکي کې د لرغونو ادبياتو مهمې ټولنيزې، سياسي څېرې او حادثې تر څېړنې لاندې نيولي دي، تر څو د لرغونې دورې ټولنيزې او سياسي څېرې وپېژندل شي او د حالاتو او حادثو په اړه معلومات ترلاسه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته ټکيو ته په پاملرنې د ښاغلي محمد اسمعيل يون دغه تاليفي اثر په دې ډول ارزوم:

۱- دغه تاليفي تدريسي اثر له نويو اصولو او ميتودونو سره سم ترپايه پورې په معياري بڼه ليکل شوی دی.

۲- تراوسه پورې د پښتو ادب تاريخ لومړۍ (لرغونې) دورې د غسې تدريسي اثر نه درلود، يا به د چپټر په بڼه تدريسېده او يا به هم د ناتکميلې تدريسي محتوا له اثارو څخه کار اخيستل کېده، زه فکر کوم چې ددې اثر په رامنځته کېدو سره به دغه خلا ډکه شي.

۳- په دې اثر کې په راټوله شوې ډېټا ډېر زيار او زحمت ويستل شوی دی، تعبير او تفسير يې ښه او په زړه پورې دی.

۴- د ښاغلي ليکوال په دې تاليفي اثر کې د اهميت وړ موادو څخه کار اخيستل شوی، اوډون يې سيستماتيک دی او منځپانګه يې هم ډېره ښه ده، نو ځکه يې بکروالی او نوښت په خپل ځای ډېر مهم دی، دا ځکه چې په دې برخه کې دا لومړنی ګام دی، کېدی شي چې په راتلونکي کې تر دې لا زيات ښه اثر وکښل شي، خو دا به يې د لارې مشال وي.

۵- ددې اثر په ليکلو کې له پخوانيو او اوسنيو مستندو او معتبرو مدارکو څخه کار اخيستل شوی، چې دغه اثر ته يې ښکلی خوند او رنګ وربښلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶- ژبه يې خوندوره، ساده، روانه او سليسه ده، غوټې او ابهام نه لري.

د پورته شپږو مادو له مخې زه د ښاغلي يون دغه علمي تدريسي اثر مثبت ارزوم او له مربوطو چارواکو څخه هيله کوم چې ددې اثر د بشپړاوي له امله ښاغلي يون ته د پوهاندۍ علمي رتبه منظور کړي، او هم يې د ژر چاپ سپارښتنه کوم او ليکوال ته يې په راتلونکي کې تر دې د لا زياتو برياوو هيله لرم.

په درنښت

ډاکتر محمداجان حقپال

د پښتو څانګې استاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

له (۱۳۷۱ل) کال څخه بیا تر (۱۳۹۳ل) کال پورې پوره (۲۳) کاله کېږي چې زه (یون) د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي په پښتو څانګه کې پر تدریس بوخت یم، د تدریس ډېره برخه مې په خپله څانګه کې پر مسلکي او اساسي مضامینو او کمه برخه یې تر پوهنځي بهر په نورو پوهنځیو او په خپله په خپل پوهنځي کې په نورو فرعي څانګو کې د پښتو ژبې او ادب پر تدریس تېره کړې ده.
په دې ټول بهیر کې له ځینو وقفو پرته چې هغه هم د جګړو او ځینو نورو عواملو له امله رامنځته شوي، د تدریس ټول جریان مې په منظم ډول پرمخ وړی دی، په خپله څانګه کې ما اکثره (ادبپوهنه) مضمون تدریس کړی او په ادبپوهنه کې هم (ادب تاریخ) او په ادب تاریخ کې بیا هم تر ډېره لومړۍ یا لرغوني دوره او بیا منځنۍ دوره.
لرغوني یا لومړۍ دوره مې ځکه ډېره تدریس کړې چې ما اکثره لومړي ټولګي ته تدریس کاوه چې دوه یا درې (الف، ب او ج) ټولګي به یې درلودل. په لومړي ټولګي کې له تدریس څخه زما هدف دا و چې یو خو نوي محصلین پر تدریس پیل کوي، زړونه او ذهنونه یې تازه وي، دا مهال که دوی ته پاخه بنسټونه کېښودل شي، نو د دوی د ذهني او فکري اعمار لپاره ډېر ګټور پرېوزي، نو که د ادبیاتو پیل دوی ته په ښه او منظم ډول تشریح شي، د دوی مینه او لېوالتیا ورسره زیاتېږي، خپل خپل تشبثات هم کوي نو ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د همدغه هدف لپاره کوښښ کاوه لومړي ټولګي ته تدریس وکړم. د (ادبپوهنې بنسټونه) او (ادب تاریخ) دواړه مضمونونه ما تدریسول. د پښتو څانګې د لومړي ټولګي په همدې لومړي سمستر کې محصلین له ادب، ادبیاتو، ادبپوهنې، ادب تاریخ، ادب تیوري او ادبي کره کتنې، ادیب، ادبپوه، شعر،شعار، نظم، نثر او ګڼو نورو اصطلاحاتو او مفاهیمو سره مخامخېدل، یوه اساسي پوښتنه به همدا وه خیر نو دا ادب څه شی دی؟ ددې پوښتنې په ځواب کې به ما دوی ته نه یوازې لومړنې معلومات او تعریفونه وړاندې کول، بلکې له دې سره اړوند پورتنې اصطلاحات به مې هم ورته تعریفول. د ادبپوهنې بنسټونه هغه مضمون و چې د پورتنیو اصطلاحاتو تعریفونه او مفاهیم یې مشخصول. دا مضمون مې نږدې پنځه لس کاله متواتر تدریس کړی، له دې لارې مې له محصلینو سره د پوهاوي او راپوهاوي مستقیم اړیکې ټینګ کړي او یوه مثبته تجربه مې ترلاسه کړې ده. د دې تجربې یوه برخه دا وه چې محصل باید شخصاً په تدریس کې د یوه ګډونوال په توګه مطرح شي. ما نه یوازې دوی ته کتابي تعریفونه او توضیحات وړاندې کول، بلکې د دوی نظریات مې هم اخیستل، دوی به خپل خپل تعریفونه او مفاهیم، انګېرنې او نظرونه هم وړاندې کول او بیا به مو په ګډه هغه تعریف ته ترجیح ورکوله چې کلونه کلونه به پرې پوهانو کار کړی و، د هغوی د تجربې نچوړ به و، حقیقت او واقعیت سره به یې سمون درلود، ادیبانو او ادبپوهانو ته به د منلو وړ و. دا خبره باید څرګنده شي چې په ټولنیزو علومو کې تعریفونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساینسي تعریفونو په بنه نه دي، چې مطلق او ثابت دي، د نظرونو اجماع ته اړتیا نه لري، د زمان او مکان موقعیت پرې هم اغېز نه کوي، ځکه چې پر تجربې ولاړ دي. هر هغه علم چې پر تجربې ولاړ وي، د هغه په تعریف کې د نظر اختلاف نه وي، خو ادبیات چې یو ژبنی هنر او ټولنیزه پدیده ګڼل کېږي، د ساینسي تعریفونو په چوکاټ کې نه را ایسارېږي. په داسې یو حالت کې د استاد او محصلینو ترمنځ د مفاهیمو د لېږد رالېږد، پوهاوی او راپوهاوی، د ګڼ شمېر سره ورته او بېلابېلو تعریفونو وړاندې کول او شنل خورا مهم دي.

د (ادبپوهنې بنسټونو) ترڅنګ مې (ادب تاریخ) مضمون هم تدریساوه، د لومړي ټولګي د لومړي سمستر لپاره د تدریسي کاریکولم له مخې د پښتو ادبیاتو (لومړۍ یا لرغونې) دوره غوره شوې ده، چې نږدې نهه سوه کاله ادبي بهیر رانغاړي. ددې مضمون د تدریس په برخه کې د استاد او محصل دواړو رابطه او همکاري ملګرې وه. د دواړو مضامینو د تدریس پرمهال نه یوازې محصلین په مستقیم ډول په تدریس کې برخوال وو، بلکې ما دوی ته د کورني کار په بڼه د ادب تاریخ د همدې دورې او ادبپوهنې د مضمون ټولې اړوندې موضوعګانې ورکولې او دوی به پرې علمي سیمینارونه ترتیبول. دا موضوعګانې د کتابتوني او ساحوي څېړنې په بڼه څېړل کېدلې، د شننې او ارزونې بڼه یې هم درلوده. دوی به چې کله خپل سیمینارونه بشپړ کړل، نو دوی ته بیا ددې مجال ورکول کېده چې خپل سیمینارونه په خپل ټولګي کې ولولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نور محصلین تر پوښتنې ګروپرنې وکړي، دې کار به د محصلینو استعداد هم ښکاره کاوه، د هغوی جرئت به یې هم زیاتوه، نیمګړتیاوو ته به هم متوجه کېدل او ترڅنګ به یې د اړوند مضمون او په هغه کې د شاملو محتویاتو له پراختیا سره هم مرسته کوله.

پر (۱۳۸۹ل) کال مې داسې یو کار وکړ چې د لومړي ټولګي په لومړي سمستر کې د ادب تاریخ به مضمون کې د لرغوني دورې شاملې (۵۶) موضوعګانې مې پر (۵۶) محصلینو ووېشلې، هر یو ته مې وویل چې دا مو د سیمینار موضوع شوه، ښه یې وڅېړئ، ویې شنئ او که چېرې ښې لیکنې مو وکړې، نو د یوه کتاب په بڼه به یې چاپ کړو او د همدې ټولګي د لومړي سمستر راتلونکو محصلینو ته به د یو مرستندوی درسي کتاب په بڼه کار ورکړي. څه زما مثبت فشار و او څه هم د محصلینو مینه، لېوالتیا. دوی ټولو خپل سیمینارونه بشپړ کړل، (۵۶) لیکنې مو په یوه واحد کتاب کې راټولې او (د پښتو ادب لرغونې دوره) نوم مو ورکړ، کتاب مو پر (۱۳۸۹ل) کال چاپ او بیا مو د محصلینو د تشویق په خاطر د ځینو محصلینو د والدینو په ګډون ورته د کتاب پرانیستې یوه پراخه غونډه هم جوړه کړه. لوستونکي اوس دا اثر په چاپي او برېښنایي بڼه ترلاسه کولای شي. دا په افغانستان کې څه چې په نړۍ کې به لومړی ګام وي چې د یوه ټولګي محصلین دې په خپله د خپل ځان لپاره درسي یا مرستندوی درسي کتاب ولیکي او عملاً دې تر نور محصلین ګټه پورته کړي. تر دې کال وروسته مې په بل لومړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې ټولا محصلینو ته چې ټول شمیر یې نږدې (۱۲۰) تنو ته رسېده، کورنۍ دندې یا سیمینارونه وسپارل، خو دا ځل خبره، شننه او یا هم سپړنه نه وه، دا ځل یوازې ژباړه وه. هغوی ټولو ته مې وویل، هر څوک چې پر هره ژبه پوهېږي، له همغې ژبې څخه دې پښتو ته یو یو اثر وژباړي. له سیاسي اثارو پرته بل هر ډول، علمي، ادبي، څېړنیز او نور اثار ژباړلای شي. محصلینو ته مې درې میاشتې وخت ورکړ او ورته مې وویل چې دا ژباړه مو د کورني کار او یا سیمینار په توګه درمحاسبه کوم او تر سیمینار هم زیاتې نمرې لري. دوی خپل کار ته اوږه ورکړه او په پای کې یې (۱۱۴) عنوانه بېلابېل ادبي، تاریخي، علمي او نور اثار وژباړل، دا هم په نړۍ او سیمه کې یوه بې سارې بېلګه ده چې د یوه ټولګي محصلین دې خپلې ټولنې ته پر یوه وخت دومره اثار ډالۍ کړي. دا اثار که څه هم ددې کتاب د لیکلو تر وخته نه دي چاپ شوي خو اکثره یې د چاپ وړ دي او زموږ د ټولنې د علمي او ادبي اړتیاوو د خړوب لپاره یې چاپ ضروري دی.

له دې سریزې څخه مې هدف دادی چې هر استاد ته په کار دي، د تدریس په بهیر کې خپله تجربه لاپسې پخه او بل پښت ته یې وړاندې کړي، محصلینو ته ددې مجال ورکړي چې هغوی په تدریسي بهیر کې د یوې اساسي برخې په توګه ګډون وکړي، نه یوازې دا چې د یوه بې دخله مخاطب په توګه یوازې د اورېدونکي په رول کې پاتې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما د (پوهاندی) علمي رتبې لپاره د تېزس موضوع ټاکله، نو د پښتو څانګې له مشرتابه او استادانو سره په مشوره مې د (ادب تاریخ) همدا (لومړنی یا لرغونې) دوره غوره کړه، څانګې هم په تېر تدریسي بهیر کې زما ماضي او تېرې تجربې ته په کتو سره له یادې موضوع سره موافقه وکړه، د ژبو او ادبیاتو پوهنځي او د لوړو زده کړو وزارت هم موضوع تائید کړه. تر هغه وروسته مې په دې برخه کې د ټولو لیکل شویو او متفرقو اثارو په راټولولو لاس پورې کړ. که څه هم په ټولیز ډول د پښتو ادب تاریخ او په تېره بیا د لرغونې دورې په باب ګڼ شمېر اثار لیکل شوي، اکثره یې پر خپل ځای او پر خپل وخت ګټور دي، خو داسې یو بل اثر ته هم اړتیا وه چې د تېرو لیکلو شویو اثارو مزایاوې هم ولري او په همدې مشخصه برخه کې د یوه اوږده تدریسي بهیر نچوړ او تجربه هم ورسره ملګرې وي.

نو په دې خاطر مې په ټینګه وپتېیله چې د ژبو او ادبیاتو پوهنځیو د پښتو څانګې محصلینو ته داسې یو تدریسي اثر ولیکل شي چې د پښتو ادب لرغونې دوره هم په ښه ډول توضیح او تشریح کړای شي او محصلینو ته هم ددې مجال ورکړي چې د تدریس پرمهال په تدریسي بهیر کې د یوه فعال عنصر په توګه مطرح شي. دلته غواړم په دې برخه کې هغو ټولو اثارو ته هم په لنډیز سره نغوته وکړم چې د پښتو ادب تاریخ د همدې لرغونې دورې په باب لیکل شوي او یا هم له دې دورې سره اړیکي لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې اثارو کې یو شمېر هغه اثار شامل دي چې په مشخص ډول د پښتو لرغونو ادبیاتو یا هم لرغونې دورې ته ځانګړي شوي دي. ځینې نور بیا داسې اثار دي چې په مجموعي ډول د پښتو ادبیاتو او په تېره بیا د هغو د بېلابېلو دورو؛ منځنۍ او یا کلاسیکې دورو په باب لیکل شوي او څه ناڅه یې پر لرغونو ادبیاتو هم رڼا اچولې ده.

د پښتو ادبیاتو پر شکلي او محتوايي اړخونو هم ځینې اثار لیکل شوي، چې هغو هم د پښتو ادبیاتو د لرغونې دورې منظوم او منثور کلام د بېلګو په توګه را اخیستي او هغه یې شنلي او ارزولي دي. دلته غواړو دې ډول اثارو ته اشاره وکړو:

د یادونې وړ ده، چې دا کار به لوستونکو او محصلینو ته د پښتو لرغونو ادبیاتو په باب د شوي کار، تحلیل، ارزونې او شننې یو جاج او انځور وړاندې کړي. درانه محصلین او لوستونکي کولای شي د لا زیاتو معلوماتو لپاره یادو اثارو ته هم مراجعه وکړي او له هغو څخه هم خپله خپله ګټه پورته کړي.

ترکومه ځایه چې د ادبي تاریخ لیکنې په بهیر پورې اړه لري، له ادبي څېړنو جوتېږي چې په معاصر مفهوم د ادبي تاریخ لیکنې بهیر د روانې لمریزې پېړۍ د دویمې لسیزې له لومړیو کلونو څخه راپیلېږي او تراوسه یې په دې تېرو اوو اتو لسیزو کې ډېر ورو پرمختیايي حرکت لرلی دی. موږ دلته ددې پرمختیايي یون ارزونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د لیکل شویو ادبي تاریخونو کره کتنه نه کوو، یوازې لیکلي ادبي تاریخونه او ادبي تاریخ ډوله اثار په ډېر لنډیز سره درپېژنو:

«د پښتو ادبي تاریخ د منابعو پېژندنه او ارزیابي» اثر لیکوال دغه لیکل شوي ادبي تاریخونه او ادبي تاریخ ډوله اثار په مناسب تفصیل سره معرفي کړي دي، موږ یې د نوموړي اثر په حواله په ډېر لنډیز سره درپېژنو:

تاریخچه شعر پښتو: په معاصر مفهوم د ادبي تاریخ لیکنې بهیر د ارواښاد پوهاند عبدالحی حبیبي له (تاریخچه شعر پښتو) نومي اثر څخه کېږي. ځینو بیا دغه اثر ادبي تاریخ ډوله اثارو کې شمېرلی، خو ځینو بیا له دې امله چې د ادبي تاریخي دورو وېش او ځینې نورې ځانګړنې لري، د پښتو لومړنی ادبي تاریخ بللی دی. ارواښاد استاد دغه اثر په دري ژبه لیکلی او په پرله پسې ډول په (طلوع افغان) کې خپور شوی پر (۱۳۱۴ل) کال د زمري د میاشتې پر (۱۳)مه نېټه یې خپرېدنه بشپړه شوې ده. (د اثر په دې وروستیو کې په کندهار کې په کتابي بڼه هم خپور شوی دی.)

د پښتو د ادب تاریخ: دا د پوهاند صدیق الله رښتین لیکلی اثر دی چې پر (۱۳۲۳ل کال یې ادبي جایزه ګټلې وه) او لومړی ځل پر (۱۳۲۵ل) کال د پښتو ټولنې له خوا چاپ شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادب: دا د پښتو ادب یوه لنډه رساله ده، چې اجمل خټک پر (۱۹۴۷م) کال په اردو ژبه لیکلی او تراوسه څو ځله خپره شوې ده.

پښتو ادب: دغه کوچنی ادبي تاریخ ډوله رساله پر (۱۹۵۱م) کال په کراچۍ کې چاپ شوی، خو د لیکوال نوم پرې نه دی لیکل شوی.

ادبیات سرحد لومړی ټوک: په اردو ژبه لیکل شوی ادبي تاریخ ډوله اثر دی، چې رضا همدافی لیکلی او پر (۱۹۵۳م) کال په لاهور کې چاپ شوی دی.

د افغانستان ادبیات په لرغونو زمانو کې (پښتو ادبیات): ارواښاد غلام جیلاني جلالي د پوهاند عبدالحی حبیبي د پښتو ادبیاتو تاریخ لومړی ټوک او پوهاند صدیق الله رښتین د پښتو د ادب تاریخ پر بنسټ لیکلی او خپلې څېړنې یې هم ورسره ملې کړي دي.

د پښتو ادبیاتو تاریخ دویم ټوک: دا ادبي تاریخ استاد حبیبي پر (۱۳۲۳ل) کال د کابل پوهنتون په چوکاټ کې د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تر تاسیس وروسته لیکلی او بیا لومړی ځل پر (۱۳۳۸ل) کال په کتابي بڼه چاپ شوی او بیا تر ننه څو ځله چاپ او خپور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د يادونې وړ ده چې ارواښاد علامه پوهاند حبيبي دمخه پر (۱۳۲۳ل) کال د پښتو ادبياتو تاريخ لومړی ټوک کښلی، چې له (۱۳۲۵ل) کال څخه تراوسه څو ځل چاپ شوی او په دريېم چاپ (۱۳۵۴ل) کال پرې ډېرې زياتونې هم شوي. دا اثر د ادبياتو پرځای د پښتو ژبې تاريخ دی، نو ځکه (د پښتو ادبي تاريخ د منابعو پېژندنه او ارزيابي) اثر ليکوال هغه د ادبي تاريخونو په لړ کې نه دی معرفي کړی.)

پښتو علاقايي ادب: دغه ادبي تاريخ ډوله اثر سلطان محمدصابر ليکلی او د کويټې اولس مجلې د (۱۹۶۳م) کال د خصوصي ګڼې په (۲۶۱-۳۰۴) مخونو کې چاپ شوی دی.

لغة البشتو: دا يو لنډ ادبي تاريخ ګوټی دی، چې استاد پوهاند حبيبي ليکلی او په عربي ژبه په قاهره کې چاپ شوی دی.

نظری به ادبيات پشتو: د پوهاند حبيبي عربي رساله پر (۱۳۵۶ل) کال سمندر غورياني دري ته ژباړلې او پر (۱۳۵۷ل) کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي له خوا چاپ شوې ده.

د پښتو ادبياتو تاريخ: دا يو درسي متن دی، چې پوهاند رښتين پر (۱۳۴۳ل) کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي د پښتو څانګې د څلورم ټولګي محصلانو ته ليکلی دی. دا اثر پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۳۴۶ل) کال دویم ځل لپاره بیا چاپ شوی، چې تر لومړي چاپ په کې زیاتوالی راغلی دی.

د پښتو ادب تاریخ: دا هم یو درسي متن دی، چې پوهاند عبدالحی حبیبي د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې د درېیم ټولګي د زده کړیالانو لپاره لیکلی او پر (۱۳۴۷ل) کال په ګستتنر ډول چاپ شوی دی.

د پښتو ادب لنډ تاریخ: دا هم پوهاند عبدالحی حبیبي د کابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې د څلورم ټولګي زده کړیالانو لپاره لیکلی او پر (۱۳۴۷ل) کال د پوهنتون په چاپ خونه کې ګستتنر شوی دی.

پښتو زبان و ادب پر ایک نظر: یوه ادبي تاریخ ډوله رساله ده، چې فقیر حسین ساحر په اردو ژبه لیکلې او پر (۱۹۶۵م) کال د پښتونخوا په پېښور کې چاپ شوې ده.

پښتو زبان اور ادب کی تاریخ: دا ادبي تاریخ محمد عباس مدني په اردو ژبه لیکلی او پر (۱۹۶۹م) کال د پښتونخوا په پېښور کې چاپ شوی دی.

تاریخ ادبیات مسلمانان پاکستان و هند: دا په اردو ژبه د هند او پاکستان د مسلمانو خلکو د ژبو او ادبیاتو د تاریخونو یوه اوږده لړۍ ده، چې د دیارلسم ټوک په پیل کې یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبیاتو ستر خپرکی په (۱۸۳) مخونو خوندي کړی دی. د ادبي تاریخ دا دیارلسم ټوک پر (۱۹۷۱م) کال د پنجاب پوهنتون له خوا د پاکستان په لاهور کې چاپ شوی دی.

روهي ادب: په پښتونخوا پېښور کې لومړنی لیکل شوی بشپړ ادبي تاریخ دی، چې پروفیسور محمد نواز طایر په دوو ټوکونو کې لیکلی او پر (۱۹۷۸م) کال د پېښور پوهنتون پښتو اکیډیمۍ له خوا چاپ شوی دی. (دا ادبي تاریخ اردو ژبې ته هم ژباړل شوی او په همدغه نوم چاپ دی.)

د پښتو ادبیاتو تاریخ: د پښتو ادبیاتو د تاریخ دا لړۍ د کابل پوهنتون استاد پوهنوال ډاکتر زېورالدین زېور په درېو ټوکونو کې د ادبیاتو پوهنځي د محصلینو لپاره، لومړی ټوک لرغوني دوره (۱۳۵۹ل)، دویم ټوک منځنۍ دوره (۱۳۵۷ل) او درېیم ټوک معاصره دوره (۱۳۶۰ل) کال لیکلې، دا اثار د کابل پوهنتون په چاپخونه کې ګستتنر شوي دي. (وروسته بیا دا درې واړه ټوکونه جلا جلا لومړی د ساپي د پښتو څېړنو او پراختیا مرکز، بیاد مومند خپرندویه ټولنې او په دې وروستیو کې د میهن خپرندویې ټولنې له خوا چاپ شوي دي.)

(د پښتو ادبي تاریخ د منابعو پېژندنه او ارزیابي) تر اثر وروسته بل اثر چې مونږ ته د پښتو ادبیاتو په باب لیکل شوي اثار راپېژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پښتو ادب تاریخ (کره کتنه) اثر دی. په دې اثر کې ادبي تذکرې هم معرفي شوي دي.

البته د پښتو ادب تاریخ (کره کتنه) اثر لیکوال ځینې هغه ادبي تاریخونه هم راپېژني چې د پښتو د ادبي تاریخ د منابعو پېژندنه او ارزیابۍ اثر د تالیف تر کال (۱۳۶۷لمري) څخه وروسته چاپ شوي یا لیکل شوي دي. موږ دلته د نوموړي اثر په استناد یوازې د ادبي تاریخونو او د هغو د لیکوالو نومونه راوړو:

۱- تاریخچه شعر پښتو (د پوهاند حبیبي)، ۲- د پښتو ادبیاتو تاریخ لومړی ټوک (پوهاند عبدالحی حبیبي)، ۳- د پښتو د ادب تاریخ د پوهاند صدیق الله رښتین، ۴- د پښتو ادبیاتو تاریخ دویم ټوک (پوهاند حبیبي)، ۵- د پښتو ادب تاریخ (پوهاند حبیبي)، ۶- د پښتو ادبیاتو تاریخ منځنۍ دوره (ډاکتر زېورالدین زېور)، ۷- د پښتو ادبیاتو تاریخ- اوسنۍ دوره د ډاکتر زېورالدین زېور، ۸- د پښتو ادبیاتو تاریخ (لرغونې او منځنۍ دورې)- لومړی ټوک (سرمحقق زلمی هېوادمل)، ۹- د پښتو ادبیاتو تاریخ دویم ټوک (معاصره دوره) (کاندید اکاډمیسین محمد صدیق روهي)، ۱۰- د افغانستان ادبیات په لرغونو زمانو کې (پښتو ادبیات) (غلام جیلاني جلالي)، ۱۱- د پښتو ادبیاتو معاصر تاریخ (شهسوار سنګروال)، ۱۲- پښتو ادب د پېړیو په پوړیو کې (حبیب الله رفیع)، ۱۳- لغة البشتو (پوهاند عبدالحی حبیبي)، ۱۴- د پښتو ادبیاتو تاریخ (پوهاند صدیق الله رښتین)، ۱۵- د پښتو ادب تاریخ (پوهاند

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالحی حبیبي)، ۱۶- د پښتو ادبیاتو لنډ تاریخ (پوهاند عبدالحی حبیبي)، ۱۷- د پښتو ادب لنډ تاریخ (څېړنوال سید محی الدین هاشمي)، ۱۸- تاریخ ادبیات افغانستان (محمد حیدر ژوبل)، ۱۹- پښتو ادب (اجمل ختک)، ۲۰- پښتو ادب (د لیکوال نوم یې معلوم نه دی)، ۲۱- پښتو ادب (عبدالحلیم اثر)، ۲۲- د پښتو شعر و ادب تاریخ (شېرافضل بریکوټی)، ۲۳- پشتو زبان ادب کی مختصر تاریخ (عبدالله جان عابد)، ۲۴- د پښتو ژبې او ادب تاریخ (پروفیسور حنیف خلیل).

دلته ځینې هغه ادبي تاریخونه چې د پښتو ادبي تاریخ د منابعو پېژندنه او ارزیابي نومي اثر تر چاپ او خپراوي وروسته چاپ شوي او یا لیکل شوي د پښتو ادب تاریخ (کره کتنه) اثر په حواله یې په ډېر لنډیز درپېژنو:

پښتو ادب لنډ تاریخ: څېړنوال سید محی الدین هاشمي لیکلی، د پښتو ادبیاتو لنډ تاریخ دی، چې (۱۳۸۲- ۱۳۸۳ل) کال کې د صبا مجلې په (۴۵-۹۷) ګڼو کې پرله پسې خپور شوی دی.

تاریخ ادبیات افغانستان: دا اصلاً د دري ژبې او ادبیاتو تاریخ دی، محمد حیدر ژوبل لیکلی، لومړی برخه کې د پښتو ژبې او وروسته د پښتو ادبیاتو په اړه ډېرې لنډې څرګندونې لري.

دا اثر لومړی پر (۱۳۳۶ل) کال او بیا تر (۱۳۸۲ل) کال وروسته څو ځله د میوند خپرندویې ټولنې له خوا چاپ شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو شعر و ادب تاریخ: دا ادبي تاریخ شېر افضل بریکوټي لیکلی او پر (۱۳۷۴ل) کال په پښتونخوا پېښور کې چاپ او خپور شوی دی.

پشتو زبان اور ادب کی مختصر تاریخ: دا ادبي تاریخ په اردو ژبه عبدالله جان عابد لیکلی او پر (۱۳۸۶ل) کال په پښتونخوا پېښور کې چاپ شوی دی.

د پښتو ژبې او ادب تاریخ: د پښتونخوا پېښور پوهنتون د پښتو ادبیاتو د ماسټرۍ د پروګرام د لومړۍ پارچې (مضمون) لپاره پروفیسور حنیف خلیل لیکلی او پر (۲۰۰۶م) کال په پښتونخوا پېښور کې چاپ شوی دی.

پشتو زبان و ادب کی تاریخ (ایک خاکه): حنیف خلیل په اردو ژبه لیکلی ادبي تاریخ دی، چې پر (۲۰۰۸م) کال په پښتونخوا پېښور کې د یونیورسټي بکس پبلشرز له خوا په (۷۴۸) مخونو کې چاپ او خپور شوی دی.

پر دغو اثارو سربېره په وروستیو کې یو شمېر نور اثار چې د لرغوني ادبي دورې په باب لیکل شوي دي، په دې ډول دي:

د پښتو ادب لرغوني دوره: دا هغه اثر دی چې پر (۱۳۸۸ل) کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د محصلینو له خوا په ګډه لیکل شوی او پر (۱۳۸۹ل) کال د یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلتوري یون له خوا چاپ شوی دی. په دې اثر کې د (۵۶) محصلینو له خوا (۵۶) بیلابیلې لیکنې راټولې شوي چې ټولې د لرغونې ادبي دورې او لـه هغـې سره پـر ترلـو موضـوعاتو راڅرخي. دا کتـاب هـم دلرغونې دورې د ادبیاتو په باب خورا مهم اثر دی.

د پښتو لرغونې شاعري: د پوهنمل سیدغني غني لـه خوا لیکـل شوی او پـه ننګرهـار کـې د مومنـد خپرندویـه ټـولنې لـه خـوا لـومړی ځـل پـر (۱۳۹۲ل) کـال چاپ شوی دی. دا اثـر د علمـي ترفیـع لپاره لیکل شوی او ټول شنل شوي او ارزول شوي موضوعات یې پر پښتو لرغونې شاعرۍ راڅرخي. دا اثر د پښتو لرغونې شاعرۍ د څېړنې او پېژندنې په برخه کې یو اختصاصي اثر ګڼل کېدی شي.

د پښتو ادبیاتو لرغونې دوره: دا اثـر اسـتاد (فریـد هـلال) لیکلی او په جلال اباد کې (کتاب خپرندویه ټولنې) له خوا په ښکلې قطع او صحافت چاپ شوی دی.

دا هـم د پښـتو لرغونـو ادبیـاتو پـه بـاب څېړنـه او شـنه ده او د ښـوونې او روزنـې پـوهنځي او د دارالمعلمینـو د اسـتادانو، محصلینو د یو شمېر پوښتنو او اړتیـاوو د رفـع کولـو لپـاره لیکـل شـوی دی. اثـر ډېـره تفصـیلي بڼـه نـه لـري، خـو د لوسـتونکو او محصلینو لپاره ګټور اثر ګڼل کېدی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړو پاڼو تول: د زرین انځور د (۱۱) لیکنو ټولګه ده چې دوه لیکنې یې د پښتو لرغونو ادبیاتو شننې ته وقف شوي او نورې یې د کلاسیکو ادبیاتو په باب دي، دا اثر پر (۱۳۹۴ل) کال د مومند خپرندویې ټولنې له خوا چاپ شوی دی.

((پورته مو د پښتو ژبې ځینې ادبي تاریخونه او ادبي تاریخ ډوله اثار چې په افغانستان او پښتونخوا کې چاپ شوي وو. په ډېر لنډیز سره دروپېژندل، د هغو پر منځپانګې، محتویاتو او نورو ځانګړنو مو ډېر بحث ونه کړ، خو دلته ددې خبرې یادونه ضروري بولو چې له څو ګوتو په شمېر ادبي تاریخونو پرته، زموږ زیاتره د ادبیاتو تاریخونه په عنعنوي او دودیزه بڼه لیکل شوي او د ادبي تاریخ لیکنې معاصر معیارونه، د لیکنې اصول او لارې په پام کې نه دي نیول شوي. سربېره پر دې په پښتو ژبه او ادب کې په معاصر مفهوم د ادبي تاریخ لیکنې بهیر، چې له پیلامې یې لږو ډېر اتیا کلونه تېرېږي، د نورو ګاونډیو ژبو په ځانګړې توګه د پارسي او اردو په پرتله ډېر ورو او په اصطلاح د مېږي په پله روان دی او په پښتو کې د یو جامع او عمومي ادبي تاریخ او یا د هرې ادبي دورې په اړه د یو ځانګړي ادبي تاریخ لیکنې لپاره اکاډیمیکې او هر اړخیزې څېړنې ته اړتیا شته.)) (۴۷: ۵۰۴- ۵۱۲)

ما په خپل دې اثر کې د لوړو زده کړو وزارت له خوا د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې د همدې لرغونې دورې لپاره د تصویب شوي کاریکولم ټول محتویات په پام کې نیولي او هغو ته مې داسې څېړنیزه، شننیزه او تدریسي بڼه ورکړې چې محصلین په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې خپل ځان شامل وګڼي. دا اثر له سریزې پرته تهول (۱۴) څپرکي لري. په لومړي څپرکي کې یې لومړۍ یا لرغونې دوره تشریح شوې، ادب تاریخ، ادبي تذکره څه ته وایي؟ پښتو څو ادبي دورې لري؟ دا مسایل تشریح شوي، تر لرغونې دورې دمخه پښتو ادب ته هم نغوته شوې او بیا د پښتو ادب لرغونې دوره شنل شوې ده. په دویم څپرکي کې د پښتو ادبیاتو لویې حوزې؛ غور، کسي غر، ملتان او نورې سیمې تشریح شوي او په دریيم څپرکي کې له امیر کروړه رانیولې تر شیخ محمد صالح پورې د پښتو ادبیاتو (۲۹)بېلابېلې څېرې؛ او د هغوی د کلام بېلګې تشریح شوي، هم د دوی ژوند ته کتنه شوې او هم یې کلام ارزول شوی دی. په څلورم څپرکي کې له نورو ژبو، له عربي او دري سره د پښتو ژبې اړیکې څېړل شوي، په پنځم څپرکي کې د لرغونې دورې نظم پر دوو برخو: د پښتو خپل یا ولسي ادبیاتو فورمونه، لکه لنډۍ، بګتۍ، سروکي او نور څېړل شوي او هم له نورو ژبو څخه راغلي نظمي فورمونه لکه، قصیده، رباعي، غزل، مثنوي او نور ارزول شوي دي.

په شپږم څپرکي کې د لرغونې دورې نثر: د سالو وږمه، تذکرة الاولیا او نور څېړل شوي دي. اووم څپرکي کې د لرغونې دورې د ادبیاتو لغوي شننه شوې، متروکې کلمې، پخوانۍ کلمې او جغرافیایي نومونه شنل شوي دي. په اتم څپرکي کې په لرغونې دوره کې منظومه ژباړه، د هغې فورم، هنري ښکلا او د هغې پرتلنه څېړل شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نهم څپرکي کې په لرغونې دوره کې د شيخ رضي لودي او نصر لودي، د اسمعيل او خرښبون او همدارنګه د سلطان بهلول لودي او خليل خان نيازي ترمنځ لومړنۍ مشاعرې او مناظرې څېړل شوې دي. په لسم څپرکي کې د لرغونو ادبياتو محتوايي فورمونه لکه وياړنه، ويرنه، ستاينه، ساقينامه او نور څېړل شوي او اورزول شوي دي. په يولسم څپرکي کې د لرغونو ادبياتو فکري ځرنګوالی، اسلامي افکار، غنايي افکار، سياسي افکار، ملي او نور افکار څېړل شوي او شنل شوي دي. په دولسم څپرکي کې د لرغونې دورې عمومي ځانګړنو ته نغوته شوې، ددې دورې د ادبياتو خپل چاپېريال، نږه والي، د نورو ژبو اغېزو، لوړتيا او ځوړتيا ته ګوته نيول شوې ده. په ديارلسم څپرکي کې د لرغونې دورې د ادبياتو ځرنګوالي او څومره والي يا کيفيت او کميت ته اشاره شوې او يو بل سره پرتله شوي دي. په څوارلسم څپرکي کې د لرغونې دورې موثرې سياسي او ټولنيزې پېښې او حادثې بيان شوي او د پښتو کرونولوژي راغلې ده او په همدې وروستۍ برخه کې د اثر پايله يا نتيجه راغلې ده. چې په عمومي ډول يې د لرغوې ادبي دورې ځانګړنې يو ځل بيا په ګوته کړې دي. د يادونې وړ ده چې د هر څپرکي په پای کې د هغه څپرکي محتوايي لنډيز او د محصلينو د فکر کارونې لپاره د هغه څپرکي اړوند پوښتنې هم راغلي، چې نه يوازې محصلين به د تدريس په بهير کې له دې پوښتنو سره مخامخېږي او هغوی به ورته ځوابونه پيدا کوي، بلکې دا پوښتنې به دوی ته د کورنيو دندو يا سيمينارونو په بڼه هم ورکول کېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی به په دې برخه کې لا ډېره پلټنه او څېړنه کوي، تشریحي، توضیحي، لنډ او تفصیلي ځوابونه به ورته پیدا کوي.

دلته ددې خبرې یادونه هم ضروري بولم چې دا اثر د پښتو ادبیاتو د لرغونې دورې په باب نه لومړنی اثر دی او نه هم وروستنی، دا د تېرو لیکلو شویو اثارو په دوام یو بل اثر دی چې د هغو پخوانیو اثارو ګټورې مزایاوې په کې هم خوندي دي او نوې زیاتونې هم لري. تر دې وروسته به نور اثار هم لیکل کېږي چې کېدی شي ددې اثر له ځینو ګټورو خواوو ګټه پورته کړي او لا ښه پوره او کره اثر ترې ولیکل شي، بشري ژوند د نورو تجربو او تېرو کارونو تداوم دی، علم هم پر یوه ورځ نه دی رامنځته شوی، د یوې ژبې د ادبیاتو څېړنه هم په یوه، دوو یا څو اثارور کې نه شي رالنډېدلای، هر اثر له یوه یا څو لیدلورو څخه د یوې ژبې پر ادبیاتو رڼا اچوي. دا اثر هم د تدریسي لیدلوري له مخې لیکل شوی، چې محصلین ورڅخه څرنګه ښه ګټه پورته کړي او ځان په تدریسي بهیر کې شامل وګڼي.

په دې اثر کې له کتابتوني څېړنې څخه زیات کار اخیستل شوی دی. کتابتوني څېړنه او ارزونه دلته ځکه ډېره کاربدلې چې دا د لرغونې دورې ادبیات دي، په دې برخه کې سړی مجبورېږي ټول یا هم اکثره هغه اثار ولولي چې تر دې وړاندې لیکل شوي، دا اثار یو پر بل پسې تعقیب او تحلیل کړي او ویې ارزوي او بیا خپلې لیکنې ته مسیر وټاکي. ساحوي څېړنه دلته ځکه ډېره عملي نه بریښي چې اوس ددې امکان نه شته چې څوک دې یوې ساحې ته لاړ شي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته دي د زر يو نيم زر كلونو پخوانيو اثارو به باب عملي پلټنه پيل کړې او يا دې د هغه وخت ليکل شوي اثار بيا مومې. البته دا کار ممکن دی چې پخواني ادبيات دې د هغو په پاب د پخوانيو اثارو ترڅنګ د ادبپوهنې او ادب تيوري د اصولو او نورو نويو اثارو په رڼا کې وارزول شي او وشنل شي.

په دې اثر کې د پښتو ادب د لرغونې دورې په باب له اکثرو پخوانيو او نويو ليکل شويو اثارو څخه ګټه پورته شوې او خپله تدريسي تجربه هم ورسره ملګرې شوې ده. هيله ده درنو لوستونکو ته هغه هدف او پيغام په ښه ډول ورسوي چې ددې اثر د ليکلو پرمهال په پام کې نيول شوی و.

په دې اثر کې دا ټکی هم د يادونې و بولم، لکه څنګه چې مې يادونه کړې، تر دې اثر دمخه هم د پښتو لرغونو ادبياتو په باب پامور شمېر اثار ليکل شوي او په دې اثر کې هم ورڅخه ګټه پورته شوې، ځينو ځايونو کې لکه د ليکوالو د پېژندنې په برخه کې له دې اثارو څخه په منظم ډول يوه برخه رانقل شوې، ځکه چې د پخوانيو ليکوالو د پېژندنې په برخه کې ډېر کم څه نوي زيات شوي، خو په دې برخه کې بيا هم د نورو ليکوالو د اثارو پرتلنه ورسره شوې، کوم ځای کې چې پخواني املا او انشا کې کوم سمون ته اړتيا وه، له سمون څخه هم کار اخيستل شوی، د تحليل په برخه کې پر پخوانيو شننو سربېره نورې زياتونې او سپړنې هم پرې زياتې شوي، نو ځکه خو که درانه لوستونکي د يوه اثر په اخيستل شوي متن کې ځينې بدلونونه ګوري، نو دا د همدغه نوي عصر د اړتيا مطابق ترسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي، د یوه لیکوال د پخواني تحلیل په دننه دننه کې ځینې نور تحلیلونه هم ورزیات شوي دي. ددې ترڅنګ تر یوه حده هڅه شوې چې د لرغوني دورې پر ادبیاتو زموږ د ادبپوهانو له خوا د شویو تحلیلونو محتوا راواخیستل شي، نه کټ مټ متن او کومو ځایونو کې چې د متن کټ مټ را انتقال ته اړتیا وه، هلته متن په همغه واحده بڼه را انتقال شوی دی.

په پای کې غواړم د پښتو څانګې له مشرتابه او درنو استادانو؛ پوهاند محمد صابر خویشکي، پوهندوی بخت میر وزیري، پوهاند یارمحمد یزال، پوهندوی دوکتور محمداجان حقپال، پوهنوال محمد رفیق رفیق او نورو څخه د زړه له تله مننه وکړم چې له پیله رانیولې او د اثر د بشپړاوي تر بریده پورې یې له ماڅخه خپلې ټولې ممکنه مرستې ونه سپمولې. همدارنګه قدرمن ورور ضیاءالرحمن ضیاء، چې ددې اثر په کمپوز، ډیزاین او سمون کې یې زیات زیار وګاله د زیاتې قدردانۍ وړ بولم. له خوږو محصلینو او ګرانو لوستونکو څخه هم هیله کوم چې ددې اثر تر چاپ وروسته د تدریس او لوستو پرمهال دې اثر ته بڼه ځیر شي او کله چې یې هر ډول نیمګړتیا ته پام شو، نو له ما سره دې اړیکي ټینګ کړي، چې هغه نیمګړتیا حل او په نورو چاپونو او یا هم بربښنایي بڼه کې یې سمون راولو.

په درناوي

د افغاني ادب د لا غوړېدو په هیله

پوهنوال محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

لومړی یا لرغوني دوره

څرنګه چې ادبیات په ژبې او ژبه بیا په قوم یا ملت پورې اړه لري، نو ښه به وي چې دلته په پیل کې د پښتنو د اصل و نسب او د پښتو ژبې د ریښې په باب هم لږ تم شو. د پښتنو د اصل او نصب په باب پوهانو بېلابېل نظرونه څرګند کړي دي: ((افغاني پوهان پښتانه اکثره د لرغوني باختریا خلک ګڼي، یو شمېر نا افغان معتبر لیکوال هم په دې عقیده دي چې پښتانه په وروسته زمانه کې له شمال څخه راغلي دي. پښتانه یو وخت د غور په غرونو کې متمرکز و او وروسته بیا مهاجرین ورسره یوځای شوي او د هغوی ژبه او دودونه یې منلي دي.)) (۴۲: ۲۶۸)

((ځینو تاریخپوهانو پښتانه سامي نژاده ګڼلي، خو موجوده پوهنه او تاریخي- مقایسوي ژبپوهه بیا دا یوه افسانه ګڼي. نویو علومو تاریخي واقعیتونه او د پېښو ډېر تیاره اړخونه د فني وسایلو په مرسته روښانه کړي او دې نتیجې ته رسېدلي چې پښتانه د لویو بشري کورنیو په ډله هندو اروپایي او په هغو کې بیا اریایي باختري توکم دی.)) (۱۸: ۵)

د نورو بېلابېلو تاریخي شننو، څېړنو، تاریخي اسنادو او تېر پېژندونکو وروستی نچوړ او نتایج هم دادي چې ((پښتانه د اریایي قومونو له جملې څخه یو قوم دی او دا قوم یا قبیله په لسو اریایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومونو کې تر ټولو قوي او غښتلی قوم و.)) ((پښتو ژبه د ژبو د هندو اروپايي کورنۍ، د ارياني څانګې د ختيزو ژبو په ډله کې يوه مطرح او پاموړ ژبه ده.))

((معاصره ژبپوهنه د تاريخي او پرتليزې ژبپوهنې د يوې نظريې په حکم اريايي مړې او ژوندۍ ژبې او لهجې پر دوو لويو څانګو وېشي چې هره يوه يې بيا دوه دوه ښاخونه لري:

لومړي باختري ژبې:

الف- جنوبي باختري ژبې: لکه ساکي، پښتو، اورمړي او پاميري ژبې.

ب- شمالي باختري ژبې: لکه سوغدي، ىغنوبي، خوارزمي، الياني او اوسيتي.

دويم ايراني ژبې:

الف- جنوبي ايراني ژبې: لکه زړه فارسي، منځنۍ فارسي، نوې فارسي، تاتي، بختياري او کومزاري.

ب- شمالي ايراني ژبې: کوردي، بلوچي، تاليشي او غلياني.))(۱۸: ۸)

د نړۍ د دايرة المعارف له مخې پر (۲۰۱۵م) کال په ټوله نړۍ کې د پښتنو شمېر تر (۶۰) مليونو تنو اوړي. خو دا ټول (شپېته مليونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنه) پښتانه په پښتو ژبه خبرې نه کوي، یو زیات شمېر یې داسې دي چې خپله ژبه یې هېره کړې ده.

ځینې نور یې بیا داسې دي چې کورنۍ او مورنۍ ژبه یې پښتو ده، خو د ښار، دفتر او بازار ژبه یې بله ده. کېدی شي د نړۍ په کچه له هرو دریو پښتنو څخه یوه یې خپله ژبه هېره کړې وي، خو له نسلي او روحي پلوه له پښتونولۍ څخه نه دي تېر شوي، ځان پښتون بولي او پر پښتونولۍ ویاړ هم کوي. په هندوستان او اوسني پاکستان کې په ډله ییز او کتله یي ډول نسلي پښتنو خپله ژبه هېره کړې او یا هم پرې هېره کړای شوې ده چې شمېر یې ملیونونو تنو ته رسېږي. د افغانستان په یو شمېر لویو ښارونو او نورو سیمو لکه کابل، هرات، فراه او نورو کې هم یو زیات شمېر پښتنو په ډله ییز او کتله یي توګه خپله ژبه هېره کړې ده، سره له دې چې له نسلي او کلتوري پلوه یې له خپل قوم سره رابطه نه ده شلېدلې، خو له ژبني پلوه ورته سخت زیانونه اوښتي دي. نړیوال دایرة المعارف چې په نړۍ کې د سلو ټاپ یا ګڼ ویونکو ژبو لست خپور کړی په هغه کې یې پښتو په دوو هېوادونو کې یاده کړې ده، په پاکستان کې یې د څلورو ګڼ ویونکو ژبو په ډله کې یاده کړې چې تر اردو، پنجابي او سندهي وروسته څلورم مقام لري او په افغانستان کې یې د لومړۍ ژبې په توګه یاده کړې چې تر بلې هرې ژبې زیات ویونکي لري. سره له دې چې پښتو د نړۍ په سلو ټاپ او ګڼ ویونکو ژبو کې حسابېږي او که ټول ویونکي یې په پام کې ونیول شي، د نړۍ په (۳۰-۴۰) مخکښو ژبو کې حسابېږي، خو بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم لکه څنګه چې په کار ده، پښتو ژبې ته د بېلابېلو عواملو او ګڼو دلایلو له امله هغومره کار نه دی شوی چې په کار و. دا کار بېلابېل عوامل لري چې د ټولو څېړل یې یو جلا بحث غواړي. دې سره سره چې پښتو ته ډېره سرکاري یا دولتي پاملرنه نه ده شوې، خو بیا هم پښتو ژبې د ولس په مټ خپل ځان ساتلی او د نورو قوي ژبو له یرغل سره یې مقابله کړې ده. ځکه خو نو ((پښتو ته د ژبپوهنې په اصطلاح (ځانساتې) یا محافظه کاره ژبه ویل کېږي او انګلیسي ژبې ته یوه ژبخوره ژبه.))(۶۱: ۳۲) هره هغه ژبه چې د پښتو ژبې په موقعیت او حالت کې واقع وای، ځان یې د قوي سیالانو په مقابل کې نه شو ساتلای. د پښتو ژبې په دفاعي سیستم کې د نورو عواملو ترڅنګ ادبیاتو او په تېره بیا ګړنیو ادبیاتو خپل خپل رول لرلی دی. د ادبیاتو یوه ځانګړنه همداده چې ((ادبیات یو ژبنی هنر ګڼل کېږي.)) کله چې ژبه نه وي ادبیات نه شته، څرنګه چې ژبه د ادبیاتو بنسټ ګڼل کېږی، دغسې ادبیات هم د ژبې په ښکلا، ځلا او بقا کې خپل رول لري. طبیعي خبره ده چې لومړی په یوه ټولنه کې ژبه رامنځته کېږي او بیا ادبیات، نو د ژبې یو معمول تعریف همدا دی چې ((د پوهولو او راپوهولو وسیله ده))(۴۶: ۴)

او یا هم ((ژبه د هغو اوزانو نوم دی چې انسان پرې خپل مطالب بیانوي، دېته په عربي کې (لسان یا لغت)، یوناني کې ورته (یوغوس)، په انګرېزي کې ورته (لینګویج) په پارسي او اردو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته (زبان) په سنسکریت کې ورته (جوا) او په پښتو کې ورته (ژبه) وایي.)) (۲۲: ۲۰-۲۱)

کله چې ژبه رامنځته شي، ورو ورو وده کوي او د بېلابېلو مفاهیمو او ضروریاتو د خړوب لپاره کارېږي. ادبیات هم د انسان د اړتیاوو د نامستقیم بیان د پوره کولو لپاره کارېږي او ادبي ژبه هم د همدې اړتیا پر بنسټ رامنځته کېږي. کله چې په یوه ټولنه کې ادبیات رامنځته شي، بیا په هغه ټولنه کې ورسره ټولې تړلې نورې اصطلاحګانې لکه، ادب، ادیب، ادبپوه، ادب تیوري، ادب تاریخ او نور رامنځته کېږي. ددې لپاره چې موږ د (ادب تاریخ) پر تعریف، هدف او ماهیت باندې ښه پوه شو، ښه به وي چې تر هغه وړاندې ځو پورتنیو نومونو یا اصطلاحاتو ته هم لږ تم شو او هغه هم په لنډیز سره معرفي کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادب

ادب په هره ژبه کې ځانته خپل لغت لري، په انګلیسي کې ورته (politeness)، په لاتیني کې ورته (urbanitate)، په فرانسوي کې (la politesse) په روسي کې ورته (вежливость) او نورو ژبو کې ورته نور لغتونه کارېږي، په عربي، پښتو، دري، اردو او ځینو نورو ژبو کې (ادب) کلمه په یو شان او تقریقاً په یو مفهوم کارېږي. (ادب) د ژبپوهنې له مخې د بل هر لغت په څېر لغوي او اصطلاحي ماناګانې لري.

پښتو- پښتو تشریحي قاموس کې یې د لغوي پېژندنې په اړه داسې راغلي دي: ((۱- عزت، خاطر، لحاظ، سرېتوب. ۲- تمیز، تهذیب، تعظیم. ۳- علم، پوهه، زده کړه. ۴- حیا، پرده، تربیت، پالنه.)) (۹: ۳۰)

د فرهنګ ادبیات پښتو درېیم ټوک لیکوال د (فرهنګ معین) په حواله د ادب لغوي مانا: ((فرهنګ، پوهه، هنر، ښه سلوک، تادیب او تنبیه راخیستې ده.))

پوهاند عبدالحی حبیبي د پښتو ادبیاتو تاریخ په لومړي ټوک کې لیکي: ((ادب په عربي ژبه کې ښېګڼې او کناست او د ژبې او زړه ظرافت او ذکاوت ته وایي، چې ظرافت او حسن تبادل یې لنډ لغوي تعریف دی.)) اما په اصطلاح کې ادب په دې ډول تعریفېږي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((ادب هغه پوهنه یا هغه ریاضت دی چې سړی د هغې په وسیله یو فضیلت او یوه ښېګڼه له ښېګڼو څخه مومي یا له تېروتنو او خطاوو څخه ژغورل کېږي. خلاصه: دا چې ادب د لغت او اصطلاح له مخې ښېګڼه ده، چې سړی له خطا او بدو څخه ساتي او په خوی او خلق اړه لري، چې بیان یې د اخلاقو د علم کار دی.)) (۱۴: ۱)

ګل پاچا الفت یې په ادبي بحثونه اثر کې داسې راپېژني: ((اصل یې (هذب) دی، بې عیبه په مانا. د هذب کلمه په اصل کې د هغې ونې لپاره استعمالېدله چې ځینې څانګې او ځینې ښاخونه به یې قطع شول او صافه به شوه، وروسته دا کلمه له محسوسیاتو نه معنویاتو ته رانقل شوه او هغه چاته هم وویل شوه، چې عیبونه به یې ورک شول، یانې مهذب به شو. اهل لغت ټول په دې باندې متفق دي چې د مهذب کلمه د یو کامل انسان لپاره د ونې له تهذیبه رانقل شوې ده... نو د هذب د کلمې (ذ) په (د) بدل شو او دغه ابدال په عربي کې ډېر مثالونه لري. لکه: هذم= هذب، جذم= جدم... نو هذب هدب شو او هدب په ادب بدل شو.

ځینې وايي چې په یوناني ژبه کې ادیب هغه چاته ویل کېده چې خبرې به یې خوږې وې او د ښه اواز او ښې نغمې خاوند به و، نو هر کله چې عربي او یوناني لغتونه یو له بل سره ګډ شوي دغه لغت هم له یوناني څخه اخیستل شوی دی.)) (۴: ۵-۶)

د (ادبي بحثونه) لیکوال په یو ځانګړي سرلیک کې د ادب د کلمې تاریخ داسې بیانوي: ((ځینې وايي چې دا کلمه (ادب) د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاهلیت په زمانه او د اسلام په ابتداء کې نه وه، ځکه چې نه د هغه وخت به ادبي اثارو کې راغلې او نه په قرانکریم کې شته، بلکې لومړی ځل دا کلمه په دې نبوي حدیث (ادبنی ربی فاحسن تادیبی) کې ذکر شوې ده.

((دا حدیث محدثینو په دغو الفاظو نه دی ضبط کړی) ځینې نور وایي چې دا کلمه د جاهلیت په زمانه کې هم وه او دا چې د هغه وخت په اشعارو او قرانکریم کې نه شته، ددې دلیل نه شي کېدی چې دا کلمه په هغه وخت کې هډو موجوده نه وه، دوی د خپلې مدعا د ثبوت لپاره دا دلیل راوړي. کوم وخت چې دا کلمه په حدیث او یا د اصحابو یا د تابعینو په اقوالو کې راغله او هېچا یې د مانا او مفهوم پوښتنه ونه کړه، معلومه ده چې پخوا هم وه او ارتجلاً نه ده ویل شوې. وایي چې دا کلمه د حضرت علي(رض) په اقوالو کې هم ډېره راغلې ده او د جاهلیت په وخت کې (اکثم بن سیقي) د بني تمیمو مشهور خطیب ذکر کړې ده.))

همدا لیکوال د ادب تعریف سرلیک لاندې لیکي: ((لغوي مانا خو یې تهذیب ده او څه شی چې له چا سره او یا کوم شي سره لایق او مناسب وي هم ادب ورته ویل کېږي، لکه د مجلس اداب، د معاشرت اداب او داسې نور...

اصطلاحاً: ادب هغه پوهه ده، چې انسان په خپله وینا او بیان کې خطا او غلطۍ څخه ساتي، ځکه ادبي علوم هماغه بلل کېږي چې د وینا ښه والی او بدوالی، غلط او صحیح، خوږوالی او پېکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

توب ښيي او په منثور او منظوم کلام کې د فصاحت او بلاغت له خوا بحث کېږي.

د ادب په تعريف کې ويل شوي چې ادب د ښو الفاظو په وسيله د خپلو احساساتو او ادراکاتو يا د زړه د خبرو ښکاره کول او د اورېدونکو په ذهن کې کېنول دي، ياني ادب يوازې د افکارو او روحي حالاتو اظهار نه دی، بلکې له يوه ذهنه بل ذهن ته انتقال او ابلاغ هم په کې ملحوظ دی.

دا انتقال که په ښه ډول او مهارت سره وي، چې هم په کې ښه کلمات انتخاب شوي وي او هم د کلماتو د ښه ترکيب او ښه استعمال په لحاظ د فصاحت او بلاغت مراعات شوی وي، ادب ورته ويل کېږي. که داسې نه وي نو عادي خبرې دي.)) (۴: ۸)

پوهاند صديق الله رښتين په خپل اثر (د پښتو د ادب تاريخ) کې ادب داسې راپېژني: ((ادب د عربو په لغت کې د پوهې، ځيرکۍ، بلنې او د هر شي د اندازې ساتلو په مانا وو راغلی دی او په اصطلاح کې ادب په دوه ډوله دی: يو نفسي ادب دی، چې اخلاقي فضيلت او ښېګڼې ته وايي او بل درسي ادب دی چې له دې څخه مطلب په ښه طريقه ويل او ليکل او خپل مطلب ښکاره کول دي.

ادب علم په اوله مانا د اخلاقو له علم څخه عبارت دی او په دويمه مانا د ادب علم هغه پوهنه ده چې د ويلو، ليکلو او ښې وينا ډولونه راښيي او د نظم او نثر حالات، ښه والی، بدوالی او نورې مرتبې بيانوي. په دې لحاظ هغه ټولې پوهنې چې سړي ته د وينا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډولونه په ښه طریقه لیکل او ویل زده کوي هغه د ادب علم بلل کېږي. هر کله چې د نظم او نثر د علومو د بیان، د تاریخ د لیکلو او د پوهولو راپوهولو دوه لارې دي، نو په دې دواړو کې مهارت پیداکول او په دې واسطه خپل مطالب او خیالات بیانول او ښکاره کول د ادب غایه او غرض ګڼل کېږي. د نوي ادب په مفهوم کې انتقادي روح لرل هم داخل دي.)) (۲۰: ۵)

د ((ادبي مسالې)) اثر لیکوال د ادب د اصطلاح د پېژندنې په اړه په تفصیل سره بحث کړی چې دلته یې په لنډیز سره ځینې څرګندونې را اخلو:

د ادب د کلمې د اشتقاق په برخه کې ډېرې خبرې شوې دي، یوه ډله لغت پوهان د ادب ریښه د اوستایي (دب) له ریښې سره مربوطه ګڼي، چې د لیکلو مانا لري او مونږ یې د دري ژبې (دبیر)، (دبیرستان) په کلمو کې، چې د لیکوال، منشي، ښوونکیو او ښوونځي ماناوې لري، راپاتې دی. ځینې وايي چې ادب د (ادیپوس) له یوناني کلمې څخه چې د لیکلو مانا لري، عربي ته ورغلی دی، ځیني نور بیا ادعا کوي چې ادب په اصل کې د عربي له هذب څخه مشتق شوی، یا ددې کلمې اوښتی شکل دی. (۶: ۲)

د (ادب مسالې) لیکوال وايي چې ماته دغه ټولې ادعاوې سمې بریښي او ددغو کلمو په شان یې تصادفي بولم، نه تاریخي. لیکوال دې برخه کې د ادب د مقولې د مفهوم د څرګندولو لپاره د عربو د مشهور لیکوال او څېړونکي (طه حسني) او دده د همکارانو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسانه او په زړه پورې تشریح راوړې، چې په «التوجیه الادبي» نومي اثر کې یې راوړې ده.

ادب دوې ماناوې لري: یوه خاصه مانا او بله عامه مانا.

د ادب مادې د اسلام په پیل کې پر دوو بېلو، خو سره نږدې ماناګانو باندې دلالت کاوه:

لومړی نفس ته د اخلاقي ښېګڼو او تعلیم او تمرین لپاره ریاضت ورکول او بله له دغه ریاضت څخه اغېزمن کېدل، ګټه اخیستل او د ښو اخلاقو کسبول.

وروسته بیا دغه مقوله د تعلیم او ښوونې په مانا مستقله شوه او مودب د فاعل اسم په صیغه د «ښوونکي=معلم» د اصطلاح د اندول په توګه استعمال شوه او د ادب کلمې پر هغو معلوماتو باندې دلالت کاوه چې ښوونکي به زده کوونکو ته له شعر او کیسو، اخبار، انساب او نورو هغو شیزونو څخه چې د ماشوم د نفسي تهذیب لپاره ده کاراوه او یا یې ورسره له علم او پوهې څخه په خوند اخیستلو کې مرسته کوله، ورزده کول.

د ادب او تادیب د کلمو استعمال په اسلامي لومړۍ پېړۍ کې رواج ومومند، په دې وخت کې عربي ثقافت یوازې دوه جنبې درلودې: دیني ثقافت او غیر دیني ثقافت. په دیني ثقافت کې قرآن، احادیث او ورسره مربوط موضوعات او په غیر دیني ثقافت کې شعر، اخبار، انساب او ورسره متعلق موضوعات شامل وو. دغه دیني ثقافت بیا وروسته د ادب موضوع شوه. په دویمه او درېیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هجري پېړۍ کې پر عربي ژبنيو پوهنو باندې پيل وشو ، نحو ، صرف او لغتپوهنه د خپلواکو علمي څانګو په بڼه رايج شول. په همدې ترڅ کې د ادب د مقولې ميدان پراخوالى وموند او په نظم او نثر او د هغه په شرحه او کره کتنه، اخبار، انساب او پر عربي ژبپوهنه باندې يې دلالت وکړ.)) (۶: ۳)

د ياد اثر ليکوال پر فطري او اکتسابي ډولونو باندې د ادب وېش، د غور او تامل وړ بولي او يادونه کوي چې حتى سليم عقل هم حکم کوي چې د هغو شيانو محتويات چې متقدمانو پر فطري او اکتسابي باندې وېشلي دي، ټول اکتسابي دي.

نوموړى د ادبي علومو د پېژندنې په اړه ليکي: ((پخوا ادبي علوم هغو پوهنو ته ويل کېدل چې د بليغې وينا لارې چارې او احوال يې ښودل، نو ادبي علوم د ژبنيو علومو او ژبنيو اثارو پر ټولې مجموعې باندې اطلاق کېدل، د ادبي علومو دغې ارتې ساحې پوهان دې ته مجبور کړل چې د څېړنې د اسانتيا لپاره يې پر بېلابېلو او سره جلا ، خو بيا هم مربوطو څانګو ووېشي.)) (۶: ۶)

د ادب مسالې ليکوال د ادبي علومو د څانګو پر پخواني وېش مفصل بحث کړى، چې دلته يې په لنډيز سره ځينې برخې را اخلو:

عربي او نورو پوهانو ليکلي، چې د ادب علم منظوم او منثور کلام د فصاحت او بلاغت په لحاظ مطالعه کوي... د ادب د علم موضوع کلام دى او څرنګه چې کلام له کلمو څخه جوړېږي، نو ادبي علم د کلماتو ډولونه او حالتونه څېړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ پوهانو د ادبي علومو څېړونکی ادیب بللی دی او له عالم څخه یې بېل کړی دی، یانې د دوی په عقیده که څوک د متداولو علومو په یوه څانګه کې تخصص ترلاسه کړي، عالم نومېږي، خو که د علومو په لویو باغونو کې له هرې څانګې څخه یو ګل وشکوي او ګلدسته ورنه جوړه کړي، ادیب بلل کېږي. لیکوال یادونه کوي چې: زموږ پخوانيو پوهان پر څانګو باندې د ادبي علومو د وېش په موضوع کې یو نظر نه لري. ځینې پوهان یې پر (اتو) څانګو، ځینې یې پر (دولسو) او ځینې نور یې پر (څوارلسو) څانګو وېشي. که ددې موضوع په باب ټولې نظریې سره یوځای کړو، نو ادبي علوم لومړی پر دوو لویو څانګو د اصلي او فرعي په حیث او بیا هره څانګه پر خپلو ځانګړو ښاخونو باندې وېشل شوې ده، چې دې لاندې وېش کې دغه څانګې (شلو) ته رسېږي.

د ادب د علم اصول پخوا هغو علومو ته ویل کېدل چې د ادبیاتو اصلي او اساسي موضوعات یې څېړل او له کلام یا کلمو سره یې مستقیم اړیکي درلودل. پر دې لاندې ښاخونو وېشل شوي دي:

۱- د لغت علم (لغتپوهنه) مفرد لفظونه یې د اصل، نوعې او مادې په لحاظ څېړل.

۲- د صرف علم: مفرد لفظونه یې د صورتونو او شکلونو په لحاظ څېړل.

۳- د اشتقاق علم، د لفظونو ترمنځ ګډ اړیکي یې د اصالت او فرعیت په لحاظ څېړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴- د نحوې علم: د لفظي شکلونو ترکیب او د اصلي ماناګانو له ایرادولو څخه يې بحث کاوه.

۵- د معاني علم: له لغوي ماناګانو پرته د افادو طریقې او ډولونه يې څېړل.

۶- د بیان علم: د مانا کیفیت او څرنګوالی يې د څرګندتوب او مهموالي له نظره څېړل.

۷- د عروضو علم: د شعرونو وزنونه او بحرونه يې مطالعه کول.

۸- د قافیې علم: د بیتونو د پای د کلمو د شکلونو څرنګوالی يې څېړه.

۹- د بدیع علم: د کلام لفظي او لغوي ښېګڼې او ښکلاوې يې څېړلې.

د ادب د علم فروعات هغو ته ویل کېدل چې له ادبیاتو سره يې بنسټیز او نېغ اړیکي نه لرل، خو په نامستقیمه توګه يې له ادبي موضوعاتو سره تعلق درلود او د ادب د علم د مرستیالو علومو په بڼه پېژندل کېدل، پر دې لاندې ښاخونو باندې وېشل شوي دي:

۱- د خط علم: د لیک او لیکنې انځورونه يې څېړل.

۲- نقد الشعر یا قرض الشعر: د منظوم کلام کیفیتونه او څرنګوالی يې څېړل.

۳- د انشاء علم: د منثور کلام کیفیتونه او څرنګوالی يې څېړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴- د محاضراتو علم: د حاضر ځوابۍ او بديهه ويلو اصول، طريقې او کيفيتونه يې څېړل.

۵- د تاريخ او قصص علم: د تېرو دورو د خلکو احوال اوضاع او دودونه يې څېړل.

۶- د انسابو علم: د کورنيو او قبيلو خپلوي او اړيکې يې څېړل.

۷- د مسالک او ممالک علم: د ښارونو، قصبو او کليو نومونه او اوضاع يې څېړل.

۸- د امثالو علم: د متلونو پېژندنه، منبع او د کارولو ځايونه يې څېړل.

۹- د تدوين علم: تدوين شوي شعرونه او د هغو مصنوعه ترکيبونه يې څېړل.

۱۰- د اغلوطاطو علم: هغه لفظونه او ترکيبونه يې څېړل چې د ژبې له قياسي قواعدو سره يې سمون نه درلود.

۱۱- د روايت علم: د رواياتو له احوال او د روايت له سموالي او ناسموالي څخه يې بحث کاوه.

له هغو تعريفونو څخه چې پخوانيو عربي او ختيزو پوهانو د ادب د علم لپاره راوړي دي، څرګندېږي چې زموږ د پخوانيو پوهانو په نظر د ادب د مقولې مفهوم او مدلول له ژبې سره او د ادب د علم مانا له ژبپوهنې سره برابره وه. ادبيات چې اوس يې موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې مقولې په توګه کاروو په عربو کې يې رواج نه درلود او د اتکل له مخې له ترکي ژبې څخه زموږ ژبو ته راغلی دی.)) (۶: ۹)

په (اريانا دايرة المعارف لومړي ټوک) کې د ادب د کلمې د پېژندنې په اړه داسې لولو: ((که څه هم د نورو ټولنيزو علومو او فنونو په څېر ادب کوم داسې ټاکلی او ځانګړی تعريف نه لري چې هر چېرې د هر چا لپاره يو شان د منلو وړ وي. له دې سره سره د ادبپوهانو او څېړونکو له خوا چې د ادب د کلمې د لغوي او اصطلاحي توضيح، تعبير او پېژندنې په برخه کې څه ويل شوي دي هغه ډېر مشترک ټکي سره لري.

((ادب)) عربي کلمه ده، چې ځينو فرهنګونو يې لغوي مانا: روزنه، ښه معاشرت، ښه کړه وړه، اخلاق او نمانځنه راخيستې او په ځينو کې يې مانا پوهنه، ځيرکي، فرهنګ او هنر راغلې دي. پخوا به د ادب کلمه په عامه توګه اصطلاحاً د لغاتو، صرف، نحوې، معاني، بيان، بديع، عروض، قافيه، د خط اصول، د قرائت اصول، انشاء، تاريخ پر علومو اطلاق کېدله، کله کله په عام مفهوم د يوې ژبې ټولو ليکلو اثارو ته هم ادبيات ويل شوي دي، خو اوس يې دغه لفظي او اصطلاحي تعبير بدلون موندلی او د اجتماعي علومو او فنونو د يوې سترې او مهمې څانګې په توګه هغه ژبنی هنر او فن دی چې ټولنيز واقعيتونه او حقايق په کې د ژبې په وسيله د ذهني تصويرونو او انځورونو له لارې څرګند پرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بله وینا: هره هغه ممتازه وینا که ګړنۍ (شفاهي) وي، که لیکنۍ، نظم وي که نثر، خو چې هنري ارزښت ولري، ادب بلل کېږي.)) (۲: ۲۵۸)

سید رسول رسا په ادبي تنقید کې ادب داسې راپېژني: ((د علم ادب یا لټریچر یو جامع تعریف او تشریح که د دنیا د موجود خیال مطابق وکړای شي، نو هغه به دا وي چې د انساني زړه له جذباتو، احساساتو او انساني میلان نه لبریزه تجربه چې د ادبي الفاظو په شکل کې په یو داسې جامع او ښکلي رنګ کې وړاندې شي، چې د ویونکي، لیکونکي یا ادیب مطلب پر اورېدونکي یا لوستونکي باندې په مکمل طور واضح شي، چې د هغه د زړه جذبات او احساسات هم هغه شان راولړزوي، لکه څنګه چې ادیب په زړه کې د لیک پر وخت رالړزېدلی او راپارېدلی وي او دغه شان لوستونکي یا اورېدونکي د ادیب د زړه له یوې مخصوصې ادبي تجربې پوره خوند واخلي. یانې ادب یوازې د احساساتو او جذباتو د ادبي الفاظو په ذریعه اظهار نه دی، بلکې له یو ذهن نه بل ذهن یا له یو زړه نه بل زړه ته انتقال او ابلاغ هم په کې ملحوظ دی.)) (۴۷: ۵۱)

د (ادب څه دی؟) لیکوال یې ګڼ شمېر پېژندنې وړاندې کړې چې یوه په کې داده: ((ادب د ادیب د خپل ځان یا جهان په هکله هغه اظهار دی، چې په کې د هغه محسوسات، جذبات او تخیل ګډ وي، هغه که په هره موضوع لیکي، ولې خالص د بهرنیو څیزونو او هم هغه شانتې په ساده ژبه نقشه نه وړاندې کوي، بلکې خپل تخیل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس ورسره په داسې رنګ ګډ کړي، چې د هر چا د خوند ځيز شي. په دې اولني اثر کوونکي ځيز ښکلې شاعرانه ژبه او جذبه وي. په دې باندې په جذباتو کې هم هغه شانتې ورې لويې څپې پيدا شي، لکه چې اديب محسوس کړي وي او تر هغه پس که عقل ترې فايده ولاړولی شي او هر څه ترې په ښه منطقي انداز راويستلی شي، نو وي دې.))(۴۷: ۵۳)

نومورې ليکوال په خپل پورتني اثر (ادب څه دی؟) کې د يو شمېر بهرنيو ادبپوهانو هغه پېژندنې هم راوړي چې د ادب يا ليټريچر (Literature) د کلمې د تعريف او پېژندګلوۍ لپاره يې په خپلو اثارو کې وړاندې کړي دي. موږ دلته ځينې دا پېژندنې را اخلو:

((که له موږ نه دا پوښتنه وشي، چې ادب وايي څه ته، نو زموږ لوی لوی نقادان به په دې وينا مجبور شي چې: که له ما نه پوښتنه نه کوې، نو زه پرې پوهېږم او که له ما نه پوښتنه کوې، نو بيا پرې هېڅ نه پوهېږم.))

(سنټ اګسټين انګرېزي ادبپوه)

په ادب کې منطقي رښتيا خو نه وي، ولې ادبي صداقت يا ادبي رښتيا په کې موجوده وي. (ارسطو)

بل ليکوال (ارنلډبيټ) بيا وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه به تاسو ته دا ووایم چې لټریچر (ادب) څه ته وايي؟ نه! زما دا ارمان دی چې ما تاسو ته دا بیانولی شوای، ولې زه به داسې ونه کړای شم، هېڅوک دا نه شي بیانولی په دې راز رڼا غورځولی شي، اشارې ورکېدی شي، بس تر دې نه زیات هېڅ نه شي کېدی.»

(هیډسن) لیکي:

« ادب پر دغو کتابونو او صرف پر دغو کتابونو باندې مشتمل دی، چې اول د خپلې موضوع او د بیان د چل له کبله د عامو خلکو د خوښې څیز شي، دویم په دوی کې د ژبې او د بیان د ښایست پوره پوره خیال ساتل شوی وي.»

هیډسن په بل ځای کې د ادبي اثر مقصد داسې ښودلی دی: «ولې د یو ادبي کتاب مقصد که هغه په معلوماتو کې زیاتوالی راولي او که نه، د جمالیاتي ذوق تندې سړول دي.»

د انګرېزي ژبې کره کتونکی (سکاټ جیمس) د ادب پېژندنې په اړه په زړه پورې څرګندونې لري او یوه ادبي پنځونه (تخلیق) له نا ادبي لیکنې څخه داسې بېلوي: « په یو ادبي تخلیق او نا ادبي تخلیق کې بېلګوټ ډېر ژرکېږي. هغه په دې رنګ چې د کوم تخلیق مورې جاج اخلو که د هغه په هکله دا پوښتنې وړاندې کړو:

۱- کومې دعوې چې شوې دي هغه غلطې دي که صحیح؟

۲- دلیلونه له منطقي پلوه سم دي او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- پر کومو خبرو چې يې بحث کړی دی هغه له دغې مسئلې سره څه تړون لري او که نه؟ نو دغسې تخليق يا تضنيف به نا ادبي وي. مثلاً د اقتصاديا تو په هکله يو کتاب يا پر سي‌است يوه رساله. ولې د کوم تصنيف په مطالبو کې چې له رښتيا او دروغو سره زموږ څه کار نه وي. کوم څه چې موږ يې په منطقي تله تلل ضروري ونه ګڼو، د کوم په هکله چې موږ د خپل ښايست له ذوق نه کار اخلو، کوم چې زموږ پر تخيل او وجدان باندې اثر وکړي. هغه ادبي تضيف دی او دغو تخليقاتو ته (اغېزناک ليک) وايي)). (۴۷: ۵۳) د (تخليق او تنقيد) اثر ليکوال هم د ادب د پېژندنې لپاره د بهرنيو پوهانو څرګندونې را اخيستې چې ځينې يې دلته را اخلو:

ليکوال (ميتهوارنلډ) وايي:

((ادب د انساني ژوند تفسير دی.))

نامتو ليکوال (نيومن) ليکلي دي:

((د ادبياتو مراد د ژبې په ذريعه د خيال څرګندول دي، خيال څخه مې مراد د تخيل احساسات، رايې، استدلال او د انساني دماغ نورې کيسې دي.))

بل ليکوال (هيډسن) ويلي دي:

((د ادب کار دادی چې معلوماتو کې يې ترقي يا وده وي او که نه، خو چې په کوم ډول يوه موضوع وړاندې کوي، هغه دومره خوندوره وي چې د انسان ښکلا ييزه تنده ماته کړي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (تخليق او تنقيد) اثر ليکوال د ادب د پېژندنې په اړه د بهرنيو ادبپوهانو د بېلابېلو نظرياتو د وړاندې کولو په پای کې د ادب تحليلي او تشريحي پېژندنه په دې ډول کوي:

((هر څه چې په ژوند کې دي، هغه په ادب کې شته، حقه خبره داده چې ادب هڅه د ژوند له تجربو سره نه پرې کېدونکی تړون لري، ځکه خو ادب د ژوند اظهار، يانې څرګندونه ګڼل کېږي. ادب دی که ژوند، دواړه يو بل نه ځان نه شي خلاصولی، که ادب له ژوند نه ډېر څه اخلي، نو ژوند ته ورکوي هم ډېر څه، د ادب عملي او ښکلاييز اړخونه د ژوند د ګڼو فيضو څرګندونه کوي، ادب نه يوازې زموږ احساسات رالړزوي، ورسره ورسره زموږ د معلوماتو پانګه هم درنوي. مطلب دا هغه څيزونه چې موږ ترې خبر نه يو ادب ترې موږه خبروي، همدغه د ادب د عملي اړخ په کارنامو کې شامله کارنامه ده. بل د ادب جمالياتي اړخ دی، چې د ښکلا، حسن او جمال په نامه يادېږي، لنډه دا چې ادب د يو قوم د عروج او زوال په مرحلو کې ډېر لوی لاس لري او حقه خبره داده چې د يو قوم د اجتماعي ژوند ټول اړخونه د ټولو فنونو په نسبت په ادب کې تر ټولو نه زيات جوت دي.)) (۲۱: ۳۲-۳۹)

د (پښتو ادب پوهنه) ليکوال هم د ادب په اړه د يو شمېر بهرنيو ادبپوهانو پېژندنې راخيستي، چې په خپلو اثارو کې يې د ادب د تعريف په باب وړاندې کړي، موږ يې دلته ځينې پېژندنې راوړو:

ليکوال (ډ سکودس) وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((هغه معلومات چې له کتابونو څخه نه حاصلېږي ادب دی.))

لیکوال (بروک) لیکلي دي:

((د لایقو ښځو او سړو لیکلي احساسات او خیالات په داسې رنګ څرګندول چې لوستونکي ترینه خوند واخلي.))

بل ادبپوه (امرسن) وايي:

((ادب د انسان هغه کوښښ دی، چې هغه په کې د خپل حالت د غلطیو تلافي کوي.))

په خپله د پښتو ادبپوهنه لیکوال د ادب کلمې د اصطلاحي پېژندنې په اړه داسې څرګندونې کړي دي: ((ادب هر څوک لولي، ولې چې ادب هغه سندره ده، چې په غم کې هم خوشالي راولي، د ژوند نه د مزې اخیستلو لپاره انسان کې نوې جذبه راپاروي، خو ادب نه خو مادي څیز دی، چې مشاهده یې وکړای شي او نه د ساینس څه کوټلې فرموله ده، چې سملاسي د انسان ذهن ته کوز شي. په دې هکله ډېر بحثونه شوي دي، خو ولې د خپلې معنوي ژورتیا او پراختیا له کبله د ادب یو جامع تعریف په لنډو ټکو کې چا تراوسه نه دی کړی.))

ادب ته په لویدیز کې د لیتراتوره یا لیتریچر (Literature) اصطلاح کارول کېږي، چې اصلاً له لاتنین کلمې څخه اخیستل شوې، چې مانا یې توری (حرف) دی.)) (۴۷: ۵۶)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (ادب تیوری اساسونه) اثر لیکوال لیکي: ((اوس په لویدیز کې معمولاً د (لیتراتوره) کلمه په دوو ماناوو استعمالېږي:

۱- د یوې موضوع په باب د لیکلو اثارو مجموعه، د هنري او ادبي صنایعو موجودیت یا نه موجودیت په کې اهمیت نه لري، لکه د طب په باب لیتراتوره (ادبیات) او داسې نور.

۲- هغه هنري اثار چې د بداعت او ښکلا، یانې د ادبي صنایعو مراعات په کې شوی وي. په دغه وروستۍ مانا په ختیځ او لویدیځ کې په یوه مفهوم استعمالېږي...

بدیعي ادب د هنر یوه داسې نوعه ده، چې د خلکو پر ذهن او روحیاتي نړۍ باندې زښته ډېره اغېزه کوي، د تفکر طرز او احساس یې روزي او د انساني اخلاقو، بشري عواطفو په سمون او هغو ته په سالم تشکل ورکولو کې لوی لاس لري. څومره چې لیکوال د خپل چاپېریال او خپلې ټولنې د ژوند پر رمزونو پوه او د هغو رسا افاده کوي، هماغومره دده د اثارو لوستونکي ته له دغو رمزونو څخه پرده پورته کېږي او د خپلې ټولنې ښه او بد درک کوي.)) (۳۱: ۳)

د ادبي مطالعاتو په لړ کې تل دا پوښتنې رامخې ته کېږي، چې څه شی ادبیات دي؟ او څه شی په ادبیاتو کې نه شو شمېرلای؟

دا پوښتنې ظاهراً ډېرې ساده او سطحي برېښي، خو ځوابونه یې بیا هومره اسانه نه دي.

د (ادبپوهنه) اثر لیکوال په دې هکله لیکي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((د لویدیځ یو ادبپوه (اډوان ګرینلا) د یوې ژبې ټول چاپ شوي او خطي اثار په ادبیاتو کې شمېري، که موږ د نومورې دا پورتنی نظر ومنو او د یوې ژبې ټول چاپ شوي او خطي اثار ادبیات وګڼو، نو بیا نور ټولنیز او سایسنې علوم (لکه فزیک، کیمیا، بیولوژي، هندسه، تاریخ، جغرافیه او...) څنګه د ځانګړو علومو او فنونو په توګه مطرح کولای شو؟ پر همدې اساس ویلای شو، چې د یوې ژبې ټول اثار ادبیات نه دي.)) (۴۸: ۲)

دلته د ادب او ادبیاتو د لغوي او اصطلاحي مانا په باب د بحث دا خوره وره لمن راټولوو او د پایلې په توګه وایو:

((ادبیات د ادب جمع ده او په نننیو ادبي څېړنو کې یې یوه ډېره عامه پېژندنه داسې ده، چې ادبیات د اجتماعي علومو او فنونو د یوې سترې او مهمې څانګې په توګه هغه ژبنی هنر او فن دی چې ټولنیز واقعیتونه او حقایق په کې د ژبې په وسیله د ذهني تصویرونو او انځورونو له لارې څرګندېږي. یا په بله وینا:

((ادبیات د یوې ژبې د لیکلو او نالیکلو هنري اثارو مجموعې ته ویل کېږي.)) دغه پورتنۍ څرګندونې د ادبیاتو یوې کوټلې او منلې پېژندنې لپاره داسې هم افاده کولای شو: ((هره هغه وینا چې ګړنۍ وي که لیکنۍ، نظم وي که نثر، خو چې هنري ارزښت ولري ادب بلل کېږي.)) (۴۷: ۵۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادیب: هغه چاته ویل کېږي چې ادبیات رامنځته کوي، لیکوال او شاعر دواړو ته د ادیب اصطلاح کارېږي. یانې هر هغه شخص چې د هنري ادبیاتو د پنځونې سبب کېږي، هغه ادیب دی.

لیکوال: موږ په پښتو کې د ادیب کلمې د انډول لپاره لیکوال کاروو، لیکوال په عامه مانا هغه چاته ویل کېږي چې لیک کوي که هغه د ژوند په هره برخه کې وي، خو په ځانګړې او خاصه مانا د لیکوال کلمه هغه چاته کارول کېږي چې هنري لیکنې کوي مانا همدا ادبیات پنځوي.

شاعر: هغه چاته ویل کېږي چې شعر لیکي، شعر هم په حقیقي مانا. یانې دا چې کلام یې هنري ارزښت ولري او له ناظم سره یې توپیر په همدې هنري ارزښت کې دی.

ناظم: هغه چاته ویل کېږي چې نظم جوړوي. نظمونه معمولاً له هنري ښکلا څخه ډېر برخمن نه وي، خو وزن او اهنګ یې اساسي برخه ده.

نظم: ((په لغت کې د مرغلرو پېیلو، ترتیبولو، سینګارولو، شعر ویلو او وزنوال کلام ته ویل کېږي.)) (۳۷: ۲) او په اصطلاح کې ((همغه کلام دی چې وزن او اهنګ ولري.)) په یوه نظم کې کېدی شي پر وزن او اهنګ سربېره هنري ښکلا هم ځای پرځای شوي وي، دې حالت کې نظم پر خپل نظمي جوړښت سربېره شعري کیفیت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلوي، خو که ښکلا ييز کيفيت ونه لري يو موزون کلام يوازې د نظم بڼه خپلوي.

نثر: ((نثر عربي کلمه ده، په لغت کې شيندلو او پاشلو ته وايي، په اصطلاح کې همغه کلام ته وايي چې مقيد وزن او اهنګ نه لري.)) البته مسجع نثر د خوند، لذت او ضرورت لپاره ځای نيم وزن او اهنګ لري او ځينو برخو کې پر قافيې سربېره له رديف څخه هم برخمن وي. ځينو نورو بيا يوازې د وزن له قيد څخه ازاد متن ته نثر وايي.

((نثر په لغت کې پاشلو او تيتولو ته وايي، خو په اصطلاح کې هغه کلام دی چې د وزن له قيد څخه ازاد وي.)) (۲۲: ۴۱)

لنډه لنډه کيسه، لنډه کيسه، منځنۍ کيسه، اوږده کيسه او يا هم اوږد داستان د منثورو فورمونو له مشهورو ډولونو څخه دي.

له مانيز پلوه ادبي اثار ډېر ډولونه لري، نږدې هره محتوا چې رانغاړي تقريباً په همغه نامه يادېدلای شي. لومړی شخص چې ادبيات يې د محتوا له مخې ډلبندي کړل، ارسطو و چې په خپل اثر (کتاب الشعر) يا (بوطيقا) کې يې ادبي اثار پر دريو ډولونو: ((اپيک، (رزمي) ليريک، (غنايي) او ډراماتيکو اثارو وويشل.))(۱: ۱) په پښتو کې هم ددې کته ګوريو ترڅنګ وياړنې (فخريې) ويرنې، مرثيې او حبسي شعرونه هم شته، دې ټولو ته به پر خپل ځای نغوته وکړو. دا پورته مسايل چې موږ يې يادونه وکړه، طبيعي خبره ده چې د يوې پوهې له مخې شنل کېږي او ارزول کېږي او يو پوه يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم ته اړتیا لري چې ادبي اثار تحلیل کړي، ویې ارزوي. هغه علم چې ادبیات له هر اړخیز پلوه څېړي هغه ته (ادبپوهنه) وایي، ښه به وي چې دلته لومړی پر ادبپوهنې او بیا د هغې پر بېلابېلو څانګو لږ بحث وکړو. له دې بحث څخه مو هدف دادی چې کله هم د ادب تاریخ له نظره د پښتو ادبیاتو لرغونې دوره څېړو، نو د ادبپوهنې له څانګو او د هغې له اصولو سره اشنا کېدل راته ضروري دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبپوهنه

ادب پوهنه: د ((ادب)) او ((پوهنه)) له یوځای کېدو څخه جوړه کلمه ده، چې لغوي مانا يې د ادب یا ادبیاتو پېژندنه یا د هغې په هکله پوهه او زده کړه ده. په عام مفهوم ادبپوهنه هغه پوهه ده چې د ادبیاتو په هکله څېړنه کوي یا په بله وینا: هغه پوهنه چې ادبیات مطالعه کوي ادبپوهنه بلل کېږي.

د ادبپوهنې یوه بله پېژندنه په دې ډول ده:

((ادبي اثار، شعر او هنري نثر د هنر له ډولونو څخه دي او د ټولنیز شعور یوه بڼه ده، هغه پوهنه چې د ټولنیز شعور دغه بڼه مطالعه کوي د ادبپوهنې په نامه یادېږي.)) (۴۷: ۱۱۸)

(ادبیات) او (ادبپوهنه) ادبي څېړنې او ادبي مطالعات دوه ځانګړي اصطلاحات دي، که د دوی ترمنځ نږدې اړیکي شته، نو ترڅنګ يې د بېلتون داسې لیکه او کرښه هم شته چې دوی په خپله، خپله ځانګړتیا او جلاوالی څرګندوي.

د (ادبي تیوري او ادبي کره کتنې اثر لیکوال په دې اړه لیکي:

((پر دې باید وپوهېږو چې ادبپوهنه، ادبي څېړنې، ادبي مطالعات او ادبیات یو له بله څرګند توپیر لري، په دې مانا چې (ادبیات) یو ژبنی هنر دی او (ادبپوهنه) د هنر د بېلابېلو اړخونو علمي مطالعه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هم جوته ده چې ((ادبپوهنه د کلمې په علمي مفهوم ساینس نه دی، خو د نورو ټولنیزو علومو په لړ کې یو ډول پوهه ده.)) (۵: ۱)

د ادبیاتو او ادبپوهنې ترمنځ یو ډېر ستر توپیر دادی چې ادبیات تخلیقي اړخ او جنبه لري، ادیب یې رامنځته کوونکی او پنځوونکی دی او ادبي مطالعات یا ادبي څېړنه (ادبپوهنه) د ادب په هکله د یو ډول پوهنې ترلاسه کول یا زده کړه ده. په دې مانا چې لوستونکی د نورو تخلیق کړي ادبي اثار لولي او تر تحلیل وروسته پرې ځان پوهوي.

همدې محتوا ته په کتنه ادب پنځوونکی یا تخلیق کوونکی هنرمند دی او ادبي مطالعه کوونکی د لوستونکي او زده کوونکي په ډله کې شمېرل کېږي.

((ځینو بیا د ادبیاتو او ادبپوهنې ترمنځ د اړیکو ښودلو په لړ کې له دې توبیر څخه له یوې مخې سترګې پټې کړې او ویلي یې دي: څوک چې په خپله ادیب نه وي او ادبي لیکنه ونه کړای شي، پر ادبیاتو نه پوهېږي، نو ځکه باید ادب څېړونکی او ادبپوه یا د ادبیاتو مطالعه کوونکي هم ادیب وبولو، یانې یو څوک هغه وخت د بل پر شعر او یا هنري نثر باندې پوهېدی شي چې په خپله یې شعرونه ویلي او ادبي نثري لیکنې یې کړې وي)). (۴۸: ۱۴)

په داسې حال کې چې واقعیت داسې نه دی، د بېلګې په توګه: مورږ ډېر داسې نالوستي ولسي شاعران لرو چې نه یې ادبیات مطالعه کړي او نه یې د شعر فنون لوستي دي، نه لفظي بدیعې او نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنوي صنايع پېژني، نه ورته تشبيه، استعاره، کنايه، مجاز، قافيه او د هغې ارکان او عيبونه معلوم دي، خو داسې غوره ادبي منظوم اثار يې تخليق کړي او پنځولي دي، چې ډېر ستر هنري او ادبي ارزښتونه لري. همدارنګه ډېر داسې ادبپوهان او ادبي څېړونکي هم پېژنو چې د شعر پر ټولو فنونو او تلازماتو پوهېږي، خو نه شعر جوړولای او نه هم ادبي ټوټه يا لنډه کيسه او نور ادبي ژانرونه ليکلای شي.

نو ويلای شو چې: ادبيات او د ادبياتو په هکله پوهه او معلومات دوه بېل شيان دي، ادب په خپله د اديب نوښت او پنځونه (تخليق) دی.

ادبپوهنه درې اساسي څانګې لري، ادب تيوري، ادبي کره کتنه، ادب تاريخ.

ددې ترڅنګ ادبي تذکره، متن پوهنه او کتابپوهنه د ادبپوهنې پر څنګزنو څانګو کې راځي، دلته غواړو د ادبپوهنې پر همدغو اساسي او فرعي څانګو هم لنډه رڼا واچوو:

ادب تيوري: ((ادبي تيوري)) له ((ادبي)) او ((تيوري)) دوو توکو څخه جوړه کلمه يا اصطلاح ده چې له ((ادب)) څخه مقصد د ((ادب په ټول پوره)) اثار دي او د تيوري مانا ((نظري اصول))، نظري پوهه يا د نظرياتو ټولګه ده چې په دې ترتيب د ((ادب تيوري)) مانا د ادب په اړه نظريې او ټوليز اصول ګڼل کېږي. (۱۶: ۱۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اصطلاحي توګه ((ادبي تيوري هغه پوهنه ده چې د ادبياتو پر ماهيت، مبتدا، غايه، ارزښت، رسالت او پرمختګ رڼا اچوي او دغه مسايل څېړي.)) د ((ادبي تيوري)) د پېژندنې لپاره ادبپوهانو يو شمېر توضيحي او تشريحي څرګندونې کړي، چې ډېر سره ورته تکي لري، دلته يې ځينې را اخلو:

کانديد اکاډميسين محمد صديق روهي وايي: ((ادبي تيوري هغه پوهنه ده چې د ادبياتو پر ماهيت، مبدا، نمايه، ارزښت، رسالت او انکشاف باندې بحث کوي.))

دوکتور اسدالله حبيب وايي: ((ادب تيوري د ادبي پديدو يا اثارو ټولنيز ماهيت، د ځانګړنو پرمختيا، قانونمندي او ټولنيز نقش مطالعه کوي او د ادبي اثارو د ارزښت موندنې د څېړنې لپاره عام اصول ټاکي.))

يو بل تعريف کې راځي:

((ادب تيوري د ادبي مطالعاتو لپاره هغه منظمه او منسجمه لاره ده چې پر يوې نظريې ولاړه وي او د هماغې نظريې پر بنسټ د ادبي متونو مطالعه کوي.)) ځينې نور تعريفونه يې په دې ډول دي:

((ادب تيوري هغه علم يا پوهه ده چې د ادبي اثارو ټولنيز ماهيت، ځانګړنې او د ادب د ودې او پرمختګ قوانين مطالعه کوي.))

د (ادب د تيورۍ اساسونه) اثر ليکوال وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((ادبي تيوري د ادبپوهنې يوه ډېره مهمه څانګه ده، چې د هنرمند له خوا د ژوند د ترسيم او د هغه د درک، د ټولنې پر ذهني وده او انکشاف د بديعي اثارو د ارزښت معلومولو، د بديعي اثارو د انواعو، د هغو د افادو د لارو، د ليکوالو د سبکونو، ادبي مکتبونو او داسې نورو تحقيق او څېړنه کوي.)) (۳۱: ۴)

((ادب تيوري د ادبپوهنې ستره او اساسي څانګه ده چې د ادب ټولنيز ارزښتونه، د ادب د پراختيا ټاکلي پړاوونه، د ودې او انکشاف تاريخي عنعنه، د ادبي اثارو اساسي فورم او نورې ځانګړنې څېړي او د ادبي موادو د څېړنې لپاره عمومي لارې او اصول ټاکي.)) يو لنډ تعريف يې دادی: ((ادب تيوري د ادب د بېلابېلو برخو او مسايلو په هکله د نظرياتو مجموعه ده.)) (۴۷: ۱۶۷-۱۶۸)

د ادبي تيوري په اړه دې پورته بېلا بېلو پېژندنو له مخې ويلی شو چې په عامه توګه په ادب تيوری کې د ټولنپوهنې د علمي قوانينو له مخې د ادب او ټولنې ترمنځ د اړيکو، د ادبياتو د پيدايښت د عواملو، د ادبي مکتبونو، ميتودونو او سبکونو، په ادبياتو کې د شکل او مضمون څرنګوالی... او د بېلابېلو ادبي انواعو او ژانرونو په هکله بحث او څېړنه کېږي.

د ادب تيوري ترڅنګ ادبي کره کتنه هم د ادبپوهنې مهمه څانګه ګڼل کېږي، د ادبي کره کتنې لغوي او اصطلاحي مانـاوو تـه ځکـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمېږو چې دا دواړه له ادب تاريخ سره مرسته کوي چې د يوې ژبې اثر څنګه په ښه ډول وڅېړل شي.

ادبي کره کتنه: په پښتو ژبه او ادب کې د عربي ژبې د (نقد) او (تنقيد) او د انګرېزي ژبې د (کرټسيزم) د کلمې لپاره کره کتنه وضع شوې ده، نو لازمه ده چې لومړی يې په دغو ژبو کې لغوي مانا او مفهوم وپېژنو او بيا يې بېلابېلې اصطلاحي پېژندنې راواخلو:

فرهنګ عميد د (نقد) د کلمې د لغوي مانا په اړه ليکي: ((نقد عربي کلمه ده، مانا يې سره کول يا کره کول، د کره او کوټه پيسو جلا کول، د کلام د عيبونو او ښېګڼو څرګندول او هم د هغو پيسو په مانا چې سملاسي ورکول کېږي، د نسيه خلاف (ضد).)) (۳۲: ۹۱۴)

پښتو پښتو تشريحي قاموس څلورم ټوک د کره کتنې د کلمې مانا داسې کړې ده: ((کره کتنه پښتو کلمه ده، لغوي مانا يې نقد، انتقاد، کرټسيزم (انګرېزي) رښتينې قضاوت، ادبي نقد يا د انتقاد فن... او د ادبي کره کتنې مانا: وينا پېژندنه، د خبرو سنجونه، د ادبي اثارو د ارزښت او قيمت پېژندنه او د هغو له شرحې او تفسير څخه عبارت ده، په داسې توګه چې د هغو اثارو ښه او بد او منشاء وپېژندل شي.)) (۱۱: ۵۴۹)

د (ادبي تيوري او ادبي کره کتنې) اثر ليکوال په لويديځه نړۍ کې د عربي نقد د کلمې يا اصطلاح مفهوم په هکله ليکلي دي: ((په لويديځه نړۍ کې د (نقد) عربي اصطلاح او کلمې معادل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګليسي ژبه کې (criticism) په فرانسوي ژبه کې (locritique) په الماني ژبه کې (kritik) کارول کېږي، دا ټولې اصطلاحګانې چې په پورته دريو ژبو کې مو يادې کړې ريښه يې يوه ده او له يوناني کلمې (crites) څخه چې د (حکم او قاضي) مانا لري، مشتق شوي دي. له همدې مادې او ريښې څخه دي چې (krinein) کلمه د (قضاوت کولو) مانا ورکوي.)) (۵: ۶۰-۶۱)

په پښتو ژبه کې د (کره کتنې) لغوي مانا ژوره، پخه، په غور او دقت کتنه او ارزونه ده.

تر کومه چې خبره د ادبي کره کتنې (ادبي نقد) په اصطلاحي پېژندنې پورې اړه لري، په دې هکله په بېلابېلو څېړنيزو اثارو کې بېلابېلې توضيحي او تشريحي پېژندنې راغلي دي، چې تر ډېره سره ورته ټکي لري، موږ يې دلته ځينې را اخلو:

د (اشنايي با نقد ادبی) اثر ليکوال يې داسې راپېژني: ((ادب نقد (کره کتنه) چې هغې ته وينا سنجونه، وينا پېژندنه او وينا پوهنه هم ويل کېږي، د ادبي اثارو له ارزښت موندنې يا پېژندنې، تشريح او تفسير څخه عبارت دی، چې د هغې په نتيجه کې دا جوته شي چې ددغو اثارو ښېګڼې او بدګڼې (ښکلاوې او نيمګړتياوې) يا ښه او بد څه دي او د هغو منشاء کومه ده. ځينو د نظر خاوندانو يې د پېژندنې په اړه ويلي دي: په نړۍ کې د ترټولو غوره څيز، چې پېژندل شوی او يا د انسان په فکر او ذهن کې دی د هغو د پېژندنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره داسې هڅې او هلې ځلې دي چې له شخصي موخې، غرض او ګټې څخه لرې او خلاصې وي.)) (۲۵: ۲۱)

د (ادبي څېړنې) ليکوال د برېتانيکا دايرة المعارف او امريکا انسايکلوپيډيا په حواله د کره کتنې پېژندنې داسې راوړي دي:
((کره کتنه د هنرونو په باره کې يوه مستدلله او سيستماتيکه مباحثه ده، چې د هغو تخنيکونه او محصولونه توضيح او ارزوي. په دې ترتيب کره کتنه له استيتيکو کتنو (ښکلا پېژندنو)، عکس العملونو او کره کولو سره توپير لري.))

او د امريکا نادايرة المعارف په حواله ليکي:

((د يوه هنري اثر تنقيح، ارزونه او له هغه څخه انطباع اخيستنه د استيتيکي تجربې يوه حتمي او ضروري برخه ده.)) (۲۳: ۱۰۵)

د (ادبي تيوريو او ادبي کره کتنې) اثر ليکوال يې داسې راپېژني: ((ادبي نقد (کره کتنه) هغه پوهنه ده چې ادبي اثار د هنري او ښکلا پېژندنې د پديدو په توګه مطالعه کوي، د پوهنې په دې څانګه کې د پام وړ يا موجود اثر له نورو ادبي اثارو سره له اړيکو لرلو پرته په يوازې يا ځانګړې توګه ارزول کېږي.)) (۵: ۵۳)

اريانا دايرة المعارف ادبي کره کتنه (نقد) او نقاد په توضيحي او تشريحي بڼه داسې رامعرفي کوي:

((ادبي کره کتنه (نقد) د ادبپوهنې يوه ستره او مهمه څانګه ده. د نقد لغوي مانا فرهنګونو: وينا پېژندنه، د خبرو سنجونه، ربښتينی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قضاوت او د ادبي اثارو ارزښت معلومونه را اخیستې ده. په عربي کې پخوا د (نقاد) اصطلاح په عامه توګه د اصلي او کوټه (ناچلو) دینارونو او درهمونو بېلوونکي شخص لپاره کارېدله، خو اوس به ادبي اصطلاح د وینا یا لیکنې د ښو او بدو اړخونو (ښېګڼو او بدګڼو یا عیبونو) معلوموونکي ته نقاد یا (کره کتونکی) وایي.

ادبي کره کتنې ته (ادبي تنقید) یا (ادبي نقد) هم وایي، چې لغوي مانا یې محاکمه کول دي او کره کتونکی یا (ناقد) هغه څوک دی چې د نقد په وسیله د اثارو د ښه والي او بدوالي یا څرنګوالي په هکله لوستونکي ته یوه پرېکړه صادروي.

ادبي کره کتونکی د یو ادبي اثر د ژورې او هر اړخیزې مطالعې په لړ کې هغه تشریح او توضیح کوي او د اثر د محتوا پر اصلي روح، د لیکوال پر پیغام او ادبي اثر د رامنځته کولو پر اصلي موخه او غرض لوستونکی پوهوي او د کره کتنې د ټاکلیو اصولو په رڼا کې یې ادبي ښکلا، ښېګڼې او بدګڼې، نیمګړتیاوې او کمزورتیاوې بیانوي.

یا په بله وینا: لوستونکي ته د اثر هر اړخ او د لیکوال فکر او غرض په اغېزمنه توګه ورښیي.)) (۲: ۲۷۱)

د (فرهنګ زبات و ادبیات پښتو) درېیم ټوک لیکوال یې د پېژندنې په اړه لیکلي دي: ((ادبي کره کتنه د ادبپوهنې درېیمه اساسي څانګه ده، د ختیځ او لویدیځ په ژبو کې یې ډول ډول پېژندنې وړاندې شوې، په زیاترو پېژندنو کې یې اساسي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنسټيز ټکي دادي چې کره کتنه د يوه اثر ښه او بد يا ښکلي او بدرنګ اړخونه ارزوي. د ادبي کره کتنې عمومي موخه د وخت لپاره د هغې ارزښت موندل يا معلومول دي.)) (۵۵: ۱۷)

د (ادب او ادبي کره کتنه) ليکوال د کره کتنې د پېژندنو په اړه د ځينو لويديځو ادبپوهانو نظريات راوړي دي چې دلته يې د کره کتنې د بېلابېلو اړخونو د پېژندنې لپاره د نوموړي اثر په حواله په لنډيز سره را اخلو:

انګرېزي کره کتونکی او شاعر ميتوارنلډ (Mathew Arnold) ويلي دي:

((په نړۍ کې چې ډېرې ښې خبرې شوي او يا کوم ښه او غوره اندونه رامنځته شوي دي، د هغو د بې پرې پېژندنې او عامونې د هيئت نوم کره کتنه ده.))

په ايټالوي دايرة المعارف کې يې ليکلي دي: ((کره کتنه د هغه عمل يا ذهني خوځښت نوم دی، چې د يو شي يا ادبي ټوټې د هغو ځانګړنو توپير وکړي، چې ارزښت ولري.))

يو جرمني عالم په دې اند دی: ((کره کتنه (يا ادبي ښکلا پېژندنه) په ځانګړې توګه دا ويني چې يوه ليکنه يا ادبي ټوټه (اثر) تر کومه بريده د ښکلا د هغو قوانينو او قواعدو مطابق ده، چې د تصنيف پرمهال منل شوې ده.)) (۵۰: ۱۲۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامتو کره کتونکی (لوناچارسکي) د ادبي کره کتونکي د کار د لارو چارو په هکله داسې نظر ښکاره کوي: ((کره کتونکی باید تر ټولو لومړی د اثر محتوا او د هغه ټولنیزه منځپانګه وڅېړي، بیا له ټولنیزو ډلو سره د هغه د اړیکو تر ښکاره کولو او پر ټولنیز ژوند انه باندې د هغه د اغېزو تر ټاکلو وروسته د هغه فورم (بڼې او شکل) ته پام اړوي او د اثر بنسټیزو موخو سره د فورم اړیکي معلوموي او د هغو پایلو ترلاسه کولو سره مرسته کوي، چې د اثر له زیات اغېز او هنري بیان څخه عبارت دي.)) (۳۴: ۵)

(سپنګارن) وايي:

((کره کتونکی د انتقاد په ترڅ کې دغو پوښتنو ته ځواب ورکوي:

۱- هنرمند د څه ښکاره کولو لپاره کوښښ کړی دی؟

۲- ایا په خپل مرام کې بریالی شوی دی؟

په دغو پوښتنو پسې جوخت دریمه پوښتنه راولاړېږي: ایا هغه څه چې هنرمند ښکاره کړي دي په ښکاره کولو ارزي؟)) (۲۳: ۱۰۶)

د (اې ای رچرډز) په اند: ((کره کتنه د یو انصاف لرونکي لیکوال شننه، مدلله څېړنه او په پای کې یې د ښکلاییزو ارزښتونو په اړه پرېکړه کول دي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ابرامز) د ادبي اصطلاحاتو فرهنګ کې د ادبي کره کتنې په هکله ليکي: ((ادبي کره کتنه د ادبي اثارو تعريف، توصيف، طبقه بندي، شننه او ارزونه ده.))

د (کادن) د تعريف له مخې: ((ادبي کره کتنه هغه هنر يا علم دی چې د ادبي اثارو پرتلنې، سپړنې او څېړنې، شننې، تفسير او څېړنې ته ځانګړې شوی دی.))

عربي ليکوال (احمد امين) وايي: ((کره کتنه د ادبپوهانو په اصطلاح د هر هنري اثر چې موضوع يې ادب، يا انځور، يا موسيقي وي، درسته ارزونه، د هغه د خپل ځاني ارزښت سپړنه او د هنر په ورشو کې د هغه د کچې ټاکنه ده او هغه ملکه چې دغه ارزونه رامنځته کوي، ذوق دی او دا ذوق کوم بسيط او ساده شی نه دی، بلکې له ډېرو شيانو څخه مرکب دی، چې ځينې يې د عقل له قوې او ځينې يې د شعور له قوې څخه عبارت دي.))

(دکتور هاشم صالح مناع) د خپل اثر (بدايات فی النقد الادبي) کې ليکي: ((کره کتونکو د کره کتنې ډول ډول اصطلاحي ماناوې کړې دي، چې د ټولو لفظونه بېل بېل، خو مانا يې يوه ده.)) نوموړی د يو شمېر پېژندنو تر راوړلو وروسته يو جامع تعريف داسې وړاندې کوي: ((کره کتنه د هنري کار ارزول، له هر اړخه د هغه ارزښت ټاکل او پر هغه باندې د اغېز ښندونکو عواملو شنل، سپړل، علت ښوول، پېژندل او د هغه د مثبتو او منفي خواوو څرګندول او بيا پر هغه باندې حکم کول دي.))

(ډاکتر سيروس شمسيا) په خپل اثر (ادبي نقد) کې د ادبي کره کتنې د پېژندنې په هکله داسې وايي: ((د ادبي کره کتنې تعريف د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانیو پوهانو په اند له هغه تعریف سره چې نن مهال کېږي، توپیر لري. د پخوانیو ادبپوهانو په اند له کره کتنې څخه موخه معمولاً دا وه چې د یو اثر عیبونه بیان کړي، یا یې د الفاظو د ځرنګوالي په هکله څه ووايي، یا ووايي چې مانا له بل اثر څخه اخیستل شوې ده او په تولیزه توګه د لفظ او مانا له ځرنګوالي څخه وغږېږي، البته دغه مانا په خپله د نقد له لغت څخه هم په ګوته کېږي، ځکه نقد له (کره) څخه د (کوټه) بېلولو ته وايي، په دې ډول پخوانیو کره کتونکو کار زیاتره د ضعف د نقاطو ښودل وو.)) داکتر شمسیا زیاتوي:

((په لرغوني لویدیځ کې هم خبره دغسې ده، د (ویبستر) په نامه فرهنګ د criticism د ویې لغت، مانا داسې کاږي [د کره کتنې کار چې معمولاً عیب لټول دي] اما په اوسني نوي پېر کې له ادبي کره کتنې څخه موخه د اثر د عیبونو ځرګندول نه دي (که څه هم کېدی شي دې چارې ته هم نغوته ولري.) ځکه ادب کره کتنه د لومړۍ کچې (لومړۍ درجې) او مهمو اثارو څېړنه کوي او په دې ډول اثارو کې زیات تر دې چې د ضعف ټکي ارزښت ولري، د قوت ټکي مطرح دي. ځکه نو ادبي کره کتونکی هڅه کوي د هغه لوړې کچې ادبي اثر په شننه او تحلیل سره لومړی د هغه جوړښت او مانا لوستونکو ته ځرګنده کړي او بیا هغه قوانین چې ددغه ادبي اثر د سترتوب لامل شوی دی، توضیح کړي، ځکه نو ادبي کره کتنه له یوه لوري د اثر په ځرګندونه کې د ادبي قوانینو کارول دي او له بله پلوه د هغو تازه او ممتازو اصولو کشف دی، چې په دغه اثر کې نغښتي دي.))

(شمسیا) وړاندې لیکي: ((ادبي کره کتنه یو خلاق کار دی او ادبي کره کتونکی باید د اثر د ښښتن په کچه د ذوق او خلاقیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښبــتن وي. البتــه پــه دې تــوپير چــې ليکــوال او شــاعر د فضــيلت ښبنتن دی، خو د ادبي پوهنو پر ټولو اړخونو خبر نه دی. په داسې حال کې چې ادبي کره کتونکی ښايي له ټولو علومو سره په دقيقـه توگه اشنا وي، چې له هغو ټولو څخه د اثـر د لوړتيـا د لاملونـو پـه شننه او څېړنه کې د افزارو په توگه کار واخلي. پـه دې ډول کېـدی شي د ادبیاتو او د هغو د اړوندو مسايلو په غوړېدو کې د ادبـي کره کتنې پر ارزښت پوه شو. ځکه په کره کتنې سره لومړی ادبيات تل تر تله متحول او ژوندي پاتې کېږي. ځکه کره کتـونکی د لـوړو کچو ادبي اثارو پـه څېړنه کې له هغو د وسـيلو لـه هغـې برخـې کـار اخلي چې په کار ورځي او خپل پـه خپلـه ځينـې زاړه علمـي او فنـي وسايل له منځه ځي او دويم د لوړو کچو اثارو پـه څېړنـه کـې نـوي معيارونــه او وســايل کشــفوي او د خپــل هېــواد ادبيــاتو تــه يــې وړانـدې کـوي. پـه دې ډول لوسـتونکی د کـره کتـونکي پـه مرسـته داسې معيارونه تر لاسه کوي، چې لوړ کچې اثار وپېژني، سطحي اثـارو تـه پـام وانـه ړوي او ددې ترڅنـگ ددې لامـل هـم گرځـي چـې ادبي او فرهنگي بهير خپل درست او سم مسير ته برابر کړ. گواکې کره کتونکی پـه نـا مسـتقيمه توگه خلکـو تـه ورښـيي چـې کـوم اثـار بې ارزښته دي او په دې سره کېدی شي پـر فرهنگـي کـارونو خپـته اچوونکي هم د ناوړه گټې اخيستنې مجال ونه مومي.))(۴۷: ۵۲۱-۵۲۲)

د (برسمند سخن) اثر ليکوال (ډاکتر نادر وزين پـور) د ادبـي کـره کتنې د پېژندنې په اړه ډېرې مفصلې څرگندونې لري، چې دلتـه يـې ځينې ټکي په لنډيز سره را اخلو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((نقد (کره کتنه) په لغت کې له ناخالصو زرو څخه د چاندي زرو بېلول او په ادبي اصطلاح د ادبي اثارو ارزښت پېژندنه او ارزښت ټاکنه ده. د کره کتنې (نقد) د پېژندنې په اړه باید ووایو چې (نقد) یا کره کتنه یوازې په ادبي چارو پورې مربوطه نه ده او کېدی شي چې پر هر ډول علمي، فني، هنري، فلسفي، تاریخي او نورو ډول ډول اثارو ترسره شي.

تر کومه چې خبره په ادبي کره کتنې پورې اړه لري، کله چې زموږ په ټولنو کې د (نقد) یا (انتقاد) خبره راپورته کېږي، د ځینو خلکو په ذهن کې سملاسي (د عیب لټونې) په مانا او مفهوم افاده کېږي. په داسې حال کې چې له نقد څخه هدف هېڅکله هم یوازې نورو ته د یو ادبي اثر ناوړه، کمزورې یا نیمګړې خواوې ښوول او په ګوته کول نه دي، بلکې له نقد څخه هدف د یو ادبي اثر ارزښت پېژندنه او نورو ته د هغو ښودنه ده، ځکه که د یو ادبي اثر پر معنوي ارزښتونو باندې پوهېدل د ټولو خلکو لپاره ممکن او شوني نه دي، د نقاد یا کره کتونکي د هڅې او کوښښ په نتیجه کې د هغه اثر ټولې خواوې د کره کتونکي په وسیله په ژوره توګه تر غور او څېړنې لاندې نیول کېږي او بیا هغه د خپل کار نتیجه او ارزښت ټاکنه نورو ته خپروي. خو له بده مرغه زموږ په ټولنه کې ډېر ځله کله چې واورېدل شي پر هغه یا دغه کتاب کره کتنه (نقد) شوی، خلکو ته دا فکر پیداکېږي چې خامخا د اثر عیبونه او کمزورۍ په ګوته شوي، ځکه چې زموږ په ټولنه کې څوک له نقاد (کره کتونکي) څخه بله هیله او توقع نه لري.)) (۵۲۲:۴۷-۵۲۳)

د ادبپوهنې ددې څانګو تر پېژندنې وروسته اوس راځو خپلې اصلي موضوع (ادب تاریخ) ته؛ ادب تاریخ هم د ادبپوهنې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

اساسي څانګو څخه ګڼل کېږي، څرنګه چې ادب تاریخ دلته موږ ته د یوه مضمون په توګه مطرح دی، نو غواړو څه ناڅه په تفصیلي ډول دلته دې بحث ته تم شو او د ادب تاریخ په باب خپل بحث له یوې پوښتنې پیل کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادب تاریخ څه ته وایي؟

(ادب تاریخ) له (ادب) او (تاریخ) دوو توکو څخه جوړه یا رغول شوې کلمه یا اصطلاح ده د ادب کلمې د لغوي او اصطلاحي مانا په باب مو دمخه بحث کړی دی. او د (تاریخ) لغوی مانا نېټه، وخت، سنه، د کوم شي د وخت تعینول او د هغه کتاب نوم چې تېرې پېښې بیانوي او په اصطلاح کې په ځانګړې توګه د بشري پېښو مجموعې ته وایي، چې اجتماعي، سیاسي، اقتصادي، علمي، ادبي او کلتوري اوضاع او د پېښو د اړیکو څرنګوالی د علت او معلول پر اساس په کې څېړل شوی او ثمرې پرې بنا شوې وي. په عامه توګه دهر شي د تېر وخت مطالعې ته تاریخ وایي.)) (۱۰: ۹۳۴)

له اصطلاحي پلوه د ادب تاریخ د پېژندنې لپاره د بېلابېلو ادبپوهانو او څېړونکو له خوا یو لړ توضیحي او تشریحي څرګندونې وړاندې شوي، دلته یې ځینې ډېر عامې پېژندنې وړاندې کېږي.

پوهاند عبدالحی حبیبي یې داسې راپېژني:

((د یوې ژبې ادب تاریخ ټول هغه تحولات او لوړتیاوې او احوال چې له ابتداء څخه ورپېښ شوي، بیانوي.)) (۱۵: ۱۰)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهاند صدیق الله رښتین په خپل اثر (د پښتو د ادب تاریخ) کې د ادب تاریخ پېژندنه داسې کړې ده: ((د ادبیاتو تاریخ ډېر عام مفهوم لري او په عامه مانا د یو ملت د علمي، ادبي، فکري ترقۍ او یا تنزل د حالاتو بیان ته د ادبیاتو تاریخ ویل کېږي.)) (۲۰: ۸)

د پښتو ادبیاتو تاریخ (معاصره دوره) لیکوال یې څو پېژندنې په دې ډول را اخیستي دي:

((۱- د ادب تاریخ هغه پوهنه ده چې د هنري ادبیاتو د پیدایښت او ودې جریان له تاریخي شرایطو سره د ارتباط په ترڅ کې څېړي.

۲- ادبي تاریخ د انسان ژوند، لکه څومره چې په ادب (هنري ادبیاتو) کې تجلي کړې ده، رابرسېره کوي.

۳- د یوې ژبې ادبي تاریخ باید د هغې ژبې د ویونکو د کلتور په چوکاټ کې وڅېړل شي.)) (۲۴: ۱۸-۱۹)

اکاډمیسین دوکتور عبدالاحمد جاوید د (دري ژبې د ادبیاتو په باب) په خپل اثر کې وایي: ((ادب تاریخ هغه بحث دی چې د یوې ژبې د ادبي افکارو وده، تسلسل، د کیفیت څرنګوالی او له منځه تلل په کې څېړل کېږي.))

د ((ادب د تیوري اساسونه)) اثر لیکوال یې داسې راپېژني: ((ادب تاریخ د تاریخي پراختیا او انکشاف، د تاریخي اجتماعي شرایطو او د هغو د چاپېریال له پلوه ادب څېړي او د تاریخ په جریان کې د بېلا بېلو تاریخي پوړیو اهمیت او اغېزه په ګوته کوي.)) (۳۱: ۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ((پښتو ادبیاتو اصطلاحي قاموس)) لیکوال یې داسې راپېژني: ((ادب تاریخ په عامه توګه د نړۍ او په خاصه توګه د یو هېواد او قوم د ادبیاتو د پرمختګ جریان مطالعه او تر څېړنې لاندې نیسي، چې د تکامل په مختلفو ټاکلو او ځانګړو دورو او مرحلو کې ځرګند شوی وي او همدارنګه د ځانګړو لیکوالو اثار هم تر تحلیل او څېړنې لاندې نیول کېږي. په بله وینا:

ادب تاریخ په مختلفو سیاسي، اجتماعي او اقتصادي پېښو کې د ادب پرمختیایي جریان تر څېړنې لاندې نیسي او په دغه جریان کې د مختلفو اثارو ارزښت او مقام ټاکي.

په لنډ ډول سره: ادب تاریخ د ادبي جریان پرمختګ او مختلفې پدیدې او ټاکلې دورې تر څېړنې لاندې نیسي.)) (۲۷: ۲)

د ((فرهنګ ادبیات پښتو)) دریم ټوک لیکوال لیکي: ((ادب تاریخ د ادبپوهنې یوه څانګه ده، چې د ادبي پرمختیا بهیر څېړي او په ترڅ کې یې د ډول ډول ادبي پدیدو ځای او ارزښت ټاکي. ادب تاریخ کله د یوې ټولنې او یا سیمې د ادبي جریاناتو پرمختیا په تاریخي دورو او کله هم په یوې ټاکلې دوره کې تر مطالعې لاندې نیسي.))

د ((پښتو ادب تاریخ (کره کتنه) اثر لیکوال د ادب تاریخ په اړه د ګل محمد نورزي د کابل مجلې ((ادب پېژندنه)) لیکنې په حواله داسې توضیحي ځرګندونې راخیستي دي: ((د ادبیاتو تاریخ د یوه فرهنګ او ثقافت د پېژندګلوۍ لپاره تر ټولو غوره وسیله ده، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په مرسته پوهېږو ادبي اثار، افکار او ادبیات له څه تغیراتو او د کومو لاملونو په وسیله له نني پرمختګ یا مخځوړ سره مخامخ شوي دي.)) (۴۰: ۳۰)

که د ادب تاریخ پورتنۍ بېلابېلې پېژندنې په غور سره ولولو، ډېر شریک ټکي به په کې وګورو، له دې ټولو څخه د ادبیاتو تاریخ د پېژندنې لپاره دا سې مشترک ټکي وړاندې کولای شو: ((د ادبیاتو تاریخ هغه پوهنه ده چې د تاریخ د بېلابېلو پېړیو په پوړیو کې د یوې ژبې علمي، ادبي لوړتیا او ځوړتیا څېړي او د ټولنیزو چاپېریالي شرایطو او حالاتو په رڼا کې د ادبي ودې او تنزل د پېښو اصلي عوامل په ګوته کوي.)) (۴۸: ۲۳-۲۴)

د ادب تاریخ موضوع:

څومره چې د ادب موضوع پراخه ده او په ادبي اثارو کې د بشري پوهنو او انساني معلوماتو او اطلاعاتو ډېرې برخې چې د شعر او ادبي نثر په بڼه بیان شوي، د ادب په ساحه کې مطالعه کېږي، دغسې د ادب تاریخ موضوع هم ډېره پراخه ده.

پوهاند عبدالحی حبیبي د پښتو ادبیاتو تاریخ په لومړي ټوک کې د ادب تاریخ د موضوع په اړه لیکي: ((د یوې ژبې ادب تاریخ ټول هغه تحولات او لوړتیاوې او احوال چې له ابتدا څخه ورپېښ شوي، بیانوي، نو لکه د ادب موضوع چې ډېره ارته او پراخه ده د ادب تاریخ موضوع هم دغسې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژبې پخوانی حال او وروستني انقلابونه او ټول تحولات ښيي.
په ژبه کې چې څه علوم او فنون موجود وي، تاريخ يې څرګندوي،
په تفصيلي توګه د يو ملت د فکري او علمي لوړتياوو احوال او
اوضاع ليکي، د ټولو پوهانو د ژوندانه پېښې او د ودې کتابونه او
علمي کارنامې او اثار ښيي.)) (۱۴: ۱۰-۱۱)

د ادب تاريخ موضوع داده چې په پرله پسې پېړيو کې لفظي او فکر بدلونونه وڅېړي او مقصد ورڅخه دا وي چې د ويناوو او افکارو ترمنځ توپير پيدا کړي او بيا ورڅخه د منطقي او فکري لارو لپاره بنسټونه پيدا کړي. سربېره پر دې ادب تاريخ زموږ د فرهنګ له تېر تاريخ سره د پېژندنې ښه وسيله ده. دا موږ ته په ګوته کوي چې موږ له کومو حوادثو لوړتيا او ځوړتيا څخه تېر شوي يو او اوسني حالت ته رسېدلي يو.

د پښتو ادبياتو تاريخ (معاصره دوره) ليکوال د ادبي تاريخ د موضوع په اړه داسې نظر لري: ((د ادبي تاريخ د موضوع په باب بېلابېلې نظريې څرګندې شوې دي. ددې نظريو په قطب کې هغه نظريه ده چې ادب تاريخ د فرهنګ له تاريخ سره يو شانته ګڼي. ددغې نظريې پر اساس ادب تاريخ د يو ملت د علمي، ادبي، فکري او هنري ترقۍ يا تنزل د حالاتو بيان او د تاريخ د هرې دورې د حالاتو څرګندونکی دی.

په دغه تعريف کې ساينس، فلسفه، عقايد، هنر او نورې کلتوري پديدې هم شاملې دي. په دې ترتيب د ادب اصطلاح د فرهنګ مترادفه ګڼل شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بل قطب کې هغه نظریه ده چې ادب تاریخ د ادبي تذکرې سطحې ته راټیټوي او په هغه کې د کرونولوژۍ پر اساس د شاعرانو او ادیبانو د ژوند حالات او اثار معرفي کوي...

ددغو دوو قطبونو ترمنځ یې مهم تعریفونه په دې ډول دي:

۱- ادب تاریخ هغه پوهنه ده چې د هنري ادبیاتو د پیدایښت او ودې جریان له تاریخي شرایطو سره د ارتباط په ترڅ کې څېړي.

۲- ادب تاریخ د انسان ژوند لکه څومره چې یې په ادب (هنري ادبیاتو) کې تجلي کړې ده، رابرسېره کوي.

۳- د یوې ژبې ادبي تاریخ باید د هغې ژبې د ویونکو د کلتور په چوکاټ کې وڅېړل شي.

اوسنی عمومي تمایل دادی چې ادب تاریخ باید ژبني هنري اثار (ګړني او لیکني) له هغو شرایطو سره په ارتباط کې وڅېړي چې نوموړي اثار په کې ایجاد شوي دي.)) (۲۴: ۱۸-۱۹)

دې پورتنیو څرګندونو ته په پاملرنه که مونږ د یوې ژبې ټول هغه لیکلي اثار په پخوانۍ اصطلاح ادبیات وبولو، چې د بېلابېلو علومو او فنونو په اړه دي (لکه کیمیا، بیولوژي، هندسه، ریاضي، تاریخ، جغرافیه، فلسفه، اقتصاد او...) نو په دې صورت کې د ادب تاریخ موضوع ډېره پراخېږي او ټول علوم او فنون او د هغو تاریخي بهیر او د ودې او پرمختیا څرنګوالی د ادبیاتو دتاریخ نه، بلکې دعلومو او فنونو تاریخ بولو او که چېرې ادبیات د یوې ژبې هنري او تخلیقي اثار وي، نو په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صورت کې بیا یوازې همدغه ډول ادبي اثار د ادبیاتو په تاریخ کې مطالعه کېږي او د ژبې هر ډول اثار د ادبیاتو په تاریخ کې نه ځایېږي. د ژبې هر ډول اثار لا څه چې اوس هغه منظوم اثار هم، چې هنري او ادبي ارزښتونه نه لري، په ادبیاتو کې نه شمېرل کېږي، نو د ادبیاتو په تاریخ کې هم د مطالعې مورد نه لري. لکه ځینې مذهبي فقهي، طبي، تاریخي او جغرافیایي او نور ډول ډول مسایل، چې زموږ په ژبه (پښتو) کې په نظم بیان شوي، خو هنري او ادبي ارزښتونه یې په نشت حساب دي.

کله کله له ځینو خلکو سره دا پوښتنه وي چې ادبي تذکره او ادبي تاریخ دواړه د یوه لیکوال پنځونې مطالعه کوي او خوندي کوي یې، نو ددې دواړو ترمنځ توپیر څه دی؟ یا هم ځینې لوستونکي یې یو بل سره نه شي توپیرولای، نو ددې په خاطر چې د دواړو ترمنځ توپیر وشي، ښه ده چې ادبي تذکره هم په لنډیز سره درو پېژنو او له ادب تاریخ سره یې توپیر هم په ګوته کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبي تذکره څه شی دی؟

د ادبي تذکرې د لغوي او اصطلاحي پېژندنې په اړه په اریانا دایرة المعارف (پښتو) لومړي ټوک کې داسې راغلي دي: ((تذکره عربي کلمه ده چې لغوي مانا یې فرهنګونو: ذکر، بیان، یادښت، یادونه، تبصره او د پېژندنې پاڼه ښودلې او په اصطلاح کې هغه اثر ته ویل کېږي چې په کې د پوهانو، عارفانو، دیني او ملي مشاهیرو او نورو نومیالیو شخصیتونو، د احوالو، ژوند پېښو او اثارو پېژندنه کېږي.

په ادبي او فرهنګي مطالعاتو کې ادبي تذکره هغه اثر ته ویل کېږي چې د شاعرانو او لیکوالانو ژوند پېښې او اثار په کې معرفي شوي وي او ضمناً په کې د هغوی د منظومو او منثورو لیکنو بېلګې هم خوندي شوي وي.)) (۲: ۲۶)

د ادبي تذکره لیکنې عمومي اصول:

سرمحقق زلمي هېوادمل په خپله یوه مقاله ((ادبي تذکره او ادبي تاریخ)) کې د تذکره لیکنې پر اصولو مفصل بحث کړی چې دلته یې په لنډیز سره ځینې ټکي را اخلو:

((د تذکره لیکنې عمومي او کُلي اصول داسې ښودلای شو:

۱- **د شاعر یا لیکوال بشپړ احوال**: تذکره باید د شاعر، ناظم یا لیکوال نوم، تخلص، مستعار نومونه، د زوکړې نېټه، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار نوم، کورنۍ، قوم، زده کړې، استادان، دوستان، شاګردان، کورنۍ وضعه، د اوسېدو ځای، سفرونه، عقیده، مذهب، عرفاني لاره (که یې ولري) که شاعر مړ وي د مړینې نېټه، مړستون، دا چې شاعر یا لیکوال پر څو ژبو پوهېده او دې ته ورته نورې خبرې.

۲- **د شاعر اثار او ایجادات:** په ادبي تذکره کې دې د شاعر یا لیکوال د ژوند پېښو ترڅنګ د هغه منظوم یا منثور اثار هم معرفي شي.

۳- د شاعر او لیکوال د اثارو د شکلي او موضوعي ځانګړنو څرګندونه دې وشي، خو پر هغو کره کتنه او تبصره د تذکره لیکونکي نه، بلکې د ادبي کره کتونکي او ادبي مورخ کار دی.

۴- د شاعر او لیکوال د ژوند پېښو او اثارو د پېژندنې ترڅنګ د هغوی د شعرونو او نثري لیکنو بېلګې راوړل. د کلام یا لیکنو د بېلګو په راوړلو کې باید د تذکرې لیکوال:

الف- که د شاعر یا لیکوال منظم اثار په لاس کې وي له هغو څخه دې داسې ځانګړې بېلګې راواخلي چې د هغه د فکر او هنر ارتقایي بهیر ورڅخه جوت شي.

ب- که شاعر یا لیکوال څو اثره ولري له هغو څخه دې څو نمونې راخوښې کړل شي.

ج- که د نظم یا نثر یوه بېلګه په لاس کې نه وي په هغه صورت کې ادبي تذکره لیکونکی پړ نه ګڼل کېږي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ادبي تذکرو ډولونه:

د اردو ژبې پیاوړی لیکوال (ډاکتر علمدار حسین بخاري) په خپلې هغې مقالې کې چې په ((ادبي تاریخ نویسي)) اثر کې د ((اردو شاعرو کا تذکری اور ادبی تاریخ نگاری)) د بېلابېلو ځانګړنو له مخې ادبي تذکرې پر شپږ ډوله ښودلې او وېشلې دي:

۱- هغه ادبي تذکرې چې په هغو کې یوازې د پیاوړو شاعرانو او لیکوالانو د ژوند حالات او د کلام بېلګې خوندي شوې وي.

۲- هغه ادبي تذکرې چې په کې د یادونې وړ ادیبان راغلي او د هغو د نظم او نثر زیاتې بېلګې په کې وي، خو د ژوند مفصل حالات په کې راغلي نه وي. لکه بیاضونه او نورې غورچاڼ ټولګې.

۳- هغه تذکرې چې په کې دیوې ژبې شاعري پر بېلابېلو پړاوونو وېشل شوې وي او له دې ډول تذکرو څخه موخه د یوې ژبې د شاعرۍ د ودې او پرمختیا ښودنه وي.

۴- هغه ادبي تذکرې چې د یوې مخصوصې یا ځانګړې ادبي دورې د شاعرۍ څرګندویي کوي.

۵- هغه تذکرې چې د یوې سیمې یا یوې ډلې د شعر او ادب استازیتوب کوي.

۶- هغه ادبي تذکرې چې یوازینۍ موخه یې د شعر او ادب کره کتنه او سمون وي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

په فرهنګنامه ادبي فارسی، دویم ټوک کې یې ادبي تذکرې پر دوه ډوله وېشلې دي:

۱- عامه ادبي تذکره: چې به کې په عام ډول د یوې ژبې ټول شاعران معرفي کېدی شي. لکه په دري ژبه کې د عوفي ((لباب الباب)).

۲- خاصه ادبي تذکره: هغه تذکره چې په یوې خاصې زمانې پورې اړوند ېږي او په کې د هغې ځانګړې زمانې شاعران پېژندل کېږي، لکه په دري ژبه کې د احمد بیګ ګرجي ((تذکره اراء)) چې لیکوال په کې د خپلې زمانې شاعران معرفي کړي دي.))

د ادب تاریخ او ادبي تذکرې توپیرونه:

دمخه مو لومړی ((ادب تاریخ)) او بیا ((ادبي تذکره)) په لږو ډېر تفصیل دروپېژندل او له هغې څخه دې پایلې ته ورسېدو چې تذکره په عامه توګه د تاریخ پوهنې څانګه ده او په تاریخي څېړنو پورې اړه لري، خو په ادبي مطالعاتو کې ((ادبي تاریخ)) او ((ادبي تذکره)) د تالیف دوه ځانګړي او جلا ډولونه دي. چې یو له بل سره لږو ډېر اړیکي لري.

په ځانګړې توګه ادب تاریخ په زیاتو مواردو کې پر ادبي تذکره ډډه لګوي، خو ادب تاریخ ادبي تذکره نه ده او دغسې ادبي تذکره هم له اوسنیو معیارونو سره سم ادبي تاریخ نه دی. د دواړو ترمنځ جوت توپیرونه شته د (ادبي تاریخ او ادبي تذکره) مقالې لیکوال دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپیرونه داسې ښودلي دي: «کېدی شي په یوې ادبي تذکره کې د یوې ژبې د بېلابېلو دورو او په بېلابېلو جغرافیوي سیمو او ان فرهنګي حوزو کې د اوسېدلو شاعرانو، ناظمانو او لیکوالانو احوال او اثار مطالعه شي او دا معرفي، کېدی شي په الفبایي سیستم یا د سیمو په لحاظ او یا هم د تاریخي تقدم او تاخر له مخې په کرونولوژیک سیستم ترتیب او تنظیم شوې وي. حال دا چې په ادب تاریخ کې دا روش نه تعقیبېږي.

په ادب تاریخ کې د هرې دورې اثار، لیکوال او شاعران په خپله دوره کې د ادبي پېښو او ادبي جریاناتو د انکشاف پر اساس څېړل کېږي.

د ادب تاریخ په مورد کې دا خبره هم د هېرولو نه ده، چې په ادب تاریخ کې د یوې ژبې د ټولې جغرافیې اثار نه شي مطالعه کېدی او دا ځکه چې په بېلابېلو جغرافیوي سیمو کې، چې تر مختلفو سیاسي، اقتصادي او اجتماعي سیستمونو لاندې واقع وي، هورې د ادبیاتو ایجاد او ودې شرایط هم توپیر سره لري او مور نه شو کولای چې د یوې ژبې ګرده اثار، چې په بېلابېلو هېوادونو کې تر بېلابېلو اجتماعي شرایطو لاندې یې وده موندلې وي، په یو ادب تاریخ کې مطالعه کړو.

د مثال په توګه که مور اوس یوه پښتو تذکره لیکو کېدی شي په دې تذکره کې په افغانستان، پښتونخوا، جنوبي پښتونخوا، پاکستان، کشمیر، هند او بنګال کې ځینې تېر شوي شاعران، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتو ژبه يې اثار پرې ايښي وي، سره يوځاى معرفي کړو، خو په ادب تـاريخ کـې هلتـه د ادبـي پديـدو د ايجـاد او ودې مراحـل لـه سياسي، اجتماعي او اقتصادي شرايطو سره په ارتباط کې مطالعه کېږي. موږ نه شو کولاى چې په دغو ګردو سيمو او هېوادونو کې ايجاد شوي ادبيات په يوه ادبي تاريخ کې يوځاى سره مطالعه کړو.

کله چې څوک پښتو ادب تاريخ ليکي، نو په پخوانيو دورو کې چې ددغـو سيمو برخليـک پـه سياسـي، اجتمـاعي او اقتصـادي لحاظ سره د يـوه واحـد يـا سـره مشـابه نظـام پـه وسيله ټاکل کېده، دومـره مشـکل نـه دى محسـوس ځکـه نـو مـوږ کـولاى شـو چـې پـه لومړيو دوو پخوانيو دورو کې دغه ګرده ادبيات په يوه واحد ادبـي تـاريخ کـې راوړو، خـو پـه معاصـره دوره کـې چـې پـه ادبيـاتو کـې د تجدد، معاصريت او نويوالي نښې پـه دغـو ټولـو سيمو کـې پـر يـو وخت نه دي څرګندې شوي او تر يو ډول شرايطو لاندې يې وده نه ده مونـدلې، حتـى د پښـتونخوا او بلوچسـتان پـه سـيمو کـې دغسـې توپيرونـه ښـکاره دي. حـال دا چـې پـه معاصـره دوره کـې دغـه دواړه سيمې تر يوه سياسي سيستم لاندې واقع دي. دا په دې مانا چې په بلوچســتان کــې د معاصــرو ادبيــاتو انکشــاف او ودې جريــان د پښــتونخوا پــه پرتلــه ډېــر ورو پــرمخ درومــي، نــو ځکــه مــوږ د پښتونخوا او بلوچستان معاصر ادبيات هم په يوه واحد ادبي تاريخ کې نه شو څېړلاى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدی شي په ((ادبي تذکره)) کې د ادبي او هنري اثارو د لیکوالو او شاعرانو ترڅنګ ځینې ناظمان هم معرفي شي، د شرقي ژبو تذکرې د دغسې ناظمانو په معرفیو، احوالو او اثارو ډکې دي، خو په ادب تاریخ کې د ناظمانو او هر ډول لیکوالو اثار د مطالعې ځای نه لري.

د تذکرې او ادبي تاریخ ترمنځ دا او داسې نور لوی واړه توپیرونه شته او مور کولای شو د تالیف ددغو دواړو ډولونو د مطالعې ساحې سره بېلې کړو.)) (۴۷: ۴۶۸)

له پورته څرګندونو څخه جوتېږي چې ادبي تذکره او ادب تاریخ د تالیف دوه ځانګړي ډولونه دي، چې هېڅکله باید یو شی ونه ګڼل شي. ځکه چې ادبي تذکره یوازې لیکوال او شاعران راپېژني او د هغو له اثارو سره مو اشنا کوي، خو ادب تاریخ بیا د یوې ژبې ادبیات له تاریخي پېښو سره په اړیکه کې تشریح او توضیح کوي، نومیالي لیکوال او شاعران هم راپېژني او د هغوی د اثارو ادبي او هنري ارزښتونه هم او په یوه ځانګړې ادبي دوره کې د دغو اثارو او د هغو لیکوالو او شاعرانو له دریځ څخه مو هم خبروي. البته دا بېله خبره ده چې د ادب تاریخ په لیکنه کې ادبي تذکرې د یوه اخځ او سرچینې په توګه خپل لوړ ارزښت او اهمیت لري. د ادبپوهنې پر دې اساسي څانګو تربحث وروسته اوس غواړو د ادبپوهنې فرعي یا څنګزنو څانګو ته هم په لنډیز سره اشاره وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ادبپوهنې فرعي څانګې:

په ادبي څېړنو کې د ادبپوهنې یو شمېر فرعي څانګې هم ښودل شوي دي، چې دلته یې په لنډه توګه درپېژنو:

د فرهنګ ادبیات پښتو درېیم ټوک لیکوال د ادبپوهنې فرعي څانګې داسې راپېژني:

((ادبپوهنه پر اصلي او بنسټیزو څانګو سربېره دا لاندې فرعي څانګې هم لري:

الف: د ادبپوهنې تاریخ، چې له څېړونکو سره د ادبپوهنې د هرې څانګې د ودې او پرمختیا په پېژندنه کې مرسته کوي.

ب: متن پوهنه

ج: کتاب پوهنه

سربېره پر دې ادبپوهنه له فلسفې، ښکلا پېژندنې، هنر پېژندې او ژبپوهنې څخه مرسته غواړي.)) (۵۵: ۱۰- ۱۱)

کاندید اکاډمیسن محمد صدیق روهي د ادبپوهنې د فرعي څانګو په اړه لیکي:

((ادبپوهنه ځینې فرعي څانګې هم لري، لکه: ادبي هیسټوروګرافي (د ادبي تاریخ لیکنې میتودولوژي) سبک پېژندنه، ببلوګرافي (کتابښود) او ډراماټرجي، البته ډراماټرجي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینماتوګرافي په شان د هنر پوهنې جلا څانګه ده. او سنی تمایل دادی چې هغه د ادبپوهنې په ساحه کې ونه څېړل شي.»

د ادبپوهنې د فرعي څانګو په پورتني وېش کې سبک پېژندنه یا سبک پوهنه هم د ادبپوهنې یوه فرعي څانګه بلل شوې، خو اوسني زیاتره ادبپوهان سبک پېژندنه یا پوهنه د ادبپوهنې په اصلي څانګه (ادبي تیوري) پورې اړوند ښاخ بولي او د ادبپوهنې فرعي څانګه یې نه ګڼي.

دوکتور اسدالله حبیب د ادبپوهنې فرعي څانګې داسې راپېژني:

«ادبپوهنه پر اصلي څانګو سربېره ځینې فرعي څانګې هم لري چې هغه د ادبپوهنې د تاریخ لیکنه، متن پوهنه او کتاب پېژندنه ده.

الف: د ادبپوهنې د تاریخ لیکل موږ د ادبپوهنې د هرې اصلي څانګې له تاریخي ودې او پرمختیا سره اشنا کوي او د هرې څانګې له سترو لاسته راوړنو څخه په استفاده د بریالیو څېړنو د ترسره کولو لارې چارې برابروي.

ب: متن پوهنه، اثر له هر ډول اشتباهاتو او له بهر څخه وارد شویو مطالبو څخه پاکوي او د اثر له لیکوال سره د مواردو په پېژندنه او تشخیص کې مرسته کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج: د ليکوال د اثارو په کتاب پېژندنه کې په لنډو څرګندونو او توضيح سره، چې د هغو کتابونو د بېلابېلو چاپونو په اړه چې د نوموړو اثارو په هکله ليکل شوي او د هغو اثارو په اړه چې له عمومي ادبپوهنې څخه بحث کوي، ليکل کېږي. دغه ډول څېړنې له لوستونکو يا مطالعه کوونکو سره دا مرسته کوي، چې د زيات شمېر کتابونو او خپرونو ترمنځ د خپلې خوښې او اړتيا وړ څه په اسانۍ سره ترلاسه کړي.)) (۱۲: ۵)

د ادبپوهنې د اساسي او فرعي څانګو تر پېژندنې وروسته اوس راځو د خپل بحث بلې موضوع ته او هغه دا چې دې پوښتنې ته بايد ځواب پيدا کړو چې ادبي دورې څنګه ټاکل کېږي؟ غواړوددې پوښتنې ځواب د ادبپوهنې د همدې اساسي او فرعي څانګو د اصولو په رڼا کې ترلاسه کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبي دورې څنګه ټاکل کېږي؟

کله چې موږ د ادبپوهنې په رڼا کې ادبیات څېړو، نو یوه مهمه پوښتنه په کې دا رامنځته کېږي چې ادبي دورې څنګه ټاکل کېږي؟ نوې دوره له پخوانۍ څخه څومره اغېز اخلي. ایا ادبي دورې هم د سیاسي تاریخ د دورو په شان مشخصه نېټه، پیل او پای لري او که نه یوه په بلې کې داخلېږي. ادبپوهان په عمومي ډول په دې نظر دي چې یوه ادبي دوره هغه وخت تشکیلېږي چې ادبیات یې داسې کمي او کیفي ځانګړنې ولري چې تر هغې پخوانۍ یې توپیر او چت څرګند شي. د زمان اوږدوالی او لنډوالی په کې قید او شرط نه دی. څرنګه چې یوه ادبي دوره په بله کې تداخل او امتداد پیداکوي په دې خاطر اسانه خبره نه ده چې یوه دوره له بلې څخه په یوه مشخصه تاریخي نقطه کې جلا شي، دا حالت د نړۍ د اکثرو ژبو په ادبیاتو کې پېښ شوی دی. په ادب تاریخ کې یوه موضوع هم د ادبي دورو د وېش مسله ده، دلته غواړو په دې پوه شو چې د ادب تاریخ له نظره ادبي دورې څنګه ټاکل کېږي او څنګه یوه له بلې بېلېږي؟

د ادبیاتو د تاریخ ډېره ستره او مهمه بنسټیزه دنده د تاریخ په اوږدو کې د یوې ژبې د ادبیاتو مطالعه او پر بېلابېلو ادبي دورو د هغو وېشنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادونې وړ ده چې په ادب تاریخ لیکنه کې د ادبي دورو تشخیص او ټاکل یو ستونزمن کار دی او د ادبي مورخ زیاته پاملرنه او کړاو غواړي.

د ادبي دورو وېش لپاره کوم ټاکلی او منلی معیار نه شته او د بېلابېلو ژبو ادب تاریخ لیکونکو په دغه برخه کې ځانګړي ځانګړي معیارونه کارولي دي.

د ((ادبپوهنه)) اثر لیکوال د ادبي دورو د وېش په اړه د یو ټاکلي او منلي معیار د نشتوالي لامل داسې ښودلی دی: ((د ادبي دورو د وېش په برخه کې تر ډېره د یوه ټاکلي معیار د نشتوالي یو ستر علت دادی چې ځینې ادبي جریانونه په اسانۍ سره خپل ځای نوي ادبي جریان ته نه خوشې کوي. کله کله د یو ادبي جریان ریښې ډېرې پخوانۍ وي، په تدریجي توګه وده مومي. د هغه د انکشاف په دوران کې ښایي یو بل قوي ادبي جریان رامنځته شي او یا له منځه ولاړ شي. لنډه دا چې ادبي مکتبونه، ادبي تمایلات اکثره داسې نه دي چې له کوم سیاسي رژیم سره رامنځته شي او د هغه له سقوط سره سم بې له ځنډه محوه شي. کله کله شرایط بدل شوي وي، خو ادبي عنعنه لا پرځای پاتې وي.)) (۴۸: ۲۷)

د پښتو ادبیاتو تاریخ (معاصره دوره) اثر لیکوال کاندید اکاډمیسین محمد صدیق روهي هم د ادبي تاریخ په لیکنه کې د ادبي دورو د ټاکنې او وېش موضوع له ستونزو ډکه بللې او د ادبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورو د وېش د مسلې په اړه یې مفصل بحث کړی، چې په لنډېز سره یې ځینې ټکي را اخلو:

«د ادبي تـاریخ لیکنـې میتودولـوژی یـوه لویـه سـتونزه د ادبـي دورو ټاکنـه ده. ادب تـاریخ لیکونکـو پـه دې اړه لـه بېلابېلـو لارو او میتودونو څخه کار اخیستی دی، چې ځینې یې دادي:

۱- د ادبـي ژانرونـو، ادبـي سـبکونو یـا ادبـي مکتبونـو پـر اساس د دورو ټاکنه:

د دورو د وېش لپاره ددې میتود یا لارې ښېګڼه داده چې د ادب ذاتي تطورېې د معیار په توګه ټاکلی دی. ادب تاریخ په اصل کې د ادبي جریاناتو تاریخ دی، نو کله چې یو ادبي مکتب خپل ځای بل ادبي مکتب ته پرېږدي د ادب تاریخ بله دوره پیلېږي. ادبي مکتبونه که له یوې خوا له ټولنیزو، اقتصادي او سیاسي پېښنو سره اړه لري، له بلې خوا نسبي خپلواکي هم لري. د ادبي دورو د ټاکنې ددغې لارې یوه ستره ستونزه داده چې ادبي ژانرونه او ادبي مکتبونه کله کله پر یو وخت پیلېږي. د بېلګې په توګه: په پښتو ادبیاتو کې اکبر زمینداروی لومړنی شاعر دی چې د مثنوي او غـزل بېلګې یې تـر موږ رارسېدلې دي، نو دغه دوره په پښتـو ادبي تـاریـخ کې پـه څه نامه یاده کړو؟ د غزل دوره یې وبولو او که د مثنوي. همدارنګه په اروپا کې د سمبولیزم، دادائیزم او سوریالیزم ادبي مکتبونه پر یو ټاکلي وخت (۱۹۲۴-۱۸۸۰م) راټوکېدلي دي او په یو ادبي چاپېریال کې یې وده کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- د پاچهانو د کورنیو پر اساس د دورو وېش:

د دورو د وېش دا لاره د ادبي پدیدو د پرمختیا له توضیح او تحلیل سره مرسته نه شي کولای. ادبي سبکونه، مکتبونه او ژانرونه د کوم پاچا یا واکمن په حکم یا دستور منځته نه راځي او د هغه مړینه هم پر ادبي جریان کومه ځانګړې اغېزه نه لري.

۳- د ټولنیز-اقتصادي فورماسیون د تیورۍ پر بنسټ د ادبي دورو وېشنه:

ددې لارې پلویان د ادب تاریخ د دورو وېشنه هم د پنځو تاریخي دورو له مخې کوي. ددې نظریې د پلویانو په اند ادب د ټولنیز شعور یو شکل دی، چې د بنسټ له بدلېدو سره سم بدلون مومي، یانې کله چې ټولنیزې مناسبات بدلون مومي په ادب کې هم بدلون راځي.

د یادونې وړ ده، چې د ادبي دورو د وېش دغه نظریه (تیوري) د ادبي تاریخ په برخه کې په بشپړه توګه د تطبیق وړ نه ده. د مثال په توګه په پانګوالي نظام کې په اروپا کې د سوریالیزم، دادایزم او داسې نور زیات شمېر ادبي مکتبونه رامنځته شوي، ان دا چې کمونیستي ادبیات هم په دغه دوره کې ایجاد شوي، نو په ادب تاریخ کې د یوې تاریخي دورې تر سرلیک لاندې د ټولو ادبي جریانونو شرحه له ستونزو ډکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴- د تاریخي، سیاسي او ټولنیزو پېښو پر اساس د ادبي دورو وېشنه:

ددغې لارې له مخې په ادب تاریخ کې د دورو وېش هم لږ و ډېرې نیمګړتیاوې لري. که څه هم سیاسي او ټولنیزې پېښې پر ادبي بدلون او تحول باندې اغېزه لري، خو هغه د ادب تاریخ اصلي موضوع نه ګڼل کېږي. د ادب تاریخ اصلي موضوع په خپله ادب دی.))

استاد محمد صدیق روهي د ادبي دورو د وېش په اړه د خپلو څرګندونو په پای کې وایي: ((اوس نو پوښتنه راولاړېږي چې د ادبي دورو د وېشنې معیار څه شی دی؟ ددې پوښتنې په ځواب کې ویل کېدی شي چې د ادبي اثارو د محتوا او شکل په بدلون سره نوې ادبي دوره پیلېږي. ادبي تحول باید اصلي معیار وي لیکن باید زیار وایستل شي، چې د ادبي تحول علتونه څرګند شي. البته دا احتمال شته چې ځینې وختونه ادب او سیاست یو له بله دومره نږدې وي چې ادبي تحول او سیاسي تحول یو ګډ نوم غوره کړي، لکه په پښتو ادب کې د روښانتیا دوران.)) لیکوال په پای کې وړاندیز کړی چې دده په اند په ادب تاریخ کې د ((ادبي دورې)) پرځای د ((ادبي دوران)) کلمې کارول غوره دي. ځکه چې یوه دوره پای ته نه وي رسېدلي چې بله پیل شي او لوړې ځوکې ته ورسېږي. د مثال په توګه: د ریالیزم دوره چې دمخه پیل شوې ده لا تراوسه دوام لري او ددغې دورې په اوږدو کې د نیچرلیزم (ناتورالیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمبولیزم، اګزیستنتالیزم او سوریالیزم په شان یو شمېر ادبي مکتبونه راوټوکېدل او ثمرې ته ورسېدل.

د ((دوران)) کلمې مقصد دادی چې په یوه دوره کې ښایي ډېر نور ادبي جریانونه د شهرت اوج ته ورسېږي. دغسې لوړې څوکې یا د شهرت اوج د ((دوران)) په نامه یادېږي.)) (۴۷: ۴۳۷- ۴۴۰)

د ادبیاتو د تاریخ د دورو د وېش په باب د پښتو ادبیاتو (معاصره دوره) اثر د لیکوال په دغو پورتنیو ځرګندونو کې مونږ د ادبي دورو د وېش بېلابېلې لارې وپېژندلې او په ترڅ کې یې د هغو له ځانګړتیاوو او نیمګړتیاوو هم خبر شو او په پای کې د لیکوال هغه نظر مو هم ولوست چې د ادبي دورو د وېش په اړه یې وړاندې کړی دی.

د ((ادبیاتو تاریخ مسالې)) د مقالې لیکوال کاندید اکاډمیسین محمد انور نومیالی د ادبي دورو د وېش په اړه داسې نظر لري: ((که د ادبي اثارو کیفیت یې ډېر وي او هم یې د کلتوري اوښتونونو له پړاو سره د کیفي تغیر نښې ځرګندې وي، نو کېدلای شي چې د ښې دقیقې پېژندنې او تصنیف لپاره یې خاصه دوره بندي وټاکو، خو دا دوره بندي هېڅ لازمه نه ده، چې باید د نېټې او کرونولوژۍ په اعتبار وي. کېدی شي چې د ادبي اثارو د نوعیت یا د کوم شاعر په نامه او یا د کومې بلې مبداء پر بنا یې تثبیت کړو.

د خاصو دوره بندیو په مورد کې به ښه دا وي چې د هرې ژبې خپل محتویات په پام کې ونیسو او ځانګړې دوره بندي یې منځته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړو. که په دې مورد کې د نورو ژبو تقليد کوو او يا د هغو له دوره بنديو څخه تقليدي استفاده کوو، نو څرنګه چې محتوا يې تفاوت سره لري. ارومرو پر ډېر مشکل اخته کېږو. ځکه چې يوه ژبه ښايي په خپله يوه دوره کې د کميت او کيفيت له پلوه ډېره شتمنه، خو بله ژبه بيا په هم هغه زماني حد کې ښخي ښېل تاريخي جريان ولري، چې د بلې ژبې لپاره کفايت نه کوي، د هرې ژبې د ادبياتو تاريخي تصنيف هم بايد د هغې ژبې په محتوا کې تثبيت شي.))
(۴۵: ۸۹)

شوروي ادبپوه (عبدالنبي ستار زاده)، په خپله مقاله کې، چې پوهنمل لطيف ناظمي په دري ژبه ((دوره بندی ادبيات از نګاهی روش شناسی)) تر سرليک لاندې ژباړلې ده، د ادبي تاريخ د دورو د وېش او ډلبندۍ طرحه داسې وړاندې کړې ده:

((کولای شو ووايو چې د ادبياتو په دوو ډولونو ډلبندۍ يانې علمي او عملي ډلبندۍ کې لاندې طريقې راڅرګندېږي:

۱- د واکمنو کورنيو پر بنسټ د ادبياتو د دورو وېش.

۲- د زماني بهير پر بنسټ د ادبي دورو وېش.

۳- د ادبي ښوونځيو، سبکونو او ژانرونو پر بنسټ د ادبي دورو وېش.

۴- د ټولنيزو، سياسي او تاريخي پېښو پر بنسټ د ادبي دورو وېش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- د عامو تاریخي دورو پر بنسټ د ادبي دورو وېش)) (۴۷: ۴۴۱)

د ((ادبپوهنه)) لیکوال د ادبي دورو د وېش په اړه د مفصل بحث په یوه برخه کې لیکي: ((په لویدیزه نړۍ، په ځانګړې توګ د انګرېزي ژبې په ادب تاریخونو کې د ادبي دورې د ټاکلو یو معیار دادی چې هره دوره یا عصر د یو نومیالي استازي لیکوال او ادیب په نامه یادېږي، لکه د (چاسر) عصر، (سپنسر) عصر او داسې نور او یا ادبي دورې د پېړیو په نوم نومول کېږي، لکه د (پنځلسمې پېړۍ ادبیات، د (اتلسمې) پېړۍ ادبیات او داسې نور. ځینې وخت یې بیا د مسلطو ادبي مکتبونو په نوم نوموي، لکه د(کلاسیزم) عصر، د (رومانتیسیزم) عصر او نور.

زموږ په ادبیاتو کې د ادبي دورو په وېش او ټاکنه کې هم دغه ستونزه موجوده ده. په پښتو او دري ژبو، چې د ادبیاتو د تاریخ په نوم کوم اثار لیکل شوي، لیکوالانو یې پرته له دې چې په ادب کې د فورم او محتوا د کمي او کیفي بدلون، د ادب د ودې او انکشاف جریان او د هغه عوامل په پام کې ونیسي له خپلې خوښې او ذوق سره سم یې د ادبي دورو وېش په عنعنوي توګه کړی دی:

چا پر هېواد باندې د بهرنیو یرغلګرو او د تاړاکونو او چا د کورنیو شخړو او اشخاصو ترمنځ د سیاسي واک د لېږدېدو، ځینو بیا د سیاسي نظامونو د بدلون او اوښتون او ځینو نورو د ادبي جریاناتو او مکتبونو او د هغو په راس کې د نومیالیو ادیبانو په نوم ادبي دورې وېشلې او ټاکلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید ووایو چې دغه پورتني وېشونه او د ادبي دورو د ټاکلو او بېلولو لارې هېڅکله هم د یوې ژبې د ادبیاتو د ودې او انکشاف د تاریخي سیر له تشریح او روښانولو سره مرسته نه شي کولی.))(۴۸: ۲۸)

لیکوال د ادبي دورو پر وېش باندې د مفصل بحث په پای کې د ادب تاریخ لیکونکي ته لارښوونې او سپارښتنې کوي: ((د ادب تاریخ لیکوال ته لازم دي چې هغه باید تر هرڅه لومړی پر ادبي تیوري وپوهېږي، چې د هغې له مخې د خپلې ژبې د ادبي اثارو مطالعه وکړي، ځکه چې د ادب تاریخ په واقعیت کې د ادبي تیوري د تطبیق ډګر دی:

- د ادبي تاریخ لیکوال باید د هرې دورې د خلکو له ټولنیزو، دیني، مذهبي او سیاسي عقایدو، تاریخي ټولنیزو حالاتو، پېښو، د ادبي غورځنګونو او تحریکونو یا ادبي مکتبونو او جریانونو، په هکله هر اړخیز معلومات ولري، چې د ادبي تاریخ دورې په سمه او مطلوبه توګه وټاکلی یا ووېشلی شي.
- د ادب تاریخ په هره دوره کې باید د هغې دورې د نومیالیو او استازو ادبي څېرو د ژوند پېښو، د ټولنیزو حالاتو، شرایطو او مسایلو پر وړاندې د دغو استازو ادیبانو دریځ، خلکو او ټولنې ته د دغو ادیبانو د اثارو او افکارو د پیغام په ترڅ کې د ځانګړو اصولو او مشخصاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مخې د غوره ادبي اثارو په هکله قضاوت، د رامنځته شویو ادبي غورځنګونو او جریانونو مناسبه پېژندګلوي او د دغو ادبي مکتبونو او سبکونو د رامنځته کېدو، ودې، انکشاف، اغېزو او له منځه تللو د عواملو د ښودنې په هکله یوه هر اړخیزه او جامع سپړنه او څېړنه لازمي ده.

- یوازې د یو یا بل شاعر او لیکوال د ژوند پېښې، د نظم او نثر د بېلګو رااخیستل په هېڅ ډول د ادبیاتو تاریخ نه شو بللای، بلکې د یوې ادبي تذکرې نوم ورکولای شو، چې البته د ادبیاتو د تاریخ لیکنې پرمهال ورڅخه پر خپل ځای لږ و ډېره ګټه پورته کېدی شي.
- ادب تاریخ سربېره پر دې چې موږ ته په هره ادبي دوره کې د هغې دورې نومیالي استازي او مشهور ادیبان او د هغوی ارزښتناک ادبي اثار راپېژني، د هغه عصر او دورې د ټولنیزو، عقیده یي، سیاسي، علمي، فرهنګي او نورو حالاتو یوه نقشه هم زموږ مخې ته ږدي، چې د دغو اثارو ادیب په کې روزل شوی، ادب په کې رامنځته شوی، د بېلابېلو عواملو له مخې یې د لوړتیا او ځوړتیا پړاوونه وهلي دي. څومره چې په ادبي تاریخ کې د هرې دورې او عصر روحیه او د پېښو انځور هر اړخیز او جامع وي، په هماغه کچه یې د لیکوال او اثر د معقولیت او مقبولیت چانس زیات دی.)) (۴۸: ۲۸-۲۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ادبي دورو د ټاکلو د عامو اصولو له مخې اوس راځو د پښتو ادبیاتو د تاریخي دورو ټاکلو ته.

د پښتو ادبیاتو د تاریخي دورو د ټاکلو په برخه کې هم د نظر اختلافات شته، ښه به وي چې دلته د پښتو ادبپوهانو نظریات وړاندې کړو او بیا په پای کې د هغو د نظرونو له ټولګې څخه وروستۍ نتیجې ته ورسېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتو ادب تاریخونو کې د ادبي دورو وېش

دمخه مو یادونه وکړه چې په ادب تاریخونو کې د ادبي دورو وېش په باب د ساینسي فورمولونو په شان کوم ثابت او منلي اصول او معیار نه شته او زیاترو ادب تاریخ لیکونکو یا په عنعنوي بڼه د نورو ادب تاریخونو په تقلید او یا هم د خپل ځانګړي ذوق له مخې د ادبي دورو د وېش چاره ترسره کړې ده. په پښتو ادب تاریخونو کې هم دا دود او عنعنه پالل شوي دي، موږ دلته د پښتو ادب تاریخونو له جملې څخه په ځینو تاریخونو کې د ادبي دورو وېش را اخلو، کتنه ورته کوو او په پایله کې په پښتو ادب تاریخونو کې د دورو د وېش وروستۍ او د یو نسبي معیار په توګه منل شوې طرحه، چې په عمل کې پلې شوې هم ده، وړاندې کوو. دا نظریې استاد محمد صدیق روهي هم راټولې کړي او کتنه یې ورته کړې ده. موږ به ټولې دا نظریې وړاندې کړو او وروسته به د استاد روهي نظر، شننه او ارزونه هم وړاندې کړو:

پوهاند عبدالحی حبیبي (د پښتو ادبیاتو تاریخ) په لومړي ټوک کې چې پر (۱۳۲۳ل) کال په کابل پوهنتون کې د ادبیاتو پوهنځي د تاسیس پرمهال ددغه پوهنځي د محصلانو لپاره لیکل شوی، د پښتو ادبي تاریخ دورې څلور ښودلي او یادونه یې کړې چې د هرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې لپاره به د ادب تاريخ ځانګړې ټوک ليکي. استاد حبيبي ليکلي دي:

«زه په دې کتاب کې د پښتو ادب دورې پر څلور ډوله وېشم. د پښتو ادب تاريخ به څلور ټوکه وي، په دې ډول:

(۱) لومړۍ دوره، اول ټوک: په دې دوره کې به دا وښودل شي چې تر اسلام دمخه د پښتو ژبه وه که يه؟ د ژبې موقعيت په پخوانو اريايانو کې څه و؟ او پښتو له زړو اريايي ژبو سره څه نسبت لري؟...

(۲) دويمه دوره يا دويم ټوک: د پښتو ژبې دويمه دوره د اسلام له ابتداء څخه شروع کېږي او تر زر (۱۰۰۰) هجري کال پورې رسېږي...

(۳) درېيمه دوره او درېيم ټوک: دا دوره له (۱۰۰۰) هجري څخه شروع کېږي تر (۱۳۰۰) هجري پورې رارسېږي... په دې دوره کې پښتو ادب ښه وده کړې ده، په نظم او نثر کې ډېر تحولات پېښ شوي دي او نوي مکتبونه رامنځته شوي دي.

(۴) څلورمه دوره يا څلورم ټوک: له (۱۳۰۰) څخه شروع کېږي او د ژبې د وروستنيو (۶۰) کالو پرمختګ او لوړتيا راښيي، د نوي ادب د نوو تحولاتو څرګندونه کوي، د ژبې د عصري نهضت تاريخ دی.» (۱۴: ۵-۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ترتیب استاد حبیبي د پښتو ادبیاتو تاریخ پر څلورو دورو وېشلی دی. د لومړۍ دورې لپاره یې د ادبیاتو تاریخ لومړی ټوک لیکلی، چې د ادبیاتو پرځای د پښتو ژبې تاریخ دی او د دویمې دورې لپاره یې دویم ټوک لیکلی، نور یې د ادبیاتو د پوهنځي د پښتو څانګې د درېیمو او څلورمو ټولګیو محصلانو لپاره درسي نوټونه لیکلي، چې په دې وروستیو کې د ((پښتو ادبیاتو لنډ تاریخ) په نوم چاپ شوي دي.

پوهاند صدیق الله رښتین په خپل اثر ((د پښتو د ادب تاریخ)) کې د پښتو د ادبي تاریخ دورې څلور بللي او داسې یې راپېژندلي دي:

((اوله دوره: له دویمې هجري پېړۍ (۷۱۸ع) څخه شروع او تر (۹۰۰هـ) یا (۱۴۹۴ع) کال پورې رسېږي. (د سوریانو، غوریانو او لودیانو عصر).

دویمه دوره: له (۹۰۰) هجري څخه تر (۱۱۰۰هجري ۱۶۸۷ع) پورې ده (د بابر او د هغه د اولادې زمانه).

درېیمه دوره: له (۱۱۰۰) هجري څخه تر (۱۲۵۰هجري-۱۸۳۴ع) پورې رارسېږي (د هوتکو او سدوزو زمانه).

څلورمه دوره: له (۱۲۵۰ هجري-۱۸۳۴ع) څخه راپدېخوا شروع شوې ده (د محمدزو عصر او اوسنۍ دوره)) (۲۰: ۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې په نورو ادبي تاریخونو کې هم د ادبي دورو د وېش مساله یا د دغو دوو ادبي تاریخونو په تقلید او یا هم د خپل ذوق له مخې د ادبي دورو وېش شوی او شمېر یې تر دې لږ یا ډېر ګڼل شوی دی.

لکه څنګه چې دمخه مو یادونه وکړه، کاندید اکاډمیسین محمد صدیق روهي د ادبي دورو د وېش په باب د اکثرو پښتو ادبپوهانو نظریې راټولې کړي او په دې برخه کې یوه هر اړخیزه شننه او ارزونه کړې چې دلته یې یادول خورا ضروري دي. استاد روهي وايي:

((تر هرڅه مخې د ادبي دورو د وېش لپاره باید یو منطقي معیار وټاکل شي. ددغه معیار له مخې باید د هرې دورې ځانګړتیاوې وښودل شي. که چېرې هماغه معیار پر ټولو ادبي دورو باندې د تطبیق وړ نه وي، نو د ادبي دورو تصنیف خپل اعتبار او ارزښت له لاسه ورکوي.

د پښتو ادبي تاریخ لیکونکو د ادبي دورو د ټاکلو لپاره له بېلو بېلو معیارونو څخه کار اخیستی دی. ددغو پوهانو او استادانو کار د قدر وړ دی، خو د یوناني فیلسوف (ارستو) دا خبره به نه هېروو چې ویلي یې وو: ((خپل استاد اپلاتون راباندې ګران دی، خو حقیقت تر هغه نه زیات راباندې ګران دی.)) نو ددې لپاره چې د ادبي دورو د نوي ډېزاین په باب قضاوت وکړای شو پخوانو معیارونو ته به یوه انتقادي کتنه وکړو. علمي څېړنه ددې غوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي چې باید په ټاکلې ساحه کې د نورو پوهانو کارونه ارزیابي شي.

د پښتو ژبې لوی ادبي مورخ علامه حبیبي د خپل اثر (د پښتو ادبیاتو تاریخ، لومړی ټوک، دریم ټوک) کې په حقه ګیله کوي چې دده د کتاب تر لومړي چاپ وروسته په دېرشو کلونو کې هېڅوک میدان ته رانغی چې دده له خوا پیل شوی کار تکمیل کړي. لوی استاد د همدغه کتاب په سریزه کې لیکي: ((زما هیله هغه وخت دا وه چې دا کتاب به سمدستي د لومړي صنف د محصلانو په کار ورشي او بیا چې دغه زده کوونکي استادان شي او خارج ته د لوړو زده کړو لپاره لاړ شي او په لوړو پوهنتونونو کې لوست وکړي، نو به دوی د خپلې پوهنې په رڼا کې نوې او ژورې څېړنې وکړي او ښایي چې تر دې ډېر ښه او ګټور او محققانه کتابونه پر همدغه موضوع باندې وکاږي... مګر زه چې اوس ګورم هغه امید مې ترسره نه شو.))

د لوی استاد پوهاند حبیبي غوښتنه او پراخ نظري موږ ته اجازه راکوي چې لومړی دده په یاد شوي کتاب کې ادبي دورې تر بحث لاندې ونیسو. پوهاند عبدالحی حبیبي د پښتو ادب دورې پر څلورو برخو وېشلې دي: په لومړۍ دوره کې دا کوښښ شوی دی چې تر اسلام دمخه د پښتو ژبې موجودیت او د نورو اریایي ژبو ترمنځ د پښتو ژبې موقعیت تثبیت کړي. دویمه دوره د اسلام له ابتدا څخه شروع کېږي او تر (۱۰۰۰هـ.ق) کاله پورې رسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریيمه دوره له (۱۰۰۰هـ.ق) کاله څخه پيلېږي او په (۱۳۰۰هـ ق) کې پای ته رسېږي. څلورمه دوره له (۱۳۰۰هـ ق) څخه شروع کېږي.

اروانښاد پوهاند حبيبي د ادبي دورو تر معرفي کولو وروسته ليکي: ((زه دا منم چې زما کار او سعی به خورا ابتدايي وي، مګر هيله لرم چې وروستني پښتانه به دا چاره ښه بشپړه کړي او دا بڼ به د تحقيق او پلټنې په ګلونو ښه ښکلی او سمسور کړي خو:

باغ د ګلو به سمسور وي مور به نه يو

د بلبلو به پرې شور وي مور به نه يو

پوهاند حبيبي د ادبي دورو په وېش کې د قدماوو لاره نيولې ده، په دې مانا چې ((د لغاتو فلسفه))، ژبه او ژبنۍ پوهنې هم د ادب جز بولي. په اوسني وخت کې د ژبې د تاريخ حساب له ادبي تاريخ څخه جلا دی ځکه چې ادبي تاريخ يوازې هنري ادبيات تر څېړنې لاندې نيسي. که ژبپوهنه او ادبپوهنه د علم جلا څانګې وګڼو نو لومړۍ دوره د پښتو په ادبي تاريخ کې ځای نه لري. البته کېدی شي چې په سريزه کې ورته اشاره قدرې وشي.

دويمه خبره داده چې د ادبي دورو په دغه وېش کې کومې مهمې فرهنګي او ادبي پېښې په نظر کې نه دي نيول شوې. د مثال په توګه (۱۳۰۰هـ ق) د څلورمې ادبي دورې پيلامه ګڼل کېږي. چې دغه دوره د امير عبدالرحمن خان له پاچهۍ سره متصادفه ده. په دغه وخت کې د ادبي تحول څرک نه لګېږي، بلکې په ادبي لحاظ شنډه دوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده. له قرینې څخه ښکاري چې د کتاب مولف ګرد عدد او د پېړۍ د پیلېدو معیار ته توجه کړې ده.

تـر پوهانـد حبیبـي وروسـته استاد صـدیق الله رښـتین د پښـتو ادبیاتو یو پیاوړی مورخ دی او د ادبي تـاریخ پـه غنـا او روښـانولو کې یې د قدر وړ خدمتونه کړي دي. پوهاند رښـتین پـه خپـل اثـر (د پښتو د ادب تاریخ) کې ټولې ادبي دورې پر پنځو دورو وېشلې دي.

ده پـه خپـل وېش کې تـر اسلام نـه مخکـې دوره حذف کـړې ده، ځکه چې په هغه زمانـه کې د پښـتو د ادبـي اثـارو کوم څرک نـه دی لګېدلی. البتـه پـه دې وروستیو وختونو کې داسې اسناد لاس تـه راغلي دي چې وایي د (۱۵۰ ق. م) پـه حدودو کې د (مالنده پنهو) پـه نامه یو کتاب په پښتو ژبـه کښل شـوی و، دغـه کتـاب پـه پـالي ژبـه ترجمه شوی دی او په هغه کې یادونه شوې ده چې نوموړی کتاب له پښتو ژبې څخه ژباړل شوی دی. څرنګه چې د پښـتو کتاب لاسته نه دی راغلی، نو د ادبي دورو په وېش کې تر اسلام نه مخکې زمانه پـه حساب کې نه ده نیول شوې.

پوهانـد رښـتین ادبـي دورې داسـې ټـاکلي دي: اولـه دوره لـه (۱۰۰هـ) نه تر (۸۰۰هـ) پورې، دویمه دوره له (۹۰۰هـ) نه تـر (۱۱۰۰هـ) پورې. دریېمه دوله له (۱۱۰۰هـ) نه تر (۱۲۵۰هـ) پورې. څلورمـه دوره لـه (۱۲۰۰هـ) نـه تـر (۱۳۵۰هـ) پـورې . پنځمـه دوره لـه (۱۳۵۰هـ) نـه راپدېخوا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه وېش کې ځينې ښېګڼې ليدل کېږي خو په مجموع کې د معيارونو په لحاظ د تامل وړ برېښي. نوموړي پوه د لومړۍ دورې د ادبي خصوصياتو په باره کې ډېر په زړه پورې تحليل کړی دی. ده دويمه دوره له ميا روښان څخه پيل کړې ده. دغه نظر هم معقول ښکاري خو دومره بايد ووايو چې لازمه نه وه دويمه دوره د بابر پاچا او د هغه د اولادې په نامه ياده شي. همدارنګه څلورمه دوره يې د محمدزيو د سلطنت له پيلېدو سره تړلې ده او د پنځمې دورې په وېش کې چې هغه هم د محمدزيو د سلطنت ادامه ده، تداخل ليدل کېږي. د کتاب مولف ادبي دورې له پاچهي کورنيو سره په ارتباط کې ساتلي دي. په دغه اثر کې پر ادب باندې د سياسي او اقتصادي عواملو اغېزه له پامه غورځېدلې ده او يا لږ ارزښت ورکړ شوی دی. کله کله د پاچهي کورنۍ په بدلېدو سره د استاد او دده د سبک پيرو (لکه رحمان بابا او دده شاګرد محمد يونس) ادبي دورې سره بېلېږي، يانې د ادبي تحول پرځای د پاچهانو تاريخ معيار ګڼل شوی دی، خو دغه معيار هم په سيستماتيک ډول نه دی مراعات شوی. د کتاب په اوله دوره کې (د پښتو د ملي ادب ځينې برخې) تر عنوان لاندې د پښتو افسانې، نکلونه، وړې قصې، نارې، د پښتو لنډۍ او پښتو متلونه معرفي شوي دي.

دلته څو ټکي د پاملرنې وړ دي. لومړی دا چې د ملي ادب اصطلاح د فوکلوري ادب پرځای استعمال شوې ده. فوکلوري ادب د ملي ادب يو ټوک دی. ليکنی ادب هم د ملي ادب ټوک ګڼل کېږي. دويم دا چې د فوکلوري ادب بېلګې (نمونې) چې په اولې دورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې اړه ولري د سند په توګه نه دي راغلي. فوکلوري ادب به غالباً تر اسلام نه مخکې زمانه کې موجودو او لا تراوسه دوام لري، نو ښايي چې په يوې خاصې ادبي دورې پورې ونه تړل شي، په تېره بيا چې کوم سند هم لاس ته نه وي راغلی. دريېم دا چې ښاغلي مولف ګمان کړی دی چې د نکلونو ناري په رښتيا سره د نکل د پرسوناژونو ايجاد دی. څلورم دا چې ښاغلی مولف د اروپا رومانونه هم د پښتو په اوله ادبي دوره کې معرفي کوي په داسې حال کې چې د اروپا رومانونه په اروپا پورې اړه لري. پنځم دا چې په اوله دوره کې پښتو ناول نه دی ليکل شوی. موږ د دې کتاب پر موضوعاتو نور څه نه وايو خو صرف دومره يادونه کوو چې په هغه وخت کې د داسې کتاب ليکنه يو ارزښتمن کار دی، د قدر په سترګه ورته ګورو. (د افغان ياد) په کتاب کې چې د غلام محی الدين افغان په ياد د مقالو يوه مجموعه ده؛ پوهنمل نورمحمد غمجن تميل (په پښتو ادبياتو کې د ادبي ټوټو ونډه او تاريخي سير) تر سرليک لاندې د پښتو ادبي تاريخ پر دورو باندې هم بحث کړی دی. پوهنمل غمجن د پښتو ادبياتو دورې پر څلورو برخو وېشلې دي: لومړۍ دوره له دويمې هـ ق پېړۍ څخه پيلېږي تر (۹۵۰ هـ ق) پورې رسېږي. دويمه دوره له (۹۵۰ هـ ق) يانې روښاني نهضت څخه تر (۱۲۰۰ هـ.ق) پورې دوام کوي. ورپسې نوې دوره شروع کېږي چې پر افغانستان باندې د انګرېزانو حمله يې معيار ګڼلی دی. بيا معاصره يا اوسنۍ دوره راځي چې له (۱۳۵۷هـ.ش) کال څخه پيلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه وېش کې د معيار انتخاب او بيا د معيار سيستماتيک او منسجم تطبيق دواړه د تامل وړ برېښي. د معيار په انتخاب کې سيستم نه ليدل کېږي. ځينې کلونه په هجري قمري او ځينې په هجري شمسي راغلي دي.

کله چې ښاغلی ليکوال لومړی او دويمه دوره يادوي، بيا نو د ترتيبي عدد سلسله پرېږدي، د نوې دورې او اوسنۍ دورې په نامه بل معيار انتخابوي. د نوې دورې نوم هم مناسب نه دی، ځکه سړی نه پوهېږي چې په نوې پسې به څه شی راځي. ښاغلی ليکوال تر نوې دورې وروسته معاصره يا اوسنۍ دوره ټاکلې ده، په دې حساب نوې دوره په اصل کې زړه دوره ده. دويمه خبره داده چې په ليکلي ادب کې د انګرېزانو تر يرغل وروسته تر شلمې پېړۍ پورې کوم عمده ادبي تحول نه ليدل کېږي له دې امله د انګرېزانو لومړی يرغل د نوې ادبي دورې د پيلېدو معيار نه شي ګڼل کېدی. درېيمه خبره داده چې ښاغلی ليکوال (١٢٠٠هـ.ش) د انګرېزانو د لومړۍ حملې تاريخ بللی دی، په داسې حال کې چې دغه حمله اوه لس کاله وروسته په (١٨٣٨ع) کې ترسره شوه.

څلورمه خبره چې تر ټولو مهمه ده هغه داده چې د امير دوست محمد خان له وخت نه تر (١٣٥٧ هـ.ش) کال پورې د پښتو ادبياتو په تاريخ کې څرګند ادبي تحول راغلی دی، معاصر ادبيات د امير حبيب الله په پاچاهي کې پيل شوي دي او بيا د محمدظاهر شاه د پاچهۍ په زمانه کې د ادبي تاريخ بل پړاو پيل شوی دی، ليکن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی لیکوال پر دغو ادبي تحولاتو سترګې پټوي او له (۱۲۰۰هـ ش) نه تر (۱۳۵۷هـ ش) کال پورې ټوله یوه ادبي دوره ګڼي. (د ادب تیوری اساسونه) مولف سرمحقق دوست شینواري د (پښتو لیکلي ادب د مکتبونو، سبکونو او میتودونو په پوړیو کې) تر عنوان لاندې د پښتو ادبي تاریخ پر دریو پړاوونو وېشلی دی: لومړی پړاو چې په هغه کې د (ملنده پښو) کتاب او د (سره کوتل کتیبې) ته هم د پښتو د پانګې په توګه اشاره شوې ده. دا پړاو د هغه په واقعي مانا له امیر کروړ څخه شروع کېږي او مولف همدغه د لیکلي ادب لومړی پړاو بولي. دده په نظر، د اسعد سوري قصیده ((په پښتو شعر کې د تجدد پړاو دی)) خو سره له دې دغه قصیده هم د لیکلي ادب په لومړي پړاو پورې اړه لري. دویم پړاو له بایزید روښان سره پیلېږي. دغه پړاو تر فرعي عنوان لاندې شرح شوی دی: روښاني مکتب، د رحمان بابا سبک، هندي مکتب، د هوتکیانو دوره، نورې دورې. وروستی د ادب نوی پړاو چې د امیر شېرعلي خان له وخت نه شروع کېږي شرح شوی دی. دغه پړاو (د انتقادي ریالیزم پیدایښت) په نامه یو فرعي عنوان لري.

په دغه پورتني وېش کې ښاغلی مولف د دورې پرځای د پړاو کلمه غوره بللې ده.

په دې وروستیو وختونو کې د پړاو کلمه زیاتره د مرحلې په مانا استعمالېږي، یانې دیوې دورې دننه ځینې مرحلې د پړاوونو په نامه یادېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پورتني وېش په باره کې به په لنډه توګه څو ټکو ته ګوته ونیسو. لومړی دا چې د سره کوتل کتیبه د پښتو په ادبي پانګه ورګډول زیاتو باوري څېړنو ته انتظار باسي.

دویم دا چې محترم مولف سبک، مکتب او مېتود جلا شیان ګڼي خو په تصنیف کې یوه اصطلاح د بلې پرځای استعمالوي. درېیم دا چې د خوشال بابا په شان ستر شاعر او مفکر د جلا سبک خاوند نه دی ګڼل شوی. څلورم دا چې په تصنیف کې انسجام نه شته، مولف د سبکونو یا مکتبونو لړۍ پرېږدي د هوتکیانو دوره او نورې دورې پیلوي. پنځم دا چې د ادب نوی پړاو د امیر شېرعلي خان له باچاهي نه پیل کوي خو دداسې اثارو بېلګې نه شي پیداکولی چې معاصر ژوند به کې منعکس شوی وي. هره ادبي دوره د هغې دورې د خصوصیاتو درلودونکو اثارو سره پیلېږي، خو چې په خپله اثار موجود نه وي، ادبي دوره هم وجود نه لري. د امیر شېرعلي خان په دوره کې ځینې اثار شته خو د کوم ادبي تحول پیلامه نه شي ګڼل کېدی.

د پښتو د ادبي تاریخ د دورو د وېش په برخه کې د اکاډمیسین کاندید محمد انور نومیالي هم یوه طرح وړاندې کړې ده. ښاغلی نومیالی د «ادبي دورې» د اصطلاح پرځای د «ادبي دوران» اصطلاح غوره ګڼي او داسې استدلال کوي چې ««نن ورځ تاریخ پوهانو د دورې او دوران ترمنځ توپیر په مرسومي توګه تثبیت کړی دی.»» د مثال لپاره دوی دوره هغه بولي چې د یوې پروسې د پیدا ایښت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

انکشاف او زوال درې سره مرحلې په هغې کې سرته رسېدلې وي او له بلې وروستنۍ نوې دورې څخه يې ټول مشخصات توپير ولري.

خو دوران داسې حالت ته وايي چې د هغه په ترڅ کې لا د يوې او بلې دورې ترمنځ تاريخي بېلوالی نه وي راغلی اما په هغه صورت کې صرف د نوې دورې مخکنې محتويات تبارز کوي او انکشاف يې د زړې محتويات نفې کوي.»

د ښاغلي نوميالي دغه يادونه پرځای او سمه ده، خو په دغه کتاب کې مورږ د ادبي تاريخ عنعنه په پام کې نيولې ده، د پښتو د ادبي تاريخ په برخه کې د دورې کلمه هم صدق کوي.

د محترم نوميالي په عقيده د پښتو ادبياتو لپاره په مجموعي توګه درې دورانه ټاکلای شو:

۱- د شفاهي ادبياتو دوران.

۲- د خوشال د کتبي ادبياتو دوران.

۳- د معاصرو کتبي ادبياتو دوران.

دغه وېش هم د تامل وړ دی. لومړی دا چې د خوشال د کتبي ادبياتو له دوران څخه مخکې دوران د شفاهي ادبياتو دوران بلل شوی دی، په داسې حال کې چې د اسعد سوري او ښکارندوی قصيدې، د شيخ متي عرفاني شعر او د زرغون خان ساقي نامه په فوکلور کې نه راځي او د خپلو خصوصياتو له پلوه له فوکلوري ادب سره څرګند توپير لري. دويم دا چې د روښانيانو عرفاني اثار

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په فوکلور کې راځي په داسې حال کې چې دغو اثارو ته څوک فوکلور نه شي ویلای.)) (۲۴: ۲۸-۳۸)

استاد روهي د خپل تحلیل په ترځ کې په خپل کتاب کې د خپلې طرحې په باب هم یادونه کوي او وایي: ((تر دغو پورتنیو یادونو وروسته به ددغه کتاب طرح وړاندې شي. ښایي دغه طرح هم وروستنۍ طرح نه وي د ادبیاتو استادان کولای شي په راتلونکې کې نوې طرح وړاندې کړي. په دغه کتاب کې د پښتو ادبي تاریخ پر دریو عمده دورو وېشل کېږي: لرغونې دوره، منځنۍ دوره او معاصره (اوسنۍ) دوره. هره دوره پر پړاوونو وېشل کېږي.)) خو مخکې تر دې چې د استاد روهي له خوا د پښتو ادبي دورو وېش ته راشو، ښه به وي چې دې پوښتنې ته چې پښتو څو ادبي دورې دي؟ هم ځواب ورکړو، دا پوښتنه د پښتو ادب له اکثرو مینوالو سره مطرح ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو څو ادبي دورې لري؟

لکه څنګه چې مو د پښتو ادبیاتو د دورو د وېش د څرنګوالي په باب د بېلابېلو پښتو ادبپوهانو نظرونه راوړل چې زیات ورته والی او څه نا څه توپیرونه په کې وو، خو د ادبي دورو د شمېر په باب د پوهانو ترمنځ د نظریاتو اختلاف ډېر کم دی، اکثره په دې نظر دي چې پښتو ادب تاریخ پر دریو لویو دورو وېشل کېږي چې کېدی شي هر یوه یې بیا پر خپل وار پر څو پړاوونو ووېشل شي، خو پر دریو دورو اکثره متفق دي. لکه څنګه چې دمخه مو یادونه وکړه استاد روهي دا ټول نظریات سره پرتله کړي، شنلي او ارزولي دي او د هغو له منځه یې د نچوړ په توګه درې دورې غوره بللې دي. استاد روهي په خپل اثر (د پښتو ادبیاتو تاریخ - معاصره دوره) کې دا درې دورې داسې په ګوته کړي دي:

لرغونې (پخوانۍ دوره):

پخوانۍ دوره چې په هغې کې قبیلوي نظام مسلط ښکاري، تر شپاړسمې میلادي پېړۍ پورې دوام کوي. د تحریري اسنادو له مخې په ادبي تاریخ کې دغه دوره له امیر کروړ څخه پیلېږي او د بایزید روښان تر ظهور او پاڅون پورې رسېږي. په شپاړسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میلادي پېړۍ کې د پښتونخوا په ختیځه برخه کې د هند مغلي سلطنت په زمانه کې فیوډالي تولیدي مناسبات منځته راځي او په ادبیاتو کې هم بدلون لیدل کېږي.

پخوانۍ دوره د ټولنیزې اروا پوهنې او فرهنګي عنعنې له پلوه د (ریګویدا) او د (اوستا) له سندرو او ګاڅونو سره ورته والی لري. د ځینو ادبپوهانو په عقیده، د ریګویدا او اوستا د سندرو او ګاڅونو او د پښتو د لرغونو سندرو موضوعګانې او قالبونه سره ورته دي. د پخوانۍ دورې عمده موضوعګانې د نمانځنې سندرې، ویاړنې (قومي تفاخر)، ویرنې، مینه، بېلتون او اخلاقي ښوونې دي چې په هغو کې پېچلي تخیلات او لفظي ضایع چنداني نه لیدل کېږي. د غوریانو د واکمنۍ په دوره کې د قصیدې جوړونه، یو نوی پړاو ګڼل کېږي، ځکه چې په دغو قصیدو کې له پاستورال (د شپنو شعر سره فاصله منځته راغلې ده.

که څه هم قصیدې له درباري ادب سره نږدېوالی لري خو په هغو کې د پاستورالو سندرو روحیه هم ساتل شوې ده، د پښتنو قبیلو مشران او واکمنان د یووالي او قبیلوي قدرت د سمبولونو په توګه ستایل شوي دي. که دغه قصیدې د هغه وخت له عربي او فارسي قصیدو سره پرتله کېږي. د پښتنو واکمنان د قومي یووالي د سمبولونو او خواخوږیو دوستانو په توګه ستایل شوي دي. شاعر د صلې او انعام د اخیستلو لپاره شعرونه نه وایي او نه په ستاینه کې له اغراق څخه کار اخلي. په داسې حال کې چې د فارسي ژبې شعر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عربي شعر د وزن پیروي کوي. د پښتو د لرغونو اریایانو د سندرو وزن ساتي. تراوسه پورې پښتو شعر همدغه خصوصیت ساتلی دی، یانې د شعر وزن د څپې (فشار، اکسنټ) او د هجاوو (سېلابونو) د شمېر پر اساس ټاکل کېږي.

منځنۍ دوره:

منځنۍ ادبي دوره له شپاړسمې میلادي پېړۍ څخه تر شلمې پېړۍ پورې دوام کوي. د پښتو ادبیاتو منځنۍ دوره له سیاسي او ایډیالوجیکي مبارزې سره پیلېږي، خو دغه مبارزه د فیوډالي شرایطو له چوکاټ څخه دباندې نه وځي. میا روښان د یوې مذهبي فرقې د لارښود په توګه په توره او قلم مبارزه کوي. د روښانیانو او خټکو ادبیات په عمده توګه تبلیغ او تنویر ته متوجه شوي دي. روښان او خوشال خټک دواړو د پښتنو د خپلواکۍ او ملي حاکمیت لپاره توده او سره جګړه پرمخ بیولې ده. سره جګړه یانې د قلم له لارې مبارزه یوه فکري سیستم ته اړتیا لري. روښانیانو د عرفان له لارې د خلکو د سیاسي شعور د لوړولو، په هغو کې د خودۍ او پرځان متکي کېدلو د احساس د ویښولو لپاره اهنګ وال ادبي اثار ایجاد کړل او په دې توګه د کتبي ادبیاتو پانګه رامنځته شوه.

خوشال خټک پښتو ادبیات د مضمون، شکل او قالب له پلوه غني کړل. ده د فارسي (په حقیقت کې د عربي) ژبې ټول قالبونه (لکه مثنوي، غزل، قصیده، رباعي، مخمس او نور) او لفظي او معنوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

صنایع په پښتو ادب کې راوستل. د مضمون له پلوه دده په اثارو کې ډېر زیات نوښتونه لیدل کېږي چې د هغه وخت په شرایطو کې ساری نه لري.

د منځنۍ دورې ادبیات د مضمون او شکل په لحاظ د پخوانۍ دورې له ادبیاتو سره جوت توپیر لري. ددې دورې په ادبیاتو کې د لرغونو سندرو وزنونه متروک شول، کلاسیک معنوي او لفظي صنایع په پښتو ادب کې باب شول، د مفکورې په لحاظ سیستماتیک اثار منځته راغلل او پېچلي تخیلات د پښتو ادب په بڼ کې راوټوکېدل. په دغه وخت کې پښتو ادبیاتو د سیمې له ادبیاتو رنګ واخیست. د افکارو ژورتیا، د تخیل رنګیني او د قالبونو تنوع د منځنۍ ادبي دورې غوره ځانګړنې ګڼل کېږي. دا څرګنده خبره ده چې د روښانیانو عرفان، د خوشال د ملي تشخص احساس، د رحمان بابا ادبي بلاغت، د حمید او کاظم شیدا نازکخیالي د پخوانۍ ادبي دورې په اشعارو کې نه لیدل کېږي.

په منځنۍ ادبي دوره کې درې مهم پړاوونه د فکري، سیاسي او هنري ځانګړنې له مخې د تشخیص وړ دي چې غوره استازي یې په فکري لحاظ د روښان پلویان، په سیاسي لحاظ خوشال خان خټک او په هنري لحاظ رحمان بابا، حمید، شیدا، حنان بارکزی او نور دي.

معاصره یا اوسنۍ دوره:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو د ادبي تاريخ اوسنۍ دوره د شلمې پېړۍ له دوهمې لسيزې څخه پيلېږي.

دا بايد ووايو چې پر (۱۸۹۳م) کال د ډيورنډ د تحميلي کرښې په اثر د ادبي تحول اوسنۍ دوره په لره او بره پښتونخوا کې د سياسي جريانونو د جلاوالي په سبب يو شانته انکشاف نه کوي، خو پيلامه يې يو شانته ده.

د افغانستان دننه پښتو ادبيات په اوسنۍ دوره کې درې مهم پړاوونه لري: د روښانتيا پړاو، د ويښتيا پړاو، د اوښتون پړاو، څلورم پړاو چې کېدی شي د سمون پړاو يې وبولو نوی پيل شوی دی.

د وروستي پړاو څرنګوالی په هېواد کې د سياسي ثبات له راتلو سره اړه لري او تراوسه يې هويت په څرګند ډول نه دی تثبيت شوی.

د اوسنۍ ادبي دورې ادبيات د منځنۍ دورې ادبياتو سره د محتوی، شکل، ژانرونو او قالبونو له پلوه څرګند توپير لري او د ادبي تحول نوې دوره بلل کېدی شي.

د مضمون او محتوا له پلوه د اوسنۍ دورې په ادبياتو کې نوي فکري او سياسي تمايلات (لکه نېشنليزم، سوسياليزم، لېبراليزم) او نوي هنري مېتودونه (لکه رياليزم او نور)، نوي ادبي ژانرونه، (لکه ناول، لنډه کيسه، نوی شعر، ادبي ټوټې، طنز او نور) رامنځته شوي دي. په ادبي قالبونو کې هم د ترانې، نوي شعر، منثور شعر په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایجادولو سره تنوع او نوښتونه منځته راځي.)) (۲۴: ۳۸-۴۲) او نوره ډول ډول رنګیني په کې لیدل کېږي.

یو شمېر لیکوالو تر (۱۳۵۷ل) کال وروسته پښتو ادبي بهیر پر دوو برخو وېشلی، یوې برخې ته یې استوګن ادبي بهیر او بلې ته یې نا استوګن ادبي بهیر ویلی دی. استوګن په دې مانا چې د هېواد په داخل کې رامنځته شوی او نا استوګن هغه چې د مهاجرت او کډوالۍ په چاپېریال کې رامنځته شوی، ځینو بیا همدا بهیر یې د هنري ارزښت له مخې د (شعر) او (شعار) پر ځانګو هم وېشلی، هغه شعرونه چې شعري ارزښت ولري هغو ته یې شعر او هغه چې هنري ارزښت یې کمزوری وي، هغه یې شعاري پړاو ویل دی.

که موږ د استاد روهي او نورو لیکوالو او پښتو ادبپوهانو ټول نظرونه سره تحلیل او تجزیه کړو نو په وروستي تحلیل کې دې نتیجې ته رسېږو چې پښتو ادب تاریخ په مجموعي ډول پر همدې دریو لویو دورو (لرغونې، منځنۍ او اوسنۍ) دورو وېشل کېږي چې هره دوره یې بیا په خپل منځ کې نور پړاوونه لوړتیا او ځوړتیا ، یا ځوړتیا او لوړتیا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر لرغونې دورې دمخه پښتو ادب

لکـه څنګـه چـې ښرګنـده ده، پـه هـره ژبـه کـې لـومړی ادبیـات رامنځته کېږي او بیا ادبي څېړنې یا د ادبپوهنې علم، چې د همدې علم د بېلابېلو څانګو له مخې ادبي دورې وېشل کېږي، د ادبیاتو ماهیت او اهمیت په ګوته کېږي او یوه ادبي پدیده د معیارونو پر بنسټ له نا ادبي لیکنو څخه جلا کېږي، څرنګه چې ادبپوهنه پر شتو او لاس لرلو ادبي پدیدو بحث کوي، نه پر خیالي او ناشتو اثارو، نو څکه خو کله چې پر پښتو ادبیاتو بحث کېږي، خبره د امیر کروړ تر لاس لرلي شعر یا کلام وړاندې نه ځي، دا په دې مانا نه ده چې تر امیر کروړ وړاندې یا پښتو ژبه نه وه یا یې ادبیات، خو ادب تاریخ پر همغو اثارو بحث کوي چې عملاً پـه لاس کې دي، څرنګـه چې د امیر کروړ تر منظومې ویاړنې دمخه موږ بل لیکلی منظوم یا منثور کلام په لاس کې نه لرو، نو څکه خو د پښتو ادبیاتو تاریخ د لومړۍ دورې پیل هم له همدې ویاړنې سره اړه پیدا کوي. البتـه د ژبپوهنې په رڼا کې د پښتو ژبې لرغونتیا تـر دې وړاندې لسګونو پېړیو تـه رسېږي. څرنګـه چـې یـوه ژبـه موجـوده وي، طبیعـي خبـره ده چـې ادبیات یې هم شته، خو دا چې ددې ادبیاتو لیکلې بېلګې د زمانې د ناخوالو له امله اوس زموږ پـه لاس کې نـه شـته، نـو څکـه خـو یـې ادب تاریخ په باب څه نه شي ویلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته یو ځل بیا یادونه کوو چې ښایي درنو لوستونکو سره دا پوښتنه پیدا شي، چې د پښتو کوم پخواني ادبي اثار چې زموږ په واک کې دي او موږ پرې دلته خبرې کوو، هغه خو د اسلامي دوران د دویمې پېړۍ دي، ایا تر دې دمخه او تر اسلامي عصر دمخه زمانو پښتو اثار نه شته او یا نه دي ترلاسه شوي؟

ددغسې احتمالي پوښتنو په ځواب کې باید وویل شي، چې تر اسلامي عصر دمخه هم د پښتو اثارو د موجودیت ځینې څرکونه له موږ سره شته، چې د ګرانو لوستونکو د معلوماتو او ددې بحث د پس منظر په توګه به یې دلته یوازې تشه یادونه وکړو.

۱. له هغو یونانو باختري باچهانو څخه چې په هندوستان کې پاچهۍ ته رسېدلي دي، یو هم (مناندر) نومېږي، ددغه (مناندر) د حکومت او پاچاهۍ زمانه مورخانو د دویمې قبل المیلاد پېړۍ په اواسطو کې ټاکلې ده.

(مناندر) نسبت نورو یونانو باختري پاچاهانو ته له هندي رسومو سره ډېر بلد و او په هندي روایاتو کې دا سړی د (ملنده) په نامه یادېږي. دغه مناندر باچا به په مختلفو علمي او مذهبي موضوعاتو کې له عالمانو او روحانیونو سره بحثونه کول، مناندر باچا چې له بودایي حکیم (ناګه سینه) سره کوم بحثونه کړي دي، دغو بحثونو ته (ملنده پنهو) وایي او دغه ملنده پنهو د بودایي مذهب له ډېرو مهمو کتابونو څخه ګڼل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېړونکي عقیده لري چې ددغه کتاب اصلي متن په زړه پښتو برابر شوی و، چې هغه پښتو متن اوس ورک دی، اما ددې پښتو متن (پالي) ترجمې شته.

د هېواد نامتو تاریخپوه پوهاند میرحسین شاه هم په خپلې یوې لیکنې کې همدا موضوع یاده کړې ده، هغه وایي: ((هغه پاچا چې تر میلاد (۱۵۰) کاله دمخه پښتو متن ورته منسوب دی په هندي روایاتو کې د (ملنده) په نامه یادېږي، ملنده یا منانډر په هندي تعبیر یو هوښیار او پوه سړی و او په مذهبي بودایي روایاتو کې هم لوړ مقام لري. پوهان، روحانیون او مذهبي خلک به د شاه په دربار کې د تل لپاره تېول وو، پاچا به له هغوی څخه ګټه پورته کوله، شاه او عالمانو به پر علمي موضوعګانو بحثونه سره کول. دپاچا (منانډر) له معروفو بحثونو چې له بودایي حکیم (ناګاسینه) سره یې کړي د (ملنده پنهو) په نامه یادېږي او د بودایي مذهب له ډېر مهمو کتابونو څخه شمېرل کېږي. ددغه کتاب اصلي متن په پخوانۍ پښتو ژبه برابر شوی و چې له بده مرغه اصلي متن یې اوس په لاس کې نه شته، اما اثار یې په (پالي) ژبه په (سیلون)، (برما) او (سیام) کې ساتل کېږي. ددې پښتو کتاب د پالي ژباړې پخوانۍ نسخه چې په څلورمه میلادي پېړۍ کې خطاطي شوې، د جاپان له یو بودایي معبد څخه لاسته راغلې ده.)) (۴۱: ۴۰-۴۱)

ددې ډلې ښېړونکو د ښېړنو له مخې دا ښکاري، چې تر میلاد (۱۵۰) کاله دمخه لا پښتو ژبه ددې جوګه وه، چې کتاب په کې ولیکل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. د هندوستان د راجستان ایالت په یوه پخواني مندر (معبد) کې د څو ژبو د اشعارو یوه مجموعه پیدا شوې ده، چې په مجموعه کې د راغلو څو شعرونو ژبه پښتو ده. ددې مجموعې له وجوده (روشن لال ملهوتره) خبر کړي یو، هغه وايي: ددې مجموعې هغه اشعار چې پښتو دي، په (دوناګري) خط لیکل شوي دي، اشعار يې د لنډیو غوندې جوړښت لري، دا شعرونه ځینې خاصې دعاګانې دي. دا شعرونه تراوسه نه دي څېړل شوي، ددې شعرونو څېړنه او تحلیل به څرګنده کړي چې دا شعرونه کله لیکل شوي دي؟ د چا دي؟ د خط ډول يې موږ په دې باوري کوي چې دا شعرونه به تر اسلام دمخه زمانو کې لیکل شوي وي.

له دې يادونو څخه ښکاري چې تر اسلامي عصره دمخه هم په پښتو اثار لیکل شوي، خو دا چې د (ملنده پنهو) د کتاب اصلي پښتو متن زموږ په واک کې نه شته او له راجستان ایالت څخه ترلاسه شوي په (دوناګري) خط لیکلي پښتو اشعار څېړونکو لا نه دي کتلي او نه يې دي څېړلي، نو ځکه موږ تر اسلامي عصره دمخه پر پښتو اثارو له لوړو لومړنيو يادونو پرته نور څه نه شو ویلای، نو ځکه خو د پښتو لرغونو ادبیاتو بحث له موجودو لاسته راغلو اثارو څخه پیلوو.)) (۵۳: ۲۴-۲۵)

پر دغو دوو موارد سربېره ښايي ځینې نور داسې اثار هم ومیندل شي، چې تر اسلامي عصره دمخه د پښتو اثارو د ایجاد ښکارندويي وکړي، خو دلته مو دغو څو مواردو ته اشاره وکړه، چې د پښتو د ادبي تاریخ د لومړۍ دورې په تاریخي پس منظر کې يې يادونه ضروري ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې بحث وروسته اوس راځو د پښتو ادبیاتو لرغونې دورې ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ادب لرغونې دوره

د لرغونې ادبي دورې په باب ادبپوهانو له خوا بېلابېل نظريات وړاندې شوي، وروستی نظر چې د نورو ادبپوهانو د نظرونو تر شننې وروسته وړاندې شوی، هغه د استاد روهي نظر دی چې موږ مخکې هم ورته اشاره وکړه. د پښتو ادبياتو د لرغونې دورې د پيل په باب د استاد روهي نظر پراخ مستدلل او منطقي بربنسټ، کېدی شي يو زيات شمېر ادبپوهان همدا نظر ددې دورې د پيل په باب د مناسب نظر په توګه محاسبه کړي.

«د پښتو د ادبي تاريخ لومړۍ دوره له دويمې هجري پېړۍ څخه پيلېږي او د لسمې هجري پېړۍ تر پايه ان د يوولسمې پېړۍ تر لومړيو کلونو پورې دوام کوي. ددې دورې کوم ادبي اثار چې زموږ په واک کې دي، زياتره متفرق اثار دي، ددې دورې ډېر منظم او بشپړ اثار زموږ څېړونکو تراوسه نه دي ترلاسه کړي، يا دا چې تراوسه نه دي کشف شوي او يا له منځه تللي دي.

ددې دورې اثار سره له دې چې متفرق دي، خو تاريخي تسلسل لري او زموږ په هېواد کې له پېښو شويو تاريخي او فکري جرياناتو سره په ارتباط کې راپيدا شوي دي او هم دغه اثار د خپلو شکلي او جوړښتي خصوصياتو، د بيان د ډول او د موضوعي ځانګړنو له پلوه ځينې ګډې وجهې لري، چې د همدغو مشخصاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپل تاریخي قدامت له امله موږ د پښتو دغه ګرده ترلاسه شوي متفرق اثار د پښتو د ادب تاریخ په لومړۍ دوره کې مطالعه کوو.

پخوانۍ دوره چې په هغې کې قبیلوي نظام مسلط ښکاري، تر شپاړسمې میلادي پېړۍ پورې دوام کوي. د تحریري اسنادو له مخې په ادبي تاریخ کې دغه دوره له امیر کروړ څخه پیلېږي او د بایزید روښان تر ظهور او پاڅون پورې رسېږي. په شپاړسمه میلادي پېړۍ کې د پښتونخوا په ختیځه برخه کې د هند مغلي سلطنت په زمانه کې فیوډالي تولیدي مناسبات منځته راځي او په ادبیاتو کې هم بدلون لیدل کېږي.

په دې لرغوني دوره کې په ټولیز ډول تر (۲۸) زیات بېلابېل شاعران معلوم دي. ددې شاعرانو د کلام مجموعي بېلګې نږدې (۳۳) عنوانو منظومو ټوټو ته رسېږي. په دې مانا چې د امیر کروړ له شعره رانیولې بیا تر شیخ صالح پورې د بېلابېلو شاعرانو د کلام بېلګې په دې دوره کې د مطالعې وړ دي. پر یادو (۲۸) شاعرانو د سلیمان ماکو نثر هم په همدې لرغوني ددوره کې ځای لري چې خورا خوږ او په پښتو ادبیاتو کې له تاریخي پلوه د خورا زیات ارزښت وړ دی.

پخوانۍ دوره د ټولنیزې اروا پوهنې او فرهنګي عنعنې له پلوه د (ریګویدا) او د (اوستا) له سندرو او ګاڅونو سره ورته والی لري. د ځینو ادبپوهانو په عقیده، د ریګویدا او اوستا د سندرو او ګاڅونو او د پښتو د لرغونو سندرو موضوعګانې او قالبونه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته دي. د پخوانۍ دورې عمده موضوعګانې د ننګېنې سندرې، وياړنې (قومي تفاخر)، ويرنې، مينه، بېلتون او اخلاقي ښوونې دي چې په هغو کې پېچلي تخيلات او لفظي ضايع چنداني نه لیدل کېږي. د غوريانو د واکمنۍ په دوره کې د قصيدې جوړونه، يو نوی پړاو ګڼل کېږي، ځکه چې په دغو قصيدو کې له پاستورال (د شپنو) شعر سره فاصله منځته راغلې ده.

پوهانو د امير کروړ وياړنه، د بېټ نيکه مناجات، د شيخ اسماعيل او خرښبون نارې او همدارنګه د ملکيار هوتک سندره او نور شعرونه له زړو اريايي سندرو سره ورته او نږدې بللي دي.

که څه هم قصيدې له درباري ادب سره نږدېوالی لري خو په هغو کې د پاستورال سندرو روحيه هم ساتل شوې ده، د پښتنو قبيلو مشران او واکمنان د يووالي او قبيلوي قدرت د سمبولونو په توګه ستايل شوي دي. که دغه قصيدې د هغه وخت له عربي او فارسي قصيدو سره پرتله کېږي. د پښتنو واکمنان د قومي يووالي د سمبولونو او خواخوږيو دوستانو په توګه ستايل شوي دي. شاعر د صلې او انعام اخيستلو لپاره شعرونه نه وايي او نه په ستاينه کې له اغراق نه کار اخلي. په داسې حال کې چې د فارسي ژبې شعر د عربي شعر د وزن پيروي کوي. د پښتو د لرغونو اريايانو د سندرو وزن ساتي. تراوسه پورې پښتو شعر همدغه خصوصيت ساتلی دی، يانې د شعر وزن د څپې (فشار، اکسنټ) او د هجاوو (سېلابونو) د شمېر پر اساس ټاکل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو د تخنیک په دې برخه کې د پښتو پر لرغوني شاعرۍ هم د پښتو همغه عام قوانین د تطبیق وړ دي چې هم پر پښتو لیکلې شاعرۍ هم پر ګړنۍ شاعرۍ د تطبیق وړ دي. دا جوړښت څپیز خجیز یا سطلابوتونیک دی. پوهاند ډاکتر مجاور احمد زیار په دې باب وایي: ((پښتو شعر د جولیز جوړښت او تخنیک له پلوه په سېلابوتونیک ډول پورې اړه لري، نه په سېلابیک او عروضي (متریک) پورې، کله چې وایو د پښتو شعر رغاونیز تخنیک سېلابوتونیک دی، دوه عنصره مو سترګو ته ودرېږي: څپه او وزن.)) (۲۸: ۴)

له دویمې هجري قمري پېړۍ څخه د پښتو ادبیاتو د لرغونې دورې د پیل په باب دا نظریه په واقعیت کې د اکثرو پښتو ادبپوهانو او تاریخپوهانو د نظریاتو نچوړ دی او یوه اتفاقي نظریه ده. لوی استاد عبدالحی حبیبي، پوهاند صدیق الله رښتین، کاندید اکاډمیسن محمد صدیق روهي، سرمحقق زلمی هېوادمل، سرمحقق سید محی الدین هاشمي، نورمحمد غمجن او نورو ګڼو پښتو ادبپوهانو چې کوم نظریات ورکړي، اکثره په همدې نظر دي چې د پښتو ادب لرغوني دوره له (۱۳۹هـ ق) کال یاني د امیر کروړ د لاسته راغلي شعر څخه پیلېږي او بیا تر (۹۳۰هـ ق) کال پورې چې د روښان د ژوند او مبارزې کلونه دي، تر دې دمه رسېږي. البته د روښانیانو له مبارزو له پیل سره نه قطع کېږي، تداوم یې ان تر (۱۰۰۰هـ ق) کال پورې رسېږي چې وروستی شاعر یې شیخ محمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالح الکوزی دی چې د (۱۰۰۰هـ ق) په حدودو کې یې ژوند کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړي څپرکي لنډيز

په لومړي څپرکي کې مو په تفصيل سره د لرغوني دورې د پيل، ادب تاريخ، ادبي تيوري، ادبي کره کتنې، په مجموعي ډول د ادبپوهنې پر اساسي او فرعي څانګو، ادبي تذکرې، ادبي دورې څنګه ټاکل کېږي؟ پښتو څو ادبي دورې لري؟ تر لرغوني دورې دمخه پښتو ادب او نورو اړوندو مسايلو په باب په نسبتاً تفصيل سره معلومات وړاندې کړل، اوس غواړو د همدغو درسونو لنډيز ته راشو.

د پښتو ادب لرغونې دوره د دويمې هجري پېړۍ له نيمايي څخه پيلېږي او دا ځکه چې په همدې زمانه کې يو ليکل شوی شعر تر موږ رارسېدلی دی، دا شعر د امير کروړ يوه وياړنه ده چې د پټې خزانې په وسيله موږ ته رارسېدلی او پټې خزانې بيا په خپل وار سره له نورو اثارو څخه رانقل کړی دی.

ادب تاريخ د ادبپوهنې يوه څانګه ده چې د تاريخ په بېلابېلو پړاوونو کې د يوې ژبې د ادبياتو وده او پرمختګ لوړتيا او ځوړتيا څېړي.

ادبپوهنه هغه علم دی چې ادبيات له هر پلوه څېړي او مطالعه کوي يې. ادبپوهنه د (ادب تاريخ، ادبي کره کتنه او ادبي تيوري) درې اساسي څانګې لري.

ادبي دورې د ادبپوهنې د اصولو پر اساس ټاکل کېږي، يوه ادبي دوره هغه وخت رامنځته کېږي چې په ادبياتو کې د پخوا په انډول کيفي او کمي بدلون محسوس شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبپوهانو تر دې دمه پورې پښتو ادبي دورې پر دريو لويو دورو وېشلي دي؛ لرغونې دوره چې د دويمې هجري پېړۍ له دويمې نيمايي څخه پيلېږي او د يولسمې هجري پېړۍ پورې رسېږي، دويمه يا منځنۍ دوره چې د لسمې هجري پېړۍ له نيمايي پيل او د يوولسمې هجري پېړۍ تر پايه پورې رسي او معاصره دوره چې د امير حبيب الله خان پر وخت د سراج الاخبار جريدې او په پښتو ادبياتو کې د نويو څپو له پيل څخه بيا تر (۱۳۵۷ل) کال پورې رارسي، البته دا دورې بيا په خپل وار سره بېلابېل پړاوونه هم لري. طبيعي خبره ده، هغه دوره چې اوس يې موږ د لرغونې دورې په نامه يادوو، تر دې دمخه هم پښتو ادبيات موجود وو، خو موږ يې تر دې دمه کومه ليکلې بېلگه نه ده ترلاسه کړې، د بېلگې د نشتوالي مانا دا نه ده چې ادبيات به نه وو، خو په ادب تاريخ کې تر ډېره حده پر ليکلو ادبياتو بحث کېږي.

د پښتو ادب لرغونې دوره چې له امير کروړه پيلېږي، تر روښانيانو رسېږي او ان تر (۱۰۰۰ هـ ق) حدودو پورې امتداد پيدا کوي. د پښتو شعر بېلابېل انواع په خپله لمن کې رانغاړي، محتوايي او شکلي بېلابېل فورمونه په کې موجود دي، قصيدې، مثنوي، غزل او رباعي فرمونه هم په همدې دوره کې راخپل شوي دي. د پرديو ژبو اغېزې شته خو ډېرې زياتې محسوسې نه دي، لومړۍ منظومه ژباړه هم په همدې لرغونې دورې پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړي څپرکي پوښتنې

- ادب تاریخ څه ته وايي؟
- ادبپوهنه څو څانګې لري؟
- د پښتو ادبیاتو لرغونې یا لومړۍ دوره له کومه پیل او تر کومه وخته رسي؟
- د ادب تذکرې او ادب تاریخ ترمنځ توپیرونه څه دي؟
- د ادبي دورو د ټاکنې معیارونه څه دي؟
- ادب تیوري څه ته وايي؟
- ادبي کره کتنه څه ته وايي او ادبیاتو ته یې ګټه څه ده؟
- د ادبپوهنې فرعي څانګې کومې دي؟
- ادبیات څه ډول تعریفولای شو؟
- د پښتو لرغونو ادبیاتو په باب د لس عنوانو بېلابېلو لیکل شویو اثارو نومونه واخلئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

د پښتو لرغونو ادبیاتو لويې حوزې

د هرې ژبې په یوه مشخصه جغرافیه کې چې ګڼ او یا هم پاموړ شمېر ادبي اثار رامنځته شي، هغه یوه فرهنګي یا ادبي حوزه ګڼل کېږي، حتمي نه ده چې دا ادبي حوزې دې د اثارو د کمیت او کیفیت له پلوه سره یوشان وي، یا دې یو بل سره سل په سلو کې په رابطه کې وي او یا دې هم یوه پر بلې اغېزه ولري، کېدی شي متقابلې اغېزې او رابطې هم ولري خو چې په یوه مشخصه جغرافیايي ساحه کې بېلابېل اثار راوتوکېږي، هغه د یوې ادبي حوزې بڼه خپلوي. پښتو ادبیات هم په لرغونې دوره او هم په راوروسته دورو کې بېلابېلې ادبي حوزې لري چې دلته يې یوازې په لرغونې دوره کې د مهمو حوزو یادونه کوو. البته دا په دې مانا نه ده چې پښتو ادب په دې زماني بهیر کې نورې حوزې نه درلودلې او یا به په نورو سیمو کې ادبي اثار نه وي رامنځته شوي، خو کوم څه چې موږ دلته یادوو او د تاریخي اثارو په توګه مطرح دي، هغه دادي چې د نورو سیمو په انډول له دې سیمو څخه زیات لیکلي اثار ترلاسه شوي دي.

((کله چې سړی د موجودو او لاس ته راغلو پښتو ادبي اثارو پخواني اسناد مطالعه کوي، نو راښکاري، چې دغه لومړني اثار په ځینو داسې مراکزو کې رامنځته شوي، چې هلته د پښتنو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

محلي حکومتونه او قبيله يي نظامونه وو او پښتانه هلته د خپل ملي هويت او سياسي اقتدار خاوندان وو.

به دغو مراکزو کې يو لرغونی مرکز او د پښتنو پخوانی ټاټوبی (غور) دی، بل مرکز يې د (کسې غره) لمنې دي او دريم يې هم (ملتان) دی.

خو مخکې تر دې چې په دغو دريو مراکزو کې د پښتو پر ايجادي ادبياتو خبرې وکړو، ښه به وي دا خبره له ياده ونه باسو، چې د دويمې هجري پېړۍ شاوخوا په غزني کې دلويکانو شاهي کورنۍ موجوده وه، چې تر (ګرديز) او (زابلستان) پورې سيمې يې په ولکه کې وې او د منطقې له سيمه ييزو شاهي کورنيو سره يې روابط هم درلودل.

د غزني د لويکانو د کورنۍ يو سړی (جوير) نومېده، چې د (۱۲۰هـ ق) په حدودو کې يې د ژوند زمانه وه، ددې کورنۍ قدرت د (سبکتګين) (۳۶۵هـق) په وسيله ختم کړای شو. د لوی استاد مرحوم پوهاند عبدالحی حبيبي د څېړنو له مخې د لويکانو د کورنۍ نژادي تقارب له غلجي پښتنو سره ښکاره دی او دغه غلجي پښتانه له زابلستان څخه تر غزني پورې ځمکو کې له پخوا څخه مېشت وو او اوس هم مېشت دي.

د غزني د لويکانو د کورنۍ د يوه لويک يو پښتو بيت موږ ته رارسېدلی دی. د بيت د ويونکي نوم نه دی څرګند، خو د (خانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویک) او (خنچل شاه کابلي) معاصر و او پر (۱۶۳هـ ق) کال ژوندی ښکاري.

دغه بیت لوی استاد پوهاند عبدالحی حبیبي د سلطان سخي سرور د کراماتو د یو خطي کتاب له یو حکایت څخه رانقل کړی دی او په اوسنۍ املا استاد داسې لیکلی دی:

په زمي غزنه ښخېد لویک لویانو بایله لویا

کښه تور به براغلوم (بلوم) ممله تازیو په ملا

دا لوړ بیت تر تاریخي تحلیل وروسته داسې تفسیر شوی دی:

څنګه چې د غزني خانان لویک په جبري ډول مسلمان شوی و، نو له کابله یو بل لویک دا لوړ بیت وروا ستاوه، چې دا لاندې مفهوم ځنې اخیستل کېږي:

((های افسوس! لویک بت د غزني په ځمکه کې ښخ شو، لویا خو خپله لویي بایلوده، زه به لښکر درواستوم ته د تازیانو (عربو) ملګري مه کوه.))

د بیت له ژبني تحلیل څخه داسې نتیجه اخیستل شوې ده، چې د اسلامي عصر په لومړیو پېړیو کې پښتو په شرقي خواوو کې پهلوي ژبې ته نږدې وه.

د غزني د لویکانو ددغه یو پښتو بیت تر دې لنډې یادونې وروسته بېرته خپل اصلي مقصد ته راګرځو او د پښتو ادبیاتو د ټوکېدو هغه لومړني درې مرکزونه یا حوزې ښیو، چې په اسلامي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړيو پېړيو کې هلته پښتو اثارو د ايجاد زمينې درلودې او د پښتو هغه لومړني ليکلي اثار چې موږ ترلاسه کړي دي، په دغو دريو سيمو کې ټوکېدلي دي.)) (۵۳: ۲۶-۲۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غور ادبي حوزه

غــور د افغانســتان یــوه لرغــونې او تــاریخي ســیمه ده چــې د پاچاهیو سلسلې په کې تېرې شوې دي او ددې سیمې پاچهانو د اسلام د مقدس دین د خورولو په چارو کې هم لویه برخه درلودلې ده.

د پښتو په لرغونو استوګنځایونو کې یوه هم د غور سیمه شامله ده، چې د غـور پـر سـوریانو سربېره د پښـتنو د ځینـو نـورو قبـایلو نسبت هم له دې سیمې سره ښکاره دی.

په پښتنو قبایلو کې یوه لویه قبیله، د (غوري) یا (غوریاخېلو) پښـتنو ده، چـې د تـاریخي اثـارو او نسـبي تحقیـق د کتـابونو د روایـاتو لـه مخـې د (کنـد بـن خرشـبون بـن سـړه بـن) پـه اولاد کـې د (غوري) په نامـه د یـو تـن ذکـر راځـي. د (مخـزن افغـاني) د روایـت لـه مخې ددې سړي اصلي نوم (شیخ ابراهیم) و، خو څنګه چې په غـور کـې زوکـړی و، نـو ځکـه د (غـوري) پـه نامـه مشـهور و او اولاده یـې تراوسـه د (غـوري) او یـا (غوریاخېـل) پـه نامـه یـادېږي. پـه غـوري پښتنو کې څلور لویې قبیلې شاملې دي: (دولت یـار، خلیـل، زړانـي او څمکني)، چې بیا دې هرې قبیلې ته نورې لسګونې پښتنې قبیلې او پښې منسوبې دي.

د غور د مرکز (چغچران) چې په دې وروستیو کې یې د (فیـروز کوه) په نامه یاد کړ، ختیځ ته اوس هم د (دولت یار) په نامـه یـو کلـی شته، چې د غوري پښتنو د دولت یار د قبیلې له نامه سره اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((د استاد پوهاند عبدالشکور رشاد د څېړنې له مخې د غه غوري پښتانه د چنګېزخان (۶۲۴هـ ق. مړ) تر بريدونو وروسته له غور څخه کوچېدلي دي، مخ په جنوب او شرق را لېږدېدلي دي.

پر غوريا خېلو پښتنو سربېره د نورو ډېرو پښتني قبيلو د اوسېدو پخواني ټاټوبی هم غور و او ډېرې پښتني قبيلې له دې سيمې څخه نورو سيمو ته تللي او خورې شوې دي. له دغو تاريخي رواياتو او اسنادو ښکاري چې د اسلامي عصر په لومړيو کې د غور زياتره اوسېدونکي پښتانه وو او د دوی ژبه پښتو وه.

زموږ د هېواد نومیالی مورخ ارواښاد مير غلام محمد غبار په خپل يو اثر (افغانستان و نگاهی به تاريخ آن) کې ليکلي دي چې د غور قديمي اريايي ژبې د وختونو په تېرېدو سره خپل ځای ځينو محلي لهجو او پښتو ته پرېښود او د غور سيمو ته د پښتنو د پرله پسې مهاجرتونو له امله دا ژبه هلته عامه شوه. د غور له پاچهي کورنيو څخه يوه کورنۍ د سوريانو ده، په (طبقات ناصري) کې د (قاضي منهاج السراج جوزجاني) د ليکنو له مخې د ضحاک (پښتو: سهاک) په اولاده کې دوه ورونه وو، چې د يو نوم (سور) او د بل (سام) و، سور يې مشر ورور او پاچا و او دا بل يې د لښکرو مشر و، تر اسلامي عصره دمخه دوی په غور کې پاچاهي درلوده.

د غور دغه سوري شاهي کورنۍ په تاريخونو کې د (شنسبانيانو) په نامه هم مشهوره شوې ده او دا ځکه چې د دې کورنۍ يو مشر نيکه شنسب (شين اسپ) نومېده، چې د پلار نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې (خرنک) و ، دا شنسب د حضرت علي(رض) په زمانه کې مسلمان شوی او د غور پاچا منل شوی دی.

د شنسب زوی امیر پولاد و ، چې د خپلو پلرونو نوم یې بیا راژوندی کړ. هغه وخت چې (ابو مسلم مروزی) د (بني امیه) امیران له خراسان څخه وشړل او د (بني عباس) په پلوی ودرېد ، نو امیر پولاد د غور لښکرې د ابو مسلم په مدد وکوچولې او د (آل عباس) د پاچاهۍ د ټینګښت لپاره یې ډېرې هڅې وکړې. د امیر پولاد د پاچهۍ مرکز د غور په (مندیش) کې و ، کله چې دی وفاتېده نو یې پاچاهي زامنو ته ورسېده.

د پښتو د ادبي تاریخ یوه مهمه سرچینه پټه خزانه ده، په دې کتاب کې د معتبرو پخوانیو کتابونو ، لکه د شیخ کټه متي زی (لرغوني پښتانه) او د محمد بن علي البستي (تاریخ سوري) په استناد راغلي دي، چې د امیر پولاد سوري زوی، امیر کروړ و ، چې پر (۱۳۹هـ ق) کال د غور په مندیش کې پاچا شو.

امیر کروړ د غور کلاوې: بالشتان، خیسار ، تمران، برکوشک او نور ونیول. دده پاچهي دوه مرکزونه درلودل، یو (مندیش) او بل (زمینداور) و. امیر کروړ ډېر غښتلی پهلوان و ، چې په یوازې ځان به له سلو تنو سره جنګېده، ده هم د عباسي دعوت په جنګونو کې ګډون درلود او ډېرې بریاوې یې ترلاسه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر کروړ عادل پاچا و او پر دې سربېره ده په پښتو اشعار هم ویل. امیر کروړ پر (۱۵۴هـ ق) کال د پوشنج په جګړو کې مړ شو او پرځای یې دده زوی (امیر ناصر) پاچا شو.

د امیر کروړ کوم شعر چې پټې خزانې راوړی دی، د سر بند یې دا دی:

زه یم زمری پر دې نړۍ لـه ما اتـل نستـه
په هند و سند و پر تخار او پر کابل نستـه
بـل بـه زابـل نستـه - لـه مـا اتـل نستـه

دا لوړ شعر د پښتو تر ټولو پخوانی لاس ته راغلی شعر دی چې د اسلامي عصر په دویمه پېړۍ کې د غـور یوه پښتانه پاچا (امیر کروړ) سوري ویلی دی.

تر دې شعره بل پخوانی شعر تر اوسه نه دی ترلاسه شوی، امکان لري په اینده کې د امیر کروړ تر شعره ډېر پخواني پښتو اشعار کشف شي.

څنګه چې غور د پښتنو یو لرغونی ټاټوبی و، دغه رنګه تراوسه معلوم لاس ته راغلی پخوانی شعر هم همدغې سیمې تـه منسوب دی، نو پر دې اساس موږ غور د پښتو ادبیاتو د ایجاد په لومړنیو مراکزو کې تر ټولو پخوانی مرکز بللی شو.)) (۵۳: ۲۶-۳۰)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر امیر کروړ سرببړه شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري هم د غور دربار ته منسوب شاعران وو، چې هر یو داسې غرا قصیدې وویلې چې د پښتو ادب په تاریخ کې بل ځای ساری نه لري.

د شیخ اسعد سوري قصیده

:

د فلک له چــارو څـه وکړم کوکار

زمولوي هر ګل چې خاندي په بهار

او د ښکارندوی غوري:

د پسرلي ښکلونکي بیا کړل سینګارونه

بیا یې ولونل پــه غـــرونو کـــې لالونـه

د هنـري ښـکلا او فکـري محتـوا لـه مخـې دواړه د هنـر پـه ګانـه پسوللې قصیدې دي.

ددې بحث په نتیجه کې باید ووایو چې غـور، لکـه څنګـه چې د پښـتنو پـه لرغونـو ټـاټوبو کـې شـامل دی، دغـه رنګـه تراوسـه لا د پښـتو ادبیاتو د ایجاد لومړنۍ سیمه هم ګڼل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسي غر ادبي حوزه

((د پښتنو په لرغونو استوګنځايونو کې يوه ډېره مشهوره او تاريخي سيمه د سليمان د غرونو لمنې دي، ددې غرونو لمنې د شپږ سوو کيلو مترو په شاوخوا کې اوږدوالی لري او پښتانه له ډېرې لرغونې زمانې تراوسه په کافي تعداد د دغو ډېرو مشهورو غرونو په لمنو کې استوګنه لري.

دغه د سليمان غرونه په ځينو کتابونو او تاريخي اثارو کې (د کسې غره) په نامه هم راغلي دي او د جنوبي پښتونخوا ، بلوچستان، دېرو او د کندهار د شاوخوا خلک اوس هم د سليمان غرونه د کسې د غره په نامه يادوي.

څنګه چې د کسې غره په لمنو کې له ډېرې پخوا زمانې څخه پښتانه مېشت وو ، نو دوی د خپلې ټولنې له شرايطو او د دوی په ټولنه کې له مسلطو فرهنګي نورمونو سره برابر ادبيات هم درلودل او دغه ادبي روايات او د ادبي اثارو د ايجاد بهير په ګړنۍ او ليکنۍ بڼه له ډېرې پخوا زمانې نه تراوسه پورې ددغه بختور غره په لمنو کې د مېشتو قبايلو ترمنځ، جريان لري.

په سلګونو پښتانه شاعران ددې غرونو په لمنو کې روزل شوي او د پښتو د ولسي ادب يوه عمده او بهانده چينه د همدغو غرونو په لمنو کې د مېشتو پښتنو په سيمو کې موجوده ده. د پښتو ادبياتو په دوو لرغونو تذکرو (تذکرة الاولیا) او (پټه خزانه) کې د کسې غره په لمنو کې د ځينو اوسېدلو پښتنو ځينې زاړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخواني شاعران خوندي دي. چې ددغو اشخاصو او اشعارو زمانه زموږ مورخانو د درېيمې هجري پېړۍ له اوايلو ان تر څلورمې او پنځمې هجري پېړۍ پورې ګڼلې ده، څنګه چې دا اثار د پښتو په لومړنيو ادبي اثارو کې درېږي، نو ځکه موږ هم (د کسې غر) د پښتو ادبياتو د ايجاد په لومړنيو دريو مراکزو کې حساب کړ.

د کسې د غره په لمنو کې د روزل شويو شاعرانو په ډله کې تر ټولو معلوم پخوانی سړی، شيخ بېټنی دی چې د ژوند زمانه يې د درېيمې هجري پېړۍ شاوخوا اټکل کېدی شي.

د شيخ بېټني يو مناجات سليمان ماکو په تذکرة الاوليا کې راوړی دی، چې د پښتو د زړو اشعارو په لړ کې ډېر مهم شعر دی او ځيني داسې ټکي يې له پاړکي څخه ترلاسه کېږي چې په فکري لحاظ له ډېرو زړو اريايي افکارو سره تړاو لري. د شيخ بېټني د مناجاتو يو بند يا دوه بيتونه دادي:

لويه خدايه، لويه خدايه ستا په مينه په هرځايه

غر ولاړ دی درناوي کې ټوله ژوي په زاري کې

پر شيخ بېټني سربېره د اسلامي عصر په درېيمه او څلورمه پېړۍ کې ددې سيمې دوه نور شاعران هم موږ ته معلوم دي، چې ځيني اثار يې پښتو تذکرو تر موږه پورې رارسولي دي. په دغو شاعرانو کې يو هم شيخ اسمعيل دی، چې د ده دوه پاړکي زموږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

واک کې دي. په دغو دوو پاړکو کې یو یې د (تذکرة الاولیا) پاڼو او بل یې (پټې خزانې) خوندي کړی دی.

د شیخ اسماعیل د لومړي پاړکي یو دوه بیتونه دادي:

تېښته وکړه لــه ابـلیسه چې ابلیس لعـین ښکاره

ســـــــــــــــــــــــــــــــــــــي

هلـته ورکـه پـلوشـه سي ټول نړۍ نوره تیاره

ســـــــــــــــــــــــــــــــــــــي

د دویم پاړکي لومړۍ برخه یا څلوریزه یې

داده:

کـه یون دی یون دی مـــخ کـــې بېلتـــون دی

لـــه کسي غره څخه ځـــــي خرښـــــبون دی

د شیخ اسماعیل په دوو راغلو پاړکو کې یې لومړی په (تذکرة الاولیـا) کې او دویـم یـې پـه (پټـه خزانـه) کـې راغلـی دی، د شـیخ اسماعیل پر پاړکو سربېره د کسي د غره په لمنو کې دغه وخت د یو بل پخواني ویناوال د وینا نمونه هم پټې خزانې تر موږه رارسولې ده، دا ویناوال خرښبون دی، چې د کلام یا پاړکي یو بند یې دادی:

بېلتانــه نــاره مــې وســوه پــه کــور بانــدې

نــه پــوهېږم چــې بــه څـه وي پــښښ پــه وړانـدې

لـــه خپلوانـــو بـــه بېلېـــږم پـــه ســـرو ســـترګو

دواړه ســـترګې مـــې پـــه وینـــو دي ژړانـــدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته تاسې د دریو تنو پښتنو وېناوالو اشعار ولوستل، چې دغو دریو تنو د اسلامي عصر د دریېمې او څلورمې پېړۍ په حدودو کې د دغه تاریخي غره په شاوخوا کې ژوند کړی دی.))(۵۳: ۳۲-۳۵)

ملتان ادبي حوزه او نورې سیمې

د مورخانو او تاریخي کتابونو له لیکنو څخه معلومېږي، چې د لومړیو دوو اسلامي پېړیو په شاوخوا کې پښتانه په کافي تعداد د سلیمان د غرونو له لمنو او د پښتونخوا له سیمو د سند او پنچاب سیمو ته ورغلي او هلته مېشت شوي وو.

((ځینې مورخان په دې نظر دي چې په لومړیو اسلامي پېړیو کې په (سند) او (ملتان) کې د اسلامي حکومتونو د ټینګښت یو دلیل په هغو سیمو کې د پښتنو موجودیت و د پنجاب او سند سیمو ته کوچېدلي پښتانه د خپل شجاعت او نارینتوب له پلوه په سیمه کې د راجاګانو او محلي حکومتونو د توجه وړ وو.

له همدې امله د پنجاب په غربي برخو او ملتان کې له اوسېدونکو پښتنو څخه (شیخ حمید لودي) د (۳۷۰هـ ق) په شاوخوا کې د لاهور او پنجاب د راجا له خوا له ملتانه نیولې تر لغمانه پورې د پرتو شاوخوا سیمو واکمن وټاکل شو او (راجا جیپاله) د دغو پښتنو د حکومت په وسیله له خپلو غربي سرحدونو څان ډاډمن کړ او په دې توګه د څلورمې هجري پېړۍ د دویمې نیمایي په جریان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د ملتان په لودیانو کې د شیخ حمید لودي له خوا د لودیانو د واکمنۍ بنسټ کېښول شو او په دې ډول پښتان به اسلامي عصر کې د هند په یوه برخه کې قدرت ته ورسېدل، چې د غربي پنجاب پر ځینو برخو او ملتان سربېره د پښتونخوا او اوسني افغانستان ځینې سیمې یې هم تر لاس لاندې وې او د پاچهۍ مرکز یې ملتان و.

تر شیخ حمید لودي وروسته د لودیانو د پاچهۍ سلسله دده په کورنۍ کې جاري وه، په شیخ حمید پسې دده زوی (نصر) او بیا یې لمسی (داود) د ملتان د لودي کورنۍ واکمنان وو، ددې کورنۍ پاتې شوني تر (۴۳۲هـ. ق) پورې هلته وو.

د ملتان د لودي شاهي کورنۍ یادونه مو په دې ځای کې ځکه وکړه چې له دغې شاهي کورنۍ څخه دوه تنه داسې کسان موږ ته ښکاره دي چې په پښتو پاړکي ځنې پاتې دي، نو د همدغو دوو تنو پخوانیو پښتنو ویناوالو د شتوالي له امله موږ د ملتان سیمه د پښتو ادبیاتو د ایجاد په لومړنیو مرکزونو کې وشمارله.

د ملتان د لودي شاهي کورنۍ په دوو تنو ویناوالو کې یو (نصر لودي) دی او بل (شیخ رضی لودي) دی.

د نصر لودي او شیخ رضی لودي لړ احوال او اشعار (شیخ احمد ابن سعید اللودي) په خپل کتاب (اعلام اللوذعي فی اخبار اللودي) کې راوړي دي. دا کتاب به (۶۸۶هـ ق) کال کې لیکل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددغـو دوو لـودي پښــتنو اشـعار او احـوال بيـا (کـامران خـان سدوزي) په خپل کتاب (کليد کامراني) کې د دمخني ياد شوي شيخ احمد ابن سعيد اللودي د کتاب له مخې راوړي دي.

کليد کامراني پـه (۱۰۳۸هـ ق) کې د کنـدهار پـه (ښـهر صـفا) کې ليکل شوی دی او ددغه کلید کامراني لـه مخې بيـا دغـه اشـعار او احوال (محمد هوتک) په (پټه خزانـه) کې اخيستي دي، پـه دې ډول مونږ وینو چې د ملتـان د لوديـانو اشـعار پـه دريـو واسـطو تـر مـونږه پورې رارسېدلي دي. په دغو دوو تنو وينـاوالو کـې (نصر لـودي) د (شيخ حميد لودي) زوی دی، چې تر خپل پلار وروسته په ملتان کې پـاچهي تـه هـم رسـېدلی دی. د پـاچهۍ زمانـه يـې اسـتاد عبـدالحی حبيبي د (۳۹۰هـ ق) شاوخوا ښوولې ده.

ددې کورنۍ بل وينـاوال (شيخ رضی لـودي) دی، چې دی د شـيخ حميد لودي وراره او د نصر لودي د اکا زوی و.

شيخ رضی لودي د شـيخ حميـد لـودي د پـاچهۍ پـه زمانـه کـې د اسلام د مقدس دين د تبليغ لپـاره پښـتونخوا تـه تللـی و. پټـه خزانـه وايي، چې دی (دوه کاله) د کسې پـه غـره کـې ګرځـېده او ډېـر خلـک يې مسلمانان کړل.

پټې خزانې د دغو دوو سره تره زامنو (شيخ رضی لودي) او (نصر لودي) دوه پارکي خونـدي کـړي او دا پـارکي د ليکونـو (خطونـو) پـه بڼه تبادله شوي دي. پـه دې پـارکو کـې لـومړی پـارکی د شـيخ رضـی لودي دی، ددې پارکي يو دوه بيتونه دادي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الحاد په لور دې ترپلل ګروه دې زمونږ وکوراوه
مونږ رونبلی په زيار نه تا په تورو توراوه

کله چې دا ليک په ملتان کې نصر ته ورسېد ، نو يې ده ځواب ووايه چې يو دوه بيتونه يې دادي:

د الحاد په تور، تورن سوم زه لرغون خو ملحد نه
يم
زما دښنه هسې تو راکړی که ملحد يم د دښنه يم

په دې دوو لوړو شعري ټوټو کې شيخ رضی د خپل اکا زوی (نصر) ته ويلي دي، چې ته له سنته او خپلې لارې اوښتی يې او د پلرو عقيدوي لار دې پرېښې ده.

نصر په ځواب کې ويلي چې زه پر سنت ټينګ يم، کوم تورونه چې د لارې د پرېښودو په باره کې پر ما لګول شوي دي، هغه دروغ دي.

په دغو شعرونو کې راغلې خبرې له ځينو تاريخي وقايعو سره اړه لري، چې د اشعارو د مفاهيمو د پوهېدو لپاره موږ اړ يو چې دغه تاريخي مسايل لنډ تشريح کړو.

د ملتان لودي شاهي کورنۍ د غزني له پاچهانو سره په رقابت کې واقع وه او تل به د غزني د پاچهانو له خوا د ملتان پر لوديانو حملې کېدلې او تر هغې چې د دې کورنۍ د پاچهۍ سلسله د غزنوي پاچهانو له خوا ختمه شوله. مورخين په دې عقيده دي چې د ملتان پر لوديانو د قرمطيت او الحاد تورونه هسې خوشې بابېزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې دي او د همدې تور په وسيله د غزني پاچهانو د ملتان د لوديانو د ټکولو لپاره ځانته يوه پلمه پيدا کوله. که نه وي د ملتان لوديان هم مسلمانان وو او د غزني پاچهان هم مسلمانان وو، نو څنګه کېدی شول چې يو مسلمان پاچا دې پر بل لښکرکشي وکړي؟ همدا علت و، چې د ملتان پر لوديانو د الحاد او قرمطيت تورونه لګول کېدل او دا يې ښوول چې دوی له اسلامي سنته او اسلامي لارې اوښتي دي او په دې توګه يې د دوی د وهلو او پر دوی د حملې لپاره شرعي جواز پيدا کاوه. لکه چې تاسې د (نصر لودي) په ځوابيه پاړکي کې ولوستل، نصر د الحاد تورونه رد کړي دي او ويلي يې دي، چې زه مومن يم او پر خپله پخوانۍ لاره ټينګ يم.

ملتان يو له هغو سيمو څخه ګڼل کېږي چې په اسلامي څلورمه پېړۍ کې هلته د پښتو ادبياتو د ايجاد زمينې موجودې وې. ملتان په پخواني هند کې تراوسه معلومه لومړنۍ سيمه وه چې پښتو ادبيات په کې ايجاد شوي دي. تر دې زماني وروسته د اسلامي عصر په بېلابېلو پېړيو کې پښتانه د هندوستان ډېرو سيمو ته تللي او هلته مېشت شوي دي. د دوی له مېشتېدو سره په هندوستان کې د پښتو ژبې او ادبياتو د ايجاد او ودې زمينې هم برابرې شوې دي او په وروستيو اسلامي پېړيو کې پر ملتان سربېره د هندوستان په ډېرو نورو ښارونو کې پښتو ادبيات ايجاد او پښتو اثار وليکل شول، چې دا جريان له څلورمې هجري پېړۍ نه تر نن ورځې پورې راروان دی.)) (۵۳: ۳۶-۳۹)

په همدې لرغوني دوره کې پر شيخ رضي لودي او نصر لودي سربېره موږ د ملتان د بل پښتون واکمن د سلطان بهلول لودي او د هغه د دربار د شاعر خليل خان نيازي دوه څلوريزې هم لرو چې يو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې د سوال او ځواب په بڼه ویل شوي او د هغوی د پېژندنې په برخه کې به پرې پوره بحث وشي.

د بورته دریو غټو مرکزونو ترڅنګ، د هندوستان ځینې نور ښارونه او همدا راز د هېواد نورې سیمې لکه: غزنی، بُست، زمینداور او نورې سیمې هم شته چې هم په لرغونې دوره کې او هم تر هغې وروسته په کې پښتو ادبیات ټوکېدلي او وده یې کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دويم څپرکي لنډيز

په تېر بحث کې موږ هغه درې مرکزونه وښوول، چې د اسلامي عصر په لومړيو پېړيو کې د پښتو لومړني اثار په همدې مرکزونو کې ايجاد شوي دي. دا مهال پښتانه په زيات تعداد کې په همدې سيمو کې پراته وو، غور، د کسي غر او ملتان، درې داسې مرکزونه وو، چې پښتنو په کې خپل محلي حکومتونه درلودل او يا يې تر خپل قبيله يي نظام لاندې په کې ژوند کاوه.

د پښتونخوا، افغانستان او پخواني (روه) نورو سيمو کې پښتانه خواره وو، د سند او پنجاب لمنو ته هم په کافي تعداد کې رسېدلي وو او د پنجاب په يوه خورا لرغوني ښار (ملتان) کې يې حکومت هم جوړ کړی و.

((په دې مرکزونو کې چې کوم ادبيات ايجاد شوي دي، هغه ادبيات دا لاندې خصوصيات لري:

۱) په اسلامي لومړيو پېړيو کې ايجاد شوي پښتو ادبيات د خپلو شکلي جوړښتونو له مخې د پښتو هغه لرغوني سندرې دي، چې د خپل جوړښت له پلوه له زړو اريايي ادبياتو سره نږدېوالی لري او د پښتنو خپل شعري اوزان دي، چې دغه اوزان د پښتون ولس ترمنځ موجود او مروج وو او دا نمونې راښکاره کوي چې د اسلامي عصر د لومړيو څلورو پېړيو په دوران کې په دغو مراکزو کې ايجاد شوي پښتو اشعار په خپلو دغو لرغونو ملي اوزانو کې ويل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲) په دغو سندرو کې ډېر پېچلي موضوعات او افکار نه دي بيان شوي، بلکې د هغه زمان له غوښتنو او د پښتنو موقعيت ته په پاملرنه د مفاخرې او پر حربي او پوځي کارنامو وياړ، له خپل قوم او کورنۍ سره مينه ددې سندرو د بيان اساسي موضوع ده. د اسلامي اساساتو حمايت هم د دغو سندرو په بيانونو کې شامل موضوعات دي.

۳) د اسلامي لومړيو پېړيو پښتو پارکي، لکه چې د شکلي جوړښت له پلوه خپله ملي بڼه لري او د نورو ژبو د شاعرۍ اغېزې پر دې شعري اوزانو او اشکالو نه ليدل کېږي، دغه رنګه د نورو ژبو اثرات هم پر دې اشعارو زيات نه ليدل کېږي، يو نيم د عربي ژبې او نورو ګاونډيتوب ژبو لغت هم په دغو اشعارو کې شته، چې دا ډول اخيستنې د اسلام د پاک دين له راتګ، له نورو ژبو سره د ګاونډيتوب او راشه درشې له امله طبيعي عمل دی.

۴) په دې مراکزو کې ايجاد شوي اشعار ساده دي او ډېرې هنري رنګينۍ نه لري او په ځينو کې د هنر تومنه ډېره نه ليدل کېږي. ويناوالو سک سيخ د خپل مطلب پر ويلو پيل کړی دی او د هنري رنګينو ډېر خيال يې نه دی ساتلی، خو دا خبره هم بايد هېره نه کړو چې ددې پړاو په اشعارو کې ځينې يې په ساده ګۍ کې هم ښکلي دي.)) (۵۳: ۴۰-۴۲)

په دغو دريو ليو مرکزونو کې موږ د امير کروړ سوري، شيخ اسعد سوري، ښکارندوی غوري، بېټ نيکه، شيخ اسمعيل، خرښبون، شيخ رضی لودي، نصر لودي، سلطان بهلول لودي او ځينو نورو شاعرانو بيلګې لرو چې پښتو ادب پرې روښانه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دویم څپرکي پوښتنې

- پښتو لرغونې ادبي دوره څو لویې ادبي یا فرهنګي حوزې لري؟
- په غور ادبي حوزه کې کومې ادبي څېرې راټوکېدلې دي؟
- د ملتان ادبي حوزې ځانګړنې کومې دي؟
- پر (غور) (کسي) او (ملتان) ادبي حوزو ولې د نورو ژبو د ادبیاتو تاثیرات نه لیدل کېږي؟
- په (کسي غره) ادبي حوزه کې کوم شاعران ټوکېدلي دي؟
- په (غور)، (کسي) او (ملتان) ادبي حوزو کې د پښتو ژبې او ادب د نږه والي علتونه کوم دي، ددې حوزو ادبي ځانګړنې په ګوته کړئ!
- کومو پښتنو واکمنو په دې حوزو کې شعرونه ویلي دي؟
- په غور، کسي او ملتان ادبي حوزو کې شعرونه په کومو وزنونو کې ویل شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریيم څپرکی

د پښتو لرغونو ادبیاتو څېړې او د کلام بېلګې

پښتو لرغوني شاعري یا د پښتو ادبیاتو لومړنۍ یا لرغونې دوره څه کم زر کاله زمانه په غېږ کې نیسي، په دې ټول زماني بهیر کې کېدی شي په سلګونو یا زرګونو شاعران او لیکوال تېر شوي وي، خو زموږ په لاس کې اوس د هغوی لیکلي اثار نه شته، د کومو شاعرانو یا لیکوالو د کلام بېلګې چې په دې څه کم یوه زریره کې د ادبپوهانو لاس ته ورغلي، د هغوی ټول شمېر (۲۹) یا نږدې د پرشو تنو ته رسېږي، دلته غواړو همدا شاعران یا ناظمان دروپېژنو، د هغوی د کلام بېلګې درته وړاندې کړو او هم یې کلام له شکلي او مانیزه پلوه وڅېړو:

د یادونې وړ ده چې تراوسه پورې دا شاعران د ادب تاریخ په بېلابېلو اثارو کې په لنډیز او تفصیل سره معرفي شوي، ما تر ډېره حده کوښښ کړی چې دا ټول اثار سره پرتله کړم، د هغوی شننې او ارزونې هم راواخلم، خو په ځینو اثارو کې پېژندنې نسبتاً یو شان وې، خو ارزونې یې یو څه توپیر درلود. د پېژندنې په برخه کې چې ماته تر ټولو خوږ او کره متن ښکاره شو، هغه د لوی استاد حبیبي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبیاتو تاریخ (دویم ټوک) متن و چې هم یې تاریخي تسلسل ته ډېر پام کړی و او هم یې د متن ژبه خورا خوږه وه، د لوی استاد ارزونه او شننه هم خورا خوږه او ژوره وه، تر استاد حبیبي وروسته چې زموږ نورو لیکوالو هم د ادب تاریخ کوم اثار لیکلي، د استاد حبیبي متن یې د اثر محور جوړوي، نو ما هم غوره وبلله چې دلته د استاد حبیبي متن د دې د لرغونې دورې د لیکوالو یا شاعرانو د پېژندنې په برخه کې د اساسي محور په توګه راشي او نور نوي او وروستي معلومات هم پر همدې چورلیز راوڅرخي، البته د شننې او ارزونې یا څېړنې په برخه کې د نورو لیکوالو له اثارو، د متن له اوسنیو معیارونو څخه هم ګټه پورته شوې ده او همدارنګه خپل تحلیل، شننه او ارزونه هم ورسره مله شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر کروړ (جهان پهلوان)

(۱۳۹هـ) حدود

په پښتو ادب تاریخ کې امیر کروړ هغه ادبي، سیاسي او ملي څېره ده چې تر ده دمخه لا تر دې دمه د بل کوم شاعر یا لیکوال لیکلی اثر نه دی ترلاسه شوی، نو کله چې د پښتو ادب تاریخ پر لیکنې برخه خبرې کېږي، نو پیل یې له همدې امیر کروړه کېږي. په تاریخونو کې راغلي چې: ((د سوریانو د شنسب کهول مشهور و، دوی د غور پر غرو پاچاهي کوله، دا شنسب د خرنک زوی و، چې د اسلام په پیل کې ژوندی و، دده زوی امیر پولاد ډېر مشهور شو، د خپلو پلرو نوم یې بیا ژوندی کړ، کوم وخت چې ابو مسلم مروزي د (بني امیه) امیران له خراسانه وشړل او د (بني عباس) په پلوی ټینګ ودرېد؛ نو امیر پولاد د غور لښکر د ابو مسلم مرستې ته بوت او د عباس کورنۍ د پاچاهۍ لپاره یې ډېر کارونه وکړل، دده مرکز په غور کې (مندېش) و او پر ټول غور یې حکومت کاوه چې مړ شو، نو یې امارت زامنو ته پاتې شو، بیا نو د (امیر بنجي نهاران) تر وخته د دوی احوال معلوم نه شو.

دا روایت د خراسان مشهور مورخ (منهاج سراج جوزجاني) د (منتخب تاریخ ناصري) په حواله کښلی دي، وایي چې امیر پولاد د ابو مسلم (۱۳۹هـ) معاصر و (بنجي نهاران) د هارون الرشید (۱۷۰هـ) له درباره عهد او لواء راوړه او بیا نو ددې کورنۍ یو بل مشهور پاچا امیر سوري یادوي، چې د آل صفار (۲۵۴-۲۹۶هـ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

معاصر دی. له دې څخه ښکاري چې د (شنسب) له وخته يانې د اسلام له پيل څخه بيا د سلطان محمود او مسعود تر وختو پورې د (سور) کورنۍ امارت لاره، خو په خواشينۍ سره ددغو شاهانو احوال مورخينو ته په تفصيل نه وو معلوم، نو يوازې د څو تنو نومونه يې ياد کړي دي. وروسته چې د غور پاچاهان پر غزنوي کورنۍ غالب شول، دا ټول له سوري کورنۍ څخه وو او د دوی کورنۍ پر باميانو، تخارستان، سيستان، زابل او کابل پاچاهي کوله، هندوستان هم دوی فتح کړ او د ګنګا تر څنډو پورې يې سلطنت ورسېد. د پښتو ادبي اثار داسې ښکاره کوي چې دغې سوري کورنۍ (پښتو) ويله او په دوی کې د پښتو ادب غوره او خورا ښه زاړه اثار پيدا شوي دي.

لکه څنګه چې د (طبقات ناصري) په روايت کې راغلي، امير پولاد د (۱۳۰هـ) په شاوخوا کې د غور مشهور سوري پاچا و، په دغو وختو کې د خراسان خلکو غوښتل چې خپل هېواد ازاد کاندي، ددغه تحريک په سلسله کې د خراسان يو مشهور سړی (ابو مسلم مروزي) راپورته شو، چې د خراسانيانو په کومک يې د (بني اميه) اخر پاچا (مروان) مات کړ او پر (۱۳۲هـ) يې په کوفه کې (ابوالعباس علي بن عبدالله بن عباس) پر خلافت کېناوه. د سوريانو کورنۍ چې د غور او خراسان له مشهورو واکوالو څخه وه، له ابو مسلم سره ملګرې وه، د پټې خزانې مولف محمد هوتک د (شيخ کټه متي زي) د ((لرغوني پښتانه)) په حواله هسې وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ((امیر کروړ جهان پهلوان د امیر پولاد سور زوی و او دا امیر په جګړو کې د ابو مسلم خراساني کلک ملګری او بریالی مل و.)) که څه هم نور مورخان د امیر کروړ نوم نه اخلي او منهاج سراج تش دومره وایي چې پس له امیر پولاده دده زامن د غور واکوال وو، مګر محمد بن علي البستي په (تاریخ سوري) کې د امیر پولاد یو زوی چې امیر کروړ جهان پهلوان سوري غوري دی، ستایي او دده پښتو اشعار رانقلوي او داسې ښکاري چې امیر کروړ جهان پهلوان ډېر شجاع، ادیب او د قلم او تورې څښتن و.

که څه هم (تاریخ سوري) اوس نه شته، خو د (پټې خزانې) مولف د (لرغوني پښتانه) په حواله د امیر کروړ په باب لاندې معلومات موږ ته سپارلي دي.

((نقل کا: زبدة الواصلین شیخ کته متي زی غوریاخېل په خپل کتاب لرغوني پښتانه کې چې دی نقل کا له تاریخ سوري څخه چې په بالشتان یې کتلی او موندلی و، شیخ کته علیه الرحمه هسې وایي چې: په تاریخ سوري کې راوړي:

امیر کروړ د امیر پولاد سوري زوی و، چې په کال (۱۳۹هـ) سنه هجري د غور په مندېش کې امیر شو او ((جهان پهلوان)) یې باله. وایي چې د غور کوټونه او د بالشتان او خیسار او تمران ماڼۍ او بر کوشک یې ونیول او د رسالت له کهوله یې په خلافت کې ډېر کومکونه وکړل. نقل کا چې امیر کروړ ډېر غښتلی او پهلوان او په یوه تن له سلو جنګاورو سره جنګېده، ځکه یې نو کروړ باله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنی یې ده کلک او سخت. وایي چې امیر کروړ به په دوبي زمینداور کې و او هلته یې ماڼۍ درلوده، چې کټ مټ د مندېش په شان وه او په دغه ځای کې یې ښکار کاوه او عشرت. په تاریخ سوري کې راوړي چې دا امیران له پېړیو په غور او بالشتان او بست کې وو او د هغه (سور) نومې له اولاده دي، چې د سهاک له پښتنه وو. امیر پولاد په هغه دعوت کې شریک و، چې ابوالعباس سفاح د بین امیه سره جګړه کړله او ابو مسلم یې هم مرستی و. شیخ کته علیه الرحمه له تاریخ سوري نقل کا چې: امیر کروړ عادل او ضابط او د ښې وینا خاوند و، ده به هر کله شعرونه ویل. په کال سنه (۱۵۴) هجري د پوشنج په جګړو کې مړ شو او تر ده وروسته یې زوی امیر ناصر ایوادونه ضبط کړل او د غور او سور او بست او زمینداور پر مځکو خاوند شو.)) (۵۱: ۳۰-۳۲)

د امیر کروړ د کورنۍ او پاچاهۍ په باب دغه لوړ معلومات د تاریخ سوري په حواله مستند او ټینګ دي، که څه هم نور مورخین دده د نامه ځرګندونه نه کوي، خو اساساً دا بیان له نورو تاریخي متونو سره مخالفت هم نه لري. امیر پولاد او د سوریانو کورنۍ او د دوی معاصرت او کومکونه له ابو مسلم سره دا ثابتوي چې دوی په غور کې لوی لاس درلود او په دې تاریخونه متفق دي، خو پټه خزانه د لرغوني پښتانه په حواله له تاریخ سوري څخه دا خبره هم ښکاره کوي چې په هغه وخت کې د سوریانو ژبه پښتو وه او لکه چې اوس هم ځینې سوري خلک په بادغیس کې پښتو وایي، د دوی پخوانو نیکونو هم پښتو ویله. امیر کروړ تراوسه هم په پښتنو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په افسانوي ډول مشهور دی، مثلاً که څوک وغواړي چې د يوه شي قدامت بيان کړي، نو وايي: د کروړ له وختو دی، مانا دا چې کروړ د پښتنو يو پخوانی تاريخي پهلوان دی چې د پښتو ژبې پخوانی شاعر هم ګڼل کېږي.)) (۱۳: ۴۴۰-۴۴۱) د پښتو ډېر زوړ او پخوانی شعر هم همدغه امير پورې تړلی دی.

د پښتو په خورا زوړو او پخوانيو ادبي اثارو کې چې تراوسه زموږ لاس ته راغلي دي د امير کروړ سوري شعر تر ټولو پخوانی دی، چې ځينو ادبپوهانو دا شعر يوه وياړنه بللې او ځينو يو حماسي شعر ګڼلی چې وروسته به بيا په دې باب لږه زياته رڼا واچوو، دا شعر پټې خزانې د تاريخ سوري په حواله خوندي کړی دی.

هغه وخت چې د پښتو په ګاونډيو او خويندو ژبو کې لا د شاعرانو او ليکوالو د کلام کومې ځرګندې بېلګې نه دي رامنځته شوي، زموږ د پښتونخوا په غربي څنډو او د بادغيس، هرات او غور په سيمو کې د پښتو ژبې د شعر غږونه اورېدل کېدل او زموږ توريالي مشران لکه د تورې پر ميدان چې پهلوانان وو، دغسې د ادب او شعر پر ډګر هم دمخه وو.

داسې ښکاري چې په سوريانو کې د پښتو شعر د اسلام له پيل څخه موجود و، ځکه چې د امير کروړ د ژوند وخت تر (۱۰۰هـ) څخه وروسته شروع کېږي او بيا موږ وينو چې په دغو سوري خلکو او هم د غور په اوسېدونکو کې د سلطان محمود تر عصره د (۴۰۰هـ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

حدودو کې) هم د پشتو شعر ازانګې پورته وې، نو له دې څخه ثابتېږي، چې د اسلامي دورې په لومړیو ځلور سوو کالو کې (غور) او (سوري قبایل) د پښتو شعر او ادب زانګو وه او په دغو وختونو کې پښتو ژبې پاخه اشعار او ادبي اثار درلودل.

پټه خزانه د امیر کروړ سوري یو شعر داسې رانقلوي:

((په تاریخ سوري محمد بن علي البستي داسې کښلي دي چې: د عباسي دعوت په جنګونو کې چې امیر کروړ ډېرې سوبې وکړلې، نو یې دا بیتونه وویل چې ویاړنه یې بولي. هغه دادی چې شیخ کته علیه الرحمه له تاریخ سوري رانقل کړي دي)) (۵۱: ۳۲)

ویاړنه د امیر کروړ جهان پهلوان

زه یم زمری پر دې نړۍ له ما اتل نشته

پر هند و سند و پر تخار او په کابل نشته

بل پر زابل نشته - له ما اتل نشته

غشی د من مې ځي برېښنا پر میرځمنو باندې

پر ژوبله یونم یرغالم په تښتېدونو باندې

پر ماتېدونو باندې - له ما اتل نشته

زما د برېو پرخول تاوېږي هسک په نمنځ په ویاړ

د اس له سو مې مځکه رېږدي غرونه کاندم لتاړ

کړم ایوادونه اوجاړ - له ما اتل نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د تورې تر شپول لاندې دي هرات و جروم

غرج و باميان و تخار بولي نوم زما په ادوم

زه پېژندوی يم په روم - لـه مـا اتـل نـستـه

پر مروه زما غشي لوني ډاري دښن راڅخه

د هـريـرود پــر څنډو ځم تښتي پلن راڅخه

رپي زړن راڅخه - له ما اتـل نسته

د زرنج سوبه مې د تورې په مخ سورو کړه

په باداری مې لوړاوی د کول د سـورو کــړه

ستسر مې تربور وکړه - لــه مـا اتــل نســـته

خــپلو وګــړو لــره لــور پــېرزوينه کــوم

دوی په ډاډينه ښه بامم ښه يې روزنه کوم

تل يې ودنه کوم - له ما اتل نسته

پر لويو غرو مې وينا درومي نه په ځنډو په تال

نړۍ زما ده نوم مــې بــولي پــر دريځ ستايوال

په ورځو شپو مياشتو کال - لــه مـــا اتـــل نـــستــه

ددې شعر شننه، ارزونه او ځانګړتياوې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبپوهانو د امیر کروړ شعر له بېلابېلو لیدلوریو او خواوو تحلیل کړی او د هغه ځانګړنې یې په نښه کړي دي. د سرمحقق زلمي هېوادمل په وینا

((د امیر کروړ سوري لاس ته راغلی لرغونی شعر دغه لاندې ځانګړنې لري:

۱) د امیر کروړ سوري لاس ته راغلی پارکی چې د پټې خزانې پاڼو موږ ته رارسولی دی، د متونو د استناد له معمولو نورمونو سره برابر دی، دا ځکه چې پټې خزانې دا متن (د امیر کروړ سوري شعر) د (شیخ کټه متي زي) له (لرغوني پښتانه) څخه اخیستی دی او د پټې خزانې مولف د لرغوني پښتانه ماخذ، هم رانښوولی دی، چې هغه د (محمد بن علي البستي) (تاریخ سوري) دی او دا په دې مانا چې شیخ کټه د امیر کروړ په باب معلومات او دده شعر له (تاریخ سوري) څخه اخیستی دی.

د تاریخ سوري ماخذ معلوم نه دی، چې په دې کتاب کې به د امیر کروړ سوري شعر له کومه ځایه اخیستل شوی وي، ډېر احتمال شته، چې دا پارکی دې د ویلو له وخته د تاریخ سوري د تالیف تر وخته (۶۵۰ هـ ق حدود) په شفاهي ډول د خلکو په منځ کې خور راغلی وي او د روایاتو حافظو دې تر (محمد بن علي البستي) پورې رارسولی وي، دا عنعنه تر اوسه زموږ په ولس کې موجوده ده او د پښتو ډېر ادبي اثار په کلیو او بانډو کې د پېړیو په ترڅ کې سینه په سینه انتقالېږي. د امیر کروړ سوري د شعر د انتقال او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضبط روش د شرقي څېړنو له معمولو روشونو سره سل په سلو کې موافق دی، نو ځکه موږ ورته یو مستند متن ویلی شو.

۲) د امیر کروړ لاس ته راغلی شعر د اشعارو د معنوي ډولونو له پلوه ویاړنه یا فخریه ده، چې شاعر خپلې بریاوې، سوبې، مېړانې او د هغه زمان له شرایطو سره سم خپل افتخارات په کې بیان کړي دي.

د دا ډول شعرونو ویل هغه وخت په عربو او عجمو کې باب وو او د منطقي په ادبي جریاناتو کې دغه ډول اشعارو لاره درلوده. د امیر کروړ د شعر له روحیې سره د برابرو اشعارو او اثارو ځینې بېلګې د اسلامي عصر د لومړیو پېړیو په شاوخوا کې د سیمې په ژبو کې سړی لیدلای شي.

له دې څېړنو څخه نتیجه اخیستلای شو، چې د امیر کروړ شعر د خپل زمان له روحیې سره برابر ایجاد شوی دی.

۳) د شکلي جوړښتونو له پلوه د امیر کروړ ویاړنه نه د شرق له دېواني شعري ډولونو، لکه قصیده، غزل، ترکیب بند، ترجیع بند، مخمس، مسدس او نورو سره یوشانوالی لري او نه سل په سلو کې د پښتو شاعرۍ له خپلو ملي شعري انواعو او اوازونو، لکه چاربیتو، بدلو، بګتیو، لوبو او کسرونو سره یوشانوالی لري، نو ځکه ښاغلي حبیب الله رفیع دغه ډول سندرې د پښتو لرغونې سندرې بللې دي او له خپلو څېړنو څخه یې دا نتیجه ایستلې ده، چې دا ډول لرغونې سندرې د زړو اریایي سندرو او د پښتو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسي سندرو ترمنځ د اتصال يوه کړۍ ده. د امير کروړ شعر شکلي جوړښت يې د اوستا د (يشتونو) له ځينو برخو سره پرتله کړی، ددغو يشتستونو او د امير کروړ د شعر ترمنځ ډېر نږدېوالی ليدی شو.

کانديد اکاډميسين محمد صديق روهي ويلي دي، چې د امير کروړ وياړنه د اوستا له (زامياديشت) او (مهريشت) او د (ريګويدا) له ځينو سندرو سره پرتله کېدی شي.

۴) د امير کروړ شعر د ژبنيو او لغوي څېړنو له نظره هم د توجه وړ دی، ځينې ترکيبونه او لغات په دې شعر کې شته، چې د پښتو لغتپوهانو او ژبپوهانو لپاره د تحقيق زمينې لري. که څه هم د امير کروړ د شعر له ويلو کابو څه دپاسه دوولس نيم سوه کاله تېرېږي او له هغه وخته چې تر موږ رارسېدلی په غالب ګومان يې په شفاهي او تحريري ډول د انتقال بېلابېل مراحل تېر کړي دي، په دغسې مواردو کې هرومرو په متن کې د لاسوهنو او د کلماتو او لغاتو د ترکيبونو د تبديلۍ امکانات شته، خو موجوده بڼه يې ځينې داسې ترکيبونه او لغات لري، چې په عامه پښتو ژبه کې يې ځينې اوس متروک دي او دا امکان شته، چې د پښتو په ځينو غرنيو لهجو کې لا تراوسه موجود وي.

۵) د امير کروړ د شعر ژبه لا تراوسه خپله رواني لري، سره له دې چې ځينې لغات يې په عامه پښتو کې نه استعمالېږي، خو بيا همدا ژبه ډېره سخته او نا اشنا نه ده او کېدی شي چې ځينې لوستونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سوال وکړي، چې په دې څه دپاسه دولس نیم سوو کلونو کې په پښتو کې ډېر زیات ژبنی تحول نه دی راغلی؟

دغسې احتمالي پوښتنو ته په ځواب کې باید ووایو چې په پښتو ژبه کې د تغییر او تحول پروسه د اروپایي ژبو او حتی د پښتو د ځینو ګاونډیو ژبو په څېر نه ده او دا ځکه چې ددې ژبې د ویونکو په اجتماعي اقتصادي ژوند کې هسې تحول نه دی راغلی، لکه د نورو هغو چې راغلی دی. په ژبه کې د تحول پروسه د ژبې د ویونکو د اجتماعي، اقتصادي او فرهنګي ژوند د تحول له پروسې سره متناسبه ده.

که چېرې د امیر کروړ په شعر کې د انتقال دومره اوږده جریان په ترڅ کې د تغیراتو او لاسوهنو احتمالات هم په پام کې ونیسو، نو بیا د ده د شعر پر ژبه د څه ویلو مجال نه پاتېږي.

۶) د امیر کروړ د شعر له مطالعې څخه سړي ته تر یوه حده د شاعر فکري سیر او د هغه زمان د پښتنو روحیه او هغه د استاد عبدالحی حبیبي خبره له خپل تېر سره د امیر کروړ مېنه ښه ترا څرګندېږي.

۷) د امیر کروړ تر زمانې وروسته تر څو پېړیو پورې په غور کې د پښتو ادب د ایجاد زمینې نورې وې او د هغه وختني غور په توابعو کې د پښتو ډېر نور اثار هم ایجاد شوي دي.)) (۵۳: ۳۰-۳۲)

استاد عبدالروف بېنوا د امیر کروړ د شعر په باب وایي: ((البته دغسې اشعارو ته پاک، سپېڅلي، ملي اشعار ویلی شو، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملي لوړ احساسات په داسې توګه په کې ځای شوي دي، لکه څنګه چې له یوه پښتون پهلوان څخه یې هیله کېږي او یو پښتون پهلوان باید همداسې د خپلې مېړانې احساسات څرګند کړي...)) (۷: ۳۲)

ځینې نور لیکوال بیا وایي: د امیر کروړ شعر له عادي محاورې سره یو څه توپیر لري، ګڼ شمېر پخواني کلمات یې خوندي کړي، د نورو ژبو له اختلاطه لرې دی، ژبه یې روانه ده، د ژبې پراخوالی او پوخوالی ورڅخه څرګندېږي، په ملي اوزانو کې ویل شوی، دده د خپلو احساساتو او جذباتو ښکارندویي کوي، د پښتو شاعرۍ د پوخوالي څرګندونه کوي، کروړ په کې د یوه غښتلي کرکتر او پهلوان په توګه څرګندېږي، پرځان باندې د پښتنو د ډاډمنتیا روحیه څرګندوي. د یو عادل، مستحکم او مدبر حاکم انځورنه کوي.

استاد عبدالحی حبیبي بیا په ټولیز ډول ددې شعر ځانګړنې داسې په ګوته کړې دي:

(۱) د پښتو دا زوړ شعر چې د دویمې هجري پېړۍ له لومړۍ برخې څخه راپاتې دي، له ظاهري پلوه یانې د ژبې او ادا، لغاتو او کلماتو له مخې محصوص رنګ او زموږ د اوسنۍ ژبې او له محاوروي جریان سره توپیر لري، ډېر داسې لغات او پښتو سوچه کلمات په کې راغلي دي چې اوس متروک او مهجور دي او په عمومي محاوره او ادب کې نه استعمالېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې شعر له ژبنۍ پلټنې څخه سړی دا نتیجه اخیستلای شي چې په دغه لومړنۍ دوره یانې په اوله او دوهمه هجري پېړۍ کې پښتو ژبه په غور کې د نورو ژبو له اختلاطه سوچه وه او دا سوچه توب او نږه والی یې تر (۴۰۰هـ) پورې هم ساتلی دی او هر څومره چې په اسلامي دوره کې پېړۍ پرې تېرېږي، هغومره ژبه له سوچه توبه لرې کېږي او نور عناصر پرې ګډېږي. تاسې دا شعر له سره تر پایه وګورئ یو عربي یا پارسي لغت په کې نه شته، ځینې لغات که یې له پخوانو اریایي ژبو سره مشترک وي، وي به. د ځینو کلماتو ګرامري کیف او اشتقاقي ډول دا رابښيي چې پښتو ژبې پخوا قوي بنیه او غښتلې بنسټونه درلودل او د ایتمالوجۍ له پلوه یې ډېرې مزایاوې او ځانګړنې درلودلې چې اوس یې په خواشینۍ سره بایللي دي، مثلاً په دغه شعر کې د کلماتو د ساختمان او جوړښت له پلوه داسې مواد شته چې اوس یې نه لرو:

الف: پخوا ډېر مصادر په ژبه کې له خپلو مشتقاتو سره موجود وو چې اوس یوازې له هغو څخه یوه سپکه ریښه موږ ته پاتې او نور له منځه تللي دي، مثلاً: یون (تګ او کوچ)، یرغل (هجوم) رپ (تپش) چې اوس شته، مګر مصدري او فعلي صورتونه یې ورک شوي دي، خو په دغه شعر کې د یونم (ځم) یرغالم (هجوم کوم) رپي (رېږدي) په ډولو شته، نو چې مشتق افعال یې مستعمل وو، باید د غو مادو ته په ژبه کې د (یونل، یرغالل، رپل) مصادرو ته هم قایل شو چې اوس مستعمل نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ب: زړن (دلاور) دښـن (دښـمن) پلـن (پيـاده) اوس مسـتعمل او ژوندی نه دي، خو داسې ښکاري چې (ن) د نسبت يا فاعليت ادات په پای کې لري او لومړی کلمه له زړه او دويمه له (دښ) يانې (عيب او زشتي) او دريېمه له پل (قدم) څخه جوړ شوی دی، چې اوسني اشکال يې دادي: زړه ور- دښمن- پلی.

ج: ځينې پخواني کلمات چې دې زاړه شعر له زړې ژبې څخه راخوندي کړي دي د ژبې پخواني وسعت او پراختيا څرګندوي او دا ښکاره کوي چې د ژبې ډېر مواد او ښه ښه کلمات په خواشينی سره له لاسه وتلي دي، مثلاً په دې شعر کې (من) خورا لرغوني کلمه ده، چې په سنسکريت کې هم وه اوس موږ په خپله مستعمله ژبه کې د (منل) مصدر لرو او مشتقات يې هم وايو، خو ريښه يې نه ده راتـه معلومه چې دا مصدر له کومه شوی دی.

که دقيق شو د (منل) مصدري عنصر (من) دی چې پـه سنسکريت کې د (زړه)، (روح) او (ارادې) مانا لري. (ابو ريحان البيروني) وايي، چې: (من) اصلاً زړه ته وايي، څرنګه چې د ارادې محل او ځای زړه دی، نو پـه خپلـه اراده هم (مـن) بـولي او پـه دې شعر کې هم (مـن) د (ارادې) مانا ورکوي او له دغې مادې څخه د اريايانو د يوه پخـواني پلار او مشهور مقنن (مانو) نوم هم جوړ شوی دی، چې د (منـونکي) او (فکر کوونکي) مانا لري او دا ټول اسناد پـر دې دلالت کـوي چـې (من) پخوانی اريايي کلمه ده، چې په پښتو کې هم وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې «دریځ» هم پخوانۍ پښتو کلمه ده، چې اوس یې موږ نه لرو. که د ژبې د اصلیت له پلوه ددغې کلمې عنصر ته وګورو باید له «دربدل» او «ځای» څخه جوړه شوې وي، داسې دوه نورې کلمې هم په پخوانیو اشعارو کې شته لکه خاتیځ د ختلو ځای «مشرق» لویدیځ د لوېدلو ځای «مغرب».

له دغو لرغونو الفاظو څخه ښکاري، چې پخوا ژبې په دې ډول د ظروفو نومونه درلودل چې ورو ورو محوه شوي دي. فقط دغه درې کلمې اوس د پټې خزانې د اشعارو په استناد راته پاتې دي.»)

(۲) د مانا له پلوه هم دا لومړی شعر ډېر قدیم دی، دا شعر له حماسي اشعارو څخه چې د دنیا د ادب یوه غوره برخه ده دا یو برجسته او غوره نښه ګڼله کېږي. د شاعر لوړ حماسي مقام او دده د توري غلبه او بری ښه تصویروي، شاعر د خپل پاخه شعر او غښتلې قریحې په مرسته خپله ویاړنه په داسې ډول کوي، چې یوه توانا او مقتدر شاعر ته ښايي. له دغې ویاړنې څخه د امیر کرو ملي مینه او د خپل ټبر د پالنې احساسات ښه ښرګندېږي او دغه د شعر یوه زړه تړونه ده چې سړی د هغې زمانې د پښتنو اخلاقي او روحي کیفیت ښه ځنې معلوملای شي او د شاعر د احساساتو د محیط هېنداره ده، چې د پخوانې ژوند مختلف پلوونه په کې ښکاري.

(۳) د شعر عروضي کیف او وزن هم د غور وړ دی او دا ښرګندوي چې پښتو ژبې پخوا د عروضو او بحر له پلوه هم پاخه اشعار درلودل او دغه مخصوص بحرونه له خورا زړې زمانې څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شعر کې موجود وو او ددې ژبې عروضي او بحري هويت او ثرنګوالی بېل دی او پوره استقلال لري او د عربو د (خليل بن احمد) (علم العروض) لا دې ځمکې ته نه و راغلی، چې دلته د اشعارو مخصوص ملي او پښتني عروض او بحور موجود وو او تراوسه هم دغه اثار په ملي اشعارو کې پاتې دي چې د پښتو د علم او ادب په تدوين او ترتيب کې ښايي دغو مخصوصو بحرو او اوزانو ته خاصه توجه وشي.)) (۱۳: ۴۴۴-۴۴۷) استاد حبيبي د کروړ دا شعر تر ډېره حده يو حماسي شعر بولي او هم يوه وياړنه يا فخريه.

ځينې نور پښتو ادبپوهان هم د استاد حبيبي په شان د کروړ شعر يو حماسي شعر بولي او ځينې يې لا يوه حماسه بولي، د پښتو ادب يوه نوميالی کره کتونکی (زرين انځور) يې حماسه بولي او وايي: ((حماسه د جنګ د وخت سندره ده او جنګ د خپل وخت يو ډول حماسه ده.

کروړ په جګړوو کې شعرونه ويلي او په شعرونو کې يې جګړې کړې دي. دا هم د عمل حماسه ده او هم د شعر، دا هم د تورې حماسه ده او هم د وينا، دا هم د ميدان حماسه ده او هم د خبرو او کتاب.

کروړ هم د شعري او هنري شعر ايجادګر و او هم د ميدان حماسه جوړونکی. په لومړي شعر کې ښايي د کروړ شعر يوه فردي حماسه معلومه شي، خو تر دقت وروسته سړی پوهېدی شي چې دا حماسه يوه اجتماعي حماسه ده. په دې مانا چې کروړ تشه د ځان ستاينه نه کوي، هغه غواړي خپل ټبر او خلک په يوه خاصه تاريخي مقطع کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تثبیت کړي او د یوه باتور او مېړني قوم په توګه یې وځلوي.)) (۳: ۱-۴)

خو سرمحقق زلمی هېوادمل بیا د امیر کروړ شعر یوازې ویاړنه بولي او له حماسي شعره یې توپیروي، هغه وایي: ((د امیر کروړ لاس ته راغلی شعر د اشعارو د معنوي ډولونو له پلوه ویاړنه یا فخریه ده چې شاعر خپلې بریاوې، سوبې، مېړانې او د هغه زمان له شرایطو سره سم افتخارات په کې بیان کړي دي.)) (۵۳: ۳۰)

د امیر کروړ د شعر په باب د پوهانو له بېلابېلو نظریاتو او شننو کې یو زیات شمېر مشترک ټکي شته. ټول پر دې متفق دي چې دا شعر د پښتو په خپلو ملي اوزانو کې ویل شوی چې زړو اریایي سندرو ته ورته دی. د خلیل بن احمد فراهدي د عروضي سیستم تابع نه دی. رزمي محتوا هم لري، خو ددې ترڅنګ اکثرو ویاړنه هم بللې، د ویاړنې او حماسي شعر ترمنځ هم توپیر شته چې موږ به یې بیا پر خپل ځای یادونه وکړو. خو په دې خبره اتفاق دی چې د کروړ په دې کلام کې د ویاړنې عناصر تر بل هر عنصره زیات دي. شعر ډېر روان دی، له دې څخه ښکاري چې نه یوازې پښتو شعر به تر دې وړاندې ښه پړاوونه وهلي وي، بلکې کروړ به هم نور زیات شعرونه لیکلي وي، چې شعر یې دې مرحلې ته رسېدلی دی. په دې شعر کې د بلې ژبې هېڅ کلمه نه شته، دا خبره ددې مانا ورکوي چې د پښتو ژبې د شعر لمن دا مهال ډېره پراخه وه. دا شعر (اته) بنده لري چې د لومړي بند لومړی دوه مسرې یې (۱۴) (۱۴) څپې دي، خو دریمه مسره چې په واقعیت کې له دوو وړو مسرو څخه جوړه ده، بیا (۶) (۶) څپې لري د سر لومړی مسرې یې بیا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبل منځ کې همقافيه دي او د لومړي بند دواړه وړې مسرې يې په خپل منځ کې ګډه قافيه لري. د نورو بندونو دوه لويې او يوه وړه مسره يې بيا په خپل منځ کې همقافيه دي او څلورمه وړه مسره يې بيا د کسر يا تکرار په توګه راځي (له ما اتل نه ستره) هغه په ټولو بندو کې يو شان ده. له شپږم بند پرته چې هغه هم د مسرو د څپو د شمېر له مخې له لومړي بند سره مساوي دی، د نورو ټولو بندونو لويې مسرې يې (۱۵) (۱۵) څپې لري او لنډه قافيه واله مسره يې چې د اوږدو مسرو قافيه تعقيبوي، هغه بيا (۷) (۷) څپې لري. ځينې بندونه يې رديفونه هم لري خو ځينې يې پر قافيه ختم شوي دي. په مجموعي ډول (اتل، کابل، زابل، ميرخمنو، تښتېدنو، ماتېدنو، ويـار، لتـار، اوجـار، جـروم، اودوم، روم، دښـمن، پلـن، زړن، مخسور، سور، تربور، پېرزوينه، روزنه، ودنه، ټال، ستايوال، کال) يې د قافيې کلمې دي چې په هر بند کې دا کلمې په خپل منځ کې ګډه قافيه جوړوي. (نسته، نسته، باندې باندې، راځخه راځخه، وکړه وکړه، (کوم کوم) هغه کلمې دي چې په خپل منځ کې ګډ رديفونه جوړوي.

په کلام کې د څپو د شمېر تساوي او تناسب، د خج پرځای کارونه هغه عوامل دي چې دا نظم يې د مشترک وزن په تار تړلی دی. د نورو ژبو د کلمو نشتوالی ددې نظم بله ځانګړنه ده. يوازې (باداري) کلمه کېدی شي له دري ژبې سره مشترکه وګڼل شي. نور نو له سيمه ييز نومونو لکه، (هند، سند، تخار، کابل، زابل،هرات، جروم، غرج، باميان، روم، مروه، هريرود، زرنج) هغه کلمې دي چې په ټولو ژبو کې تقريباً په يوه شکل، يوه مانا او يوه تلفظ کارول کېږي. د نورو ژبو کلمې په کې نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم د زید سرواني زوی

(۲۲۳ -۲۹۷هـ)

لکه څنګه چې دمخه یې یادونه وشوه په لومړۍ او دویمه اسلامي پېړۍ کې د پښتونخوا لویدیزې خواوې او د غور ځمکې د پښتو ادب د پالنې او ودې زانګو وه او دغه سوري کورنۍ وه چې له دوی څخه د غور د شاهنشاهۍ مشهوره کورنۍ پیدا شوه او ډېر مشهور شاهان او فاتحان لکه (سلطان غیاث الدین او معزالدین محمد) او نور په کې راووتل او ددغې کورنۍ د واکمنۍ پرمهال بیا غور د پښتو شعر او ادب ټاټوبی و چې د دوی د دربار شاعران به وروسته تاسې وپېژنئ، خو له ټولو ادبي پلټنو څخه داسې ښکاري چې د غور او د هغه ځای په نږدې ځمکو کې پښتو یوه ادبي او درباري ژبه وه او د پښتو لومړني اثار هم په دغو سېمو پورې اړه لري.

تر جهان پهلوان امیر کروړ وروسته چې بل پخوانی ادبي اثر زموږ ګوتو ته راغلی، تقریباً سل کاله دده تر عصر وروسته دی او دا ادبي نښه هم د غور په جنوبي خوا او د هلمند د غاړو په هغو ښارو پورې اړه لري، چې په هغو وختو کې یې روښانه مدنیت درلود او اوس وران دي. د پښتو بل شاعر او ادیب چې تر امیر کروړ وروسته موږ ته معلوم دی (ابومحمد هاشم بن زید السرواني البستي) دی چې دده اشعار او احوال هم د پټې خزانې مولف د (شیخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتېه) له (لرغوني پښتانه) څخه نقل کړي چې دلته يې کټ مټ را اخلو:

((ذکر د زبدة الفصحاء- ابو محمد هاشم ابن زيد السرواني البستي رحمة الله عليه... په لرغوني پښتانه کې هسې حکايت کا شيخ کتېه رحمة الله عليه چې ابو محمد هاشم د هلمند په سروان په سنه (۲۲۳هـ) قدسي زېږېدلی او په بست کې يې له علما او فصحا لوستنه وکړه او وروسته ولاړ، په عراق يې په کلو کلو د لويو ائمه وو څخه سمع وکړه- او ابن خلاد- چې څرګند و په ابی العيناء سره يې په بغداد کې عمرونه تېر کړل او له هغه يې د عربي بلاغت او اشعار ولوستل او په (۲۹۴) هجري قدسي کال له عراقه بېرته راغی درې کاله وروسته په بست کې وفات شو، نقل کا، چې ابو محمد په عربي او فارسي او پښتو شعرونه ويل او هغه وخت چې دده استاد ابن خلاد ړوند شو، نو ده به يې خدمت کا او د هغه څخه به يې خواږه شعرونه- په ادب کې د عربو اورېدله- ابو محمد له عربي څخه په پښتو د خپل استاد ډېر شعرونه هم را اړولي دي.)) (۵۱: 60–59)

ابو هاشم سرواني يو له هغو شاعرانو څخه دی چې په عربي ژبه ښه پوهېده، لکه پټه خزانه چې وايي: په کلو کلو د علم او ادب د زده کړې لپاره په بغداد کې مېشت و او د عربو د ادب له هغه مشهوره استاده يې استفاده کړله، چې ابن خلاد نومېد او په ابي العيناء معروف و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم په سروان کې زېږېدلی او په بست کې یې ژوند تېراوه او هم هورې پر (۲۹۷هـ) کال مړ دی. د پټې خزانې له لیکه ښکاري چې دا سړی د پښتو ژبې لیکوال هم و او ده په پښتو یو کتاب کښلی و، چې په هغه کې یې د عربو د اشعارو فصاحت او بلاغت بیان کړي وو او نوم یې د ((سالو وږمه)) و.

په خواشینۍ سره چې دا کتاب اوس نه شته او د پښتو په منثور ادب کې چې د کوم لومړني کتاب نوم موږ ته معلوم دی، همدغه د ((سالو وږمه)) ده چې ((د نسیم رېګستان)) مانا لري او داسې ښکاري چې دا کتاب به د پښتو له لومړنیو مولفاتو څخه و.

د هاشم اشعار:

ددې عالم او ادیب سړي کوم شعر چې زموږ په لاس کې دی، د پټې خزانې په ذریعه له ((لرغوني پښتانه)) څخه رانقل شوی دی. لکه دا کتاب چې تصریح کوي هاشم سرواني د دریو ژبو شاعر و، هم یې په پښتو او هم په عربي او فارسي اشعار ویل، خو دده عربي یا فارسي کوم شعر د پټې خزانې مولف نه دی رانقل کړی، که یې فارسي شعر زموږ په لاس کې وای، نو به یقیناً ددې ژبې له لومړیو شاعرانو څخه هم وای.

پټه خزانه لیکي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((ابن خلاد چې یو ظریف او ادیب سړی و، په یو شعر یې درهم ستایلی دی او ابو محمد هغه شعر داسې په پښتو را اړولی دی))(۵۱: ۶۰)

ژبه هم ښه وینا کاندي چې یې وینه
د خاوند په لاس کې زر او درهمونه
ژبور ورله ورځي وینا یې اوري
د درهم خاوندان تل وي په ویاړونه
که درهم یې ځنې ورک سو، سي نتلی
پر نړۍ یې وي په خړو پېژندونه
که بداې سوښې وبولي خلک وایي
دا وینا ده رښتیانیه له رښتونه
که بېوزلی ووایي رښتیا خبره
نور ووایي دا خوسوني دی تېرونه
هو درهم ښندي هر چا له لویه برخه
د درهم د خاوند هر ځای پرتمونه
درهم ژبه ده که شوک ژبور کېږي
ده وسله که شوک په کاندي قتالونه.

دا (اوه بیته) چې زمونږ لاس ته راغلي دي، د پښتو ژبې د دریمې هجري پېړۍ ادبي ډول، صبغه او رنګ راښیي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شننه، تلنه او ارزونه:

ابوهاشم لومړنی ځرګند شخص دی چې پښتو ته یې له عربي ژبې څخه ژباړه کړې، ژباړه یې دومره پخه او کره ده چې د ژباړې رنګ پرې غالب نه دی، نږه پښتو لغتونه یې په ژباړه کې کارولي، دا وییونه د خپلې زمانې د ژبې ځرنګوالی په ګوته کوي، هغه مهال د ژبې د پرمختګ او تحول بهیر هم ځرګند وي د همدې ژباړې له مخې پښتو ژبه د ختیزو ژبو په تېره بیا د عربي ژبې د شعر له شکلي جوړښتونو سره نږدې او اشنا کېږي.

د امیر کروړ تر شعر وروسته دا ژباړل شوی شعر دویمه بېلګه ده چې زموږ په ادبیاتو کې خوندي ده. د پښتو دا منظومه ژباړه چې موږ له تحلیلي پلوه ارزوو او د امیر کروړ له هغه لومړني شعره سره یې پرتله کوو ، نو له مقایسوي تحلیله داسې نتیجه اخلو:

۱) په دویمه هجري پېړۍ کې پښتو ژبه او شعر له لغوي پلوه تر ډېره حده سوچوالی درلود ، خو په درېیمه پېړۍ کې د عربي ژبې لغوي او ادبي اغېزې پرې شوې دي او د عربي فکر او ادب اثر په هغو ځایونو کې غالب شوی، چې د عربو د حکومت اثر هلته ډېر و ، یانې په خراسان او د پښتونخوا پر غربي څنډو تر زابلستان او کابل پورې د عربي ژبې اثر خپور شوی و.

۲) په درېیمه هجري پېړۍ کې لا پښتو ژبې ځینې هسې لغتونه، کلمات او تعابیر درلودل چې اوس نه شته او د هاشم په دې شعر کې خوندي دي، مثلاً (ویاړونه، خړی، سوبې، بلل، تېرونه، چې اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ريښې په ژبه کې بل راز شته- مثلاً ويار- وياړل- سونې ويشتل- تېرې کول.

(۳) د هاشم دغه تړته شعر د بحر او وزن له پلوه هم عربي بحورو او عروضو ته نږدې دی، په داسې حال کې چې د امير کروړ شعر و زناً او عروضاً ځانته خاص رنګ او صبغه لري.

عربي وزن تـه نږدېوالی پـه دې مانـا نـه دی چې پـه بشـپړ ډول د عربي ژبې شعري يـا نظمي اوزان پـرې د تطبيـق وړ دی. خو څرنګـه چې دا له عربي ژبې څخه پښتو ته لومړی ژباړل شوی شعر دی، نـو طبيعـي خبـره ده چـې د عربـي ژبـې د شـعري جوړښـت خپـل خپـل تاثيرات لري، خو بيا هم دا شعر د ځينو ځجيز جوړښت لـه مخې د پښتو د عام شعر د شعري قواعدو تابع دی.

(۴) د شکلي جوړښت له پلوه ځينو دا شعر يو پارکی بللی، ځينو قطعه او ځينو ورته کوم خاص نوم هم نه دی ټاکلی. ددې نظم عربي بڼې ته که وکتل شي، نو د پيل بيت يې مقفی نه دی، خو نـور ترپايـه د غزل فورم تعقيبوي، يانې د يوې بې مطلعې غـزل بڼه لـري، پښـتو ژباړه يې مطلع هم لري. پر پښـتو بڼـه يـې د غـزل قـوانين د تطبيـق وړ دي. د غزل په ډولونو کې يو هم بې مطلع غزل دی، عربي متن ته يـې په لږ احتياط سره بې مطلع غزل ويلای شو او پښـتو بڼې تـه يـې تـر ډېره حده د غزل فورم ويلای شو. په خپله د غزل عام فورم دادی چې مطلع بايد ولري يانې د سر لومړی بيت يې مقفی وي او د نورو ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونو دویمه مقفی مسره یې د مطلع قافیه تعقیب کړي، ردیف په کې اختیاري وي، خو که یو ځل راوړل شو بیا یې راوړل حتمي دي.

د بیتونو شمېر تر پنځه لسو بیتونو پورې رسېدی شي. د غزل بل شکل دادی چې په پورته بڼه کې ردیف (=) هم ورسره یوځای شي.

د هاشم ابن زید سرواني منظومه ژباړه چې ګورو، نو پښتو ژباړه یې تر ډېره حده د غزل فورم راخپلوي، د سر بیت یې په پښتو کې مقفی دی:

ژبه هم ښه وینا کاندي چې یې وینه

د خاوند په لاس کې زر او درهمونه

(وینه) او (درهمونه) یې د قافیې کلمې دي. (نه) (نه) یې ګډ غږونه دي، نورې ټولې مقفی مسرې یانې د قافیې کلمې یې (ویاړنه، پېژندونه، ربښتیونه، تیرونه، پرتمونه، او قتالونه) د مطلعې قافیه تعقیبوي، په مطلع کې یوازینی توپیر دادی چې د لومړۍ مسرې قافیه له نورو قافیو سره دوه مشترک غږونه او نورې ټولې قافیې یې درې مشترک غږونه لري.

نو که دا ژباړه د غزل فورم وګڼل شي، نو دا به په پښتو کې لومړنی غزل هم وي. که څه هم اوس پر دې توافق دی چې لومړنۍ غزله د اکبر زمینداوري له خوا ویل شوې ده. البته د اکبر زمینداوري غزل، هم د فورم له مخې غزل دی او هم د محتوا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې. خو دا ژباړه تر ډېره حده یوازې د فورم له مخې غزل ګڼل کېدی شي، نه د محتوا له مخې.

نو ددغو څرګندونو او نتایجو تر لوستلو وروسته وایو چې ابو محمد هاشم په پښتو ادبي تاریخ کې د عربي فکر او ادبي تحول لومړنی استازی او ښکارندوی دی او دده دا یوه قطعه شعر د خپل عصر د ادبي حالت څرګندونه په ښه ډول کوي.

له محتوايي پلوه دا شعر اخلاقي مسایل تشریح کي، اخلاقي پیغام لري او انسان په نامستقیم ډول دېته هڅوي چې د دنیا مال او متاع پورې زړه ونه تړي. که څه هم یو شمېر خلکو ته درهم، مال او متاع تر هرڅه زیات ارزښت لري، خو دا کار په اساسي مانا د انسان د ژغورنې لار نه ده. شاعر لوستونکي ته په نامستقیم ډول اخلاقي پیغام رسوي او نفسي تذکیې ته یې رابولي.

له لغوي پلوه دا غزل د نورو ژبو تر ډېر اغېز لاندې نه دی، که څه هم دا یوه ژباړه ده او په ژباړه کې معمولاً لومړنۍ ژبه خپل اغېز ښندي، خو په دې شعر کې (قتالونه، درهم) عربي کلمې دي (خاوند) له دري ژبې سره ګډه کلمه ده. نورې ټولې پښتو کلمې دي. ځینې کلمې یې اوسنۍ ژبه کې متروکې ګڼل کېږي، لکه (سونې، خړو) خو نورې کلمې یې اوس هم په ورځنۍ محاوره کې کارېدونکې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ رضی لودي او نصر لودي

(۳۵۰-۴۰۰هـ)

د شیخ رضی لودي او نصر لودي نومونه او پېژندنه ځکه دلته یو پر بل پسې راوړو، چې د دوی لاسته راغلي نظمونه یو بل سره اړیکي لري او دوی دواړه له کورني پلوه هم یو بل سره ارتباط لري، خو مخکې تر دې چې د دوی پېژندنې او د کلام بېلګو ته لاړ شو، لومړی به لودیان لږ په لنډیز سره درو پېژنو.

لودیان هم لکه سوریان د پښتنو یوه مشهوره کورنۍ ده چې د سلطنت او مشرتابه مرکز وه او تر (۳۰۰هـ) په ختیزه پښتونخوا کې ددې کورنۍ د پاچاهانو نومونه اوربدل کېږي، څرنګه چې دا کورنۍ هم په واکمنۍ او پاچاهۍ او هم په ادب کې نوم لري، نو ځکه خو ضروري ده چې په لنډیز سره ددې کورنۍ یادونه وشي.

(لودي) دپښتنو یوه قبیله ده، چې دغه کورنۍ هم له دغې قبیلې څخه وه او د غزني د لومړیو پاچاهانو(الپتګین) او (سبکتګین) په عصر کې (۳۵۱-۳۹۰هـ) له دې قبیلې څخه (شیخ حمید) پر ننګرهار او پېښور تر ملتانه واکمنۍ درلوده او تر ده وروسته (نصر) چې زوی یې و، پاچا شو او ملتان یې د سلطنت مرکز و. شیخ حمید لودي د (۳۵۰هـ) په شاوخوا کې د (راجه جي پاله) له خوا له لغمانه تر ملتانه واکمن و د (۳۵۱هـ) په شاوخوا کې چې پر (جیپاله) له غربي خوا کومې حملې کېدې، حمید له ده سره کومک کاوه او په داخل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يې ازادي او استقلال درلود، خو بيا چې (سبکتګين) پاچا شو، نو حميد روغه ورسره وکړه او پر (۳۹۵-۳۹۶هـ) چې سلطان محمود پر ملتان حمله وکړه، د شيخ حميد لمسی (ابوالفتوح داود) له دې کورنۍ څخه پاچا و، نو يې (ججه) ومنله خو تر (۴۰۲هـ) دمخه سلطان محمود دی ونيو او په غزني کې يې بندي کړ، (ګرد يزی) ليکي، چې: محمود پر (۴۰۱هـ) د ملتان قرامطه سره ومروړل او (داود بن نصر) يې غزني ته راوست او د (غورک) په کلا کې يې بندي کړ او هورې ومړ.

که څه هم پخواني مورخين د (شيخ حميد) د کورنۍ افغانيت ته اشاره کوي، خو (فرشته) تصريح کوي چې دوی پښتانه وو او تر ده وروسته نور مورخين هم لکه (حيات خان) په (حيات افغاني) او (شېرمحمد) په (خورشيد جهان) او (مليسن انګريز) (د افغانستان تاريخ) کې دوی پښتانه بولي، خو ځينې اوسني مورخان ددې کورنۍ پښتونواله نه مني او دوی عربي نژاده ګڼي، مګر د پټې خزانې مولف هم دوی پښتانه بللي او پښتو اشعار يې ځنې رانقل کړي دي.

پټه خزانه خپل سند هم ښيي او دا مطالب له (کليد کامراني) څخه نقل کوي او کليد کامراني هم له يوه کتابه اقتباس کوي چې (اعلام اللوذعي في اخبار اللودي) نومېده، ځکه چې دا کتاب پر (۶۸۶هـ) د يوه لودي سړي له خوا کښل شوی دی، نو د دوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونوالې مهم او زوړ سند هم دغه دی او موږ کولای شو چې ددې کتاب پر تصريح اعتماد وکړو.

له دې کورنۍ څخه پخوانيو مورخانو درې تنه (حميد، نصر او داود) ذکر کړي دي، چې پاچاهان وو، خو پټه خزانه د شيخ حميد يو وراره (شيخ رضی) هم يادوي چې ده له خپل تربور سره يوه شعري معارضه او مناقشه کړې ده.

د لوديانو دا سلطنتي او ادبي کورنۍ که څه هم سلطان محمود منحله کړه او تر داود وروسته بل پاچا پاتې نه شو، خو وروسته هر وخت لوديان په تاريخ کې نوم لري. له دې څخه مشهور او نوميالي خلک راوځي، پر (۸۵۵هـ) بيا د ټول هند سلطنت نيسي او د لودي پاچاهانو برم تر (۹۳۲هـ) پورې په هند کې دوام کوي، سلطان بهلول، سکندر او ابراهيم ددې قبيلې مشهور شاهان دي چې د پښتو ادب مميزه له دوی سره د سلطنت په ډول ملګرې ده.)) (۴۵۷:۱۳-۴۵۹) څرنګه چې دلته شاعران يا ليکوال د تاريخي تسلسل له مخې راوړل کېږي، نو دلته لومړی شيخ رضی لودي او بيا نصر لودي ته نغوته کېږي او بيا به نور لودي شاعران پر خپل ځای معرفي کېږي. نو اوس راځو شيخ رضی لودي او نصر لودي ته.

شيخ رضی او نصر لودي دواړه د شيخ حميد له کورنۍ څخه دي چې (رضی) د (حميد) وراره او (نصر) يې زوی دی او د مورخانو په وينا تر شيخ حميد وروسته دده زوی نصر پاچا شوی دی او رضی سلطنت ته نه دی رسېدلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې ددغو دوو پخوانو شاعرانو احوال پټه خزانه داسې راوړي:

«ذکر د امیر الفصحا شیخ رضی لودي: پوه شه په دې چې کامران خان ابن سدو خان په ښهر صفا کې په سنه (۱۰۳۸هـ) هجري یو کتاب وکېښ چې کلید کامراني یې نوم و په دې کتاب کامران له کتابه د شیخ احمد بن سعید اللودي چې په سنه (۶۸۶هـ) یې کښلی او نوم یې «اعلام اللوذعي في اخبار اللودي» دی هسې نقل کا چې شیخ رضي لودي د شیخ حمید وراره و چې شیخ حمید په لمتان پاچا شو یو یې خپل وراره پښتونخوا ته ولېږه، چې د هغو غرو خلک د اسلام دین ته راولي. شیخ رضي راغی دوه کاله د کسي په غرو ګرځېده او هلته یې ډېر مخلوق مسلمان کړ، نقل هسې کا نصر د شیخ حمید زوی په ملتان کې د ملا حده له استازو سره کېناست او له دوی څخه یې د الحاد او اسماعیلي فرقې عقاید زده کړل او وګورهېدی د دوی په اعتقاد ملحد شو، چې شیخ حمید رحمة الله وفات شو، نو یې پرځای نصر کېناست او د الحاد ترویج یې غوره کړ او قرامطه یې راوستل. شیخ رضي چې سوچه مسلمان و خپل تربور نصر ته یې داسې پاړکی وکښل او ور وایې ستول:

د الحاد پـــه لور دې تـرپـلـل ګـــروه دې زمـــوږ وکـــوراوه
مـــوږ رونـــلـی پـــه زیـــارنـــه تـــا پـــه تـــورو تـــوراوه
لـــرغـــون ولـــې ګـــروهـــېدلې چـــــــــې دې ګوښـــــــې اړاوه
هــــغه ګــــروه دې اوس اړه کــــړ چـــــــې پلـــــرو دې رڼـــــا وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لودي ستا په نامه سپک شو — که هر څو مو رناوه
نصره نه مو يې له کهاله — لودي نه يې په کاوه
زموږ رغا ده ستا له ګروهه — د ور ځلوی په رغاوه.

شيخ احمد لودي هسې نقل کا، چې نصر لودي هسې د شيخ رضي غبرګون وکاوه:

د الحاد په تور، تورن سوم — زه لرغون خو ملحد نه يم
زما دښنه هسې تورا کړی — که ملحد يم د دښنه يم
له اسلامه نه تر پلمه — تورانو څخه په ترپله يم
ګروه مې هغه لرغونی دی — اوس هم کرور په لرغونه يم
د اسلام پر هسک به ځلم — وتورانو ته تياره يم
د لودي زوی سنتي يم — د حميد له لوړ کهاله يم
توراني دښن چې وايي — زه له ګروهه په اړه يم
دا يې تور تاسې دروهوی — زه مومن ستاسې په تله يم
د دښنو ويناوې مغرږه — زه لودي يمه څو زه يم.

په دې ډول پټه خزانه د خپلو قوي اسنادو پر بنسټ ددغو دوو تنو پخوانو پښتنو مشرانو اشعار موږ ته سپاري چې د پښتو په ادبي تاريخ کې ډېر مهم دي او هم د ژبې په تحول کې ښې نتيجې ځنې ايستلای شو:

ارزونه، شننه او پايله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینو ادبپوهانو دا شعرونه یا نظمونه پاړکي (قطعې) بللي او ځینو هم د پښتو د ولسي شاعرۍ کسرونو ته ورته بللي، دواړه نظمونه دیني محتوا لري، د نورو ژبو اغېزې پرې نه شته، یوازې د عربي ژبې یو څو لغتونه لري او ځینې متروک کلمات چې اوس نه کارول کېږي، پر هغه مهال د پښتنو او پښتو ژبې او ادب وده او پراختیا ورڅخه معلومېږي، پیغام په کې نېغ په نېغه انتقالوي.

سرمحقق زلمی هېوادمل، د ملتان د شاهي کورنۍ ددې د پاړکو د ارزښت په باب وايي: ((د ملتان د لودي شاهي کورنۍ د دوو تنو غړو نصر لودي او شیخ رضی لودي پاړکي د پښتو په پخوانیو منظومو اثارو کې شامل پاړکي دي او د همدغو دوو تنو پښتنو ویناوالو د پاړکو له امله موږ تر غور او د سلیمان تر غرونو وروسته ملتان دریم مرکز بولو، چې پښتو منظومې په کې ایجاد شوې دي.

دا منظومې د خپلو شکلي جوړښتونو له امله په ظاهري ډول د شرقي شاعرۍ قطعو ته ورته پاړکي دي، خو موږ ته دا رابښکاري، چې دا پاړکي د پښتو د ولسي شاعرۍ کسرونو ته ډېر ورته دي او دا دوه پاړکي موږ د پښتو د لرغونو سندرو په جمله کې شامل ګڼو، چې وروستیو اشکالو یې د کسرونو په بڼه تحول موندلی دی او اوس هم موږ د کټواز او بنو د مروتو او ګنډه پورو په سیمو کې ډېر کسروال شاعران پیدا کولای شو.

په معنوي لحاظ دا پاړکي د یوې مناقشې بڼه لري، چې په غالب ګومان د لیکونو په بڼه تبادله شوي دي او د اسلام د مقدس دین او

(c) ketabton.com: The Digital Library

له محمدي سنتونو څخه د پېروۍ په دفاع کې ويل شوي دي. په يوه پاړکي کې رضی، نصر ته ويلي دي، چې تا خپله اسلامي لاره پرېښې ده، په ځواب کې يې نصر، رضی ته کښلي دي، چې زه پر خپله لاره ټينګ يم، زما په باره کې چې تا څه اورېدلي دي، هغه د دښمنو تورونه دي، چې په دې حساب دواړه پاړکي په يو ډول د اسلام په دفاع کې ويل شوي دي.

په دې دواړو پاړکو کې ځينې داسې ژبني او ګرامري ترکيبونه ليدل کېږي، چې نن په عامه پښتو کې د استعمال موارد نه لري، دغه ډول په دې پاړکو کې ځينې داسې لغات هم شته چې په عامه پښتو کې يې مړ نه استعمالوو پر دې اساس هم دا دواړه پاړکي د ژبنيو څېړنو له پلوه هم د اهميت وړ دي.

په دې پاړکو کې د هنر پلوشې نه ځلېږي او د څلورمې هجري پېړۍ د معمولي پښتو په چوکاټ کې يې ساده خبرې په نظم کې راوړې دي.)) (۵۳: ۳۹-۴۰)

لوی استاد عبدالحی حبيبي بيا وايي: ((د رضی او نصر دا اشعار چې موږ ګورو او د پښتو له مخنيو او وروستنيو اشعارو سره يې مقابله کوو، نو دا څو ځانګړنې تر سترګو کېږي:

(۱): د (۳۵۰هـ) تر حدودو پورې لا د پښتونخوا پر شرقي خواوو د عربي ژبې اثر لږ و، که څه هم د هاشم سرواني نظم د لوديانو تر عصر دمخه دی، خو څرنګه چې د پښتونخوا پر غربي څنډو د عربو د فکر، حکومت او ادب اثر ډېر و، نو د هاشم سرواني په نظم کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه اغېزې په څرګند ډول ښکاري، خو د لودیانو نظمونه که څه هم تر هاشم وروسته دي، خو د پښتو سوچه توب او د ژبې نرېوالی او څرګندوالی یې قوي دی او د عربي ژبې لږ اثر ښکاره کوي.

(۲): د لودیانو له دغو نظمونو څخه ځینې مړه او متروک مواد لاسته راځي او په دې خاصیت کې د امیر کروړ شعر ته ورته دي او دغه اثار موږ ته راښیي چې د غزنوي دورې تر لومړیو پورې لا دې ژبې په شرقي خوا کې مخصوص ډول او رنګ درلود، چې وروسته یې هغه رنګ بدل شو.

د ساري په توګه د (تور) یانې تهمت له مادې څخه په دغو ویناوو کې (تورن) د صفت په ډول او (تورا) په مصدري مانا او فعل یې (توراوه) او هم (توراني) داسې کلمات دي چې اوس نه شته، دغسې هم (وکوراوه) او (رغا) او (رغاوه) او نور ډېر نادر مواد لري چې اوس مړه دي.

(۳): له دوو عربي لغاتو (الحاد) او (سنتي) څخه ښکاري چې د عربي ژبې اثر په دغو وختو کې تش په دیني اصطلاحاتو پورې محدود و او دغسې عربي اصطلاحات په ژبه او ادب کې ننوتلي وو، خو د ژوند نورې څانګې ځنې تشې وې.

(۴): له دغو ویناوو څخه ښکاري چې په دغو وختو کې د پښتنو نفوذ او د پښتو د خپرتیا لمن شرقاً تر ملتانه وه او د پښتونخوا له غرو څخه پښتانه د شرق لوري ته ډېر خپاره شوي او د ژبې ادبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفوذ يې هم له بادغيس او هراته د اباسين تر څنډو او ملتانه خپور شوی دی.

(۵): لودي سلطنتي او ادبي کورنۍ که څه هم له پښتونخوا څخه لرې په ملتان کې مېشته وه، خو دوی خپل پښتني تهذيب خوندي کړی و، خپله ژبه يې ساتلې وه او د اسلام سوچه خدمتګاران وو، دوی غوښتل چې د پښتونخوا په ټولو غرو کې د اسلام رڼا خپره کاندي، لکه چې شيخ رضی لودي په همدې مقصد د سليمان په غرو کې تبليغ کاوه او د لوديانو د الحاد خبرې فقط د دښمنانو او د دوی د سياسي مخالفينو او رقيبانو (د سبکتګين د کورنۍ) پروپاګند و، څکه چې نصر لودي په خپل نظم کې له ځانه ښه دفاع کړې او خپل عقايد يې د پخوانيو په ډول د سنت تابع بللي دي.)) (۱۳: ۵۶۵-۵۶۶)

(۶) له شکلي پلوه د شيخ رضي لودي نظم يا پارکی تر ډېره حده بې مطلع غزل ته ورته دی. يوازې د سر بيت لومړۍ مسره يې له قافيې څخه ازاده ده، نور ټول بيتونه يې چې قافيه لري، د سر بيت د دويمې مسرې قافيه تعقيبوي، رديف نه لري، هندسي جوړښت يې په دې ډول دی:

____

a__________________

____

a__________________

(c) ketabton.com: The Digital Library

____

a__________________

ترپايه

ټول اوه بيتونه لري، د شپيز خجيز جوړښت له مخې د پښتو د عامې شاعرۍ د قوانينو تابع دی. د څپو شمېر يې سره مساوي دی. هره مسره يې (۸) څپې لري او هرې درې څپې وروسته خج اخلي. د نصر لودي نظم بيا نهه بيتونه لري.

د سر بيت يې مقفی نه دی دويمه مسره يې قافيه لري، نور مقفی بيتونه يې بيا همدا لومړۍ قافيه تعقيبوي. رديف هم لري (نه، دښنه، ترپله، لرغونه، تياره، کهاله، اړه، تله، زه) يې د قافيې کلمې دي (يم،يم) يې چې تر قافيې وروسته په يوه شکل او يوه مانا تکرار راغلی رديف دی. هندسي جوړښت يې په دې ډول دی:

____

=a__________________

____

=a__________________

____

=a__________________

تر پايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څپو د شمېر له مخې هره مسره يې (٨) څپې لري او دا قاعده پر ټولو مسرو يوشان د تطبيق وړ ده. دا نظم هم د فورم له مخې د بې مطلع غزل فورم کې شاملېدی شي. له محتوايي پلوه دواړه شعرونه يا نظمونه مذهبي، عقيده يي اخلاقي روحيه منعکسوي او په پښتو کې د سوال او ځواب په بڼه لومړنۍ مناظره، مشاجره يا مشاعره هم ورته ويلای شو، چې وروسته به پرې پر خپل ځای لږه نوره رڼا هم واچول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېټ نیکه
(۳۵۱هـ)

مخکې تر دې چې بېټ نیکه معرفي کړو، تر هغه وړاندې ضروري ده چې د پښتنو یوه بله تاریخي کورنۍ پېژندنې ته تم شو.

د پښتنو په تاریخ کې یوه ډېره مشهوره کورنۍ شته چې موږ یې د وجود وخت تر (۳۰۰هـ) وروسته تخمینولای شو، که څه هم ددې کورنۍ په باب په پښتو مورخینو کې ډېر متفرق او ډول ډول روایات شته او سړی نه شي کولای چې په ښکاره او څرګند ډول د دوی احوال ولیکي، خو له ملي عنعناتو څخه چې تراوسه د پښتنو په منځ کې شته او هم له تاریخي لیکنو څخه سړی ځنې نتیجې اخیستلای شي او ددې کورنۍ د نومیالیو سړیو حال لږ لږ ځنې څرګندولای شي.

ددې کورنۍ لومړی مشر پښتون بابا (پټهان) دی چې نوم یې (کیس) و. د کسي غره (سلیمان غره) ته منسوب او عربي نوم یې مورخینو (عبدالرشید) کښلی دی چې ده درې زامن درلودل او د پښتنو مشهور رجال او نیکونه دي:

اول بېټ یا بېټنی، دویم سړبن او دریم غرغښت وو.

له ملي عنعناتو او تاریخي لیکنو څخه داسې ښکاري چې دې کورنۍ د غور له غرو څخه د کسې غره (سلیمان غره) ته لېږد کړی و او په دغه غره کې اوسېدل او هلته دا کورنۍ ډېره شوه او ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهرت يې وموند او دا سې سړي په کې پيدا شول چې د پښتو ژبې شاعران هم وو.

د پښتنو مورخان له پخوا زمانې څخه ددغسې لويې کورنۍ احوال او د سړيو نومونه ليکي، تر ټولو دمخه خورا زوړ مورخ سليمان ماکو دی چې دی په خپله تذکرة الاوليا کې د ببړ نيکه، سړبن او اسمعيل احوال لږ لږ ليکي او هم د دوی اشعار خوندي کوي، دده د ليک نتيجه داده:

((ببړنی د کسې پر غرو باندې اوسېده، د خدای په عبادت بوخت و، سړبن دده ورور او اسمعيل يې زوی و چې سړبن په زويتوب قبول کړی و. د اسمعيل مرقد د کسې په غره کې دی.))

((له دې کورنۍ څخه يو بل مشهور سړی خرښبون دی چې پټه خزانه او نور مورخان دده نوم او احوال ذکر کوي، دا سړی هم د سړبن زوی دی، د کسې په غره او د کلات په (غونډان) کې اوسېده او په (مرغه) کې پر (۴۲۲هـ) وفات شو. وروسته به پر خپل ځای د دوی پر اثارو او ژوندانه خبرې وشي. دلته يوازې دومره وايو چې مورخان ددې کورنۍ پر وجود متفق دي او ابوالفضل مورخ په (ايين اکبري) او نعمت الله هروي په (مخزن افغاني) کې ددغې کورنۍ رجال او شهرت بيانوي او دا دواړه کتابونه د (۱۰۰۰هـ) په شاوخوا کې کښل شوي دي.

د پورته بحث لنډيز دادی، له زرو کلونو راپدېخوا چې کوم عنعنات او تاريخي کتابونه موجود دي ددغې کورنۍ شهرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راښيي او د دوی ادبي اثار او اشعار هم رانقل شوي دي چې د پښتو په ادبي تاريخ کې ډېر اهميت لري او د لرغونې دورې په اثارو کې غوره، خوندور او له ملي احساساتو ډک همدغه منقول اشعار او سندرې دي.)) (۴۴۷:۱۳-۴۴۹)

اوس راځو د ببټ نيکه پېژندنې او د کلام شننې ته: ببټ نيکه په پښتنو کې ډېر شهرت لري، له پخوانۍ زمانې څخه مورخانو دده نوم او حال ليکلی دی او په پښتني عنعنه کې هم دا سړی يو خورا لوی پښتون او مشهور نيکه ګڼل کېږي.

ددې عنعنې تصديق په خارجي مورخينو کې د اکبر مغولي پاچا د دربار مورخ ابوالفضل علامي (۱۰۰۶هـ) په دې ډول کوي: ((په پښتنو کې درې ورونه ببټنی، غرښت او سړبن ډېر مشهور نيکونه دي.))

د ببټ نيکه نوم په تاريخونو کې (ببټنی) او (بټن) هم راغلی دی او نعمت الله هروي (نورزي) چې پر (۱۰۱۸هـ) يې (مخزن افغاني) تاليف کړی دی، هم د شيخ ببټني او دده د اولادې مفصل احوال راوړي او ځينو نورو تاريخونو ته حواله ورکوي چې (مجمع الانساب) ، (معدن اخبار احمدي) او (تاريخ ابراهيم شاهي) له هغو څخه دي او تر ده دمخه کښل شوي دي. تر نعمت الله وروسته اخوند درويزه ننګرهاري چې تر (۱۰۴۸هـ) پورې ژوندی و، هم د شيخ ببټني او دده اولاد ذکر کوي او د پښتنو له مشاهيرو څخه يې ګڼي، خو تر دغو ټولو يو پخوانی او زوړ کتاب چې د ببټ نيکه ذکر او دده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشعار په کې راغلي دي، د بارک خان د زوی (سليمان ماکو) (تذکرة الاوليا) ده چې پېړۍ پر (۶۱۲ هـ) لیکل شوې ده، ددې کتاب هغه یو ځو پاڼې چې خوندي پاتې د شیخ بېټني ذکر داسې کوي: ((نقل هسې کاندي یارانو چې په روزګار د شیخ بېټني دده ورور چې سړبن نومېده او پر شیخ بېټني هم خورا ګران و، سړبن نه درلود زامن او هر کله به یې ویل خپل ورور ته، بېټني خپل زوی اسمعیل ورکاوه او لوی شو د سړبن په کاله، خدای مهربان د اسمعیل په برکت، سړبن ته نصیب کړه دومره زامن چې اوس تر وس تېر شو ګڼون د هغو...)) (۳۸: ۲۳)

نعمت الله هم دغه عنعنه په مخزن افغاني کې هسې لیکي:

((نقل است که سربنی برادر کلان بیتنی مفلس بود و از سعادت فرزند هم محروم بود، روزی سربن بخانه برادر خود که شیخ بیتنی باشد امده عرض کرد. که ای برادر! دعای تو درباب جمیع خلایق مستجابست، درباب من توجه نمیفرمانی. حضرت شیخ بیت فرمود که یک پسر مرا ببر و پرورش نما... اخر الامر شیخ پسر خود اسمعیل رابرادر خود سربنی داد...)) (۱۳: ۴۷۱)

په دې ډول زمونږ د لومړي مورخ سلیمان ماکو قول که څه هم تر نعمت الله څلور سوه کاله دمخه دی خو یو له بله ربط او نږدېوالی سره لري او دا ښکاره کوي چې تر زرم هجري کال مخکې هم د بېټ نیکه له بابته پښتنو پرله پسې او مستند روایات درلودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بېټ نیکه نور احوال مورږ ته نه دي معلوم او نه دده د ژوند وخت مورخانو تصریح کړی دی، یوازې د پټې خزانې له لیکلو څخه ښکاري چې اسمعیل د بېټ نیکه زوی نیو، د خرښبون معاصر و او دغه سړی پر (۴۱۱هـ) مړ شوی دی، نو چې د اسمعیل د ژوند وخت د (۴۰۰هـ) حدود وي ښایي چې پلار او اکا یې هم د (۳۵۰هـ) په حدود کې ژوندی وي.

د بېټ نیکه اشعار:

د پښتو په پخوانو اشعارو کې د بېټ نیکه یو مناجات ډېر قیمتي دی او دا ادبي ټوټه سلیمان ماکو په (تذکرة الاولیا) کې هسې راوړې:

((نقل کاندي چې شیخ بېټني سپین ږیری شو، نو ده به هر کله ښتن ستایه او رب ته به یې درخواست کاوه چې زما په کهول او سړبن او غرښت په کهول برکت کېږده! بادار قبول کړ، دده درخواست او ډکه شوه، ځمکه د پښتنخا د دوی په کهول- نقل کاوه شي چې حضرت شیخ بېټني به ډېر تر ډېره دا سندرې لولولې او کسې غره کې به ګرځېده په شپې.)) (۳۸: ۲۴)

لویه خدایه لویه خدایه ستا په مینه په هر ځایه
غر ولاړ دی درناوي کې ټوله ژوي په زاري کې
دلته دي د غرو لمنې زمورږ کېږدۍ دي په کې پلنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وګـــړي ډېـــر کـړې خدايه　　لويــه خدايــه لويــه خدايــه

***

دلـته لـږ زمـــوږ اور بـــل دی　　وور کـورګی دی ووړ بورجـل دی

مـــينه ستـا کې مـوږ مېشته يو　　بـل د چـا پـه ملـه تلـه نـه يـو

هسک او مځکه نغښته ستا ده　　د مـــړو وده لـــه تـــا ده

دا پـالـنه ستـا ده خـدايـــه　　لويــه خدايــه لويــه خدايــه.

د بېټ نيکه د شعر شننه او ارزونه:

((لکه څنګه چې دمخه وويل شول دا شعر د (۳۵۰هـ) په حدودو پورې اړه لري، له الفاظو او کلماتو يې هم دغه مطلب ښکاري، داسې لغات او کلمات په کې راغلي دي چې اوس يې ځينې په دغو ماناوو مړه دي، مثلاً (ژوی) اوس څوک د مخلوق او حيوان په مانا نه کاروي يوازې په زړو ادبياتو کې يې کله کله وينو او که دغه کلمه په فعلي مانا واخلو يانې (ژوند کوي) دا تعبير هم زوړ دی او اوس مستعمل نه دی دغسې هم هسک دلته د اسمان په مانا دی او دا کلمه په دغه مفهوم ډېره زړه ده او لکه چې تاسو دمخه د امير کروړ او نصر لودي په کلام کې ولوستل، پخوا يې اسمان هسک باله خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هر لوري شي ته هسک وايو او دا لغوي تحول وروستنی دی، لکه د عربي (سما) چې اسمان ته هم وايي او د هر ځای لوړې خوا ته هم وايي. پر دې شعر د پرديو ژبو اغېزه هم لږ ده او له هغو زړو اثارو څخه دی چې په غرو کې ويل شوي، د عربي او پارسي ژبو له اغېزو څخه تش وي لکه د امير کروړ او لوديانو اشعار، د ببلګې په توګه په ټول شعر کې يوه پردۍ کلمه نه شته، يوازې د (خدای) مشترکه کلمه لري چې هغه هم ښايي د پښتو په ريښو کې ډېره نږدې وي او ددې سوچه توب علت هم دادی چې بېټ نيکه په سليمان غره کې ببل اوسېده او پر ژبه يې د نورو ژبو اثر نه و شوی. د شعر وزن او عروض يې هم د پښتنو ملي بدلو ته ډېر ورته دي او يو تکرارېدونکی کسر لري (لويه خدايه لويه خدايه) چې دغه پخوانی ادبي رنګ تراوسه هم د پښتنو په بدلو کې ليدل کېږي او ښکاري چې دا يو پخوانی اريايي مزيت دی. دا شعر د مضمون او ادبي فکر له پلوه هم پخواني اريايي سندرو ته ورته دی. په پخوانيو اريايي اقوامو کې (کوله-کهول) څومره اهميت درلود؟، پر دغه کهول باندې اکثر اجتماعي تشکيلات بنا کېدل، دوی هر کله خپلې کورنۍ او کهولونه ډېرول او کورنۍ يې د ټولو نعمتونو مرکز ګڼله.)) د بېټ نيکه دا شعر که له (ريګويدا) سره مقابله کړو، نو د مضمون له پلوه له دې مناجات سره نږدېوالی لري: ((خدای د ژوندون واکمن دی، مالک الملک دی، دی ښاغلې کورنۍ سړو ته ورکوي، نو خدايه! موږ ستا مريي يو! بې له اولاده. بې ښېګڼې مو، مه وژنه!...)) (۴۷۲:۱۳-۴۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ځینو ادبپوهانو د ببېتۍ نیکه دا شعر له محتوایي او شکلي پلوه پخوانیو اریایي سندرو ته ورته بللی او وایي چې له هغو سره زیات مشترکات لري، خو که له شکلي پلوه ېې وڅېړو له عربي ژبې څخه له یوه راغلي شعري فورم (مثنوي) سره هم تر یوه حده اړخ لګوي. مثنوي هغه فورم دی چې هر بیت یې مستقله قافیه لري، ځینې بیتونه یې پر قافیې سربېره کېدی شي، ردیفونه هم ولري، خو د ټولو مسرو د څپو شمېر یې سره مساوي وي او یو مشترک وزن تعقیبوي، هندسي جوړښت یې په دې ډول دی:

a________________

a________________

b________________

b________________

c________________

c________________

د بیتونو وروستی شمېر یې معلم نه دی، ځینې بیتونه که ردیفه ولري، نو یوازې په ردیف کې یې شکل لږ تغیر وي.

=d________________

=d________________

د ببېتۍ نیکه دا شعر دوه بندونه لري چې د هر بند په پای کې یې (لویه خدایه لویه خدایه) کسر تکرارېږي، چې د لومړي بیت لومړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسره هم ده. له دغه تکراري کسر پرته که هر بیت یې په جلا جلا ډول وځېږو، نو د مثنوي فورم ته ورته دی. هر بیت یې خپله مستقله قافیه لري، ځینې بیتونه یې ردیفونه هم لري، خو ټول یو مشترک وزن تعقیبوي، د مسرو د څپو شمېر یې هم سره مساوي دی، هره مسره یې (۸) څپې لري او تر پایه همدا جوړښت تعقیبوي. له محتوایي پلوه دا شعر یو مناجات ګڼل کېږي چې بنده له خپل رب څخه په عذر او زارۍ خپله مدعا غواړي.

لکه څنګه چې یادونه وشوه دا شعر زړو اریایي سندرو ته ورته دی، خو دا خبره هم د یادونې وړ ده چې له ځینو جزیي توپیرونو پرته مثنوي فورم ته هم نږدې دی. خو له عربي څخه د راغلي مثنوي فورم ټول خصوصیات نه رانغاړي، نو ځکه خو په وروستي تحلیل کې زړو اریایي سندرو ته ورته یې ځکه بللای شو چې دا ځانګړنې په کې زیاتې دي.

شیخ اسمعیل

(۴۰۰هـ حدود)

د پښتنو مورخان او د اسماء الرجال خاوندان لیکي: چې اسمعیل په اصل د بېټ نیکه زوی و او لکه چې دمخه مو ولوستل د خپل تره (سړبن) په کور کې لوی شوی و، نو دی په ((سړبني)) مشهور دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه څنګه چې سلیمان ماکو لیکي: اسمعیل د بېټ نیکه په کور کې لوی شوی و او د سلیمان په غره کې مېشته او هم هورې وفات شو، دا مورخ وايي:

((د اسمعیل مرقد واقع دی د کسې پر غره چې زه هلته تللی وم...))(۳۸: ۳۱)

دغه روایات نعمت الله هم کټ مټ په مخزن کې داسې تایید کړي دي:

((چون اسمعیل بسن رشدی رسید از ریاضات شاقه بمراتب ولایت رسید و این شیخ اسمعیل سړبنی پسر حضرت بیټ است... شیخ اسمعیل سړبنی قدس سره صاحب عبادت و ریاضت شاقه بود مقتدای وقت بعلوم لدنی کاشف اسرار طریقت و حقیقت بوده در ولایت روه چون بوطن مالوف رسیدند به مقام خواجه منزل گرفتند و خلایق از جاهای دور بملازمت شتافتند...)) ((سلیمان ماکو او خواجه نعمت الله هروي دواړه وايي چې د اسمعیل د ژوندانه ځای سلیمان غر و، بل ځای نعمت الله تصریح کوي چې دده مزار په هغه ځای کې دی چې (وازه خوا) یې بولي او وازه خوا د سلیمان د غره په لمنو کې ده، علاوه پر دغه پټه خزانه کې هم د اسمعیل احوال لیکل شوي او وايي چې دی د خرښبون معاصر و، څرنګه چې د خرښبون وفات په (۴۱۱هـ) دی، نو مونږ د اسمعیل د ژوند عصر هم دغه ګڼو.))(۴۷۴: ۱۳- ۴۷۶)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمعیل د خپلې کورنۍ مشهور عابد او خدای دوست سړی و د مخزن افغاني له روایاتو څخه ښکاري چې دی له خپله کوره په سیاحت هم تللی او له لویو اولیاوو سره یې لیدنه کتنه هم شوې وه.

د اسمعیل شعرونه:

د اسمعیل شعرونه موږ ته په دوو وسیلو رارسېدلي دي؛ لومړی شعر یې هغه دی چې (سلیمان ماکو) په خپله تذکره کې په دې ډول رانقل کړی دی.

((نقل کاوه شي چې شیخ ملکیار ستانه به تل تر تله د شیخ اسمعیل ستر ستانه پاړکي ویل او ږغ به یې کاوه دا شیخ د سړبن زوی و.)) (۳۸: ۳۲) شعر یې دادی:

تېښته وکړه له ابلیسه ـــ چې ابلیس لعین ښکاره سي
هلته ورکه پلوشه سي ـــ تول نړۍ توره تیاره سي
سړی وران سي له ابلیسه ـــ غوخ د پس په کټاره سي
که هر چا ابلیس خرخ کړ ـــ نو یې هله ننداره سي
که سړی ابلیس ته پړ سو ـــ نو پر کور د ویر ناره سي

د اسمعیل یو بل شعر چې دده پر کورنیو احساساتو دلالت کوي، د پټې خزانې لیکوال یې په دې شرح لیکي:

((هسې وایي، چې یو وقت خرښبون بابا او اسمعیل د سړبن او ببټني نیکه په مخ کې ناست وو، د دوی کور و د کسې په غره نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خربښبون د پلار او تره له خوا په تګ او رخصت ماذون شو، اسمعیل نیکه دا سې نارې وکړلې» (۵۱: ۱۸)

که یــون دی یــون دی	مــخ کـــې بېلتـــون دی
لـــــه کسې غــره څخه	ځــــې خربښــــبون دی
کــــــــه وروره وروره	خربښــــــــبون وروره
تـــه چې بېلتون کـړې	زمـــا ویـــر تـــه ګـوره
چـــې ځې مـرغـې لــه	تـــورې کرغـــې لـــه
هـــمزولې پـــاتـــــه	ځـــې څـــه برغـــې لـــه
د خـــــدای د پـــــاره	خربښـــــبون یـــــاره
چـــې هـېـر مـو نه کړې	زمـــــوږ کهـــــول واړه
زړه مــــــــې رېـبـــږي	یـــــار مـــــې بېلېـــږي
بـــېلتون یـــې اور دی	ځـــان پـــه ســـوځېږي.

لکه څنګه چې مو یادونه وکړه اسمعیل یو روحاني شخصیت او له متصوفینو سره مل سړی و، نو ځکه دده په لومړني شعر کې د وعظ، تلقین او نصیحت رنګ شته او ځنې عربي لغات هم په کې راغلي دي چې دده روحاني ژوند ښکاره کوي اما دویم شعر یې په ملـي وزن دی او د پښـتو ژبـې د مخصوصـو عروضـو او اهنـګ ښکارندویي کوي او پردي لغات هم نه لري، نو ځکه ویلای شو چې دا شعر هم د پښـتو ژبـې پـه زړې دورې پـورې اړه لـري او پـه هغـو اشعارو کې حسابېږي چې د نورو ژبو اثر لږ پرې شوی دی. دا سې ناري تراوسه هم د پښتو ژبې په افسانو او نکلونو کې شته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعري وزن او عروض يې مخصوص دي او په يوه خاص اهنګ ويل کېږي.

د شکلي جوړښت له مخې د شيخ اسمعيل لومړی شعر د هغه غزل بڼه لري چې مطلع نه لري. ياني د سر بيت يې مقفی نه وي يا يې لومړۍ مسره قافيه نه لري. له دغه توپير پرته نور د غزل د فورم شکلي قوانين پرې د تطبيق وړ دي. ياني دا سې بڼه لري.

____

=a____________________

____

=a____________________

____

=a____________________

تر پايه

دلته درېيمه مسره هم قافيه او هم رديف لري، خو که هغه قافيه او رديف راغلي هم نه وای، څه ستونزه نه پېښېدله.

د څپيز جوړښت له مخې يې د ټولو مسرو د څپو شمېر سره مساوي دی، هره مسره يې (۸) څپې لري، البته د څلورم بيت د لومړۍ مسرې يوه څپه کمه ښکاري خو دا کېدی شي، د زمانې په تېرېدو سره يو څه ترې لوېدلي وي او يا هم د (خرخ) په تلفظ کې څه بدلون راغلی وي. نورې ټولې مسرې سره برابرې څپې لري او يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزن تعقیبوي. (ښکاره، تیاره، کتماره، ننداره، ناره) یې د قافیې کلمې دي او (سي سي) یې ردیف دی. دویم شعر ی‌ې چې زموږ تاریخ لیکونکو او ادبپوهان هغه زړې نارې ګڼلي، په واقعیت کې پنځه بندونه دي چې هر بند یې په اوسني اصطلاح یوه څلوریزه جوړوي. څلوریزه هغه ډول شعري فورم دی چې څلور مسرې لري، د څپو شمېر یې سره مساوي دی، لومړی بیت یې قافیه لري او د دویم بیت دویمه مسره یې د لومړي بیت قافیه تعقیبوي، ردیف په کې اختیاري دی.

لومړی بڼه

a________________

a________________

____

a________________

دویمه بڼه:

=a________________

=a________________

____

=a________________

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته یو واحد نظم له پنځه و څلوریزو څخه جوړ شوی، هر بند یې د یوې څلوریزې بڼه لري، خو څلوریزه یا رباعي بیا دېته وايي چې څلور مسرې ولري، تر هغو زیاتې نه وي، خو دا شعر بیا پنځه بندونه او شل مسرې لري. د ټولو مسرو د څپو شمېر یې سره مساوي دی، هره مسره یې (۵) څپې لري. لومړی بند یې پر قافیې سربېره ردیف هم لري، (یون، بېلتون، خربښون) د لومړي بند د قافیې کلمې دي، (دی، دی) یې ردیف دی. په دویم بند کې (وروره، وروره، ګوره) د قافیې کلمې دي، ردیف نه لري، درېیم بند کې (مرغې، کرغې، برغې) د قافیې کلمې او (له، له) یې ردیف دی، په څلورم بند کې (دپاره، یاره، واړه) د قافیې کلمې دي، ردیف نه لري، البته (واړه) کې د قافیې د اوسنیو معیارونو له مخې یو څه عیب لیدل کېږي. په پنځم بند کې (رپېږي، بلېږي او سوځېږي) د قافیې کلمې دي، ردیف نه لري. په دې ډول که موږ دې شعر ته ګورو نو د پښتو په همغه پخوانۍ اصطلاح دا بیلابیلې نارې دي چې د څلوریزو بڼه هم لري، په خپل منځ کې یوه ارتباطي مانا او یو مشترک وزن لري او څپیز جوړښت یې د څلوریزو په شان دی. ټول نظم یوه محتوا تعقیبوي او د هغه خپل یار او ورور بېلتون دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خربښبون

(۴۰۰هـ)

په پښتو کې خربښبون ډېر شهرت لري، د مشهور (سړبن) زوی و چې د بېټ نیکه وراره کېږي او ددې کورنۍ یو معروف شاعر دی، دده درې زامن (کند، زمند، کاسي) هم خورا مشهور دي او پټه خزانه یې احوال داسې لیکي: ((د پښتون بابا د کسي د عبدالرشید لمسی و، خاوند ده تـه ښکاره کمالات او کرامات ورکړي وو، د خدای په عبادت به بوخت و، نقل کا چې: د پلار په ژوند کې لا رخصت شو او د خپلو اولادو سره راغی له کسي څخه غوړې مرغې ته او کله به ولاړ د غنډان غره ته او هلته به یې خدای ستایه او نمانځه او په کال کې به یو وار تلی د خپل تره بېټني نیکه لیدنه به یې کوله او پس له وفاته به یې هم زیارت ته ورتلی، خربښبون بابا د شیخ اسمعیل سره چې د بېټني نیکه زوی و، لوی شو او هغه وخت چې خربښبون د کسي له غره غنډان ته راته، نو اسمعیل بابا په ده پسې ډېر وژړل...)) (۵۱: ۱۸)

تر دې وروسته د پټې خزانې لیکوال هغه داستان رانقلوي چې دمخه یې د اسمعیل په احوال کې یادونه وشوه او د اسمعیل هغه نارې لیکي چې د خربښبون په فراق کې یې کړې دي. پټه خزانه د خربښبون د هغه غبرګون (ځواب) اشعار هم نقل کړي چې د اسمعیل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نارو په غبرګون کې د خرښبون له خوا ویل شوی وو. زموږ ځینو ادبپوهانو دا اشعار څلوریځ (مربع) ګڼلي دي:

د خرښبون بابا څلوریځ

بېلتانـــه نـــاره مـــې وســـوه پـــه کـــور بانـــدې
نـــه پـــوهېږم چـــې بـــه څـــه پـــېښ وي پـــه وړانـــدې
لـــه خپلوانـــو بـــه بېلېـــږم پـــه ســـرو ســـترګو
دواړه ســـــترګې مـــــې پـــــه وینـــــو دې ژړانـــــدې

***

اســـمعیله ســـتا نـــارو مـــې زړګـــی سُـــری کـــړ
بېلتانـــه خرښـــبون بیـــا لـــه تـــا پـــردی کـــړ
نـــه هېرېـــږي کـــه مـــې بیـــا نـــه ســـتا یـــادی کـــړ
پـــه چـــړو د ویـــر بـــه پـــرې ســـي دزړه مرانـــدې

***

ځمـــه ځمـــه چـــې اوږد یـــون مـــې دی و مـــخ تـــه
دیـــا نـــه څـــوری بـــه اچـــوم و تـــرخ تـــه
ستاســـې یـــاد بـــه مـــې وي بـــس د زړه وســـخ تـــه
کـــه دا مځکـــه غرونـــه ټـــول ســـي لانـــدې بانـــدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پټه خزانه وايي چې خرښبون د خپل عمر په پای کې په مرغه کې ساکن شو او دا مرغه يا غوره مرغه هغه ځای دی چې د کندهار شرقي جنوبي خواته د ارغسان او کلات ترمنځ د کوړک او سليمان غره په لمنو کې واقع ده او لکه دمخه چې وويل شول، خرښبون د غنډان په غره کې هم اوسېده، چې دا غر هم د کلات خواته د ترنک په ناوه کې دی.

خرښبون پر (۴۱۱هـ) کال په مرغه کې وفات شو اولاد يې هم هورې اوسېده، خو دده د زوی کاسي زامن بېرته د کسي غره او پښين ته تللي وو او د کند او زمند اولاد په ننګرهار، خيبر او پېښور کې خپاره شول.

داسې ښکاري چې د خرښبون اولاد ډېر شوی او وروسته د پښتنو ډېر قبايل دده په نامه يادېدل، لکه چې پر (۸۲۰هـ) ميرزا شهرخ د هرات تيموري پاچا کندهار ته راغی، نو د غزنين مشران او د پرمل او خرشواني افغانانو مشران دلته دده حضور ته راغلل.

دا روايت د هرات د دربار مورخ عبدالرزاق سمرقندي راوړی او دا ځنې ښکاري چې خرشواني (خرښبوني) پښتانه په دغو وختونو کې هم په غزني او وازه خوا کې پراته وو.» (۱۳: ۴۸۰)

ارزونه او شننه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د خرښبون دا څوابي څلوریځ شعر له دې پلوه چې تقریباً ټول پښتو دی او د نورو ژبو کلمات نه لري، نو ددې ژبې په ادبي اثارو کې اهمیت لري او دا ښکاره کوي چې تر دې وخته لا په پښتو کې د پردو ژبو کلمات ډېر نه وو ګډ شوي.

ددې نظم جوړښت په پښتو کې له عربي څخه راغلو شعري فورمونو سره پوره سمون نه خوري، که څه هم د سر لومړی بند یې د څلوریزې بڼه لري او د دوو نورو بندونو درې مسرې یې په خپل منځ کې هم قافیه دي او څلورمه مسره یې بیا د لومړي بند د مقفی مسرو قافیه تعقیبوي.

یانې دا چې هندسي بڼه یې په دې ډول ده:

a________________

____

a________________

a________________

=b________________

=b________________

=b________________

a________________

=c________________

=c________________

(c) ketabton.com: The Digital Library

=c________________

a________________

په لومړي بند کې (باندې، وړاندې، ژړاندې) د قافیې کلمې دي، ردیف نه لري، په دویم بند کې (سوری، پردی، یادی) د قافیې کلمې (کئ، کئ) یې ردیف دي او د ثلورمې مسرې (مراندې) یې د لومړي بند قافیه تعقیبوي، په دریېم بند کې (مخ، ترخ، سخ) د قافیې کلمې او (نه، نه) یې ردیف دی او په ثلورمه مسره کې (باندې) یې د لومړي بند قافیه تعقیبوي. که څه هم زموږ ځینو ادبپوهانو دا نظم مربع (ثلوریځ) ګڼلی، خو له عربي څخه راغلی مربع فورم په دې شعر ټول ځکه نه تطبیقېږي چې مربع فورم ثلور مسرې او ثلو بنده لري چې هر بند یې په خپل منځ کې مقفی وي، په دې مانا چې هر بند یې ثلور مسرې لري چې درې مسرې یې بیا په خپل منځ کې ګډه قافیه لري او ثلورمه مسره یې د لومړي بند د مسرې قافیه تعقیبوي، د لومړي بند ثلور واړه مسرې په خپل منځ کې هم قافیه وي. مربع ټول ثلور بندونه لري، نو ځکه یې ثلوریځ یا مربع ګڼي، خو دلته ټول درې بندونه دي، د ثلورمې مسرې قافیه یې د لومړي بند قافیه تعقیبوي، دلته د بندو له مخې مثلث ته ورته دی او د مسرو د شمېر له مخې بیا مربع ته ورته والی لري، د لومړي بند ټولې ثلور مسرې یې هم په خپل منځ کې هم قافیه نه دي، دغه راز د دویم بند د درېیمې مسرې په قافیه او ردیف (یا دی کئ) هم د همدې بند له نورو قافیو او ردیفونو سره له ګرامري پلوه یو څه بېلوالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري. په دې ډول نو له عربي څخه د راغلو فورمونو مثلث او مربع دوارړه فورمونه پرې په بشپړ ډول د تطبيق وړ نه دي، خو د دوارړو يو څه ځانګړنې په کې شته، د څپو د شمېر له مخې ټولې مسرې يو شان دي، (۱۲) (۱۲) څپې لري.

سرمحقق زلمي هېوادمل بيا په خپل اثر د پښتو ادبياتو تاريخ (لرغونې او منځنۍ دورې) کې د دغو دريو تنو شاعرانو (شيخ بېټنی، شيخ اسماعيل او خرښبون) يوه ټوليزه ارزونه کړې، هغه ليکي:

۱) دغه درې کسه شيخ بېټنی، شيخ اسماعيل او خرښبون د اسلامي عصر په درېيمه پېړۍ او د څلورمې پېړۍ په شاوخوا کې د کسي په غره کې اوسېدلي دي او د هغه زمان د دې سيمې په پښتنو کې د نوم او شهرت خاوندان وو. دلته بايد دا خبره هېره نه کړو، چې د دوی تر زمانې دمخه پښتانه په غور او د سليمان په غرونو او د اوسني افغانستان اوروه په سيمو کې خپل سياسي او ملي شهرت ته رسېدلي وو او حتی د دوی تر زمانې دمخه يې د هندوستان سيمو ته هم نفوذ کړی و.

۲) د کسي د غره په لمنو کې د پښتو اثارو د دغو دريو لومړنيو هستوونکو له ډلې څخه د شيخ بېټني د ژوند زمانه هم همدغه مهال ټاکل کېدی شي، ځکه دا دوارړه هم عصره وو او دوارړو يو د بل په بېلتانه کې سوې نارې ويلې دي. په مخزن افغاني کې د نعمت الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

هروي د لیکنې له مخې د اسماعیل قبر په وازه خوا کې واقع دی او وازه خوا هم د سلیمان د غرو په لمنو کې واقع ده.

۳) د کسې د غره په لمنو کې دغه لومړني ایجاد شوي پارکي د خپلو جوړښتي خصوصیاتو له مخې د پښتو د لرغونو سندرو په جمله کې حسابېږي. یوازې د اسماعیل یو پارکی په شکلي لحاظ په ظاهري ډول قطعې ته پاتېږي. خو موږ وایو، چې دا ټوټه شعر د شرقي شاعرۍ د قطعې ټول شرایط د وزن او تول له نظره نه لري او زموږ د پښتو کسرونو په ابتدایي ډولونو کې یې درولای شو.

۴) دغه اشعار په موضوعي لحاظ د بېلابېلو موضوعاتو بیانوونکي دي:

الف: د شیخ بېټني په مناجات کې یوه اورنۍ الهي مینه په ډېرو ساده الفاظو کې بیان شوې ده او موږ له دغه مناجاته څخه په پښتو ادبیاتو کې د عرفاني افکارو د پیداکېدو لومړنی او ابتدایي څرکونه هم ایستلای شو.

ب: په دغه مناجات کې شیخ بېټنی د خپلو خلکو د زیاتېدو هیله څرګنده کړې ده، دغسې افکار په زړو اریایي ادبیاتو کې هم بیان شوي دي. استاد عبدالحی حبیبي د شیخ بېټني دغه مناجات د ریګویدا له ځینو سندرو سره مقایسه کړی دی او د شیخ او د ریګویدا د یوې سندرې ترمنځ یې مشابهتونه ښوولي دي.

ج: د شیخ بېټني د مناجات له مطالعې څخه د هغه وخت د پښتنو د ژوندانه اشکال هم ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د: د شیخ اسماعیل یو پارکی دیني او اسلامي روحیه لري او د همده بل پارکی او د خرښبون پارکی د کورنۍ د غړو ترمنځ، د مینې او محبت روحیه تمثیلوي.

هـ: د کسی د غره په لمنو کې دغه ایجاد شوي لومړني پارکي، د پښتو په لومړنیو پارکیو کې حسابېږي، نو ځکه په دغسې اشعارو کې د هنري ښېګڼو او ښکلا پلټنه چندان مورد نه لري، خو بیا هم د شیخ بېټني په مناجات کې یوه ساده او ابتدايي ښکلا لیدل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ اسعد سوري

(۴۲۵هـ)

د سوري کورنۍ تاريخي احوال مو دمخه څه ناڅه روښانه کړل او دا راته څرګنده شوه چې د پښتو پخواني او ډېر لومړني اثار په دې کورنۍ پورې اړه لري او کله چې دوی سلطنت درلود ، ادبي ذوق هم ورسره و.

له دې ټبره د پښتو يو بل مقتدر او ژبی شاعر هم راوتلی دی چې نوم يې (اسعد) او د (محمد) زوی و ، دا شاعر په لرغونې دوره کې ډېر لوړ مقام لري او د (۴۰۰هـ) په شاوخوا کې ژوندی و ، پټې خزانې د (لرغوني پښتانه) په حواله له تاريخ سوري څخه داسې نقل کړی دی.

((شيخ کټه په کتاب کې د لرغوني پښتانه له تاريخ سوري هسې نقل کا چې: اسعد سوري په غور کې اوسېده او هلته د سوري خاندان په پادشاهۍ کې ډېر عزتمند و شيخ اسعد د محمد زوی و چې په کال سنه (۴۲۵هـ) هجري په بغنين کې وفات شو شيخ اسعد ډېر ښه اشعار ويل نقل کا چې سلطان محمود غازي پر غور باندې د امير محمد سوري سره جګړه وکړه او په اهنګرانو يې محصور کا په دې وخت شيخ اسعد هم د اهنګران په کوټ کې و ، هغه وخت چې سلطان محمود امير محمد سوري ونيو او بندي يې بوت غزني ته، نو امير محمد سوري چې خورا زړور او عادل ضابط امير و ، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرته د بند مړ شو او شیخ اسعد چې دوست و د امیر محمد سوري پر مرګ یې ساندې وویلې.)) (۵۱: ۳۸)

په دې ډول اسعد سوري د پټې خزانې په قول په اهنګران کې اوسېده او وفات یې د (زمینداور) په (بغنین) کې دی، دا شاعر لکه د سوري له ټبره چې و د پادشاهانو په دربار کې معتبر هم و او له امیر محمد سوري سره یې اشنایي او دوستي لرله. امیر محمد سوري د غور له مشهورو شاهانو څخه دی چې (قاضي منهاج سراج) یې احوال داسې راوړی:

((... چون تخت با میر محمود سبکتګین رسید امارت غوریان با میر محمد سوری رسیده بود ممالک غور را ضبط کرده ګاهی سلطان محمود را اطاعت نمودی و ګاه طریق عصیان سپردی و تمرد ظاهر کردی تا سلطان محمود بالشکر ګران بجانب غور امد و در قلعه اهنګران محصر شد و مدتها ان قلعه نګاه داشت و قتال بسیار کرد و بعد از مدتها بطریق صلح از قلعه فرود آمد و بخدمت سلطان محمود پیوست و سلطان او را با پسر کهتر او که شیش نام بود ، بجانب غزنین برد چون بحدود ګیلان (نزدیک غزنه) رسید امیر محمد سوری برحمت حق پیوست بعضی چنان روایت کنند: که او چون اسیر شد از غایت حمیت که داشت طاقت مذلت نیاورد ، خاتمی داشت در زیر نګین زهر تعبیه کرده بود انرا بکار برده در ګذشت.))(۱۳: ۴۸۲-۴۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیر محمد سوري د مرګ په باب د پټې خزانې او طبقات ناصري روایت یو راز دی، بیهقي هم لیکي چې سلطان محمود پر (۴۰۵هـ) له بست او جنوبي خوا پر غور حمله وکړه او ویې نیو.

ابن اثیر وایي: دا جنګ پر (۴۰۱هـ) و چې د سلطان محمود له خوا د هرات حاکم (التونتاش) او د طوس حاکم (ارسلان جاذب) پر اهنګران راغلل او ابن سوري له لسو زرو لښکرو سره د دوی سره سخت جنګ وکړ، خو په پای کې دی ونیول شو او په زهرو یې ځان مړ کړ. (حمدالله مستوفي) هم لیکي، چې سوري د غور پاچا له سلطان محمود سره جنګ وکړ خو په پای کې دی مړ شو، د پارسي شاعر عنصري هم په یوه قصیده کې چې د سلطان مدح کوي دې جګړې ته داسې اشاره کوي:

ګرفتن پسر سوری و کشادن غور

هراینه نتوان کرد در سخن مضمر

د مورخانو له دغو روایاتو ښه ښکاري چې محمد سوري په غور کې د سلطان محمود لوی معاصر رقیب او پایتخت یې اهنګران و او زموږ د پښتو ډېر مقتدر او لوی شاعر اسعد هم له دې پاچا سره هورې اوسېده او ددغه پاچا د دربار یو قصیده ویونکی شاعر و. د پټې خزانې مولف د لرغوني پښتانه په ذریعه له تاریخ سوري څخه یوه بولله (قصیده) رانقلوي چې شیخ اسعد سوري د امیر محمد سوري په ویرنه (رثاء) کې ویلې وه او هغه داده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فلک له چارو څه وکړم کوکار
زمولوي هرګل چې خاندي په بهار
هرغټول چې په بيديا غوړېده وکا
رېژوي يې پاڼې کاندي تار په تار
ډېر مخونه د فلک څپېړه شنه کا
ډېر سرونه کا ترخاورو لاندې زار
د واکمن له سره خول پرېباسي مړ سي
د بېوزلو وينې توې کاندي خونخوار
چې له برمه يې زمری رپي ځنګلو کې
له اکوبه يې ډاري تېرو جبار
هم يې غشي سکڼي ډال د ژوبلورو
رستمان ځني ځغلا کاندي په ډار
چې يې ملا وي نه کړېږي په غښتليو
دا فلک پر وکا څه کاري ګوزار
په يوه ګردښت يې پرېباسي له برمه
نه يې غشی نه لينده، وي نه يې سپار
څه تېری څه ظلم کاندې ای فلکه
ستا له لاس نه دی هېڅ ګل بې له خار
په ويرژلو لور نه کړې په زړه کرارېه
پر نتليو اوروې د غم ناتار
هېڅ روغی مې په زړه نسته ستا له څوره
بېلوي په ژړا ژړ مين له يار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــه تېريـــو دې اوښــــې څــاڅي لـــه اوربځيـــو
ځنـــې ژاړي پـــه ورت ورت ســـتا لـــه شـــنار
نـــه بـــه لاس واخلـــې لـــه څـــوره نـــه بـــه لـــورې
نـــه بـــه مـــلا كـــړې لـــه بېوزلـــو لـــه تـــرار
نـــه بـــه زړه وســـوځوې پـــه هېڅـــا بانـــدې
نـــه بـــه پرېـــوځې لـــه ګردښـــته لـــه مـــدار
نـــه بـــه وصـــل كـــړې مـــين لـــه بـــل مينـــه
نـــــه بـــــه درملـــــې ټپونـــــه د افګـــــار
ســـتا لـــه لاســـه دي پراتـــه ژوبـــل زګېـــروي كـــا
هـــر پلـــو تـــه ټپـــي زړونـــه پـــه څـــار څـــار
كلــــه غـــــوځې كانـــدې مرانـــدې د زړګيـــــو
كلـــــه تېرباســـــــې وګـــــړی هوښـــــيار
كلــــه ټكـــــې واچـــــوې پـــــر نـــــازوليو
كلـــه څېـــرې كـــړې ګرېـــوان د نمنځـــې چـــار
كلــــه غورځـــــوې واكمـــــن لـــــه پلازونـــــو
كلــــه كېنـــوې پـــه خـــاورو كـــې بـــادار
زمـــــورږ پـــــر زړونـــــو دې نـــــن بيـــــا وويشـــــت
ودې ژوبللـــــه پـــــه دې غشـــــې هـــــزار
پـــر ســـوريو بانـــدې ويـــر پرېـــووت لـــه پاســـه
محمـــــد واكمـــــن چـــــې ولاړی پـــــه بـــــل دار
يــــو وار شــــو اســــير پــــه لاس د ميرخمنـــــو
انتقـــــال يـــــې وكـــــړ قبـــــر لـــــه بـــــل وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــــــه ســــــماو یــــــې ودان اهنګــــــران و
پـــه تېکنـــه وو پـــر درســـت جهـــان اوڅـــار
د محمـــــود د ژوبلــــورو پـــه لاس کنبـــــېوت
چـــې غزنـــه تـــه یـــې بـــاتلی پـــه تلـــوار
ننګیـــــالیو لـــــره قیـــــد مړینـــــه ده ځکـــــه
ســـه یـــې والوتلـــه هســـک تـــه پـــر دې لار
تـــر نـــړۍ یـــې غـــوره خـــاورې هـــدیره کـــا
د زمریـــــو پـــــه بېړیـــــو کلـــــه وي څـــــوار
پـــه دې ویـــر د غـــور وګـــړي تـــور نمـــري شـــول
پـــه دې ویـــر رڼـــا تیـــاره ســـوله د ښـــار
ګـــوره څـــاڅي راڼـــې اوښـــې لـــه دې غرونـــو
دا کړونګـــې ســـاندې لـــي پـــه شـــورهار
نـــه هغـــه زرغـــا د غرونـــو د بیـــدیا ده
نـــه د زرکیـــو پـــه مســـا دی کتهـــار
نـــه غتهـــول بیـــا زرغـــونېږي پـــه لاښـــونو
نـــه بـــامي بیـــا مســـیده کـــا پـــه کهســـار
نـــه لـــه غرجـــه بیـــا راځـــي کـــاروان د مشـــکو
نـــه رادرومـــي غـــور تـــه بیـــا جـــوپې د شـــار
د پســـــرلي اوره تـــــودې اوښـــــې تویینـــــه
مرغلـــرې بـــه نیســـان نـــه کـــړي نثـــار
دا پـــه څـــه چـــې محمـــد ولاړ لـــه نړیـــه
پـــه ویرنـــه یـــې ســـو غـــور تـــول ســـوګوار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ښکاربږي هغه سور د سور په لتو
نه ځلیږي هغه لمر پر دې دیار
چې به نجلیو په نڅا په کې خندله
چې به پېغلو کا اتڼ قطار قطار
هغه غور په ویر ناتار د واکمن کښېوست
هغه غور سو د جاندم غوندې سوړار
لاس دې مات سه ای فلکه چې دې وکا
محمد غوندې زمری د مړینې ښکار
شین زړګی فلکه ولې لا ولاړ یې
ای د غور غرونو په څه نه سوئ غبار
مځکې ولې په رېږدلو نه پرېوځې
لاندې باندې سه چې ورک سي دا شعار
چې زمري غوندې واکمن ځي له جهانه
چې څوک نه کړي په نړۍ باندې قرار
سخ په تا ای محمده د غور لمر وې
په نړۍ به نه وي ستا د عدل سار
ته پر ننګه وې ولاړ په ننګ کې مړ سوې
هم په پر ننګه دې په ننګه کا ځان جار
که سوري دې په تګ ویر کاندي ویرمن سول
هم به وياړي ستا په نوم ستا په تبار
په جنت کې دې و تون زموږ واکمنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـــم پـــه تـــا دې وي ډېـــر لـــور د غفـــار.

ددې بوللې ارزونه او شننه:

په پښتو لرغوني ادب کې شيخ اسعد سوري لومړی معلوم سړی دی، چې دده شعر د پارسي د همعصرو شاعرانو له اثارو سره نږدېوالی، ادبي رابطه او قرابت لري. دا خو ښکاره ده چې د (۴۰۰هـ) په حدودو کې د پارسي ادب د ساماني شاهانو په دربارو کې په ښه ډول روزل شوی و او بيا د غزنويانو په دربارو کې چې د پارسي شاعرانو د تجمع او راټولېدو ځای و، هم لا پسې روزل کېده. په دې وختو کې سلطان محمود په غزني کې سلطنت کاوه، نو ډېر نوميالي پارسي شاعران په غزني کې راټول شوي او د قصيدې ويلو د عروج وخت و.

که د عنصري، فرخي، عسجدي او نورو هغو پارسي شاعرانو چې د غزني په دربار کې وو، اثار او اشعار وکتل شي، نو دا ښکاري چې دغه مهال شاعرانو او عموماً قصيدې ويلو ته مخه کړې وه او پر دغه وخت دغه ادبي فن بشپړ او پوخ شو. غزني او د غـور لتي سره نږدې دي او د ادب او مدنيت دغو دوو مرکزونو ضرور روابط سره درلودل، نو ځکه موږ لکه په غزني کې چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغو وختو کې ډېر قصیده ویونکي وینو، په غور کې هم ددې ادبي میلان او ذوق اثر ښکاره دی که تاسو د اسعد سوري د مرثیې دغه غرا قصیده له نورو هغو پښتو اثارو سره چې هم په دغو وختو کې په غرو او دښتو کې ویل شوي دي. ځنګ په ځنګ کښېږدئ. نو بې له کتنې او پلټنې څخه دا لاندې نتایج لاس ته راځي:

(۱) د وزن او عروضي کیفیت له پلوه دا قصیده د پارسي د اوږدو قصایدو په ډول ویل شوې ده او د څپیز ځجیز جوړښت له مخې د پښتو د خپل شعري جوړښت تابع ده.

(۲) شاعر د پارسي قصیدو په ډول لومړی له فلکه شکوه کوي او فلک غندي، بیا نو خپل مطلب ته مخه کوي چې د محمد سوري ویر دی او دا تېښته یا ورتګ کټ مټ د پارسی قصیده ویونکیو په ډول دی.

(۳) په دې قصیده کې ډېر پارسي او عربي کلمات راغلي دي او دا ښکاره کوي چې په دغو وختو کې د غور پښتو خالصه نه وه، بلکې ډېر پارسي لغت ورسره ګډ شوي وو.

(۴) سره له دې چې په دې قصیده کې ډېر عربي او پارسي کلمات شته، بیا هم ډېر نادر او پخواني پښتو لغات لري او دا ځنې ښکاري چې تر دغه وخته لا پښتو ژبه په غور کې د لغاتو او کلماتو له پلوه ارته او غني ژبه وه او تر دې دورې وروسته یې ډېر مغتنم ادبي مواد له لاسه ایستلي دي چې په لغوي شننه کې په ورته نغوته وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵) دا قصیده په سلاست، بلاغت او ادبي ښېګڼو کې د پښتو له لومړۍ درجې اشعارو څخه ده او دا ښکاره کوي چې اسعد یو ډېر مقتدر او زبردست شاعر و، چې په خورا ښه ډول یې د محمد مرګ تصویر کړی او د خپل ویر تاثرات یې هم په استادۍ او مهارت په دې قصیده کې ځای کړي دي.

وګورئ شاعر د قصیدې په پیل کې فلک په غایب ډول غندي او دده ظلمونه بیانوي، بیا له (څه تېری څه ظلم کاندې ای فلکه!) بېرته له غیابه حاضر او مخاطب ته رجوع کوي او له مغایبې څخه مخاطبې ته التفات کاندي. دا مخاطبه تر هغه ځایه ده چې د ګرېز یا تېښتې (تخلص) موقع ده، وایي: (زمونږ پر زړونو دې نن بیا یو غشی وویشت) ترپایه...

په مرثیه قصیدو کې د غزنویانو له عصره دا رسم و چې شاعر به کوښښ کاوه د خپل مړه ممدوح صفات او ښېګڼې په داسې ډول وښیي چې د هغه مقام د خلکو په نظر کې ډېر لوړ ثابت شي او دده د مرګ د ویر اسباب او علل هم وښیي. لکه استاد (ابوالحسن علي بن جولوغ سیستاني) چې د (سلطان محمود) به مرثیه کې یې د غزني د ښار حسرتناک منظر او د خلکو ویر او ناورین څرګند کړی:

شـــهر غـــزنین نـــه همانســـت کـــه مـــن دیـــدم پـــار
چـــه فتـــاده اســـت کـــه امســـال دګرګـــون شـــده کـــار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسعد سوري په بولله (قصيده) کې هم د محمد د مرګ پر وخت د غور ويرجن او غمناک منظر په ښه ډول تصوير شوی دی:

((په دې وير د غور وګړي تور نمري شول ترپايه... اسعد خپله استادي په دې قصيده کې ښه ښکاره کړې ده، دی د غور د وير او ناورين مناظر هسې تصويروي، چې په مقابل کې د خوښۍ، مسرت او نشاط پخواني رنګين تصاوير هم ښيي، وايي: په هغو غرو کې چې به مستې زرکې په مساکتهار کاوه او د غور پېغلو نجونو به نڅاوې او اتڼونه په کې کول، اوس هلته ماتم او وير پروت دی. هېڅ هغه نشاط او خوښي نشته.

د فرخي او اسعد سوري د شاعرانه تخيل او تصوير ترمنځ دومره فرق دی، چې فرخي د غزني د ښاريانو غمګين منظر ښودلی دی، د حاجيانو، عاملانو، درباريانو او لښکرو د وير حالت يې تصوير کړی دی، چې يوه نارې غلبلې وهلې، نورو دوکانونه تړلي وو او له يوه خولۍ ورکه وه او د بل پګړۍ، په غاړه کې کلاوه شوې وه او له ميرزايانو څخه مشوانۍ ورکې وې، سرونه يې په دېوالو وهل او ځينو پر سرونو لاسونه نيولي او بعضو خلکو خپل لاسونه چيچلي وو!!!

په يوه ښار کې د وير او ماتم مناظر هم دغه وي چې فرخي تصوير کړي دي، خو که دا شاعرانه تصوير او ترسيم د اسعد سوري له دې بيتونو سره مقابله کړئ، وبه وينئ چې د غزني په تصوير کې د جمال او ښکلا برخه نه شته او د غور ښکلا او ښايست د وير او غم پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت هم ترسیم شوی دی او دا د شاعر استادي، مهارت او ښکلا خوښونه ده چې په تصویر او محاکات کې یې ډېر قوت پیدا کړی دی:

ګوره ښاخي رڼې اوښې له دې غرونو
دا کړونګی ساندې لي په شور هار
نه هغه زرغا د غرونو د بیدیا ده
نه د زرکیو په مسا دي کتهار
نه غټول بیا زرغونېږي په لاښونو
نه بامي بیا مسېده کا په کهسار
نه له غرجه بیا راځي کاروان د مشکو
نه رادرومي غور ته بیا جوپې د شار
د پسرلي اوره تودې اوښې تویېنه
مرغلرې به نیسان نه کړي نثار

اسعد د بوللې په پای کې د خپل ویر احساسات په خورا قوت ښکاره کوي، اسمان ته وایي چې ولې لا ولاړ یې؟

ای د غور غرونو ولې نه غبار کېږئ؟ ای مځکې ولې په زلزله نه کښېوځې.

دا خطابونه په یوه داسې ډول کوي چې د محمد د مرګ د واقعې اهمیت او غمجنتوب ښه ښکاره کېږي او دا هم د شعر یو ډول کمال دی چې مخاطب ته هسې احوال تصویر کړای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قصیدې په پای کې اسعد د پښتنو د هغه ملي روح ترجماني کوي، چې د دوی ټول اشعار پرې ډک دي، که څه هم د محمد پر مرګ ډېر ویر کوي او دا ماتم دومره دروند ګڼي چې باید ځمکه چاودلې او اسمان نسکور شوی وای، خو چې دی د ننګ او ناموس په لاره مړ شوی دی، نو یې په نامه هم وياړي او په داسې مرګ چې د ننګ او ناموس په لار کې وي، افتخار هم کوي:

که سوري دې په تګ ویر کاندي ویرمن سول

هم به ویاړي ستا په نوم ستا په ټبار)) (۱۳: ۴۹۴)

دا ډول ملي روحيه د پښتو په ولسي او ليکلي ادب دواړو کې خوندي ده.

((د شيخ اسعد سوري دا قصيده ټوله (۴۴) بيته ده چې (۱۹) بيتونه يې تمهيدي دي او په دې بيتونو کې شاعر د فلک د ظلم او تېري مناظر په خورا استادۍ بيانوي. بيا وروسته فلک ته خطاب کوي. دغسې خطابي بيتونه بيا (۱۱) دي او تر دې خطابي بيتونو وروسته شاعر خپل اصلي مقصد ته راځي چې هغه د امير محمد سوري پر مړينه وير او ماتم کول دي او ددغه غم ترسيمول دي. د قصيدې وروستۍ برخه شاعر پر يوې داسې اجتماعي او اخلاقي نتيجې ودرولې چې د پښتنو له ملي عنعناتو سره سمون خوري او د پنځمې پېړۍ په پيل کې د غور د سوري افغانانو د ملي احساس ښکارندويي کوي.)) (۵۳: ۴۴-۴۶)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ځنګه چې دمخه مو یادونه وکړه، د شیخ اسعد سوري په دې قصیده کې د دریو ژبو لغتونه کارېدلي، پښتو، دري او عربي، د دري او عربي تاثیرات دا وخت تر پخوا زیات څرګند شوي دي. په دې قصیده کې، (بهار، خونخوار، خار، افګار، بادار، هزار، دار، جهان، هدیره، کهسار، نیسان، سوګوار، دیار، جاندم، غبار، سپار) او ځینې نورې دري کلمې دي، ددې ترڅنګ یو شمېر داسې کلمې هم په کې شته چې په پښتو او دري کې یوشان کارول کېږي، لکه، کاروان، مشک، جوپه، جار، بیدیا، ګوزار او ځینې نورې کلمې، پر دري سربېره په دې قصیده کې پام وړ شمېر عربي کلمې هم شته، لکه (فلک، مدار، وصل، محمد او محمود، امیر، انتقال، قید، نثار، قطار، شعار، قرار، عدل، جنت، غفار) او ځینې نورې عربي کلمې دي.

په دې شعر کې ځینې نورې داسې کلمې هم کارېدلي چې اوس ډېرې نه کارېږي، په اصطلاح متروکې دي یا نیمه متروکې دي او یا هم اوس په پخوانۍ بڼه نه کارول کېږي. لکه زمولوي (مړاوي کوي)، اکوب (جلال)، تېرو (تېرى، ظلم)، سکني (غوځوي)، ژبلور (جنګې، سپاهي)، ځغلا (تېښته)، ترار (مضطرب)، نه به درملې (علاج به یې ونه کړې)، ټکه (صاقه)، نمنځې چار (زاهد او انصاف)، ټیکنه (عدالت)، اوڅار (ظاهر او ښکاره)، باتلي (د بوتلي پخوانۍ شکل)، سه (ساه، روح)، ببړې (زولانه)، څوار (صبر)، زرغا (زرغونتیا، شینوالی)، مسا (موسکا، تر شونډو دې خندا)، لانبې (د غره کمر)، بامي (د یوه ګل نوم)، غرج (غرجستان)، جوپه (قافله)، شار (د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرجستان د مشرانو لقب)، دویم سوړار (سوری او توده دښته)، رېږدله (زلزله)، سخ (ښه حال)، سار (ساری)، تبار (ټبر، کورنۍ)، تون (ځای) او ځینې نورې کلمې دي چې اوس په ژبه او محاوره کې په دې شکل ډېرې نه کارول کېږي.

د شکل له پلوه لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه دا یوه بشپړه بولله یا قصیده ده چې د وخت په معیارونو برابرې درې برخې لري، تشبیب یا تغزل یا د پیل برخه، اصلي مطلب یا د موصوف ستاینه او درېیمه برخه خپل ممدوح ته دعا ده. دا قصیده دا درېواړه برخې لري. دا قصیده ټوله (۴۴) بیتونه لري. د مقفی مسرو د څپو شمېر یې په خپل منځ کې سره برابر دی یانې هره مسره یې (۱۱) څپې او د نامقفی مسرو شمېر بیا په خپل منځ کې مسره برابر دی یانې دا چې (۱۲) څپې لري. په پښتو کې یوه قاعده داده چې په غزل او قصیده کې کله چې مقفی مسرې (۱۱) څپې ولري، شاعر یا ناظم په ځینو وختونو کې اړ وځي چې د مقفی مسرو یوه څپه زیاته کړې او که زیاته یې نه کړي، نو وزن نه پوره کوي، دا حالت ډېر عام نه دی، یوازې په همدې یوولس څپیزو مسرو او ځینو نورو استثنايي حالاتو کې په نورو مسرو کې هم پېښېږي. دا قصیده ردیف نه لري (کوکار، بهار، تار، زار، خونخوار، جبار، ډار، ګوزار، سپار، خار، ناتار، یار، شنار، ترار، مدار، افګار، خار، هوښیار، جار، بادار، هزار، وار، ښار، تلوار، لار، څوار، ښار، شرهار، کتهار، کهسار، شار، نثار، سوګوار، دیار، قطار، سوړار، ښکار، غبار، شعار، قرار، سار، جار، ټبار او غفار) یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قافيې کلمې دي. د خپل تحليل د وروستۍ نتيجې په توګه وايو چې د محتوايي فورم له مخې دا نظم يوه مرثيه يا ويرنه ده او د شکل له مخې يوه پوره قصيده. د ويرنې په باب به پر خپل ځای رڼا واچول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ تیمن کاکړ

د (۵۵۰هـ) حدود

شیخ تیمن د (کاکړ نیکه) زوی د پښتو له پخوانیو شاعرانو څخه دی چې د پټې خزانې مولف دده احوال او اشعار د شیخ بستان بړیڅ له (بستان الاولیا) څخه رانقل کړي دي. وایي چې شیخ تیمن د کاکړو له سیمې (کاکړستان) څخه د غور خواته ولاړ او هلته مېشت شو او دده اولاده تر اوسه هم په غور کې شته او په تیمني قبیلې پورې اړه لري، په خپله تیمن زاهد او عابد سړی و، کله کله به له غوره ړوب ته تللو او د خپل پلار کاکړ لیدنه به یې کوله، په غور کې دی په (کجران) کې اوسېده، چې د غور جنوبي برخه ده او د (زمینداور) شمال شرقي خواته پرته ده او مورخانو هم (کجوران) یا (کجران) لیکلی دی.

د بستان الاولیا په روایت چې پټې خزانې رانقل کړی دی، شیخ تیمن کاکړ د (علاوالدین خان حسین سام) معاصر و چې ددې پاچا د سلطنت وخت د (۵۵۰هـ) حدود دی او هم ددغه پاچا په عصر په کجران کې وفات شوی دی.

د پټې خزانې مولف وایي: زما پلار داودخان په بستان الاولیاء کې د شیخ تیمن دغه لاندې شعر لوستلی و او ما له خپله پلاره واورېده، دا شعر په پښتو قدیمو اشعارو کې ښه عشقي نښه ده، د وزن، الفاظو او کلماتو له پلوه خالص او سوچه پښتو شعر ګڼل کېږي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګهـــــيځ رڼـــــا د لمـــــر خپـــــره ســــوه
زمـــــا پـــــر كـــــور د ويــــر نـــــاره ســــوه
د ببلتــــــون ورځ تـــــوره تيـــــاره ســــوه
رېغ ســـو ناڅاپـــه چـــې ببلتــــون راغـــــی

***

زړه مــــې لــــه دې ويرنــــې شــــين دی
پـــــــه ژړا ژاړم څـــــــــه نــــــاورين دی
زرغـــــون لــــه اوښـــو مــــې ســــادين دی
پـــــه نـــول نـــولېږم چـــې تـــاخون راغـــــی

***

نـــه بـــه بيـــا يـــم نـــه بـــه بيـــا راســـي
نـــه بـــه تيـــاره شـــپه زمـــا رڼـــا ســـي
نـــه بـــه شــــهۍ راتـــه پخـــلا ســـي
ببلېــــږي پېــــر يــــې اوس د يــــون راغـــــی

***

د ښبـــــتن پـــــار دی هېــــر مـــــې نــــه كــــړي
آغليــــه مــــخ چــــې پــــه يانـــه كـــړي
اور بـــــل دي پربښـــــوی واتـــــه كــــړي
پـــــر مـــــا د بــــل اور كـــــړاوون راغـــــی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیخ تیمن دا لوړ شعر چې په سوچه پښتو دی او ملي وزن لري له هغو اشعارو څخه ګڼل کېږي، چې غنایي (لیریک) او د موسیقیت خوا هم لري او له عشقي تغنی غږونو سره یې اړه ده او لکه پښتو اکثر عوامي اشعار چې په خوږه او خاص غږ غږول کېږي.

د تیمن نور حال موږ ته نه دی معلوم، فقط له دغه یوه شعره دومره ښکاري چې تیمن به یو عاشق مشربه سړی و او کله کله به یې د خپلو عاشقانه جذباتو په شور او هیجان کې خواږه شعرونه ویل، دده د شعر ژبه سپېڅلې، پاکه او سپینه ده او اشعار یې هم روان، سلیس او خواږه دي او د لرغونو شاعرانو په ډله کې د تیمن شعر خاص مقام لري.

د شیخ تیمن د شعر شننه او ارزونه:

لکه څنګه چې زموږ ادبپوهانو یادونه کړې د شیخ تیمن دا شعر له سوچه پښتو کلمو څخه رغېدلی دی او وزن یې د ملي اوزانو مطابق ګڼلی دی. په دې شعر کې رښتیا هم ټولې نږه پښتو کلمې کارول شوي یوازې د (تاخون) کلمه کېدی شي له دري ژبې سره مشترکه وي. نورې ټولې پښتو کلمې دي، ځینې داسې پښتو کلمې په کې هم کارېدلي چې اوس نه کارول کېږي او یا هم ډېرې کمې کارول کېږي، په اصطلاح متروکې او نیمه متروکې ګڼل کېږي. لکه (سادین)، (نول)، (نولیزم)، (شهی)، (پېر)، (یانه). ددې ترڅنګ (ګهیځ، ببلتون، زرغون، یون، کړاوون) او نورې کلمې هم سوچه پښتو کلمې دي خو په اوسنۍ پښتو کې هم په ورته مانا کارول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي. د شکلي جوړښت په باب یې باید وویل شي چې دا شعر له څلورو ټوټو څخه رغېدلی، یانې څلور بندونه لري. د سر بند درې لومړۍ مسرې یې په خپل منځ کې هم قافیه دي او څلورمه مسره یې بیا بېله قافیه او ردیف لري. د نورو درې بندونو هرې درې مسرې یې بیا خپلې خپلې قافیې او ردیفونه لري، خو د هر بند د وروستۍ مسرې قافیه او ردیف یې د لومړي بند د وروستۍ مسرې د قافیې او ردیف تابع دي. هندسي جوړښت یې په دې ډول دی:

=a________________________

=a________________________

=a________________________

=b________________________

=c________________________

=c________________________

=c________________________

=b________________________

=d________________________

=d________________________

=d________________________

=b________________________

=f________________________

(c) ketabton.com: The Digital Library

=f______________________

=f______________________

=b______________________

د هندسي جوړښت له مخې دا نظم تر یوه حده په عربي ژبه کې د یو شعري فورم (مثلث) له بڼې سره نږدې دی خو له همدې مثلث سره یې بیا توپیر په دې کې دی چې هلته د بندونو شمېر هم درې او د مسرو شمېر یې هم درې دی. د لومړي بند هره او د نورو دوو بندونو د دریمې مسرې قافیه یې د لومړي بند قافیه تعقیبېږي.

په دې ډول نو دا شعر د مثلث او مربع دواړو فورمونو قوانین په بشپړ ډول نه راخپلوي، نو ځکه د وروستۍ نتیجې په توګه باید ورته همغه ملي سندره یا ترانه ووایو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارندوی غوري

د (۵۸۰هـ) حدود

د پښتو له پخوانيو قصيده ويونکو څخه يو ډېر مقتدر او د غښتلې قريحې خاوند ښکارندوی دی، چې د غور و او پلار يې (احمد) د غور د فېروز کوه کوټوال و، دا سې ښکاري چې د ښکارندوی کورنۍ د خپل عصر عزتمن او معتبر خلک وو او د غور د پاچاهانو په دربار کې ورته په درنه سترګه ليدل کېدل، په خپله ښکارندوی به کله په (غور) کې ژوند کاوه او کله کله به په (غزنه) او (بست) کې هم اوسېده، د ده د ژوند شرح هم د پټې خزانې مولف له (لرغوني پښتانه) څخه رانقل کوي، چې ددغه کتاب خاوند هم هغه له (تاريخ سوري) څخه را اخيستې ده، دی وايي: ښکارندوی د خپل عصر عالم او شاعر پښتون و او د (سلطان شهاب الدين محمد سام شنسباني) په حضور کې يې ډېر عزت او اعتبار درلود او ددغه پاچا او هم يې (سلطان غياث الدين غوري) په ستاينه کې ډېرې قصيدې ويلې وې او د غور د سلاطينو د دربار پښتون شاعر و، دا سې ښکاري چې ښکارندوی به تل د غور سلاطين په پښتو قصيدو ستايل او محمد بن علي د تاريخ سوري مولف ليکلي دي چې ما په بست کې د ښکارندوی د اشعارو او بوللو غټ کتاب وليده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د پښتو پخوانی قصیده ویونکی شاعر به تل د غور له سلاطینو سره په جګړو او جنګي سفرونو کې ملګری و او هم د دېوان خاوند دی چې دده له دېوانه د تاریخ سوري لیکوال یوه پښتو قصیده نقل کړې وه او دغه بولله له تاریخ سوري ځخه شیخ کټه په خپل (الرغوني پښتانه) کې وکښله او له لرغوني پښتانه څخه محمد هوتک په (پټه خزانه) کې وساتله. دا قصیده چې اوس زمو په لاس کې ده، ښکارندوی د (محمد سام) په ستاینه کې ویلې ده او هند ته د هغه سلطان یو سفر انځوروي چې څنګه د سلطان لښکر هند ته ځي او څنګه پر اټک تېرېږي.

ښکارندوی د پخو قصیده ویونکو په ډول لومړی یو غرا، ډېر لوړ او خوندور تشبیب لري د پسرلي مناظر د غرو او رودو په زړه پورې او ښکلي تصاویر په دغه تشبیب کې انځوروي، وروسته نو د سلطان معز الدین (شهاب الدین) ستاینې ته وردانګي (ګرېز کوي) او په خورا استادۍ او اقتدار دده د لښکرو یرغلونه انځوروي. دا قصیده کټ مټ د غزني د دربار د پخو شاعرانو فارسي قصایدو ته ورته ده. دلته به لومړی د ښکارندوی قصیده راوړو او وروسته به یې شننه او ارزونه وکړو:

د پسرلي ښکلونکي بیا کړل سینګارونه
بیا یې ولونل په غرونو کې لالونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مځکـه شـنه لا ښـونه شـنه لمنـې شـنې سـوې
طيلســـــان زمـــــردي واغوســــته غرونـــــه
د نيســـــان مشــــاطې لاس د مچېـــــدو دی
مرغلــــــرو بانــــــدې وښــــــکلل ښونـــــه
د غټولـــــو جنـــدې خانـــدي و رېـــدي تـــه
زرغونـــــو ښـــو کـــې نـــاڅي زلمـــي جونـــه
لکـه نـاوې چـې سـور ټيـک پـه تنـدي وکـا
هســـــې وګانـــــل غټولــــو ســــره پســــولونه
مرغلـــــرې چـــــې اوره وخونـــــو ليـــــه
پـــه ځـــلا يـــې ســـوه رانـــه خپـــاره دښـــتونه
زرغونــو مځکــو کــې ځــل کــا لکــه ســتوريه
چـې پـر هسـک بانـدې ځلېـږي سـپين ګلونـه
ســـــپينې واورې ويلېـــــده کانـــــدي بهېـــــږي
لکـــــه اوښـــــې د مـــــين پـــــر ګرېوانونـــــه
هـــر پلـــو رنـــې والـــې بهانـــدې خانـــدي
لـــه خوښـــيه ســـر وهـــي لـــه ســـينګړونه
هـــــر پلـــــو د ګلـــــو وږم دی لـــــونلی
تـــه وا راغلـــه لـــه ختنـــه کاروانونـــه
د مسـيح پـه پـو بـه مـړو ژونـدون بيامونـد
پســـرلی مګـــر مســـيح ســـو پـــه پوکړونـــه
لـه مـړو خـاورې يـې اغلـی ګـل راويوسـت
وچ بيـــدیا او غـــر يـــې کړلـــه جنتونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی جا جي چې رامشت کړ رامشتګرو
ګهيځ چونې چې په بڼ وکا ږغونه
په بربڼ چې ږغ د چونو نغوږېده سي
ته وا چندي سره پيودي اشلکونه
د زلما تاپی راغلی دی پر جنډيو
لکه پېغله غوټۍ کاندي مکېزونه
د پوپلو مخ سور کړی پسرلي دی
يو د بل په غاړه اچوي لاسونه
د هېندارو په څېر غرونه سپين وړنګن دي
چې پر واورو باندې ځل وکا لمرونه
په غورځنګ غورځنګ له خولې ځګونه باسي
لکه شڼ هاتي شڼا کاندي سيندونه
نه به چونې په ستايه د ګلو موږ سي
نه به موږ سم د سلطان په صفتونه
د شنسب د کهاله ختلی لمر دی
د پسرلي په دود ودان له ده رغونه
د ښندو اورو يې درست اباد زرغون کړ
له قصداره تر ديبله يې يونونه
په زابل چې د بري پر نيلي سپور سي
په لاهور يې د مېړانې ګزارونه
نه يې څوک مخ ته دري د ميرخمنو
نه يې توري ته ټينګېږي کلک ډالونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلام د دین شهاب د نړۍ لمر دی
تورستهان یې کړ رڼا په جهادونه
هره پلا چې دی پر هند و سند یرغل کا
رڼوي توره نړۍ په شهابونه
په پسرلي چې یې تېرون پر اټک وکا
غاړه غاړه یې تري سولله زړونه
نه به ده غوندې روڼ ستوری په هسک ځلي
که څه پورته سي له غوره ډېر مېړونه
نه به راولي جګړن د سیند په لوري
نه بره بري څوک د هند خپاره ښهرونه
نه به څوک زلمي د غور سره راغونډ کا
د داور توري به چېري کا ځلونه
یو خاوند شهاب الدین دی چې یې وکا
په هر لوري هر اپواد ته یرغلونه
په جوپو جوپو جګړن یې هند ته یون کا
چې د غور بادار همت وکا زغلونه
نن په سیند باندې تېرېږي یرغل کاندي
په پرتم یې زمري رېږدي په ځنګلونه
څپان سیند یې هم له ډاره ایلایي کا
پر اوږو وړي د غوریانو ښه ایړونه
په هر کال اټک دده ښه راغلی کاندي
غوړوي په خندو خپل پاسته سالونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونخوا ښکلي زلمي چې زغلي هند ته
نو اغلیه پېغلې کاندي اتڼونه
زرغونې ختې اغوستې وي دې غرونو
بت بیدیا هم پسوللي وي ځانونه
هر ګهیځ چې لمر ځرکېږي له ختیځه
څو چې یون کا د لویدیځه په څنډونه
که برېځر وي که غرمه وي، که برمل وي
که لرمل که لمر لوېد که ترملونه
د شهاب جګړن به نه کښېني له زغلو
نه به پرېږدي دا زلمي خپل بهیرونه
زمري کله کاږي ځان له یرغلګریو
څو یې نه کامات متونه ورمېږونه
یا به جګ کا د بریو رپې په هند کې
یا به پرېږدي هم په دې چاره سرونه
یا به وران کا بودتونونه د بمبڼو
یا به سره کاندي په وینو اېوادونه
په رڼا اوسې ته تل د دین شهابه
نوم دې تل وه پر دریځ په نمزد کونه
څو رانه شي ستا په توره د هند لوریه
څو چې نست کړې له نړیه بودتونونه
ستا په زېرمه دې خاونده لوی څښتن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوږ خو سـتا پـه مرسـته يونـه ځـو چـې يونـه.

شننه، ارزونه او تلنه:

پښـتو ادبپوهانو د ښـکارندوی غـوري د قصـيدې پـه بـاب خپـل نظريـــات څرګنـــد کـــړي دي. اســـتاد پوهانـــد حبيبـــي وايـــي: «د ښــکارندوی دا قصــيده د پښــتو ادب يــو شــهکار دی او د شــاعر مهـارت او اسـتادي او د قريحـې غښـتلوالی او سـپېڅلتوب ځنـې ښکاربږي. لومړی مزيت چې په دې قصيده کې ليدل کېږي د کلام سلاست، رواني او بلاغت دی، چې هېڅ غوټه او ابهام نه لري او شاعر په خورا مهارت خپل مقاصد په ساده او سپېڅلو عباراتو ادا کوي.

که څه هم ښکارندوی ښاروال او درباري سړی و، خو کـلام يـې د غرو د ژبې کلکوالی او استحکام لري او د پښتو ډېر نـادر لغـات او مواد په کې شته چې پخوا ژوندي وو. دا لغـات مـوږ تـه دا راښـيي، چې پښـتو خـورا پراخـه ژبـه وه او اوس يـې ډېر پخـواني کلمـات لـه رواجه لوېدلي دي، لکـه خـاتيځ، لويـديځ، لرمـل، برمـل او نـور چـې اوس يې په عوض کې موږ عربي يا دري کلمات وايـو.» وروسـته بـه يې په تفصيل سره لغوي شننه وشي.

«ښـکارندوی چـې د قصـيدې پـه تشـبيب کـې د پسـرلي کـومې ښـکلې منظـرې تصـوير کـړی دی، د وطـن لـه ښـکليو دښـتو او غـرو څخه يې الهام اخيستی دی، دده حساسه قريحه د مناظرو په تصوير

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ډېره ګړندۍ ده، د پسرلي زرغونتوب، د ګلو غوړېده، د نسیم نخا او ښه بوی، د غوټیو د پېغلو په شان مکېزونه، د بلبلانو خوارېږغونه، د نیسان مرغلرې پاشل، د لمر وړانګې پر غرونو سپينو واورو لوېدل او هغه لکه هېنداره ځلول، د سیندونو مستي او غورځنګ دا ټول د وطن د پسرلي طبيعي او ښکلي مناظر دي، د پښتونخوا د جمال ننبې دي چې شاعر يې په ترسيم او محاکات کې استادي او مهارت ښکاره کړی دی.

له دغې بوللې (قصيدې) څخه چې د ښکارندوی له ديوانه موږ ته پاته ده معلوم‌مولای شو، چې دا شاعر په ادبي فنونو او د بلاغت په اساساتو کې هم پوخ و، دده اشعار له ښکليو تشبيهاتو او استعارو ډک دی او اسلوب يې کلک او پاخه دي. خو دا خبره هم بايد هېره نه کړو چې، لکه د پښتو نور اشعار د ښکارندوی قصيده هم له سره ترپايه پر طبيعت ولاړه ده او لکه د دري د ځينو شاعرانو په شان په خپل شعر کې د هيئت، نجوم، فلسفې او نورو علومو اصطلاحات نه ګډوي او په کلام کې يې هېڅ راز درونـدوالی، تکلف او بې خوندي نه شته او په دې مزيت کې دی (منوچهري) ته ډېر ورته دی. چې هر کله طبيعي، حسي او د طبيعت په لمن کې نغښتي اشعار وايي.

په دې قصيده کې پر (سيند) باندې د غور د سلطان د لښکرو عبور تصوير شوی دی او شاعر په دغه پسرلي کې د سيند ځپانتوب او د پېغلو اتڼونه او د دنيا ښکلا او د غرونو زرغونېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې ډول راوړي دي، چې دا ټول د دغو زلمو په استقبال کې دي او اټک هم هر کال، خپل پاسته سالونه (رېګ) پر مځکه غوړوي، چې د سلطان د لښکرو زلمي پر تېر شي.

څپاند سیند هم سلطان ته اېل دی او د غوریانو کښتۍ پر اوږو وړي، که څه هم له دې یرغله، د زمریو زړونه په ځنګلو کې رپېږي، خو بیا هم د خلکو مینه له دې سلطانه سره دومره ده، چې زړونه یې د تېرېدلو لپاره پلونه کړي دي. تاسې قصیده سر تر پایه وګورئ، ټول طبیعي انځور لري او له مافوق الطبیعه مبالغو او حشویاتو څخه پاکه ده او دا د یوه شاعر قدرت او مهارت ثابتوي، چې د طبیعت په لمن او دایره کې خپل مقاصد له طبیعي مبالغو پرته ادا کړي او خپل ممدوح که هم ستایي د یوه انسان په ډول یې ستایي او د هغه اصلي او حقیقي مقام ساتي.)) (۱۳: ۵۰۵- ۵۰۷)

لغوي شننه: لکه څنګه چې مو اشاره وکړه، په دې قصیده کې ګڼ شمېر داسې پښتو زاړه لغتونه کارېدلي چې اوس په پښتو کې نه کارېږي، یا لږ کارېږي او ځینې یې متروک ګڼل کېږي. دلته غواړو د دې ډول لغتونو مانا ته لږ تم شو.

بولله (قصیده)، ښکلونکی (سینګاروونکی)، ولونل (وپاشل)، طیلسان(قبا)، وښکلل (ښکلی یې کړ) اوس دا فعل نه وایو، جنډې(ګل)، ټیک(د تندي پسول)، وګانل(په ګانه یې سینګار کړل)، اوره(وربځ)، وخونولیه (نثار یې کړ او خون یې وکړ)، ځلا(ځلېدل)، سینګړ(سنګلاخ، سیند غاړه)، لونلې(پاشلې)، پو کړونه(

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوکول) ، جاجي(فکر کوي)اوس دا فعل نه شته، رامشت (ساز او سرود) ، رامشتګر (سازنده) ، چونۍ(بلبل) ، بربڼ، (لوړ باغ)، نغوړېده(اورېده) ، چنډۍ(ښايي چې د شاعر مانا به لري) پيودي(نظم کوي) اشلکونه(اشعار) ، زلما(اوس نه ده مستعمله- ښايي د ځوانۍ په مانا به وه له زلمي څخه) ، ټاپي (اوس معين وخت ته وايي) يوپل(ښايي د يو ګل نوم به و اوس دا نوم پر سړيو ايښودل کېږي) وړنګن (ښايي له وړانګې څخه جوړ شوی صفت وي) ، شڼ او شڼا(ښايي د مست او مستۍ په مانا و ، خو اوس نه شته) چونۍ(ښايي له چونېدل څخه به د بلبل په مانا و) ، د يادونې وړ ده چې تر همدې لغت وروسته تشبيب تمامېږي او تخلص شروع کېږي. شنسب د غوريانو د لوی نيکه نوم و (طبقات ناصري) د پښتو شين اسپ به وي. کهول(کورنۍ) ، راغه (د غره لمن او دښته) د ښندواورو (د ښندلو ورېځو) ، اېواد(اوسنی هېواد دی) ، قصدار(په اوسني بلوچستان کې يو ښار و چې اوس يې خضدار بولي) ، ديبل(د عربو بحيرې پرغاړه يو ښار و ، اوس کراچۍ ته نږدې) يون (تګ) نيلی (يو اس) ، دري(درېږي) ستهان پخوانی شکل، ستهان(ستان،ځمکه، استوګنځی، په سنسکريت کې هم شته) ، تبرون(تېرېدل، عبور) ، ښايي له تېرېدل څخه پخوا په بله مانا و خو اوس نه شته. جګړن (ظاهراً له جګړې څخه د جنګي په مانا و ، بري(فتح کوي، له بري څخه، خو اوس د برل مصدر نه شته) داور (اوسنی زمينداور) ، ځلونه (د ځل جمع ده، ځلېدل) زغلونو(د زغل جمع ده، تاخت و تاز) ، پرتم (دبدبه) ، ای‌لايي (له اېل څخه د اطاعت په مانا) ، ايړ (يوه دسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښتی) سال (میده شګه)، ختې (البسه، اوس خت کمیس ته وايي) بټ، بیدیا تود بیابان)، پسولل له (پسول زېور) څخه پخوانی مصدر دی چې اوس یې فعلي مشتقات نه ویل کېږي.)، ګیهځ (سحر)، څرکېږي(له څرک (لمرخاته) څخه خو اوس یې فعلي ډول نه دی مستعمل)، خاتیځ(پخوا د مشرق په مانا و، د ختلو ځای، خو اوس عام نه دی.) لویدیځ(پخوا د مغرب په مانا و، خو اوس عام نه دی- لو یدل ځای)، څنډه(اوس افق او کناري ته وايي، خو څنډونه نه شته)، برېځر(ضحی) برمل (ماپښین) ، لرمل (مازیګر) ، ترمل (ماښام) ، مل (به د مهال مخفف وي چې اوس وخت ته وايي)، نو باید مل (لوړ مهال) او لرمل (کوز مهال) ترمل (تور مهال) وي. بهیر(قطار)، ځان کښل-(تېښته)، یرغلګری (متهاجم)، رپی (ښایي د رپېدل له ریښې څخه پخوا د بیرغ په مانا و، خو اوس نه شته، د پرېږدي پرځای اوس کېږدي وایو، سر به پرې کېږدي.)

بودتون- (بتکده اوس دا کلمه نه شته، خو پخوا وه په زړه پښتو کې بود (بت) و او تون د ظرفیت ادات دي. بمبڼ (د هندوانو پیر)، دریځ (پخوانی کلمه ده د امیر کروړ په شعر کې هم راغلې ده، ښایي منبر ته یې ویله د درېدلو ځای لکه خاتیځ) (لویدیځ) نمزدک(ښایي پخوا یې مسجد ته ویل اوس نه شته)، په زړه پارسي کې هم مزګت مسجد و. نست(نابود)، زېرمه- حمایت.)) (۱۳: ۵۰۰-۵۰۵)

له شکلي پلوه لکه څنګه چې دمخه یادونه وشوه، دا یوه بولله یا قصیده ده چې د شیخ اسعد سوري تر قصیدې وروسته دا دویمه قصیده ګڼل کېږي، قصیده هغه ډول فورم دی چې ((د غزل په شان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر لومړی بیت یې مقفی وي، د نورو بیتونو د هر بیت دویمه مسره یې قافیه ولري او د مطلعې قافیه تعقیب کړي، قصیده په شکل او جوړښت کې له غزل سره کوم خاص توپیر نه لري، توپیر یې دادی چې د غزل د بیتونو شمېر له (۵) څخه تر (۱۵) پورې وي او د قصیدې له (۱۶) څخه تر (۲۰۰) یا هم تر دې زیاتو بیتونو پورې رسېږي. هندسي جوړښت یې په دې ډول دی، لومړی هغه قصیده چې قافیه لري، خو ردیف نه لري.

a__________________

a__________________

____

a__________________

____

a__________________

ترپایه

او هغه بڼه چې قافیه او ردیف دواړه لري.

=a__________________

=a__________________

____

=a__________________

____

(c) ketabton.com: The Digital Library

=a________________

ترپایه

د ښکارندوی غوري قصیده لومړی بنه لري، ردیف نه لري او په قافیې پایته رسېږي. (سینګارونه، لالونه، غرونه، بڼونه، جونه، پسولونه، دښتونه، ګلونه، ګرېوانونه، سینګړونه، کاروانونه، پوکړونه، جنتونه، ږغونه، اشلکونه، مکېزونه، لاسونه، لمرونه، سیندونه، صفتونه، رغونه، یونونه، ګزارونه، ډالونه، جهادونه، شهابونه، زړونه، مېږونه، ښهرونه، ځلونه، یرغلونه، زغلونه، ځنګلونه، ایږونه، سالونه، اتڼونه، غرونه، ځانونه، څنډونه، ترملونه، بهیرونه، ورمېږونه، سرونه، اېوادونه، نمزدکونه، بودتونونه او یونه) یې د قافیې کلمې دي (ونه ونه) یې ترمنځ مشترک غږونه دي، دا قصیده د محتوایي فورم له پلوه یو مدحیه یا ستاینه ده. ستاینه مدحیه بیا هغه ډول مانیز فورم ته ویل کېږي چې په هغه کې شاعر له پیله ترپایه د خپل ممدوح ستاینه کړې وي. لکه څنګه چې د امیر محمد سوري قصیده په ویر او ماتم، شکایت او درد پیلېږي او په ویر پای ته رسېږي، نو ځکه ورته ویرنه وایي، دغسې د ښکارندوی غوري دا قصیده له سره ترپایه د سلطان معزالدین په ستاینه راڅرخي، نو ځکه ورته یوه مدحیه قصیده ویل کېږي. دې قصیدې د خپل وخت د قصایدو ټولې ځانګړنې پوره کړي او ان د خپل وخت تر نورو قصایدو لوړه او طبیعي انځورګري لري، نو ځکه یې په ټول پوره او کره بولله ګڼلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکیار غرشین

(۵۸۰هـ) حدود

غرشین د پښتنو يو مشهور ستانه قوم دی، چې پخوا يې يو وچ غر شين او اباد کړی و، نو ځکه دوی (غرشين) بولي، دا قوم د کندهار خواوو کې اوسي.

ملکيار له دغه قومه يو خورا ستانه او مشهور سړی دی، چې د پښتنو مورخانو دده ذکر په خپلو مشاهيرو کې راوړی دی، نعمت الله هروي ليکي، چې (ملکيار) د (شيخ ابوبکر طوسي) معاصر و او په (ډيلي) کې يې يوځای درلود چې (سلطان شهاب الدين غوري) د ملتان د يرغل پر وخت ده ته ښنلی و او دده مرقد هم هورې دی.

دا روايت چې نعمت الله کښلی دی، څو سوه کاله دمخه سليمان ماکو هم دغسې راوړی دی او ځنې ښکاري چې د ملکيار د ژوند وخت د (سلطان معز الدين غوري) عصر و او دی په جګړو کې د سلطان ملګری هم و، ځکه چې سلطان لومړی پلا پر ملتان پر (۵۷۱هـ) حمله کړې وه، نو دده د ژوند زمانه هم په دغو وختو کې تخمينولای شو.

سليمان ماکو دده په احوال کې هسې ليکي: ((نقل کاوه شي چې په روزګار د غازي شهاب الدين چې په ډيلي کې هغه ستر واکمن ټاټوبی وروښانده او هم هورې مړ شو. نقل کاوه شي چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

جو بله کې مسلمانان تر شا ولاړه او کفارو برى وکړ. ليرې نه وه چې مسلمانان شي د کفارو په کتارو پوپنا او دښنه برى وکړي، ناڅاپه شيخ ملکيار راغى او پر دښمن يې يرغل وکاوه او ډېر زښت يې ووژل، نورو مسلمانانو هم د ملکيار تر اړخ توري وکښې او سره ومروړل (يې) دښنه، ستر ښتن دوى ته په مېړانه د شيخ ورکړه لو سوبه او برى چې پخوا هم نه و په برخه شوى د چا ، هېڅکله په هېڅ ځاى کې.)) (۳۸: ۲۴-۲۵)

د سليمان ماکو له دغه بيانه ښکاري چې ملکيار يو غښتلى او توريالى سړى هم و او د توري او ادب له ښتننانو څخه و چې له سلطان سره يې په جهاد او جګړو کې ملګري کوله، داسې ښکاري چې ملکيار پر جنګياليتوب او توريالیتوب سربېره، ادبي ذوق هم درلود ، په خپله هم شاعر و او د نورو پښتو شاعرانو اشعار يې تل لوستل، لکه چې سليمان ماکو د شيخ اسمعيل سړبني شعرونه د ملکيار له خولې رانقل کړي دي. د زهد ، تصوف او عرفان له پلوه هم ملکيار ښه شهرت لري او مورخان دده له نامه سره (پران) هم ليکي او دده عرفاني شهرت دومره ډېر و ، چې تخميناً دوه نيم سوه کاله وروسته سلطان فېروز شاه (۷۲۵-۷۹۰هـ) ډهلي ته نږدې فېروز اباد ښار جوړ کړ، نو هلته دې پاچا د (شيخ ملکيار پران) په يادګار يو سراى هم جوړ کړ چې د هغه عصر مورخ (ضياءالدين برني) يې پر (۷۵۸هـ) کال ذکر کوي، لکه چې مورخان تصريح کوي، ملکيار په ډهلي کې اوسېده او هم هورې مړ شو او په دغه ښار کې د شيخ ابوبکر طوسي له مزاره سره يوځاى ښخ دى او د سليمان ماکو د وينا

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مخې په هغه میدان کې چې شیخ ملکیار د سلطان معزالدین له لښکرو سره یوځای جنګېده او نړېدې و چې د سلطان لښکر ماته وکړي، نو دې توریالي ادیب او عارف د ننګ او جنګ یوه سندره وویله او لښکریان یې همت، شجاعت او توریالیتوب ته تشویق کړل، ځو په پای کې بریالی شول او د جنګ پر ډګر یې سوبه په برخه شوه، سلیمان ماکو لیکي: په جوبله کې ملکیار دا پاړکي وویل، چې غازیان وپارېدل او په ځېر د زمریو ورتوی شول:

ښښتن مو مل دی اوس مو یرغل دی ایواد د بل دی
غازیانو ګورئ
ښښتن مو مل دی

توري تېرې کړئ دښن مو پرې کړئ منګولې سرې کړئ
څه له به تښتو
ښښتن مو مل دی

که ټینګ کړو زړونه پر بري یونه چې زمري یونه
اسلام راڅخه دی
ښښتن مو مل دی

غازیانو راسئ ټول شاوخوا سئ د شهاب په ملا سئ
دښمن مو غوځ کړئ
ښښتن مو مل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شننه او ارزونه:

«د ملکیار دا شعر چې د پخوانیو قومونو د حماسیاتو او رجز رنګ لري له هغو سندرو څخه دی، چې پخوانیو پښتنو به د جګړې پر میدان ویلې او مقصد یې دا و چې د زلمو احساسات تاوده کړي او پر جنګ یې ښه وپاروي. ددې شعر عروضي کیف، الفاظ او کلمات سوچه دي او لکه د نورو ګړنیو (ولسي) اشعارو په څېر یو تکرارېدونکی کسر (غبرګ) هم لري، چې د هر بند په پای کې ویل کېږي او دا د پښتو د مخصوصو اشعارو یو ښه خاصیت دی. شاعر په حقیقت کې یو مبلغ هم دی او په هرځای او هره موقع کې د خپلو ویناوو د اغېزمنتیا لپاره د بیان طرز او اسلوب داسې ټاکي چې دده وینا پر اورېدونکیو باندې ښه اغېزه وکړي او د شعر مقصد یې حاصل شي.

په دې پارکي کې هم ملکیار د غوري سلطان د جنګیالیو د پارولو لپاره دوی ته داسې خطابونه کړي دي چې باید په اورېدلو یې متاثر شوي وي او په دوی کې یو ملي او دیني هیجان پیداشوی وي، دا پارکی له نومونو پرته نور ټول سوچه پښتو دی. په دې پارکي کې (ملا) د ملګرۍ او همراهۍ په مانا هغه زړه کلمه ده چې د اسعد سوري په قصیده کې هم راغلې وه (نه به ملا کړي له ببوزلو له ترار)، له دې څخه هم ښکاري چې دا پارکی د پښتو ژبې په لرغونې دورې پورې اړه لري، په دغه وخت کې لا داسې پخواني کلمات مړه نه وو او له استعماله نه وو لوېدلي. د پښتو په پخوانیو اشعارو او لرغوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوره کې چې ګورو د جهان پهلوان امیر کروړ سوري تر شعر وروسته دا لومړی جنګي اثر دی، خو فرق یې دومره دی چې امیر کروړ په خپل شعر کې د یوه زبردست او غښتلي قاید رنګ لري او د یوه نومیالي اتل (قهرمان) په ډول شعر وایي، خو ملکیار دلته د یو مبلغ په دود خبرې کوي او غواړي چې ملي احساسات په دیني تبلیغ وخوځوي، له خپل عرفاني مقامه هم کار واخلي او د شعر په وسیله د لښکرو روح تقویه کړي، نو ملکیار په پخوانیو شاعرانو کې هم عارف و، هم شاعر، هم جنګیالی او دا درې سره خواوې یې په شعر کې شته.)) (۱۳: ۵۱۳-۵۱۴)

لکه څنګه چې مو پورته یادونه وکړه په دې شعر کې نږه پښتو کلمې راغلي دي. یوازې (غازیانو) کې (غازي) عربي ریښه لري او (اسلام) عربي کلمه ده، نورې ټولې کلمې یې پښتو دي. دا نظم ټول درې بندونه لري، هر بند یې پنځه مسرې لري، خو پنځمه مسره یې په ټولو بندونو کې تکرار یا د کسر بڼه لري.

په زړه پورې خبره خو داده چې د ټولو مسرو د څپو شمېر یې سره هم مساوي دی، هره مسره یې (۵) (۵) څپې ده او بله خبره په کې داده چې په ټولو درې بندونو کې څلورمه مسره له قافیې څخه ازاده ده، خو له وزن څخه ازاده نه ده، همدا هره څلورمه بې قافیې مسره او پنځمه مسره د محتوایي تاکید بڼه هم لري چې اوربدونکې ته روحیه ورکوي، دا شعر د پښتو د خپلو ملي اوزانو تابع دی، ملي او حماسي محتوا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

تایمني

د (۵۸۰هـ) حدود

د تایمني په نامه موږ د پښتنو یو پخوانی ادیب او شاعر پېژنو خو دا نه ده ښکاره چې ددې شاعر نوم تایمني و که د تایمني قوم ته منسوب و، چې دا قبیله په غور کې اوسي.

د غوري شاهانو په عصر کې لکه نور مشهور پښتانه شعراء چې تېر شوي دي یو له هغو څخه (تایمني) دی، چې دده ځینې اشعار تراوسه هم د زمینداور په غرو او رغو کې د خلکو په یاد دي، د (سلطان غیاث الدین غوري) معاصر و څرنګه دده یو شعر په زمینداور کې میندل شوی دی، نو دا په ټینګه ویلای شو چې دی به په زمینداور کې اوسېده، او لکه څنګه چې څرګنده ده ددغه سلطان پاچاهي د (۵۸۰هـ) په حدودو کې وه، نو د تایمني ژوند به هم په دغه عصر کې و. تر دې زیات نور دده احوال نه لرو.

استاد علامه حبیبي د تایمني په باب وایي: (په (۱۳۱۰ش کال) چې زه د هلمند په کلیو او لتو کې ګرځېدم، په یوه کلي کې د شپې د زلمو بنډار و او د نشاط او مسرت بزم تود و هلته به ځینو په خواره ږغ ناري کولې او ځینو به نځل او بعضو به بدلې او سندرې ویلې، ددې بنډار په یوه خوا کې یو سپین ږیری ناست و که څه هم زمانې نتلی و او وبښتان یې تک سپین وو، خو خوش ارواح سړی و او زړه یې ځوان و. دې سپین ږیري د زمینداور په غرو کې د زلمیتوب ښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې ورځې تېرې کړې وې او د هلمند پر غاړو يې د مينې په دنيا کې خپله ځواني خاورې کړې وه، د سترګو ديد يې لړ شوی و، خو زړه يې بينا و، غوږونه يې درانه وو، خو سد يې پرځای و، زلمو ده ته په درنه سترګه کتل او ده هم په خپلو خوږو سندرو، بزمونه تودول، د خپل زلميتوب کيسې به يې کولې او د هلمند د غاړو او داور د ودانۍ او مدنيت زړې افسانې چې ده ته له تېرو نيکونو څخه رسېدلې وې، بيانولې به يې. دې سپين ږيري په خپلو سندرو کې د تايمني په نامه دا شعر په ملي وزم او خوږه لهجه ولوست، چې د پښتو يوه زړه ادبي ټوټه ده:))(۱۳: ۵۱۵)

نن زه ږغېږم په صفت د سلطان
چې دی بادار غازي ملک د جهان
د فيروز کوه او غور رڼا له ده ده
هم د تېرو تورو برېښنا له ده ده
چې توره وکاږي چرتون کې خالي
غليم يې کله کړي په توره سيالي
غياث الدين د غور زمری عاليشان
د اسلام دين دده په توره روښان.

***

ما د ((داور)) په مځکه وليد ((ارم))
دا د جنتت په څېر و بڼ ښه خورم
د فېروز کوه په دود ودان دی نا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی هر ګل څه ښه خندان دی نا
دلته کړونګې دي ږغونه کوي
او بهېږي سرودونه کوي
هر سړی ګوري چې ولاړ وي اریان
کړي ننداري د خداوند د بستان

***

غیاث الدین د جهان لمر دی نا
عالم له ده ډېر بهره ور دی نا
هند یې روښانه په اسلام کی نا
له ځانې خوښ خیر الانام کی نا
چې یې په غور کې نیلی زین کی نا
پر کافرانو یې ناورین کی نا
تل دې بری وي د غازي پر میدان
زه تایمني ستاینه کړم د سلطان.

استاد حبیبي زیاتوي: ((د تایمني له اشعارو څخه فقط دومره مونږ ته پاتې دي او په دې کې دی زمیند اور ستایي او د دې ځای تاریخي ودانې او مدنیت بیانوي، دی په زمینداور کې د ((ارم)) باغ ستاینه کوي او وایي چې د فېروز کوه په ډول ودان دی. د تاریخ له پلټنې ښکاري، چې دغه (ارم) په (داور) کې یو باغ و، د غوري عصر یو مورخ (منهاج سراج جوزجاني) هم ددې باغ ارم یاد داسې کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((ثقات چنین روایت کرده اند: که سلطان غیاث الدین در اول جوانی معاشر عظیم بود و شکار دوست و از حضرت فیروز کوه که درالملک او بود تا بشهر زمین داور که درا الملک زمستانی بوده هیچ افریده را مجال نبودی که شکار کردی...

در زمین داور باغی ساخته بود انرا باغ ارم نام نهاد و الحق درمیان دنیا مثل نزاهت و طراوت ان باغ هیچ پادشاهی رانبود و طول او بقدر دو میدان وار زیادت بود...))

منهاج سراج د غوري عصر یو مشهور سړی دی چې د غوري شاهانو په دربار کې اوسېده، د بامیانو، فېروز کوه، هرات او زمین داور مدنیتونه یې په خپلو سترګو لیدلي دي.))

د تایمني پښتون شاعر دغه بدله هم ددغه مورخ د بیان ښه تایید کوي او دا دوه معاصر ادیبان د غوریانو د ثقافت استازي دي.)) (۱۳: ۵۱۵-۵۱۷)

د تایمني دغه شعر روان او ساده دی او ضمناً حماسي خوا هم لري او لکه د پښتو ولسي اشعار په وزم هم ویل کېږي، که څه هم ظاهراً د عروضي اشعارو په تقلید د قافیې تر اصولو لاندې دي، خو د پښتو د پخوانیو او اوسنیو ازادو سندرو رنګ لري او د اکثرو بیتونو په پای کې دترنم (نا) راغلی دی او دا خاصیت د ملي اشعارو دی چې په ترنم ویل کېږي.

داسې ښکاري چې تایمني په شعر کې د پخوانیو او خاصو وطني اسلوبو تابع و، خو بیا هم د ماحول اثر پرې شوی او ښایي د پارسي ادب اغېزې پرې لوېدلې وي، چې دده له دغه یوه شعره ښه ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه څنګه چې پورته یادونه وشوه د تایمني پورتنی شعر یا بدله تر ډېره حده د پښتو ولسي شعرونو له فورمونو سره سمون خوري او له عربي څخه راغلي فورمونو سره توپیر لري، خو دې سره سره د پښتو خپل فورمونه چې کوم څرګند فورمونه دي، د هغو ټولو یو هم پرې سل په سلو کې د تطبیق وړ نه دي. دا بدله (درې) بندونه لري چې د مسرو د شمېر او د څپو د څومره والي له امله سره یوشان دي.

مشترک وزن تعقیبوي د لومړي بند لومړی بیت یې مقفی دی او د همدې بند وروستی بیت یې بیا د لومړي بند مطلع تعقیبوي او د دویم او درېیم بند وروستي بیتونه یې د لومړي بند د مطلع قافیه تعقیبوي، ځینې بیتونه یې پر قافیې سربېره ردیفونه هم لري، خو ځینې یې پر قافیې پای ته رسي. په ټولیز ډول پرې د پښتو خپل څپیز خجیز جوړښت د تطبیق وړ دی. د محتوایي فورم له پلوه دا بدله تر ډېره حده مدحیه یا ستاینه ګڼل کېږي، چې شاعر په کې له پیله ترپایه د خپل ممدوح (غیاث الدین غوري) او د هغه د تورو ستاینه کوي. له لغوي پلوه په دې شعر کې دري او عربي کلمې شاملې دي، دري کلمې، لکه: (فیروز کوه، بادار، خالي، خورم، سرود، خداوند، بستان، جهان، بهره ور، میدان) او ځینې نورې کلمې دري دي. (صفت، سلطان، غازي، ملک، عالیشان، اسلام، دین، جنت، عالم، خیرالانام، کافر) او ځینې نورې کلمې بیا عربي دي. دغه راز مشترکې کلمې هم لري چې په پښتو او دري دواړو کې یوشان کارول کېږي لکه (سیالي، خندان، زین) او ځینې نورې. پښتو سوچه کلمې هم په کې ډېرې دي، د متروکو کلمو څخه یوه هم (چړتون) دی چې اوس په پښتو کې نه کارېږي. د تایمني له شعر څخه داسې ښکاري چې دا مهال پښتو ادب ته د دري او عربي ژبې ادبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغېزې رارسېدلي او تر نورو پخوانيو شعرونو په کې دا اغېز زيات محسوس دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطب الدين بختيار

(۶۰۰هـ)

قطب الدین د (احمد) زوی د (موسی) لمسی په قوم پښتون بختیار او د خپل عصر له نومیالیو عرفانو څخه و، چې تراوسه هم په هند کې لوی شهرت لري. پردیو مورخانو دا سړی نه دی پېژندلی او دده د پښتونوالې ذکر یې نه دی کړی، خو پښتنو مورخانو دی د پښتنو په عرفاني مشاهیرو کې راوړی دی. نعمت الله په (مخزن) کې دده مناقب په تفصیل سره راوړي او داسې وایي: ((حضرت خواجه قطب الدین بختیار کاکي قدس الله سره نام پدر ایشان احمد بن موسی است ساکن اوش بود که از توابع بغداد است و تولد ان برگزیده، درسنه پانصد و هفتادوپنج اتفاق افتاد، چون سال عمر ایشان به بیست و پنج رسید حضرت معین الدین سجزی بآن مکان تشریف اورد خواجه قطب الدین بختیار دست انابت بذیل هدایت ایشان درآورده مرید شد... بعد برفاقت شیخ جلال الدین متوجه هندوستان شدند، در بلده ملتان بغوث العالم شیخ بها الدین زکریا ملاقات نمودند...))

په دې ډول نعمت الله د پښتنو مورخ، قطب الدین بختیار د خپل کتاب په ډېرو ځایو کې ((قطب افغان)) بولي او دده د نورو هم قومیانو مشاهیرو نومونه هم راوړي، لکه خواجه یحیی بختیار، شیخ شهاب بختیار، شاه ابوبکر بختیار او نور... دا خو ښکاره ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بختیار د پښتنو یو خورا مشهور او ستانه قوم دی، څرنګه چې دوی تر راوروسته وختونو پورې هم د سلیمان غره په شاوخوا کې پووندګلي او سوداګري کوله ځکه نو پردي مورخان د پښتنو په دغه نه وو خبر، نو یې قطب الدین پښتون نه دی لیکلی تش له ده سره بختیار لیکي، (فرشته) تاریخ وایي، چې: دی په (اوش) کې زوکړی دی چې د ماورالنهر له ښارو څخه و. (ابو الفضل علامي) هم دی د (فرغاني) د (اوش) بولي.

(اوش) یا (اوچ) خو دوه زاړه ښارونه وو، چې د (سیحون) پر هغه بله غاړه ودان وو. (ابن خردادبه) وایي: دا یو لوی کلی و چې له (قبا) څخه اوه فرسخه لرې و او (اوزګند) ته لس فرسخه پروت و، (یاقوت) هم دا دوه کلي بېل بېل یادوي (اوش) له (فرغاني) څخه او (اوچ) د سیحون پرغاړه ګڼي، نو که موږ د نورو مورخانو دغه قول چې قطب الدین په (اوش) کې اوسېده، ومنو ځکه چې دده پښتونواله پښتنو مورخانو تصدیق کړې ده، نو دا ویلای شو چې دده نیکه یا پلار به هغې خواته تللی او قطب الدین به هلته زوکړی وي. دلته دا خبره هم د غور وړ ده چې زموږ پښتون مورخ سلیمان ماکو په خپله تذکره کې ددې قطب الدین ذکر داسې کړی دی:

((نقل کاوه شي چې بختیاري ستر ستانه و، له ده څرګند شوي دي هغه کرامات چې موږ وکښل او وویل، موسی چې ستر پلار د قطب، تللی و له بختیارانو څخه او مېشت و پر اېواد چې سیند باله سي.))(۳۸: ۳۸) دا روایت خو د قطب الدین د نیکه تګ له خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه ثابتوي، خو د ماورالنهر پرځای (سند) ښيي که موږ دقت وکړو، په سند کې هم په دغو وختو يو ښار ودان و چې (اوچ يا اوچه) بلل کېده، مورخان يې د سلطان معز الدين غوري په فتوحاتو کې له ملتان سره يوځای راوړي او دا ښکاري چې (اوچ) د سند يو مشهور ښار و، نو که د قطب الدين پلار او نيکه په دغه ښار کې اوسېدلي وي، ځکه چې د قطب او دده د پلار نور عرفاني معاصران هم په ملتان کې وو، نو به د سليمان ماکو قول سم وي. په هر صورت قطب الدين خو پښتون و، چې نيکه يې له خپله قومه بختيارانو څخه تللی دی يا د سند په (اوچ) يا د ماورالنهر په (اوش) کې اوسېده او وروسته يې لکه دمخه چې وويل شول په (هند) کې شهرت موندلی دی.

قطب الدين د (مخزن افغاني)، (آيين اکبري) او (مخبرالواصلين) په قول د لومړۍ خور پر (۱۴)مه (۶۳۳هـ) کال او (فرشته ۶۳۴هـ) د عمر پر (۵۸) کال وفات او په ډهلي کې ښخ شو، چې تراوسه يې مزار ډېر مشهور دی.)) (۱۳: ۵۲۰-۵۲۱)

د قطب الدين اشعار:

د قطب الدين علمي او عرفاني شهرت خو له تېرو ليکنو څخه تاسې ته ښکاره شو، چې دا نوميالی بختياری پښتون په عرفاني دنيا کې څومره لوړ مقام لري او د اولياوو اکثر تذکره ليکونکي دده احوال ذکر کوي، خو دا عارف د پښتو يو خورا ښه شاعر هم دی، چې سليمان ماکو يې په خپله تذکره کې د مناقبو تر شرحې وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه عشقي سندره هسې رانقل کوي، څرنګه چې سلیمان دده معاصر دی، نو یې قول د منلو وړ هم دی. ماکو وايي:

«بختیار په پښتو سندرې کړینه، اوښې تویونه، خدای ته نارې کړي غلبلې کړي، پاړکی لرینه، چې یو دادی:

ویر مې زړه سوری سوری کړ — راتــه وګـوره مــلــوکې
پــه بــېلتون کــې دې وبــاسم — له خوږمنه زړګي کوکې

راته وګوره ملوکې
راته وګوره ملوکې

د بــېلتون اورونـــه بـــل دي — هر ګړی مې زړګی سوځي
لـــېونـــی یـــمه د مــــینې — سوځم زه لکـه پېلـوځي

راته وګوره ملوکې
راته وګوره ملوکې

غــوړولـــی دې اوربـــل دی — اور زمــا پــه زړګي بل دی
زه بختیار خاورې ایرې سوم — په اور سوی مې ګوګل دی

راته وګوره ملوکې
راته وګوره ملوکې

شننه او ارزونه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعرونو کې د پښتو شعر زوړ اغېز څرګند دی، یوه پردۍ کلمه پرې ګډه نه ده او د ادا ډول یې هم ساده، اما ډېر بلیغ دی. د مینې واردات او د مین د زړه احساسات یې ښه په کې څرګند کړي دي دا شعر لکه اوسني پښتو ولسي شعرونه تکرارېدونکی غبرګ (کسر) هم لري.

داسې ښکاري، چې قطب افغان د مینې په دنیا کې تاوده جذبات لرل او سلیمان ماکو، چې دده معاصر دی دغه عشقي احساسات په داسې ډول بیانوي:

((ژاړي، اوناري غلبلې کړي او د عشق سندرې لولي.)) له دغو عشقي نارو او سندرو څخه یوه لوړه سندره اوس موږ ته پاتې ده، چې د شاعر د زړه درد او سوزناکه جذبات ښکاره کوي.

قطب یو فارسي لوی دېوان هم لري، چې ټول عشقي غزلیات دي او له هغو څخه هم دده عشقي جذبات ښکاري، خو په پارسي کې دده اشعار ډېر ښه، بلیغ او روان نه دي، ځکه چې اصلي او مورنۍ ژبه یې پښتو وه، نو یې په پارسي هغسې اشعار نه دي ویلي چې د پارسي له لوړو شاعرانو سره مقابله وکړي په اکثرو پارسي اشعارو کې یې تعقید او شعري عیبونه شته.

لکه څنګه چې یادونه وشوه، د بختیار شعر د پښتو د ولسي اشعارو وزن لري، بدلو ته ورته دی، ټول درې بنده لري، هر بند یې څلور مسرې لري او یو کسر خو له ځینو نورو کسرونو سره چې یوه مسره په کسر کې تکرارېږي، توپیر لري. دلته هم په حقیقت کې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسره د کسر په توګه راځي، خو همغه مسره بیا ځکه غبرګېږي چې وزن پوره کړي او د ویونکي خوله په وزن ډکه شي. د نورو پښتو شعري فورمونو کوم مشخص فورم پرې سل په سلو کې د تطبیق وړ نه دی. د سر بند او د دویم بند څلور څلور مسرې د جوړښت له مخې د قطعې تر قاعدې لاندې راتلای شي او وروستی بند یې د څلوریزې، خو په مجموعي ډول ټول شعر د بل کوم خاص فورم تر قاعدې لاندې نه راځي. نو ښه به وي چې د پښتو د خپلو ولسي فورمونو له جملې څخه یې وګڼو. دوه لومړني بندونه یې ردیفونه نه لري او درېیم بند یې له ردیف څخه هم برخمن دی، د څپو د جوړښت له مخې یې د ټولو څپو شمېر سره مساوي دی یانې دا چې هره مسره یې (۸) څپې لري او همدا ددې سبب شوي چې ټول نظم په یوه واحد وزن سره وتړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلیمان ماکو
(۶۱۲هـ)

د پښتو ادبیاتو د لرغوني دورې په نثري برخه کې چې د کوم لیکوال لیکنه ترلاسه شوې هغه سلیمان ماکو د بارک خان صابزي ماکو زوی دی، چې د کندهار په ارغستان کې اوسېده. د ماکو قوم تراوسه هم لږ تعداد هورې اوسي او په ابدالیو (درانو) کې شاملېږي. سلیمان ماکو له دې قومه یو پوه لیکوال راوتلی دی او د پښتونخوا په غرو کې یې سیاحتونه کړي او د خپل عصر مشهور روحاني او ادبي رجال یې لیدلي دي.

دی په خپله وایي، چې: پر (۶۱۲هـ) تللی وم او د پښتونخوا په غرو او رغو ګرځېدم او د لویانو مراقد مې لیدل او پلټل، داسې ښکاري چې سلیمان ماکو تر دغه مفید او ګټور سفر وروسته موفق شو چې د پښتنو د نومیالیو بزرګانو په احوال کې یوه (تذکرة الاولیا) ولیکي او د دوی ویناوې او اشعار په دې کتاب کې خوندي کړي، په خواشینۍ سره چې دا کتاب اوس ورک دی، یوازې لومړي اووه مخه یې زموږ لاس ته راغلي دي.

سلیمان ماکو د پښتنو پخوانی مورخ او نثر لیکونکی دی او دده د نفیس او ګټور کتاب دغه څو مخه د پښتو ژبې او رجالو د تاریخ لپاره داسې مفید ثابت شو چې د ادب او پښتنو تاریخ یې تر ابده مرهون دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلیمان ماکو تذکرة الاولیا که څه هم یوازې اوه ډک مخونه ترلاسه شوي، خو له تاریخي پلوه دا اوه مخونه هم خورا ارزښتمن دي او د پښتو ادب لپاره د طلایي اثارو مثال لري. په دې اوو مخونو کې (ښېټ نیکه، ملکیار غرشین، شیخ اسماعیل او قطب الدین بختیار) معرفي شوي او د هغو د کلام بېلګې په کې راغلي دي. د نثر برخه یې چې د شاعرانو معرفي رانغاړي، په سلیمان ماکو پورې اړه لري او د نظم برخه یې اړوندو شاعرانو پورې. په عمومي ډول د سلیمان ماکو نثر خوږ، روان، ساده او له ځانګړي اهنګه ډک دی چې په خاصو ځایونو کې یې سجع کارولې چې دده نثر ته یې زیاته ښکلا ورکړې ده. د نثر یو دوه پراګرافونه به یې د بېلګې په توګه راوړو:

((مراقد د اولیا او واصلینو مې پلټل او په هر لوري مې کاملان موندل او د دوی په خدمت کې خاکپای وم او هر کله په سلام ورتله ولاړ))

((نقل هسې کاندي یارانو چې په روزګار د شیخ ښېټني دده ورور چې سړبن نومېده او پر شیخ هم خورا ګران و، سړبن نه درلود زامن او هر کله به ویل خپل ورور ته...))

لوی استاد پوهاند عبدالحی حبیبي د سلیمان ماکو د نثر د ځانګړنو په باب وايي: ((تر سلیمان دمخه د پښتو نثر کومه منثوره نمونه موږ ته نه ده معلومه چې پخوا به د پښتو نثر څنګه و؟ او څه سبک او ډول یې لاره؟ خو د سلیمان د نثر پوخوالی او متانت دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته څرګندوي، چې د دغه عصر نثرونه به د غسې پاخه وو او لکه د پارسي نثر چې هم په دغو غزنوي او غوري دورو کې متين او پوخ او خوږ و، د پښتو نثر به هم ښه او د فصاحت اصولو ته نږدې و.

د سليمان ماکو نثر که په تحليلي سترګه وليدل شي، تر دغو لاندې دريو عواملو لاندې يې نشو و نما راته ښکاره کېږي او په هغه ادبي محيط کې چې دې نثر وجود موندلی و هم دا درې عوامل موجود وو.

۱- د پښتو ژبې خپل اثر چې سليمان پښتون و او د پښتو ژبې ويونکی و؛ نو طبيعي ده چې دغه عامل به دده نثر پر ادبي بنيه او جوړښت پوره اثر درلود او ښايي چې تر ده دمخه چې کوم نثاران موجود وو، د هغو د ليکلو سبک به هم پر ده درووند اثر لاره.

۲- په پارسي ژبه کې چې کوم ادبي حرکت موجود و او د سليمان ماحول يې نيولی و، ضرور به يې دده پر نثر هم اثر کړی وي.

۳- په دغه عصر کې پارسي نثر رشد موندلی و، هم په غزني، هم په خراسان او هم په هند کې خپل عروج ته رسېدلی و. تاريخ بيهقي او زين الاخبار او د محمد عوفي لباب الالباب او جوامع الحکايات او تاريخ سيستان او بيا طبقات ناصري او نور کتابونه د دغه عصر مهم منثور اثار دي؛ ځکه چې پښتو هم د دغه ادبي چاپېريال په منځ کې ژوند کاوه، نو يې اغېزې هم طبيعي دي.

په دغه عصر کې عربي ادب او عربي ژبې هم پوره او بشپړ اثر کړی و. په خپله پارسي نثر هم په ابتداء کې تر دغه اثر لاندې نشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونما وکړه. د (۵۰۰هـ) په حدودو کې چې کوم پارسي منثور کتابونه ولیکل شول، د عربي ژبې اغېزې په کې څرګندې دي، ځکه چې پښتانه هم له عربي ثقافت سره په دغه زمانه کې پوره ارتباط لري، پر پښتو هم د عربي اثر شوی دی.

د سلیمان ماکو په حیاتي محیط کې دغه درې سایقه موجود وو، چې هر یو پر ادبي تحول او د لیک او نثر پر ډول باندې طبعاً اثر کوي او زه هم تر دغو دریو عواملو لاندې د سلیمان نثر تحلیلوم.)) (۱۳: ۶۰۲-۶۰۴)

د سلیمان ماکو د نثر په باب به وروسته د نثر په اړونده برخه کې پوره تفصیلي بحث کېږي، خو اوس دلته په لنډیز سره وایو چې د سلیمان ماکو نثر خورا خوږ او روان نثر دی. خپل پښتو لغتونه هم لري، (دري) او (عربي) ژبو لغتونه هم په کې کارېدلي دي، ګرامري جوړښت یې د پښتو له اوسنۍ محاورې سره ډېر اړخ نه لګوي، خو کېدی شي د خپل عصر محاورې سره برابر وي، تکلف او تصنع په کې نه شته، ځینې لغتونه یې اوس مړه یا متروک ګڼل کېږي، خو اکثره یې اوس هم زموږ په ورځنۍ محاوره کې کارېږي. د سلیمان ماکو د تذکرې بشپړ متن نه دی ترلاسه شوی که ټول متن وای، نو پوره باور و چې د هغه وخت د ښښتو ادبي بهیر په تېره بیا د نثر برخه به ترې ډېره ښه څرګنده شوې وای، خو دا څو مخونه چې ترلاسه شوي دي، له هغو څخه هم د سلیمان ماکو د نثر قوت ښکاره کېږي.

د سلیمان ماکو په تذکره کې د نظم برخه هم د زیات اهمیت وړ ده، دا برخه نوره هم سوچه او نږه پښتو ده. سلیمان ماکو په دې تذکره کې د پښتو ډېر پخواني نظمونه خوندي کړي او د زماني له

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپانه يې ژغورلي، چې په خپل ځای کې يې په تفصيل سره د هرې برخې يادونه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ متي

(۶۳۳-۶۸۸هـ)

دا مشهور عارف او متقي شاعر له پښتنو غوریاخېلو څخه دی، چې دده لوی نیکه (خرښبون) هم د پښتو ادیب او شاعر او دمخه یې احوال او اثار تاسو ولوستل.

شیخ متي د (عباس) زوی و، چې عباس د (عمر) او عمر د (خلیل) زوی و، خلیل د (غوریا) او غوریا د (کند) او کند د (خرښبون) زوی و. دا مشهوره کورنۍ د خرښبون تر مرګ وروسته په ارغسان، پښین او پېښور کې سره خپره شوه او شیخ متي دوه نور وروڼه هم درلودل چې (حسن) او (امران) نومېدل د امران مزار تراوسه د کوږک پر غره دی، چې هغه غر دده په نامه ((د خواجه امران غر)) هم بلل کېږي او یوه خور یې ((بي بي خالا)) چې قبر یې تراوسه هم په پښین کې مشهور دی او په کلات کې د ترنک پر غاړه د ((خالا کلی)) هم ددې په نامه تراوسه باله شي، چې دا به په ژوند هلته اوسېده. شیخ متي پر (۶۲۳هـ) کال زېږېدلی او د (۶۵) کالو په عمر د ترنک پر غاړه پر (۶۸۸هـ) کال وفات شوی دی، دده مزار تر اوسه د کندهار شمال شرقي خوا ته تقریباً (۵۰) میله لرې پر یوه غونډۍ واقع دی، چې (کلات) یې بولي او دی په (کلات بابا) مشهور دی، ده خپل ژوند هم د ترنک پر غاړو او د (غونډان) په غره او د (کلات) په حدودو کې تېر کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیخ متي کورنۍ په (خلیلو غوریاخېلو) کې خورا مشهوره ده، دوی د پېښور له رغو څخه بېرته د کندهار خواوو او د ترنک غاړو ته ولاړل، په علم او عرفان معروف وو او پښتنو مورخانو یې ذکر ډېر راوړی دی. نعمت الله په (مخزن) او اخوند درویزه په خپله تذکره (حیات افغاني) او نور مورخان ددې کورنۍ احوال په تفصیل ذکر کوي او ددغې عرفاني کورنۍ خلک تراوسه هم د کندهار د ((ناکودک)) په کلي کې اوسي، په دوی کې ډېر شاعران، مورخان، عارفان تېر شوي دي. تر خربښون وروسته هم ښايي، چې دوه پېړۍ په دې معروفه کورنۍ کې ډېر مشاهیر او شعراء تېر شوي وي، چې زمانې د دوی اثار سره موروړلي او پرېولي دي، خو دوه پېړۍ وروسته د پښتو شعر یو خورا ښاغلی او عارف ادیب موږ پېژنو، چې د مغولو د تاړاک په منځ کې دنیا ته راغلی او هغه نو شیخ متي دی.

د شیخ متي اخلاقي او عرفاني شهرت:

شیخ متی په پښتنو کې لوړ اخلاق او عرفاني شهرت لري او لکه ځینې خورا لوړ مشاهیر دی هم د ((بابا)) په لقب یادېږي او پښتانه دا لقب هر چاته نه ورکوي. یوازې هغه کسان په دې نامه بلل کېږي، چې په دوی کې د علم یا عرفان یا بل لوړ خدمت له مخې ومنل شي او ګرده خلک یې په ((بابايي)) قبول کړي. د پټې خزانې مولف

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي، چې: ((شيخ متي لوی زاهد او عابد او پر خدای مين سړی و، عالم او د دين مرشد و او روحاني ژوند يې کاوه.))

دده مشهور عارف په باب لا خلک ډيرې کيسې او روايات تراوسه هم نقل کوي، دده کرامات بيانوي، په پټه خزانه کې له ((افضل الطرايق)) څخه يو حکايت دده د ښو اخلاقو په باب رانقل شوی دی، چې دلته په لنډيز سره ورته اشاره کوو: ((يوه ورځ شيخ متی پر لار تېرېده، چې هلته ډېرې ډبرې پرتې وې او لار يې بنده کړې وه، چې دغه ځای يې وليد، نو څو شپې متواتر راغی او له هغې لارې څخه يې ډبرې او کاڼي ايسته کړل، يوه دهقان د شپې خپله ځمکه اوبوله، ده ته يې وويل: ته د خدای دوست يې او ټول خلک ستا احترام کوي، نو دونې زحمت ولې پر ځان تېروې او دغه لار پاکوې، شيخ متي هسې ځواب ورکړ، چې يوه ګړۍ د خلکو خدمت تر هر څه ښه دی.))

د شيخ متي اولاد او کورنۍ:

شيخ متي په خپلې کورنۍ کې علم، زهد او تقوا او ادب په ارث پرېښوول او تر ده وروسته له دغې کورنۍ څخه عارفان، شاعران او مولفان راووتل، چې په ډېر لنډيز سره يادونه وکړو:

په پښتنو کې د شيخ متي کورنۍ په (متي زي) شهرت لري او دده له زامنو څخه (حسن) او (يوسف) ډېر مشهور دي، چې د يوسف زوی (شيخ کټه) يو لوی ولي او د پښتو مولف د (۷۵۰هـ) په حدودو کې تېر شوی او د (لرغوني پښتانه) کتاب يې ليکلی دی، بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشهور عارف له دې کورنۍ څخه (شيخ قدم بن محمد زاهد بن ميرداد بن سلطان) دی، چې سلطان هم د شيخ کته له زامنو څخه و، شيخ قدم به سر هند کې وفات شوی او هورې ښخ دی، د (۹۶۲هـ) په حدودو کې ژوندی و، دده زوی (شيخ قاسم) هم مشهور ولي او مولف دی، چې پر (۹۵۶هـ) زېږېدلی او د (تذکرة الاوليا افغان) مولف دی، دده شيخ قاسم له زامنو څخه (شيخ کبير بالا پير) هم په تقوا او عرفان مشهور و، چې دده زوی (شيخ امام الدين) پر (۱۰۲۰هـ) زوکړی او ((تاريخ افغاني)) او (اولياى افغان) دده ليکلي اثار دي، له دې علمي کورنۍ څخه اخرنی مولف او شاعر (ميا نعيم) دی، چې د (۱۲۳۰هـ) په حدودو کې يې د کندهار په ((ناکودک)) کلي کې ژوند کاوه.

د شيخ متي اشعار او اثار:

شيخ متی د پښتو يو خورا لوی صوفي او عرفاني شاعر دی، ده په غونډان (د کندهار د کلات يو غر) کې يو کتاب کښلی و، چې نوم يې و ((د خدای مينه)) او د پټې خزانې مولف وايي چې دا کتاب په کلات کې دده پر مزار پروت و او زايرانو (کتونکو) به لوست، اکثر عرفاني اشعار او مناجاتونه وو او په داسې ډول ويل شوي وو، چې پر خلکو به يې ډېره اغېزه کړله او زړونه به يې ويلې کول، په خواشينۍ سره چې دده صوفي او مقتدر شاعر اشعار زموږ په لاس کې نه شته، خو د پټې خزانې مولف يې دغه يو عارفانه خوږه او مهيجه منظومه له خپله پلاره اورېدلې او داسې يې رانقل کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر لویو غرو هم په دښتو کې
په لوی سهار، په نیمو شپو کې
په غاړه ږغ او په شپېلو کې
یاد ویرژلیو په شپېلو کې
ټول ستا د یاد نارې سورې دي
دا ستا د مینې ننداري دي

***

جنډی زرغون که په بیدیا دی
د برېڼ خواته په خندا دی
ترنک چې خړ دی په ژړا دی
دا ټول اغېز د مینې ستا دی
ټوله ښکلا ده ستا له لاسه
ای د پاسوالو پاسه پاسه!

***

که لمر روښانه مخ یې سپین دی
بیا د سپوږمیه تندی ورین دی
که غر دې ښکلی پرتمین دی
لکه هېنداره مخ د سین دی
ستا د ښکلا دا پلوشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یـــــــې یــــــو ســـــــپکه ننــــــــداره ده

***

دلتـــــــه لـــــوی غرونـــــه زرغــــــونېږي

د ژونـــــد وږمــــــې پـــــه کـــــې چلېـــــږي

بـــــــــوراوې شـــــــــاوخوا کړېــــــــږي

ســـــترګې لیــــــدو تــــــه یـــــې هیښـــــېږي

لویــــــه خاونـــــــده! ټولـــــــه تـــــه یــــــې!

تــــــل د نـــــرۍ پـــــه ښـــــکلېده یــــــې

***

خاونـــــــده! ښـــــکلی ســـــــتا جمــــــال دی

ښـــــکاره یـــــې لـــــور پـــــه لـــــور کمـــــال دی

کـــــه ورځ کـــــه شـــــپه کـــــه پېـــــرۍ کـــــال دی

ســـــــتا د قـــــــدرت کمکـــــــی مثـــــــال دی

ســـــــتا د لورونـــــــو یـــــــو رڼــــــا ده

دلتـــــــه چـــــــې جـــــــوړه تماشــــــا ده

***

زړه مـــــــې دا ســـــــتا د مینـــــــې کـــــــور دی

ســـــوی د عشـــــق پـــــه ســـــوځند اور دی

رپ یـــــې و تاتـــــه ســـــتا پـــــر لـــــور دی

بـــــې لـــــه دې هـــــېڅ دی ورک یـــــې پلـــــور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا جمال په لیدو ښاد دی
که نه وي دغه نور برباد دی

***

په غرو کې ستا د عشق شپېلکی دی
ددې نرۍ په عشق سمی دی
که غتې، که ووړ، که پنډ نری دی
ستا د جمال ځری هر شی دی
چې پر دنیا مې سترګې پرې سوې
ستا د جمال په ننداري سوې

***

نه هسک نه مځکه وه، تورتم و
تیاره خپره وه تول عدم و
نه دا ابلیس، نه یې ادم و
ستا د جمال سوچه پرتم و
چې سو ښکاره ښکلې دنیا سوه
د پنځ پر لوري یې رڼا سوه

***

زه چې څرګند پر دې دنیا سوم
د ښکلي مخ په تماشا سوم
ستا پر جمال باندې شیدا سوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــــه خپلـــــې ســـــتې راجـــــلا ســـــوم
پـــــه ژړا ژاړم چـــــې بېلتـــــون دی
یمـــــه پرد بـــــی بـــــل مـــــې تـــــون دی

***

وګړیـــــــو! ولـــــــې «متـــــــی» ژاړي
ســـــورې یـــــې اورئ غـــــاړې غـــــاړې
څـــــه غـــــواړي څـــــه وایـــــي څـــــه بـــــاړي
خپـــــل تـــــون او کـــــور و کلـــــی غـــــواړي
چـــــونې چـــــې بېـــــل ســـــي نیمـــــه خـــــوا ســـــي
تـــــل یـــــې د بـــــڼ پـــــه لـــــور ژړا ســـــي

شننه او ارزونه:

پښتو ادبپوهان د شیخ متي د شعر د تصوفي، عرفاني او فلسفي اړخ ترڅنګ هغه د فکري غنا او پوخوالي له پلوه پوخ شعر بولي، وايي: «د شعر د اړخ موږ ته دا جوتوی چې په پښتو شعر او شعري کلام کې فکري غنا ان له پخوا موجوده وه. په دې شعر کې موږ دا سې پوخوالی او فکري غنا لیدلای شو چې د یوې پیاوړې فرهنګي غنا نمایندګي کوي. دا خبره هم دا جوتوي چې پښتانه شاعران له تصوف او عرفان سره اشنا وو، په دې برخه کې یې زیاتې شتمنۍ درلودې، خو دا چې لا تراوسه نه دي ترلاسه شوي، یو عمده دلیل یې دا کېدی شي چې د پښتنو سی‌مه تل د لویدیځ، ختیځ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځنۍ اسیا د یرغلونو او تاړاکونو د تېرېدو لاره ده. د اوسني جنګ په څېر، په تېرو جنګونو کې زرګونه فرهنګي اثار د اسونو او کاروانونو په پښو کې لتاړ شوي او له منځه تللي دي. پر دې اساس ده چې موږ د فکري جریانونو د تحلیل له پلوه لږ مواد او اثار ولرو.)) (۳۶: ۷۸)

د شیخ متي دا لوړ شعر په پښتو اشعارو کې خورا ډېر اهمیت لري او دا یوه داسې نمونه ده چې د عرفاني او تصوفي شعر په سر او پیل کې درېږي.

((د منځنۍ اسیا په پارسي اشعارو کې عرفاني رنګ د غزنویانو له عصره ښکاري. سنایي، شیخ فرید الدین عطار او مولینا بلخي (رومي) ددې ډلې مشران دي. د (۶۰۰هـ) په حدودو کې پارسي شعر د تصوف یوه غوره او غښته زېرمه لري.

داسې ښکاري چې شیخ متي د خپل عصر پر تصوف واقف سړی و او دده دا شعر ثابتوي چې ده په عرفان او تصوف کې پاخه افکار درلودل او د پښتو د متصوفو شاعرانو امام ګڼل کېږي، چې تر ده وروسته په دغه فکر او دغه ډول ډېر اشعار د روښانیانو، عبدالقادرخان خټک، رحمان بابا او نورو له خوا ویلی شوي دي، خو د شیخ متي اشعار په عرفاني دنیا کې یو مخصوص خوند، رنګ او قیمت لري، چې په نورو عرفاني او تصوفي اشعارو کې نه شته، ځکه چې دی مخصوصاً په خپل شعر کې جمالي افکار او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظریات څرګندوي او کایناتو ته د ښکلا او جمال پلټلو په سترګه ګوري.

شیخ متي له هغو لومړیو شاعرانو څخه دی، چې پښتو شعر ته یې یو فلسفي ښکلی رنګ ورکړی او د جمالیت ټکی یې ښه روڼ کړی دی، دده فکر تل له مادي خوا څخه معنوي او الهي افکارو ته تمایل لري، له مادي اشعارو څخه تل معنوي او مافوق الطبیعه نتایج اخلي او یوازې د مادیاتو په ستاینه کې ځان نه ډوبوي.

((له خورا پخوانۍ زمانې، بلکې له هغه عصره چې انسان لومړۍ پلا پر دې دنیا سترګې غړولې دي، نو ده ته د کایناتو د لیدنې او کتنې خوند پیدا شوی او پر دې نړۍ یې ډېر ښکلي موجودات لیدلي دي.

دې ښکلا انسان تر خپل اثر لاندې نیولی او دده د فکر او عقلانیت په سلسله کې د ښکلا خوښوونې او جمالیت جذبه پیدا شوې ده، له هغه وخته چې فلسفي میلان او د شیانو په حقایقو کې فکر کول په انسانانو کې ډېر شوي دي، نو له (افلاطون) او (ارسطو) څخه رانیولې بیا تر (کانټ) او (هوم) متاخرو فیلسوفانو پورې ټولو پر ښکلا او ښکلا پېژندنه بحثونه کړي او مخصوصاً کانټ (۱۷۰۹م) په علمي ډول دغه مباحث ترتیب کړل، دی وایي چې: جمال یو مستقیم او بې غرضانه لذت او هسې یو خوند دی، چې د بل مقصد او غرض لپاره نه دی، بلکې په خپله دی مقصد دی او فنون هم د حسن او ښکلا د اظهار وسایل دي، مثلاً د خبرو فنون او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رقص او ښېښو فن او رسامي او نور هر یو ځانته د ښکلا او جمال ترجماني کوي، د کانټ په علمي تعبیر، جمال یو بې غرضانه او سیده سم خوند دی، چې انسان مستقیماً په فطري ډول رابطه ورسره لري، خو هغه وخت چې نظر پوخ شي او د انسان کاته په غور او تدقیق وشي، نو له ښکلا او جمال څخه ښکلوونکي ته میل کوي او په مادي ښکلا کې یو ابدي او جاویدان نور او تلپاتې رڼا پلټي، د عرفان په دنیا کې د انسان دا لومړی قدم دی او هغه وخت چې له اثره موثر او له موجوده موجد ته لار ومومي، نو د (الله نورالسماوات والارض) پر اساس د جمال پر نندارو بوخت شي او د مینې په دریاب کې هسې لاهو شي چې بې له هغه نوره بل څه نهویني.

د شیخ شعر هم اساساً پر دغو جمالي او عرفاني افکارو بنا شوی دی، دی وايي: که لمر او سپوږمۍ روښانه دي، که پر دښتونو باندې ګلان خاندي، که په پسرلي د ځمکې مخ زرغونېږي، که په غرو کې د مینې شپېلۍ غږېږي که بوراوې پر ګلو کړېږي، دا ټول د یوه ابدي او تلپاتې جمال مظاهر دي او انسان تل ددغه جمال په مینه ژوندی پايي او هر شی د جمال یو ځری دی. انسان په خپله هم د قدرت له فیاض او ښکلي چینې راوتلی دی، نو په دې دنیا کې هم پر ښکلا مین دی او تل میل لري، چې بېرته خپل پرېښي وطن او ښکلې مرجع ته ولاړ شي، نو شیخ متي هم کټ مټ دغه فکر تصویروي او د نورو روحاني او عرفاني شخصیتونو غوندې خپلې روحاني سرچینې ته لېوالتیا او میلان پیدا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیخ متي له دغه یوه شعره دده لوړ عرفاني او فکري او فلسفي مقام ښکاري، دی هم لکه د نورو پخو عارفانو په شان هغسې فکر کوي او په جمالي فکر کې د کایناتو له مناظرو او ښکلو مزایاوو څخه عرفاني او روحاني نتایج اخلي او د جمال منبع فیاض ته رجوع کول غواړي، هغه چې انساني روح له هغې منبع فیض مومي چې ((و نفخت فیه من روحي)) علاوه پر دغو عرفاني لوړو افکارو چې شیخ متي په خپل شعر کې څرګند کړي دي، دده د افادې طرز او ژبه خورا خوږه ده، په روانو، سلیسو او خوږو اشعارو کې یې لوړ او مغلق فلسفي مطالب هسې ځای کړي دي، چې دده د ساده او خواږه شعر په ترڅ کې هسې ښکاري، لکه خورا معمولي او سهل مطالب.

دا چې شیخ متي د جمالیت مقاصد په خوږه او جمیله ژبه ویلي دي، د ژبې او وینا ښکلا ده، په شعر کې یې د غږ ښکلا یانې موسیقیت هم پټ دی او دده شعر اساساً د پښتنو د بدلو پر وزن په خواږه غږ ویل کېږي، نو ده ګڼې د ښکلا ډېر فنون په دغه شعر کې سره یوځای کړي دي، اصل شعر پر جمالي فکر او نظریاتو باندې بنا دی، ژبه یې هم ښکلې او جمیله ده او د شعر وینه او تغني هم په غږیزه ښکلا او موسیقي پورې اړه لري.)) (۱۳: ۵۴۰-۵۴۳)

د ژبني جوړښت له مخې دا شعر هم په هغو شعرونو کې راځي چې نږه پښتو لغتونه په کې راغلي دي. لکه: (غاړه (په پښتو کې مجازاً د نل نغمه ده)، ویرژلی (غمجن)، جنډی یا زونډی (پخوانیو ګل ته ویل)، خو اوس هم د ګل په مانا دی او ځینې پښتانه یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامه په ډول (جنډيي خان، جنډو خان يا ژوندی خان) وايي، بربڼ (لوړ باغ) اوس دا کلمه ژوندۍ نه ده. اغېزه(اغېز، اثر)، پاسوال (ساتونکی، حافظ) دا کلمه پخوا ويله کېده ښايي پاچا هم پاسوال بلل کېده. پرتمين (د پرتم خاوند)؛ اوس هم پرتمين کارول کېږي ،پرتم د شکوه او جلال په مانا. سين (د سيند مخفف دی) د دربار په مانا. ښکلا (د ښکلي له ريښې څخه د جمال په مانا)، کړېدل (چاپېر ګرځېدل، طواف)، هيښ (حيران)، لورنه (مهرباني)، سوځند (سوزان)، رپ(تپش،رپېدل)، پلور (قيمت)، سمی او سما (د سم له ريښې څخه پخوا ويل کېده (صلاح او سموالی)، ځری (قاصد)، هسک (اسمان)، پرتم (دبدبه)، پنځ (پنځېدل) پخوا د خلقت او پيدا ښت په مانا و، نو پنځ بايد مخلوقات او جهان وي. ستهه(بېخ)، تون(ځای)، سورې(نارې)، غاړې(غاړې) ، باړل (اوس نه شته ښايي پخوا د نفع غوښتلو په مانا و)، چونې(بلبل).

يو څو دري لغتونه او يا هم پښتو او دري مشترک لغتونه په کې هم شته، لکه (بيديا، برباد، سهار، خاوند، تماشا، سوچه) دري کلمې دي. او ځينې عربي کلمې لکه (جمال، کمال، مثال، قدرت، عشق، عدم، ابليس، ادم) او ځيې نورې هم په کې شته.

د شکلي جوړښت له مخې هم لکه پورته چې يادونه وشوه پر دې شعر له عربي ژبې څخه د راغلو شعري فورمونو قواعد نه تطبيقېږي، دا نظم ټول لس بندونه لري چې هر بند يې شپږ مسرې لري. د ځينو بندونو مسرې يې د قافيو ترڅنګ رديفونه هم لري، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې بیا له ردیفونو څخه ازادې دي. د هر بند په پای کې یو ځانګړی کسر لوېږي، چې یو بیت لري. او مسرې یې په خپل منځ کې ګډه قافیه لري، ځینې کسرونه یې د قافیې ترڅنګ ګډ ردیف هم لري، د بندونو څلور مسرې یې د څلوریزې بڼه لري، خو کسرونه چې ورسره زیات شي، دا شکل بدلوي، د ټولو مسرو د څپو شمېر یې سره مساوي دی، هره مسره یې (۹) څپې لري، البته یوه نیمه مسره کې د کلمې د اوسني تلفظ او بڼې له مخې بېوزني احساسېږي. څرنګه چې دا شعر نسل په نسل تر موږه رارسېدلی، نو کېدی شي د ځینو کلمو د اوسنۍ او پخوانۍ بڼې تلفظ کې بدلون راغلی وي. له محتوايي پلوه لکه څنګه چې دمخه وویل شول، دا یو عرفاني او تصوفي شعر دی چې په پښتو کې تقریباً د خپل ډول ستر عرفاني شعر ګڼل کېدی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا هوتک

(۶۶۱-۷۴۰-هـ)

بابا هوتک هم د ترنک د ناوې له مشهورو پښتنو څخه دی، چې هم د عرفان او هم د مشرتوب صفات لري او پر دغو ښېګڼو سربېره د پښتو ژبې یو ډېر نامي شاعر هم دی، د مورخانو په قول دی د (بارو) زوی او د (تولر) لمسی و او تولر هم د بابا غلجي له کورنۍ څخه، چې دا کورنۍ هم په پښتنو کې مشهوره ده او د ببېټ نیکه له معروف خاندانه راوتلې ده، چې ډېر ادیبان او مشران په کې تېر شوي او د (۶۰۰هـ) په حدودو کې د ترنک د غاړو د پښتنو مشرتوب په دغې کورنۍ پورې اړه درلوده. بابا هوتک له دغې کورنۍ څخه یو نومیالی مشر و، چې پر (۶۶۱هـ) په اتغر کې زیږېدلی او دا ځای اوس هم په دغه نامه مشهور او د کلات جنوب شرقي خواته د هوتکو او توخو مسکن دی، څرنګه چې د ببېټ نیکه د کورنۍ، صلاح او تقوا مشهوره وه، نو هوتک هم عمر په عبادت او صلاح تېراوه، په پښتنو کې دده کرامات مشهور وو او د سرداري او باداري مقام یې هم درلود. بابا هوتک د مغولو په دوره کې لومړی پښتون شاعر دی چې د خپل وطن دفاع یې کړې او د مغولو پر وړاندې په جګړو کې یې لاس درلود، دده د رشد او زلمیتوب عصر د (۷۰۰هـ) حدود دي چې دغه وختونه د مغولو د واک د خپرېدا او د دوی د سلطنت د ارتقاء دوره ده، دا هغه وخت دی چې د غوریانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عظمت کښته شوی او د فیروز کره د لوړتیا زمانه تېره شوې ده، په هرات کې (آل کرت) او په سیستان او خراسان کې نور محلي امراء له مغولو سره اوبه غلبېلوي او شپه او ورځ ورسره تېروي، پښتانه اکثر یا د مغولو له تاړاکه غرو ته ختلي دي، یا د ارغنداو او ترنک په ورشوګانو کې ژوند کوي، له دوی سره جنګونه کوي. خپله خپلواکي او ازادي ساتي، چې د ازادۍ دا جګړې د پټې خزانې مولف هسې بیانوي:

((نقل دی، چې په هغه وخت کې به هر ځل مغولو د ارغنداو پر غاړو لوټ کاوه، اتغر او اولان او کلات به یې تالا کول. بابا هوتک خپل قومونه راټول کړل او د سره غر سره یې پر مغولو شخړه بوتله، په دې جګړه کې مغول تالا شول او پښتنو ګڼ ډېر ووژل، ماته خپل پلار داودخان داسې نقل وکا، چې سور غر په دغه ورځ د مغولو په وینو داسې لژند شو، چې پلوشو د لمر به بربښانده کا...)) (۵۱: ۸)

((بابا هوتک له مغولو سره ډېر جنګونه کړي دي، تل یې د ارغنداو پر غاړو د دوی د تالاو دفاع کوله او پښتانه چې په (اتغر) او (مرغه) کې پراته وو، دده تر مشرتابه لاندې د وطن په دفاعي جګړو کې شامل وو، دا زړور مشر او سپین ږیری د عمر پر نهه اویایم کال پر (۷۴۰هـ) کال وفات شوی دی.

د پښتو شاعرۍ په تاریخ کې بابا هوتک لومړی شاعر دی، چې د مغولو الې پر خلاف یې شعر ویلی دی او دی د هغو ټولو شاعرانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښـوا ګڼل کېږي، چې پـه وروستیو دورو کې د مغولو مخې تـه درېدلي او په قلم یا توره یې په وطني دفاع کې برخه اخیستې ده.

د بابا هوتک یو تود حماسي شعر چې په ملي وزن غږول کېږي، د پټې خزانې مولف د خپل پلار له خولې په هسې ډول رانقلوي:

((د مغولو په یوه شخړه کې پښتانه لږ او بې قوته وو، چې د سرو مغولو پېښه راغله: د بابا هوتک یو ځو خپلوان ومړل، ده په لوړ ږغ دا حماسي سندره وویله او خپل زلمي یې په جګړه کې تاوده کړل، ځو دوی په دښمنانو باندې برې ومونـد)) (۱۳: ۴۵-۴۶)، هغه سندره داده.

پـــر ســـور غربـــل راتـــه نـــن اور دی
وګړیـــه جـــوړ راتـــه پېغـــور دی
پـــر کلـــي کـــور بانـــدې مغـــل راغـــی
هـــم پـــه غزنـــي هـــم پـــه کابـــل راغـــی

***

غښـــتلیو ننـــګ کـــړئ دا مـــو وار دی
مغـــل راغلـــی پـــه تلـــوار دی
پـــه پښـــتنخا کـــې یـــې ناتـــار دی
پـــر کلـــي کـــور بانـــدې مغـــل راغـــی

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

آ د مرغې غښتليو راسئ
پر ننګ ولاړ د پښتنخا سئ
توري تېرې غشي تر ملا سئ
پر کلي کور باندې مغل راغی

***

زلمو په غشيو کړئ وارونه
د تېرو تورو ګوزارونه
ور وړاندې کړئ خپل ټټرونه
پر کلي کور باندې مغل راغی

***

زما د زلمو وينې بهېږي
ځمکې او غرونه په سره کېږي
ميرځی ځغلي او ترهېږي
پر کلي کور باندې مغل راغی

***

پښتنو هلئ په غره جنګ دی
سور غر په وينو د دوی رنګ دی
مهال د تورې دی د ننګ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــر کلـــــي کـــــور بانــــدې مغـــــل راغـــــی

***

زلمـــــو پـــــر ننـــــګ ځانونــــه مـــــړه کـــــړئ
دښـــــن پـــــه غشـــــيو مـــــو پيیـــــه کـــــړئ
د پښـــــتنخا ځمکـــــې ســـــاته کـــــړئ
پـــــر کلـــــي کـــــور بانــــدې مغـــــل راغـــــی.

شننه او ارزونه:

ددې نظم ژبه خوږه او له تکلفه تشه ده، خو لکه د ځينو نورو پخوانيو شاعرانو په شان مړه او نادر لغات نه لري، وزن يې هم د ملي بدلو دی، مکرر کسر لري، خو د قافيې او نيم عروضي وزن التزام يې کړی دی، د شاعر فکر هم ډېر مستقيم او د حماسي دورې استازی دی. د هغې زمانې د پښتنو وطني احساس او د مينې د ساتنې تاوده احساسات ځنې ښکاري، چې دغه افکار هم د مغولي دورې د پښتو شعر شمزۍ ده او تر (۱۰۰۰هـ) پورې په پښتو شعر کې په ښه ډول خوندي شوي دي. د لغوي جوړښت له پلوه لکه څنګه پورته يادونه وشوه، دا نظم لکه د ځينو نورو پخوانيو نظمونو په شان داسې کلمې نه لري چې اوس دې متروکې وي، يا دې په ژبه کې نه کارول کېږي او يا دې هم داسې کلمې وي چې مانا يې څه ناڅه بدله شوې وي، ټولې کلمې چې په دې شعر يا نظم کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاربدلي، اوس هم په همغه پخوانۍ بڼه ژوندي او کاربدونکي دي. ټولې پښتو کلمې يې کارولي، د نورو ژبو کلمې په کې نه شته، خو دا ټولې کلمې اوس هم په همغه پخوانۍ بڼه کارول کېږي، يوازې (ميرخې) هغه کلمه ده چې اوس په ژبه کې ډېره نه کارول کېږي او تر بابا هوتک وړاندې امير کروړ هم په خپل شعر کې کارولې ده.

د شکلي جوړښت له مخې دا نظم هم په هغو نظمونو کې راځي چې د بلې ژبې شعري يا نظمي قواعد پرې د تطبيق وړ نه دي، د خپلې ژبې پښتو ملي اوزانو سره سمون خوري، په اصطلاح د ولسي بدلو رنګ لري، ټول نظم (اوه بندونه لري)، هر بند يې څلور مسرې لري، د هر بند درې مسرې په خپل منځ کې قافيه لري او ځينې يې رديفونه هم لري، خو د هر بند څلورمه مسره يې په ټولو بندونو کې چې د کسر په توګه راځي، هغه يو شان ده. (پر کلي کور باندې مغل راغی)، همدا کسر چې تکراري او ټينګاري بڼه لري، د شعر مانا ته قوت ورکوي، وزن او مانا دواړه بشپړوي او د حماسي شعر وروستی قوت او هدف پوره کوي. له کسر پرته د ټولو بندونو هره مسره (۹) سپلابه لري، خو د کسر مسره يې لس څپې لري. له کسر پرته د مسرو د څپو شمېر ددې سبب شوی چې نظم مشترک وزن پيدا کړي او د کسر مسره بيا ددې سبب شوې چې هم اهنګ او وزن راتاو کړي، په اصطلاح ويې تړي او هم پر هدف ټينګار وکړي. له محتوايي پلوه لکه چې دمخه اشاره وشوه دا يو حماسي شعر دی چې پر ملي احساساتو ولاړ دی او د همدې شعر په برکت يوه لويه سوبه د پښتنو په برخه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ ملکیار هوتک

د (۷۴۹هـ) حدود

شیخ ملکیار د بابا هوتک مشر زوی و او له خپله پلاره یې ادب، توره او مشرتوب په ارث وړی و، دی هم لکه خپل پلار د پښتو شاعر او هم د خپل قوم مشر و، د پلار تر مرګ وروسته یې د مشرتابه پګړۍ پر سر کړې وه.

دده د زېږېدو کال (۷۱۵هـ) دی د پلار د وفات پر وخت د (۲۵) کالو زلمی و، دی جسماً هم قوي او غښتلی پهلوان و له لسو سرو سره به یې یوازې مقابله کوله، د بابا هوتک تر وفات وروسته د ملي دفاع وظیفه هم دده پر غاړه لوېدلې وه او د مغولو د یرغلګرو لښکرو په مقابل کې د پښتنو ملي مشر ګڼل کېده.

ملکیار د کلات د (سيوري) په لتو کې له خپل قوم سره اوسېده او دا هغه ځای دی چې تراوسه هم هوتک په کې اوسېږي، دده په سیوري کې خپل قوم زراعت او ودانۍ ته راوباله، کاریزونه یې وکښل، نو مغولو چې ددې ځای زراعتي عمران ولیده، پر (سیوري) یې هم یرغل وکړ او د پښتنو مېنې یې ور ورانې کړې، دلته هوتک او د دوی مشر ملکیار مجبور شول، چې (مرغې)، (ږوب) او (وازې خوا) یانې د (سيوري) شاوخوا ته سره متفرق شي، خو ملکیار چې وطنپال، توریالی او پوهاند مشر و، د مغولو مخې ته ودرېده او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی سره یې د خپلواکۍ جهاد جاري وساته، په پای کې پر مغولو بریمن شو او سیوری یې ببرته ونیو، دغه ځای یې بیا ودان کړ. دا کورنۍ د ترنک په ورشوګانو کې تراوسه لا هم شهرت لري، د ملکیار تره چې د بابا هوتک ورور و، (توخی) نومېږي او د (توخي) زوی ((نور بابا)) هم د ملکیار معاصر او ملګری و. دوی لکه خپل پلرونه روحاني ژوند هم درلود او تل په پښتنو کې په صلاح او تقوی مشهور وو او په پای کې تر (۱۰۰۰هـ) وروسته د توخي له کورنۍ څخه سلطان ملخی مشهور مشر راووت، چې د اورنګزېب معاصر دی، خو د بابا هوتک له پښته هغه مشهور ملي قاید او ازادیخواه پښتون پیدا شو، چې مور یې حاجي میرخان نیکه (میرویس خان) بولو او ده د (۱۱۲۰هـ) په حدودو کې د پارس د صفوي کورنۍ له اسارته خپل قوم وژغوره، په کندهار کې یې د پښتنو د استقلال بیرغ لوړ کړ او وروسته دده اولادې تر اصفهانه پاچاهي وکړه.

پټه خزانه د ملکیار په باب دا نقلونه لیکي:

((یوه ورځ ملکیار بابا د خپل تره توخي کور ته ولاړ او د خپل تره زوی ((نور بابا)) یې ولید، چې غشی تېره کا، ملکیار ځنې پوښتنه وکا، چې تربوره دا څه کړې؟ هغه ویل: د مغولو په جګړو کې ستا ملاتړ یم، ملکیار بابا دعا وکړه ورته، چې تربوره! اتل سوبمن اوسې، وایي، چې هر وخت به نور بابا په جګړه کې بری موند او ماته یې د هېچا په یاد نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې نقل کا، چې یوه ورځ د مغولو تاړاک پر سیوري راغی او هغه وخت د ملکیار بابا په کلا کې څوک نه وو، پرته له ښځمنیو نور بابا چې خبر سو ژر یې ځان هغه کوټ ته ورساوه او په یو تن یې مغول وشړل او ډېر یې مړه کړل، دا ټول د ملکیار بابا د دعا برکت و...)) (۵۱: ۱۶)

له دې روایاتو څخه دې کورنۍ او د ملکیار شخصیت ته د پښتنو د ذهنیت او فکر نسبت ښکاري چې خلکو په څه احترام ورته کتل او دده مقام یې څومره لوړ ګاڼه.

د ملکیار شعرونه:

داسې ښکاري چې ملکیار د مینې ډک زړه درلود او د عشق او مینې پر لار یې قدم واهه او کله کله به یې عشقي سندرې هم ویلې. پټه خزانه دده یوه داسې عشقي سندره رانقلوي چې په پښتو اشعارو کې د وزن، بحر او مضمون له پلوه ډېر قیمت لري او خاص د یوه ساده او عشقي پښتني فکر ښکارندويي کوي، داسې سندرې د پښتو په ولسي شعر کې خورا ډېرې دي او په یوه خورا مست او طنان غږ ویلې کېږي، چې د پښتنو د مخصوصو الحانو او موسیقۍ یو خوږ ترنم او لحن دی.

ملکیار د طبیعت په سپېڅلې لمن کې دا عشقي سندره د رود پر غاړه د سپینې سپوږمۍ په ښکلې رڼا کې غږولې ده، دده خطاب څپاند رود او ډک سین ته دی چې دده او محبوبې ترمنځ حایل شوی دی د مینې اور ده ته قرار نه ورکوي او دی داسې تصور کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اور ځکه چې ډېر تېز دی، نو د سین څپې ، توپان او د سېل زیږې اوبه به وچې کړي.

د سین پرغاړه ناست دی، نه شي تېرېدلای، نو د محبوبې کلي ته د سپوږمۍ په ذریعه خپل احترام وړاندې کوي او په پای کې دې څپانده سېل ته د مینې به قوت خطاب کوي او ترې اوړي.

د ملکیار دا د عشق شپه او د مینې ویناوې د پټې خزانې خاوند داسې نقل کوي:

((هسې نقل کا ، چې په سنه (۷۴۹هـ) کې په پسرلي ترنک ډېر ډک شو ، په سختو نېزو او په یوه میاشت یې چړ ونه موند او خورا ډک غاړې غاړې بهېده، ملکیار بابا چې د ترنک څنډو ته راغی هسې سندرې یې ویلې.)) (۵۱: ۱۴)

ترنک بهېږي
ترنک بهېږي
غاړې تر غاړې
زما زړګی خو
خپل لالی غواړي

که روده روده
د ترنک روده
خاوند دې وچ کا
چې زړګی مومي
زما خپله سوده

که نېز دی نېز دی
نېز د بېلتون دی
زړه نېزه وړي
په ویر ژړلی
په غم زبون دی

که اور دی اور دی
په زړه یې اور دی
دا اور به وچ کا
د ویر نېزونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ډېر په زور دی

نـمنځه یــوســه　　　　سپینې سپوږمیــه　　　　ورتــه ووایـــه

چې ترنک ټال کړم

ستا له خولګیـــه

که خړو خړو　　　　اوبـــو سوان کړئ　　　　بېل

ملکیار دی

پـــاتـــې له یار دی

سوب یـــې جانان دی.

شننه او ارزونه:

له لغوي پلوه دا شعر لـه نړه پښـتو کلمـو څخـه رغېدلی، د بلې ژبې کلمه په کې نـه شـته، ځینې کلمې یې داسې دي چې اوس یې ځینو ته مانا ډېره څرګنده نه برېښـي، نېـز (سـېلاب) چـړ (د اوبـو هغـه وروستۍ برخه چې اوبه په کې په تېـزۍ سـره راځـي)، سـوده (ډاډ او اطمینان)، نېزه وړی، د سېلاب خس و خاشاک)، سوان، (سهولت او رعـایـت)، سـوب (حاضـر) چـې اوس پـه ژبـه کـې ډېـر زیـات نـه کـارول کېږي، په تېره بیا سوده او سوان.

لـه شـکلي پلوه هـم دا یـوه ځـانګړې ولسـي بدلـه ده چـې خپلـه د پښـتو شعر وزن او اهنګ لري او د پښتو د خپلو قواعدو تابع ده.

ټول شپږ بندونه لري، هر بند یې پنځه مسرې، د سر د لومړي بند دریمه او پنځمه مسـره یـې مشـترک اهنـګ لـري، د سـر لـومړی دوه مسرې یې خپلمنځي قافیه لـري. پـه حقیقـت کـې یـوه مسـره دوه ځلـه تکرارېږي. د دویم او دریم بند لـومړی دویمـه او پنځمـه مسـرې بیـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل منځ کې هم قافیه دي، پنځم او شپږم بند بیا له نورو سره یو څه جزیي توپیر لري، لنډه دا چې دا داسې یوه ولسي بدله ده چې د پښتو له ځانګړې موسیقۍ سره اړخ لګوي او د نورو مقیدو قافیوالو وزنونو کوم خاص فورم پرې د تطبیق وړ نه دی. له محتوایي پلوه یوه عشقي بدله ده چې د طبیعي مینې اظهار په کې له ورایه ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکبر زمینداوري

د (۷۸۰هـ) حدود

لوی استاد علامه عبدالحی حبیبي وايي: ((اکبر زمینداوری د پښتنو له نوم ورکو شاعرانو څخه دی، چې دده اثار هم ورک دي او يوازې يو څو پاڼې يې په زمینداورکې ما میندلې وې چې دا نوم ورکی شاعر د هغو پاڼو په مرسته وپېژندل شو.)) (۱۳: ۵۵۲)

لکه تاسې چې تر دې وړاندې په بېلابېلو برخو کې ولوستل، (داور) زموږ د وطن يو معروف ولايت او ډېر عمر د اسلام له پيل څخه بيا د مغولو تر تاړاکه د مدنیت او ثقافت مرکز و مشهور ښارونه يې لرل او (اکبر) هم په دغه ځای کې زېږېدلی و.

دا شاعر هم د مغولو د دورې په پيل کې ژوندی و او د هغو شاعرانو له مخکښانو څخه دی چې دوی په خپلو اشعارو کې د مغولو له تاړاکه شکوې کړې دي، يا يې د هغو مظالم لیدلي دي. دی په يو بیت کې هسې وايي.

د مــغلو تمر هسې پـــه اور وسوم

چې به هېر په دې ماتم زمینداور کړم

له دې بيته ښکاري چې دی د (ګوډ تیمور) معاصر دی، ځکه چې (تمر) د تیمور پخوانی املا ده او دې پاچا له (۷۷۱- ۸۰۷هـ) پورې سلطنت کړی دی، نو د اکبر د ژوندانه عصر هم په دغو کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۷۸۰هـ) حدودو کې تاکلای شو، ځکه چې امیر تیمور په (۸۰۰هـ) د افغانستان نور ځایونه ونیول او له کابله یې د هند خواته حرکت وکړ.

د اکبر شعرونه:

د اکبر ډېر لږ اشعار د زمانې له انقلابه خوندي پاتې دي، یوازې له څو زړو پاڼو څخه موږ باور کولای شو، چې دی د دېوان خاوند و او په شعر کې یې غزل او مثنوي موږ ته پاتې دي. اکبر که څه هم په عروضي ډول لکه پارسي غزلیات ویلي دي، خو په ملي وزن هم دده د شعر یو څو نمونې شته او دده دغه مخصوص ډول پښتو اشعار او نور عروضي غزلیات دواړه سلیس او خواږه دي. په دې مثنوي کې اکبر د مینې د دنیا ډېر نازک حالونه او احساسات تصویر کړي دي:

مثنوي

زه عاشـــــق یـــــم یـــــار هـــــم نیـــــز
نـــــور څـــــه نـــــه لـــــرو تمیـــــز
یـــــو پـــــر بلـــــه عاشـــــقان یـــــو
پـــــه خپـــــل عشـــــق کـــــې صـــــادقان یـــــو
یـــــو پـــــر بـــــل پســـــې رنځـــــور یـــــو
چـــــې نـــــږدې نـــــه یـــــو مهجـــــور یـــــو
عشـــــق کـــــه ښـــــه دی کـــــه بـــــلا دی
پیـــــدا کړی زمـــــوږ مـــــولا دی
کـــــه ږغ نـــــه کـــــا عاشـــــقان څـــــوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړه سي دوی پر دا جهان څوک
خو به دواړه شهیدان وي
که ربښتیني مسلمان وي
زه که مخ په اوښو سور کړم
زړه کباب صورت تنور کړم
لایق دا چې زه وکړم
څه تهمت به پر یار نه کړم
ولې هرځای زه بېلتون کړم
بیا د سرو اوښو، رژون کړم
هم اشنا خوار کړم هم ځان
بیا تهمت کړم پر دوران
که نژدې که پر هېواد یم
زه دده په خیال و یاد یم
چې غه ښه دیدن یې یاد کړم
په تش خیال یې خاطر ښاد کړم
زه چې ژاړم مراد مې دادی
چې اشنا له ما جلا دی
که مور بیا سره خوشحال سو
چې محکوم زمونږ وصال سو
زه د یار سم، یار مې خپل سي
زه بلبل سم، یار مې ګل سي
په سپین مخ باندې تېپېږم
چې دی خاندي تري جارېږم
د لیدو شربت یې نوش کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم د هجر فراموش کړم
سره کښېنو په خندا سو
په دا تېر احوال ګویا سو
چې تېر سوي په هجران دي
خوشال شوي غمازان دي
له غه پسه به صحبت کړو
زده زړونه به راحت کړو
چې غماز پاخي له میانه
همنشین شم له جانانه
چې غماز له میانه دور سي
نور که شپه وي هم به نور سي
ولې یار زما خواهان دی
بیا په عشق کې پهلوان دی
ډېر نفرت کا له غمازه
رب دې دی کا سرفرازه
زه هر څو چې باندې چور یم
خو دده په پند مامور یم
که زلمی دی خو عاقل دی
بیا د عشق په کار کامل دی
تر ما زیات د عشق په کار دی
هم معشوق هم مینه دار دی
خو په خپله ترې جلا شوم
مدام سر په واویلا شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شننه او ارزونه:

په دې مثنوي کې اکبر د عشق او مينې هغه نازک او خوندور حالونه تصوير کړي دي، چې عاشق او معشوق دواړه يو له بله سره غواړي، يوه د انجذاب او ايتلاف قوه په ټولو کايناتو کې ساري ده، چې عارفان هغه عشق بولي او نور پوهان يې د جاذبې په نامه يادوي.

د کايناتو په اتومي ذراتو کې، چې دا عالم ځني جوړېږي، يوه قوه پرته ده چې تل دوی سره نښلوي، دغه قوه په انساني افرادو او بيا په اجتماعاتو کې هم تاثير لري، عارفان له دغه تجانس او مجاذبې څخه چې «عشق» يې بولي، دا نتيجه اخلي چې بدن او مواد خو په مادي دنيا کې يو له بله علاقه سره لري او يو بل غواړي، خو د انسان «روح» تر مادي لوړې يوې بلې مرجع ته ميل کوي، ولې چې دا «روح» په ابتداء کې هم له هغې خوا راغلی دی.

اکبر په خپله مثنوي کې دا خبره چې عشق په حقيقت کې معشوقه او جذب يوه مجاذبه ده، په ښه ډول ادا کړې ده او د روم له مولانا سره همغاړې شوی دی، چې وايي:

زه چې ژاړم مراد مې دادی

چې اشنا له ما جلا دی

ځکه چې مولانا هم هره ژړا او ناره په «ازجدائی ها شکايت ميکند» تعبير کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اکبر زمینداوري دا شعر لکه څنګه چې یادونه وشوه په مثنوي فورم کې ویل شوی دی. دا په واقعیت کې په پښتو کې لومړنۍ مثنوي وه چې تر دې دمه لاسته راغلې ده. البته تر دې وړاندې هم داسې نظمونه شته چې مثنوي فورم ته نږدې دي، لکه د بېټ نیکه مناجات خو پوره او کره مثنوي همدا ده چې زمینداوري ویلې ده. په دې مثنوي کې له لغوي پلوه د دري او عربي ژبو دواړو خپل خپل تاثیرات شته دي. په دې مثنوي کې (نیز، جهان، دوران، دیدن، مراد، نوش، فراموش، ګویا، غماز، میان، خواهان، سرفراز، چور، دوران، مامور، همېش) او ځینې نورې دري کلمې دي. (په خپله مثنوي، عاشق، تمیز، عشق، صادق، مهجور، شهید، محکوم، وصال، هجر، نفرت، عاقل، کامل، معشوق) او ځینې نورې بیا عربي کلمې دي.

پښتو، دري او عربي د درې واړو ژبو کلمې چې په دې مثنوي کې کارېدلې دي، داسې کلمې په کې نه شته چې اوس دې په عادي محاوره کې له دورانه غورځېدلې او یا دې متروکې شوې وي، بلکې ټولې هغه کلمې چې په دې نظم کې کارېدلې هغه اوس هم په ورځنۍ ژبه کې کارېږي.

د مثنوي فورم چې هر بیت یې خپلمنځي قافیه لري، ردیف په کې اختیاري دی او د بیتونو وروستی برید یې هم قید نه دی، دا ټول قوانین پر دې نظم د تطبیق وړ دي. له محتوایي پلوه دا د مینې او عشق یوه مثنوي ده چې مرکزي او یا هم ټوله محتوا یې همدا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

میني او محبت خبرې دي، نور ټولنيز، سياسي، مذهبي او نور مسايل په کې نه دي داخل شوي. ياني دا چې په لنډيز سره ورته يوه عشقي مثنوي ويلای شو.

د اکبر له حيات او احواله موږ نه يو خبر، خو يوازې له يو څو شعرونو څخه دده د فکر ډول معلومېږي او ښکاري چې د خپل عصر يو ادب پوه سړی و او هغه ادبي تمايلات او ذوقونه چې دده په عصر کې وو، ده ته ښکاره شوي وو او همدارنګه په دغو ادبي جرياناتو کې يې مخصوصاً د پښتنو شاعرانو روحي ميلان او ذوق هم ساتلی و، چې دده له دغې خورا مستې پښتو بدلې څخه ښکاري:

زه چې په مينه معشوقو د بنګړو شرنګ لره ځم
زه د هجران د بېلتانه د تورو جنګ لره ځم
زه اپوته يم په هجران سره قرار نه لرم
هجر مې اوږد شو د وصال د اميد کار نه لرم
بېلتون په خوله راکړې څپېړې زه لا عار نه لرم
و ام د معشوق پر سينه پروت زه تور لونګ لره ځم

***

ځيني يې ولې څوک عاشق څو رنګ په تورې کاندي
پر خوار مين د شها هومره هورې ژورې کاندي
بې نيازه نکا چې پلو له مخه ليرې کاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راوپاڅي په اخلاص چې خپل څو رنګ لره ځم

***

اول خو ته تجلۍ په عشق باندې اقراره شولې
اور دې راپورې کې نور کښېنستې قراره شولې
هېڅ ګفتګوی له عشقه نه کوې بېزاره شولې
یو وار خو وایه قرار چې د یار څنګ لره ځم

د اکبر زمینداوري په دې بدله کې هم داسې لغتونه نه دي کارېدلي چې هغه دې اوس متروک شوي وي. یوازې اپوته (پرېشان) او څو رنګ (زخمي) په اوسنۍ محاوره کې کارېږي.

د عربي او دري ژبو کلمې په کې هم کارېدلې (معشوق، هجر، قرار، وصال، اخلاص، عار، عاشق، قرار) او ځینې نورې عربي کلمې دي. (امید ، بی نیاز، ګفتګوی، بېزار) یې دري کلمې دي.

دا بدله هم په هغو فورمونو کې نه ده ویل شوې چې ډېر زیات معمول دي. د پښتو ولسي ادب له نورو بدلو سره ورته ده. البته بدلې هم داسې نه دي لکه د غزل او مثنوي او یا نور فورمونه چې تر ډېره حده ثابت شکلونه لري.

دا بدله درې بنده لري، د سر بند یې شپږ مسرې او دوه نور بندونه یې هر یو څلور څلور مسرې لري. د سر لومړی بیت یې په خپل منځ کې ګډه قافیه لري چې په حقیقت کې مطلع ګڼل کېږي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې مسرې نورې يې په خپل منځ کې ګډه قافيه لري او وروستى يا شپږمه مسره يې بيا د مطلعې قافيه تعقيبوي. په نورو دوو بندونو کې بيا د هر بند درې مسرې په خپل منځ کې ګډه قافيه جوړوي او د څلورمې مسرې قافيه يې بيا د مطلع د قافيې تابع ده. هر بند يې په خپل منځ کې ځانګړي رديفونه هم لري.

ددې بدلې د ټولو مسرو د څپو شمېر سره مساوي دى، يانې دا چې هره مسره يې (۱۵) (۱۵) څپې ده. همدا څپيز خجيز جوړښت د مشترک وزن او اهنګ د ټينګښت سبب شوى دى. له محتوايي پلوه د زميندا وري دا بدله هم د هغه د مثنوي په شان عشقي محتوا راټولوي او انځوروي.

اوس راځو د اکبر زميندواري دوو غزلونو ته!

د خپـــل ځـــان لـــه حيرانـــۍ څـــه ويـــل کـــړم
د عشـــق ويـــر بـــه تـــل پـــه خپلـــه پټـــول کـــړم
مـــا مـــدام لکـــه بـــورا پـــر ګلـــو ګښـــت کـــړ
اوس بـــه څـــم پـــه ســـر تـــور ســـر فـــراق د ګـــل کـــړم
د غمـــاز لړمـــون بـــه زه پـــه لمبـــه کښـــېږدم
ځينـــې هېـــر بـــه د يـــار بـــزم ګـــل او مـــل کـــړم
زمـــا د يـــار د مينـــې اور پـــه زړه کـــې بـــل دى
زه بـــه ســـر او مـــال ښـــندم ديـــد بـــه حاصـــل کـــړم
د ېېلتـــون لـــه ويـــره ژاړم اوښـــکې وينـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ((اکبــر)) پــر خپــل اشــنا د ســر ښــندل کــړم.

***

چــې مــدام زه ســتا و مــخ وتــه نظــر وړم
د ښېلتــون لــه بیــرې زړه زېــر و زبــر وړم
کــه پــه مــا دې حکــم وشــي چــې خــادم شــه
دغــه ســتا د نغــري ســور انګــار پــر ســر وړم
چــې جمــال پــه مهــر او مینــه راښــکاره کــې
شــین تــوتي شــم پــه هــوا د مینــې پــر وړم
چــې ګفتــار دې پــه ښــه مینــه راتــه وســي
نــو بــډای ســم کــوټې کــوټې دُر ګــوهر وړم
کــه مــې وژنــې کــه مــې پېــرې رضــا ســتا ده
ســتا و غشــي تــه مــدام موخــه ځیګــر وړم
چــې جمــال دې پــه هجــران کــې را پــه یــاد شــي
هغــه دم پــه تصــور شــمس وقمــر وړم
ســتا د تــورو څڼــو خیــال هســې طویــل دی
تــل پــه زړه کــې دغــه فکــر زه ((اکبــر)) وړم

د اکبـر زمینداوري دا دواړه غزلـې د فـورم او محتـوا دواړو لـه پلوه د غزل په تول پوره دي. په لرغونې دوره کې موږ ځینې داسې بېلګې لرو چې یا د شکل له پلوه غزل ته ورته وې او یا هم د محتوا له پلوه خو داسې بېلګې نه وې چې د شکل او محتوا دواړو له پلوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې د غـزل پـه تـول پـوره او کـره وخېـږي. د اکبـر دا دواړه غزلـې دا ځانګړنې لري.

د غزل شکلي تعریف دا دی چې مطلع او مقطع ولري، یانې د سر بیت یې په خپل منځ کې ګډه قافیه ولري او د نورو بیتونو د هر بیت دویمه مسره یې په قافیه کې د مطلع قافیه تعیب کړي، ردیف په کې اختیاري دی، خو که مطلع کې یوځل راوړل شو، نو پـه نـورو مقفی مسرو کـې یـې راوړل حتمـي کېـږي. دا دواړه غزلـې ردیفونـه لـري، د غزل د بیتونو شمېر له (۵) څخـه تـر (۱۵) پـورې اټکـل کېـږي، د اکبـر زمینداوري لومړی غزل (پنځه) بیته او دویم یې (اوه) بیتونه لري. پـه لومړي غزل کـې (ویـل، پټول، ګـل، مـل، حاصـل او ښندل) د قـافیې کلمې دي، (کړم کړم) یې ردیـف دی او پـه دویـم غـزل کـې بیـا (نظـر، زبر، سر، بر، پر، ګوهر، ځیګر، قمبر او اکبـر) د قـافیې کلمـې دي، (وړم وړم) یې ردیف دی.

د لومړي غزل د مسـرو د څپـو شمېر یـې (۱۲) (۱۲) دی او د دویـم غزل د مسرو شمېر هم (۱۲) (۱۲) څپې دی، له لغـوي پلـوه پـه لـومړي غزل کـې (مدام، بـورا، غمـاز، مـل، دیـد) دري کلمې دي او (عشـق، فراق، بزم، حاصل) عربي کلمې.

پـه دویـم غـزل، کـې (مـدام، زبـر و زبـر، مهـر، پـر، ګفتـار، دُر او ګوهر) دري کلمې او (تصور، شمس، قمر، خیال، طویل، فکر او په خپله اکبر) عربي کلمې دي، څرنګه چې ددې شعرونو فورم هم د غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی او محتوا يې هم تغزلي او غنايي مسايل دي، نو ځکه دېته د غزل د معمول تعریف له مخې پوره غزلې ویلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان بهلول لودي

(واکمني ۸۵۵هـ، ۸۹۴هـ وفات)

ددې کتاب په یوه برخه کې مو د لودیانو د کورنۍ په باب لنډه رڼا واچوله، چې دې کورنۍ تر غزنوي سلطنت دمخه په ملتان کې پښتو ژبه او پښتني ثقافت خپور کړی و، که څه هم هغه کورنۍ د سلطان محمود په لاس له منځه لاړه او د (۴۰۱هـ) په شاوخوا کې یې واکمني ختمه شوه، خو د لودي قوم بقایا په هند کې وه او له دوی څخه ډېر حربي مشاهیر راووتل او پر (۸۵۵هـ) کال بیا له دې لودیانو پښتنو څخه ابوالمظفر بهلول شاه د پښتنو د سلطنت اساس کېښود او هغه رڼایې بیا خپره کړه چې څلور نیمې پېړۍ دمخه د لودیانو د واکمنۍ په رڼګېدو سره پټه شوې وه.

د هندوستان په پاچاهانو کې یو معروف سړی (خضر خان) د ملک الشرق ملک سلیمان زوی دی، چې پر (۸۱۷هـ) کال د ډهلي پر پاچاهي کښېناست او دده له کورنۍ څخه څو تنو تر (۸۴۷هـ) پورې پاچاهي وکړله، چې دوی (خضر خانیه پاچاهان) بولي، د خضر خان زوی (معزالدین مبارکشاه) پر (۸۷۴هـ) کال پر تخت کېناست، څرنګه چې دا کورنۍ له پښتنو پاچاهانو سره محشوره او هم د پښتنو د مځکې خلک وو، نو د دوی په سلطنت کې پښتنو او په تېره بیا لودیانو ډېر اعتبار درلود او ملک سلطانشاه لودي د مبارکشاه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه کې د سرهند امیر و او ددغه پاچا له خوا پر (۸۳۱هـ) د ((اسلام خان)) په نامه هم مخاطب او سرلوړی شوی و او له مشهورو خلکو څخه ګڼل کېده. د سلطانشاه (اسلام خان) ورور ملک کالا (کالو) نومېده، چې دی هم لکه خپل ورور د عصر له مشهورو سپه سالارانو څخه و، په مبارکشاهي عصر کې یې په اکثرو جګړو کې برخه لرله او یو مشهور سړی و. دده زوی ملک بهلول هم له خپل پلار او اکا سره وروزل شو، څرنګه چې سلطانشاه لودي ډېر پلوی امیر او په هند کې د غټ ځواک خاوند و، نو ده خپل وراره ملک بهلول ښه وروزه او تر خپل مرګ وروسته یې په هند کې پرېښود.

ملک بهلول زړور، مدبر او پوه پښتون و، د اکا تر مرګ وروسته یې استقلال وموند او د هند پښتانه یې سره راغونډ کړل، دوی ته یې د لودیانو تېر شوی شوکت ور په یاد کړ او ویې غوښتل چې بیا د لودي سلطنت مشال روښ کړي، لومړی ده د پښتنو په ملګری سرهند او ټول پنجاب ونیول، وروسته یې ډهلی هم فتح کړ او د (۸۵۵هـ) پر ربیع الاول یا محرم کې د هند پر پاچاهی کېناست او پښتانه سرداران لکه قطب خان لودي، دریا خان لودي او نور یې د ځان ملګري کړل او د هند هرې خواته یې ښکاره فتوحات وکړل، دی د سلطنت پر وخت (ابو المظفر بهلول شاه) بلل کېده، تر (۳۸) کالو سلطنت وروسته په ډهلي کې (قصبه جلالي) ته نږدې پر (۸۹۴هـ) وفات شو او تر ده وروسته یې زوی (سلطان سکندر) پرځای کېناست او دې کورنۍ تر (۹۳۲هـ) پورې په هند کې پاچاهي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان بهلول لودي شعر:

سلطان بهلول لودي، لکه د توري او تدبير خاوند چې و، دغسې يې ادبي ذوق هم درلود او کله کله به يې شعر هم وايه، دده په دربار کې به په پښتو خبرې او مشاعرې کېدې او دا لودي سلطان لکه خپل اسلاف (د ملتان لوديان) د پښتو ژبې شاعر هم و او دده يو شعر د پټې خزانې مولف ضبط کړی او دده احوال يې هم داسې کښلي دي.

((په مخزن افغاني کې نعمت الله هسې کښلي دي چې ملک بهلول د ملک کالا زوی و، په هندوستان يې د سلطنتت لوا هسکه کړه او دغه ملک له لودي طايفې څخه و له ډېرې زمانې دې لودي ټبر سلطنت کا په هند کې، ملک بهلول په سرهند د اسلامخان تر وفات راهيسې استقلال وموند او تر جنګونو په وروسته يې پر دهلي خطبه او سکه ووهله، پاني پت، لاهور، هانسي او حصار او تاګور يې د ملتان تر څنډو پورې ونيول او د هندوانو د راجګانو سره يې سخت جنګونه وکړل او اته دېرش کاله يې پر هندوستان سلطنت وکا او ډېر عادل او عالم پادشاه و په (۸۹۴هـ) کال وفات شو، لکه چې وايي:

به هشت صد و نود چهار رفت از عالم

خديو ملک ستان و جهانکشا بهلول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان بهلول علیه الرحمه وفات په تبه د جلالي په قصبه کې و...)) (۵۱: ۷۶)

تر دې وروسته د پټې خزانې مولف د محمد رسول کلاتوال د بیاض په حواله لیکي چې خلیل خان د سلطان بهلول د دربار شاعر یوه پښتو رباعي د سلطان په ستاینه کې ویلې وه، چې دغه رباعي به وروسته د خلیل خان په احوال کې راوړل شي، وایي چې سلطان هغه رباعي واورېدله، په ځواب کې یې دا رباعي سم له لاسه وویله:

ملک به زرغون کړم په ورکړه راسه
ګوره اورېځې د داد، له پاسه
خول مې د عدل په درو روڼ دی
جهان به زېب مومي زما له لاسه

تاسې چې وروسته د خلیل خان رباعي هم ولولئ، د سلطان بهلول د ارتجالي شعر کمال به درته معلوم شي، علاوه پر ادبي ښېګڼو له دې یوې رباعي څخه موږ ددغه پښتانه سلطان فکر هم څرګندولای شو، چې ده د مملکت د ودانۍ او عمران فکر درلود او په انصاف او عدالت یې حکمراني کوله.

سلطان بهلول د پښتنو د لودي ټبر د شوکت او لوړتیا داستان دویمه پلا تازه کړ او هم دی د پښتو ژبې مربي، شاعر او ادیب و،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو په خواشینۍ سره چې نور اثار یې ورک دي او یوازې یوه رباعي یې د یوې یتیمې مرغلرې په ډول په پټه خزانه کې مومو.

شننه او ارزونه:

که څه هم له سلطان بهلول لودي څخه یوازې همدا یوه څلوریزه تر موږه رسېدلې، خو له دې یوې څلوریزې څخه هم د هغه د شاعرۍ شعري قوت او کمال ښکاري. یو څوک چې تر دې وړاندې شعري تجربه، قریحه او پانګه ونه لري او پر شعري مهارتونو واکمن نه وي، هغه هېڅکله سم له لاسه داسې حلوریزه نه شي ویلای چې هم د ې له حال سره مناسبه وي، هم دې د شاعرۍ ماضي انځور کړي او هم دې شعري ښکلا ولري.

له لغوي پلوه دې څلوریزې کې، (دُر او جهان) دري او (زیب، عدل او ملک) عربي کلمې دي، نور شعر له پښتو کلمو څخه رغېدلی، ځینې نرې پښتو کلمې چې اوس نه کارول کېږي هم په دې شعر کې خوندي دي، لکه ((راسه، خول)) اوس نه کارول کېږي. په نورو ګڼو روایاتو کې هم د بهلول لودي د پښتو پالنې او عدالت کیسې راغلي دي. د سلطان بهلول لودي په باب په (تاریخ داودي) کې راغلي: ((گویند روزی که بر تخت نشست در ان هفته برای نماز حاضر شد. ملا قادن که یکی از اکابر ان شهر بود، برای خطبه خواندن بر منبر بر امد، خطبه به اتمام رسانید وقت فرود امدن گفت: سبحان الله عجب قومی پیدا شدند نمی دانم پیرو دجال در ایشان باشد زبان ایشان اینست که مادر را مور می گویند و برادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورور می گویند ودیه را شور می گویند و سیاه را تور می گویند و دیگر را نور می گویند. در این گفتن سلطان بهلول رومال را بر لب گرفته تبسم کنان گفت: ملا قادن بس کن که ما هم بنده گان خدایم.)) (۱۳۴: ۶۰- ۱۳۵) یانې په ډېر سرېتوب او اوسېله يې پوه کړ. نو په پښتو شعر ویل له پښتو سره د هغه د مینې ځرګندونه کوي. د فورم له مخې دا نظم یوه څلوریزه یا رباعي ده، چې د هغې ټول ارکان يې پوره کړي، رباعي همغه ډول فورم دی چې څلور مسرې ولري، د سر دواړه مسرې يې قافیه لري او د څلورمې مسرې قافیه يې هم د مطلعې قافیه تعقیبوي، د مسرو د څپو شمېر يې سره مساوي وي، قافیه په کې حتمي او ردیف په کې اختیاري دی. په دې رباعي کې (راسه، پاسه، لاسه) د قافیې کلمې او (سه سه) يې مشترک غږونه دي، ردیف نه لري، هره مسره يې لس لس څپې ده. د رباعي محتوا د سلطان تېر عدالت او د راتلونکي لپاره نېک عزم ښکارندويي کوي او د یوه هوډمن واکمن نېک تکل ځرګندوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل خان نیازی

د (۸۹۰هـ) حدود

نیازي د پښتنو یوه قبیله ده چې د لودیانو یوه پښه شمېرل کېږي، دوی له لودیانو سره یوځای په هند کې خپاره شوي دي. په افغانستان کې هم په بېلابېلو سیمو لکه کندهار، غزني، کابل، لغمان پروان، کندوز او نورو سیمو کې اوسېږي. له دوی څخه هم په هند کې مشهور جنګیالي او مشران راوتلي دي، د لودیانو او سوریانو په دوره کې یې ډېر مشاهیر درلودل، مثلاً (هیبت خان نیازی) د شېرشاه سوري په وخت کې د ((اعظم همایون)) په خطاب د لاهور حکمران و، نیازیان د لودیانو او سوریانو غښتلي ملګري وو او تراوسه یې هم بقایا په هند کې شته. له دې قبیلې څخه یو تن هم معتمد او ادیب و او پټې خزانې دده یو مدحیه رباعي راوړې ده، پټه خزانه وایي:

((محمد رسول کلاتوال په خپل بیاض کې هسې کښلي دي، چې: په هندوستان د برسات په موسم خلیل خان نیازي هسې رباعي انشا کړه او د سلطان بهلول پادشاه په مخه کې یې وویله)) (۵۱: ۷۸) ، دا رباعي په دې ډول ده:

خړې وربځې ژاړي له پاسه

کوېله رږغ کا، بېلتون له لاسه

یه هغه لوني ګوهر په خول ستا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مرحبا که ستا، زموږ مواسه

د خلیل خان ددې رباعي په ځواب کې پښتون شهنشاه هغه رباعي ویلې ده، چې دمخه دده په احوال کې راغله. په خواشینۍ سره چې د خلیل خان نور اثار زموږ لاس ته نه دي راغلي او داسې ښکاري، چې د سلطان بهلول د دربار پښتون شاعر او د هغه ښه معتمد شخص و.

شننه او ارزونه:

په لوړه رباعي کې خلیل خان په ډېر ښه صورت د خپل ممدوح ستاینه د رجوع په صنعت کې کړې ده، لومړی د وربځې ژړا او د کوېلې د بېلتانه غږ بېانوي، بیا په دویم بیت کې رجوع کوي او د لومړي بیت مطالب نقض کوي، د ستاینې لپاره په بل رنګ هغه مقصد وایي. دده دا رباعي ددې سبب شوه چې سلطان بهلول لودي یې سم له لاسه ځواب ووایي، دا په واقعیت کې یو ډول مشاعره هم ده. په دې ځلوریزه کې له (مرحبا) او (کویله) پرته نورې ټولې کلمې پښتو دي (مرحبا) عربي کلمه ده. (کویله) بیا په هند کې یو ډول خوش اوازه مرغۍ ده. (لوني) د پاشلو او ښورولو مانا ورکوي، (خول) تاج ته وایي او (مواس) ساتندوی ته. د محتوایي فورم له مخې دا په مدحیه یا ستاینزو شعرونو کې راځي چې شاعر په کې د خپل ممدوح توصیف کوي. د فورم له پلوه لکه څنګه چې یادونه وشوه دا یوه ځلوریزه یا رباعي ده. (پاسه، لاسه، مواسه) یې د قافیې کلمې دي او ردیف نه لري. د مسرو د ځینو شمېر یې سره مساوي دی، یانې دا چې هره مسره یې (۱۰) څپې لري. که څه هم د سر لومړۍ مسره یې د اوسني تلفظ له مخې (۹) څپې ښکاري. خو کېدی شي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت په تېرېدو سره کوم لفظي بدلون په کې راغلی وي او یا هم د هغه وخت څپېز تلفظ په بل ډول وي. پر دې ځلوریزې یا رباعي د رباعي فورم ټول شرايط د تطبيق وړ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغون خان نورزی

د (۸۹۰هـ) حدود

نورزي د پښتنو یوه لویه طایفه ده، چې په فراه، هلمند، هرات، ارزګان او د هېواد په نورو سیمو کې اوسي او زرغون خان په دوی کې یو لوی جنګیالی او ادیب سړی تېر شوی دی، د پټې خزانې مولف د دوست محمد کاکړ د (غرغښت نامې) په حواله لیکي، چې زرغون خان اصلاً د نوزاد (زمینداور) و او د قوم مشرتوب یې کاوه، په دغو وختو کې چې د ماورالنهر شیباني خان پر هرات او سیستان یرغل وکړ، نو زرغون خان د وطن له مدافعینو څخه ګڼل کېده او له یرغلګرو سره یې سختې جګړې کړې وې. زرغون خان پر (۸۹۱هـ) هرات، خراسان او عراق (پارس) ته سفر وکړ او چې شیباني خان پر سیستان راغی، نو زرغون خان له خپل قومه سره له وطنه دفاع کوله او خپله ازادي یې ساتله.

داسې معلومېږي، چې زرغون خان یو ملي قاید، د وطن ازادیخواه مدافع او جنګیالی سړی و، علاوه پر دغه د قلم او علم خاوند هم و، لکه د ازادۍ د جګړو پر ډګر چې په مېړانه درېده، دغسې هم د علم او ادب په میدان کې پوخ شهسوار و، لکه پټه خزانه چې د دوست محمد کاکړ له روایته لیکي: زرغون خان خورا ډېر عمر ژوندی و او د نهایت ضعف او سپین ږیرتوب پر وخت په (۹۲۱هـ) د کندهار په دهراوت کې وفات شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرغون خان دېوان او شعرونه:

زرغون خان د پښتو ژبې ښه شاعر او د دېوان خاوند دی، چې دده دیوان په کجران کې پر (۹۱۲هـ) له (ملا ایوب تیمني) سره و او پر دغه کال چې دوست محمد کاکړ هرات ته ته، هلته یې دا دېوان کتلی و، چې (۳۰۰) پاڼې یې درلودې او دغه سړي په خپل کتاب (غرغښت نامه) کې له هغه دېوانه دا دوه یځ (مثنوي) نقل کړی دی چې د پټې خزانې مولف هم له هغه کتابه را اخیستی دی.

ساقینامه

ســـاقـــــي پـاڅــــه پیالـــــه راکــــړه
مـــــرور یــــار مـــــې پخـــــلا کـــــړه
اوبــــه تــــــوېي پـــــــه لــــمبو کــــړه
اور مـــــې مـــــړ پـــــه دې اوبـــــو کــــړه
پــسرلـــــی ســــو غـــونـــچه ګـــل کــــا
زلفـــــــې تـــــاوې د ســــــنبل کــــــا
بـــــــلبلان شـــــــور و فـــــــغان کــــا
کړېـــــــدن پـــــــه ګلســــــتان کـــــــا
زاهـــــد وځـــــــي صـومعـــــــې څخــــه
شـــــراب پیـــــري میخـــــــانې څخــــه
هـــــر ســـــړی پـــــه میـــــو مســـــت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې بهار کې ګلپرست دی
په راغو کې سرې لمبې دي
د غټولو ننداري دي
جهان ټول سور او زرغون سو
وچ راغه ښکلی ګلګون سو
سړي ټول شور و شعب کا
یاراني کاندي طلب کا
بهار وخت د یاراني دی
ښه موسم د پیماني دی
نو ساقي پاخه بهار دی
نن ژوندون سبا رفتار دی
دنیا پاته موږ به ځونه
تورو خاورو کې به یونه
پیمانه ډکه له می کړه
بزم تود په پیاپی کړه
چې یو دم سمه ازاد
ناښاد زړه مې سینه ښاد
ساقي پاخه وقت د ګل دی
په جوش کې خم د مل دی
وقت د میو د وېشو دی
د پیالو د ډکېدو دی
هغه څوک اوس د پېغور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یې جام تش و نسکور دی

مستان ګرځي په باغو کې
مستي کاندي په راغو کې
لاس په لاس دي یاراني کا
یو په بل ناز و نخرې کا
مجنون وصل له لیلا دی
د جمال په تماشا دی
نه غمجن سته، نه بېلتون سته
نه مهجور، نه ځيګرخون سته
تر تا وګرزمه راسه
ساقي یو ګړی پخلا سه
ما ته جام د رب ولور را
چې یو تش سي ډک یې نور را
اور مې بل د زړه په کور کړه
له هر چا هر څه یې تور کړه
چې بل څه نه وي الفت وي
ټول مهر و محبت وي
ټول اخلاص وي او صفا وي
تیاره ورکه سي رڼا وي
له زړه کم غش او دغل سي
جهان ټول ګل او مُل سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ستا مهر مطلوب دی
نو بهار ځکه مرغوب دی

که ستا لور پېرزو نه وي
نو بهار به په څه ښه وي؟
خوند به نه کار رنګ د ګلو
بې مستیو، بې له مُلو
نه به بزم په شور تود سي
نه نغمې نه به سرود سي
نو ساقي پاڅه بهار دی
بزم تاله امیدوار دی
یاران ناست سترګې څلور دي
ستا د جام په امید نور دي
ته هم راسه عنایت کړه
بزم تود د محبت کړه
له سرو ملو څخه ډک جام کړه
د یارانو یې انعام کړه
چې سوړ بزم په مى تود سي
د رندانو غوړو سرود سي
د جهان ویر و غم هېر کا
یو دم ښه په عشرت تېر کا
چې په مخ کې مو بېلتون دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شننه او ارزونه:

د زرغون خان د ساقينامې دغه مثنوي، د نهمې هجري پېړۍ له هغو اثارو څخه ده، چې له پارسي سره په ښه ډول د پښتو ژبې اختلاط ښکاره کوي. په دغه پېړۍ کې هغه پښتانه چې په سمو او ښارو کې يې ژوند کاوه، په پوره ډول د پارسي ادب تر اثر لاندې راغلي دي، لکه دا مثنوي چې ګڼ شمېر پارسي او عربي کلمې لري، دغسې هم تخيل او د شاعر د ادا طرز او د کلام نوعيت هم تر يوه حده پارسي ته ورته دی او په دغو وختو کې چې کوم ادبي جريان په منځنۍ اسيا او خراسان کې و، دا ساقينامه يې ښه استازولي کولای شي، د پارسي ژبې په پخوانيو شاعرانو کې مخصوصاً له غزنوي دورې څخه يانې د (۴۰۰هـ) له حدودو، بزمي اشعار او خمريات ډېر شوي دي، اکثر شاعران لکه عنصري، منوچهري، عسجدي او نور د خپلو قصايدو تشبيب او نسيب په بزمي او خمري مضامينو سره کوي، وروسته (سنايي) او نور متصوف شاعران د عرفان په کټوريو کې د وحدت شراب څښي او دا نشه او کيف په عرفاني ډول په خپلو اشعارو کې نغاړي.

دا عرفاني کيف په ډېرو بزمو کې د ميو او رنګينو جامونو په نشه هم اوړي او دغسې خمري اشعار په مثنوي کې په ښه ډول ځای مومي (نظامي ګنجوي) ډېرې ساقينامې لري، (عمر خيام) په خپلو رباعياتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د خمري اشعارو يوه ډېره ښه نمونه دنيا ته پرېږدي، په پای کې په مثنوي سبک کې(ساقي نامه) ويل يو بېل فن ګرځي، په پارسي ادب کې يو مخصوص رنګ مومي او شاعران يې تقليد کوي.

عبدالنبي فخر الزماني چې د پارسي ژبې ساقي نامې يې سره يوه ځای کړې دي (۱۰۲۸هـ) يو غونډ کتاب يې د (ميخانې) په نامه ځنې ترتيب کړی دی او د نظامي، عراقي، خسرو دهلوي. خواجو، حافظ، جامي او نورو پارسي شاعرانو ساقي نامې سره يوځای کوي، چې ځينې له دغو ساقي نامو بېل بېل کتابونه ګڼل کېږي او د ظهوري تهراني (۱۰۲۵هـ مړ) ساقي نامه تقريباً زر بيته ده.

په دغو ساقينامو کې د شعراوو لار دا وه چې دوی به له ساقي څخه د سرو ميو آرزو کوله، د ساقي، جام، صراحي او ميو صفات به يې بيانول، د دنيا بې وفايي او په خوښۍ سره يو څو ورځې ژوندون تېرول او بزم په ميو تودول، د ساقينامې عمومي مضمون و. شاعر به په سپک مثنوي فورم کې دا مطالب ليکل او اثرناک الفاظ او کلمات به يې په کې استعمالول.

لنډه يې دا چې عجمو شاعرانو د عربو د خمريه اشعارو تقليد وکړ او ورو ورو د (ساقي نامې) ويلو سبک په پارسي ادب کې پيدا شو، د نورو اسيايي ژبو شاعرانو يې هم تعقيب وکړ، خو په ساقينامو کې د شاعر مهارت او استادي دا وه چې د مستۍ احوال تصوير کړي او د مستانو په شان خبرې وکړي، د استادانو ساقينامې ټولې له مستۍ، وجد او ذوقه ډکې دي او هغه شاعران چې په ساقينامه کې مستي نه کوي او د عاقلانو په څېر ګډ وي، د دوی ساقينامې د ادب له پلوه ښې نه ګڼل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پارسي ساقينامو کې که څه هم د (ظهوري) ساقينامه خورا مفصله او هم خوږه ده، د مستۍ او ميخورۍ مختلف مناظر ښيي، خو کلام يې د مستانو په څېر نه دی. د مستانو خبرو ته نه دی ورته او د يوه نارمل سړي وينا ده، نو ځکه دده ساقينامه هم عمومي مقبوليت نه لري او دده زر بيته د خواجه حافظ تر (۶۰) بيتو نه درنېږي.

زرغون خان هم په دې پښتو ساقينامه کې د استادانو پر لار تللی او مستانه وينا يې کړې ده، دده شعر روان او خبرې يې هم د مستانو په څېر دي، ځکه نو ده ته يو کامياب او پوخ ساقينامه ويونکی وايو او دا ساقي نامه هم د پښتو له پخو اشعارو څخه ګڼو، ځکه چې ده په خپل شعر کې د احساساتو څپې، ښکلا غوښتنه او هم د عباراتو رواني، رشاقت او خوږ سلاست سره يوځای کړي دي او په دې ټولو شيانو کې کامياب دی. لکه څنګه چې مو دمخه يادونه وکړه، په دې مثنوي کې د دري او عربي ژبې خپل خپل اغېز پروت دی، (فغان، ګلستان، ميخانه، مې، بهار، ګلپرست، جهان، ګلګون، بهار، موسم، پيمانه، رفتار، پيايی، نابينا، جوش، تماشا، ځيګرخون، مهر، مرغوب، پيرزو، سرود، اميدوار، اميد، رند) او ځينې نورې دري کلمې او همدا راز يو شمېر يې پښتو او دري ګډې کلمې دي، پر دري سربېره عربي کلمې هم په کې زياتې دي، لکه (ساقي، زلف، زاهد، صومعه، شراب، شعب، طلب، بزم، وقت، ناز، مجنون، ليلا، وصل، جمال، مهجور، الفت، محبت، اخلاص، صفا، مطلوب، عنايت، انعام، عشرت) او ځينې نورې عربي کلمې دي. د دومره ګڼو دري او عربي کلمو له شتوالي څخه دا ښکاري چې دامهال پر پښتو ادبددې ژبو خپل خپل اغېز پروت و. متروکې کلمې په کې نه شته، يوازې د (رېل) کلمه چې (د مهربانۍ او رواداري) مانا ورکوي، اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کارول کېږي. د فورم له مخې دا د مثنوي ټول شرایط پوره کوي، هم يې د کميت او هم يې د محتوا د کيفيت له پلوه د مثنوي د فورم ټول شرايط پوره کړي دي. د مسرو د څپو شمېر يې سره مساوي دی، هره مسره يې (۸) څپې لري، ځينې بيتونه يې د نورو مثنويانو په شان رديفونه لري او ځينې نور يې پر قافيه پای ته رسي. د محتوا له مخې لکه څنګه په پيل کې ورته اشاره وشوه دا يوه ساقينامه ده، په دې مانا چې محتوا يې پر خمريه مسايلو، ګل او مل راڅرخي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه کاکړ

د (۹۰۰هـ) حدود

د پښتو شعر په تاریخ کې دا لومړۍ ښځه ده چې موږ یې پېژنو او د شاعرانو په ډله کې په لومړي کتار کې درېږي. که څه مېرمنو په پښتو ولسي ادبیاتو کې زیاته ونډه لرلې ده، خو په لیکلي ادب کې یې ډېرې بېلگې تر دې دمه نه دي ترلاسه شوي. یو شمېر ادبپوهان په دې نظر دي چې «د فولکلوري ادب په تخلیق کې د پښتنو مېرمنو برخه تر نارینه وو څخه زیاته ده، خو ځرنگه چې د دوی تخلیق کارو نومونه معلوم نه دي، نو له دې کبله د ادب دا دومره پراخه میدان د څېړونکو د مطالعې او تحقیق په دوران کې د کومې خاصې پښتنې ادیبې، شاعرې یا څېړونکې نوم ته نه شي منسوبېدی.» (۲۹: ۲۲) دوی لنډۍ، د میندو سندرې، د واده سندرې، ساندې، نیمکۍ، کاکړۍ، بابولالې، فالونه، چیغان، د اتڼ نارې تر ډېره حده د مېرمنو د فکر، درد، سوز، انگېزو او فکر محصول گڼي.

په پښتو ادب کې زرغونه کاکړه لومړنۍ پښتنه مېرمن ده چې په پښتو لیکلي ادب کې یې د کلام بېلگه تر موږه رارسېدلې ده.

دا شاعره مېرمن د کندهار د پنجوایي وه، د پلار نوم یې (ملا دین محمد کاکړ) و او دې د خپل عصر مروج علوم زده کړل، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فصاحت احکام یې ولوستل او د فصحاوو اشعار او اثار یې وویل.
زرغونه د سعدالله خان نورزي په نکاح کې وه، د علم او هنر او تورې خاوندان زامن یې درلودل، دې مېرمنې د خپل عصر په شاعرانو کې شهرت درلود او ددې اشعار به یې لوستل. زرغونې پر (۹۰۳هـ) د شیخ مصلح الدین سعدي پارسي بوستان په پښتو شعر ترجمه کړ. دا مېرمن علاوه پر شعر او ادب د ښه خط خاونده هم وه او د خط ډېر اقسام یې لیکلای شول، داسې خوش خطه وه چې کاتبانو به یې له خطه زده کړه کوله او لکه د پټې خزانې مولف چې لیکلي دي: دې په خپل ښه خط خپل پښتو کړی بوستان کښلی و چې مرغلرو یې خط ته عاجزي کوله.

د زرغونې کاکړ شعرونه: د پټې خزانې په روایت زرغونې غزلیات او د اشعارو نور اقسام هم درلودل، چې په فصحاوو کې مشهوره وه، خو په خواشینۍ سره چې له هغو څخه اوس کومه نمونه نه لرو، یوازې د هغې پښتو بوستانه ی‌و حکایت د پټې خزانې مولف رانقل کړی، چې د زرغونې د کلام سلاست او متانت ځنې ښکاري.

که مونږ په پښتو ادب کې د اخلاقي شاعرانو لپاره یوه مخصوصه ډله ومنو نو زرغونه به له خپل بوستانه سره د هغو په سر کې ولاړه وي، ځکه چې تر دې دمخه یو اخلاقي شاعر چې مستقل اثر ولري، مونږ ته نه دی معلوم او زرغونه د شیخ سعدي د بوستان په منظومه ژباړه د اخلاقي شاعرانو له ډلې څخه بللای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه حکایت چې زرغونې ژباړلی او د زرغونې له بوستانه پاتې دی، دادی:

اوربېدلي مې قيصه ده چې له شاتو هم خوږه ده
د اختر په ورځ سهار بايزيد چې و رويدار
له حمامه راوتلی په کوڅه کې تېرېدلی
ايرې خاورې چا له بامه راچپه کړلې ناپامه
مخ او سر يې سو ککړ په ايرو په خاورو خړ
بايزيد په شکر کښنو سو د خپل مخ په پاکېدو سو
چې زه وړيم د بل اور چې په اور کې سم نسکور
له ايرو به څه بد وړمه يا به لړ شکوه کومه
هو پوهانو ځان ايرې کړ له لويني يې ځان پرې کړ
ځوک چې ځان ته ګوري تل خدای ته نه سي کړای کتل
لويي تل په ګفتار نه ده لو خبره په کار نه ده
تواضع به دې سر لوړ کا تکبر به دې تل ځوړ کا.

شننه او ارزونه:

د زرغونې کاکړ ددې حکايت له مخې لازمه ده چې د پښتو ادب په لرغونې دوره کې د پښتو حکايتي اثارو ته هم لږ تم شو.

د زرغونې کاکړ له دې حکايت سره په پښتو کې د حکايتي اثارو لړۍ هم پيلېږي، له اصطلاحي پلوه ځينې په دې نظر دي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکایت د لنډې کیسې داسې یو ډول دی چې په هغه کې اخلاقي درسونه یا مسایل نغښتي وي، دا درسونه یا مسایل د حکایت په وروستۍ برخه کې لوستونکو ته په ډاګه کېږي. د حکایت کرکترونه یا شخصیتونه سړي، ځاروي یا بې روحه شیان وي، کله چې حیوانات د حکایت د شخصیت په توګه څرګندېږي، نو د انسان په شان خبرې کوي او له خپل ځانه انساني احساسات څرګندوي، حکایتونه معمولاً په داسې ډول لیکل کېږي چې لوستونکی په اسانۍ سره پر هغو پوهېدلای شي. هغه ادبیات چې په حکایاتو کې کارېږي، هغو ته تعلیمي ادبیات هم وايي.

د زرغونې کاکړ حکایت هم داستاني بڼه لري او د حکایت له تعریف سره سم پوره حکایت ګڼل کېږي. حکایتونه په پښتو ادبیاتو کې معمولاً په منظوم ډول افاده کېږي، خو دا په دې مانا نه ده چې نثري حکایتونه نه شته، په کلیو او بانډو کې له پخوا زمانو څخه ګڼي حکایتونه، کیسې یا داستانونه وو چې خوله په خوله له یوه پښته بل ته لېږدېدلي دي.

په پښتو لرغونو ادبیاتو کې لږ تر لږه موږ دوه داسې اثار لرو چې داستاني بڼه لري او د حکایتي یا کیسه ییز بیان لرونکي دي، په دې کې یو په خپله د زرغونې کاکړ حکایت دی او بل د دوست محمد کاکړ (غربتنامه) ده چې هغه هم په مثنوي فورم کې ویل شوې او حکایتي بڼه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لغوي پلوه د زرغونې کاکړې دا نظم له پښتو، دري او عربي کلمو څخه رغېدلی دی. دري کلمې په کې کمې (رويدار، ګفتار) دي او کومه بله مشترکه کلمه که لري (قوم، له ((با)) پرته يزيد، شکر، شکوه، تواضع او تکبر) بيا عربي کلمې دي، نور ټول نظم له پښتو کلمو څخه جوړ شوی. ژبه يې روانه، خوږه او پسته ده، همغه کلمې چې په دې نظم کې کارېدلي اوس هم په ژبه کې کارېږي، متروکې کلمې په کې نه شته. د فورم له مخې دا يوه مثنوي ده چې هر بيت يې ځانګړې قافيه لري، ځينې بيتونه يې رديفونه هم لري. ټوله مثنوي (۱۲) بيته ده. د مسرو د قافيو شمېر يې سره مساوي، هره مسره يې (۸) (۸) څپې لري. يو روان، سليس او خوږ شعر دی چې په مانا او تلفظ دواړو کې يې څوک له ستړيا او خنډ سره نه مخامخېږي او په اسانۍ سره ترې خوند او لذت اخيستلای شي. که د زرغونې کاکړې د بېته ورته د کلام نورې بېلګې ترلاسه شوې وای، نو د پښتو ادب لمن به پرې ډېره ښکلې شوې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابعه

د (۹۲۰هـ) حدود

تر زرغونې کاکړ وروسته بله شاعره مېرمن رابعه ده، چې دا هم په هغه عصر په کندهار کې اوسېدله. ددې شاعرې نور احوال موږ ته نه دي ښکاره، د پټې خزانې مولف يې په لنډ ډول هسې معرفي کوي، ((حال ددې شاعرې ماته نه دی معلوم سوی، خو لږ څه چې ښکاره ده، هغه هسې ده چې دا شاعره د قندهار وه او په دوران د محمد بابر پادشاه يې ژوند کاوه.)) (۵۱: ۱۹۴)

پټه خزانه رابعه د ډېرو اشعارو خاونده ګڼي، يو دېوان يې هم درلود، خو په خواشينۍ سره چې ددې له اشعارو څخه بله نمونه نه ده ليدل شوې، يوازې د هغه کتاب مولف د خپل ملګري (محمد طاهر جمريانې) له خولې دغه رباعي رانقلوي:

ادم يـې مځکې وته راستون کـا
پـه اور د غم يې سوی لړمون کـا
دوزخ يې روغ کا، پرمخ د مځکې
نـوم يې د هغه دلته ښېلتون کـا

شننه او ارزونه:

له دغې يوې رباعي څخه چې د رابعې له کلامه موږ ته پاتې ده، دومره معلومولای شو چې رابعه د پښتو د لومړنۍ ادبي دورې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ برخې ښه شاعره ده او په کلام کې يې جزالت او سلاست دواړه ليدل کېږي او ښايي چې اشعار به يې هم عشقي وو او د ېوان به يې د پښتو له ښو اثارو څخه و.

د رابعې دا څلوريزه له لغوي پلوه له سوچه پښتو کلمو جوړه ده، يوازې (ادم) او (دوزخ) يې عربي کلمې دي، د هجران د سوز او درد تصوير په کې انځوروي، لکه څنګه چې يادونه وشوه دا نظم د فورم له مخې يوه رباعي يا څلوريزه ده. (راستون، لړمون او بېلتون) يې د قافيې کلمې دي، (کا ، کا) يې رديف دی، د جوړښت له مخې د څلوريزې يا رباعي ټول خصوصيات پوره کوي، هره مسره يې (لس) (لس) څپې لري.

(زرغونه کاکړ) او (رابعه) د پښتو ادب په لرغونې دوره کې هغه ښځمنې شاعرانې دي چې تر موږه يې د کلام بېلګې رارسېدلې دي، تر دې وروسته بيا مېرمن نېکبخته ده چې پر خپل ځای به پرې بحث وشي، تر دې دريو شاعرانو زياتې د نورو ښځينه شاعرانو څرک نه لګي، خو دا په دې مانا نه ده چې په لرغونې دوره کې دې نورې ښځينه شاعرانې هېڅ نه وي، لکه څنګه چې د بېلابېلو عواملو له امله په لرغونې دوره کې موږ خپله زياته ادبي پانګه له لاسه ورکړې، نو ددې اټکل هم کېدی شي چې په دې دوره کې به د نورو ادبي اثارو په شان د ښځمنو شاعرانو ادبي پانګه هم له لاسه وتلې وي. خو د زرغونې کاکړې او همدارنګه د رابعې او مېرمن نېکبختې له دې شعري بېلګو څخه دا جوتېږي چې پښتنو مېرمنو هم پښتو ادب ته ډېر څه ورکړي، خو د زمانې ناخوالو د هغو يوه زياته برخه له موږه مروړلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست محمد کاکړ

د (۹۲۰هـ) حدود

دوست محمد د (بابړ خان کاکړ) زوی دی، چې د کاکړستان په ژوب کې اوسېده، دده پلار هم عالم او شاعر سړی و، چې يو کتاب يې د ((تذکره غرغښت)) په نامه نظم کړی و، دوست محمد علم او ادب له پلاره په ارث وړي وو او د کاکړو د علمي او ادبي (عشيرې) يو پخوانی اديب دی.

دی پر (۹۱۳هـ) له ژوبه هرات ته ولاړ او هلته يې د (کاکړ بابا) زيارت وکړ، پر (۹۲۹هـ) يې خپل يو کتاب ((غرغښت نامه)) نظم کړ او د غرغښت نيکه احوال يې په کې په مثنوي وليکه.

لکه پټه خزانه چې ليکي: د دوست محمد کاکړ (غرغښت نامه) هغه حکايات وو چې بابړخان د ((تذکره غرغښت)) په نامه نظم کړي وو، څرنګه چې هغه کتاب ورک شوی و، نو دوست محمد د ((غرغښت نامې)) په نوي نامه بيا وپېودله. دا کتاب په لږ وخت کې د پښتنو په ادبي محافلو کې مشهور شو، څرنګه چې اخلاقي منظومې يې لرلې، نو يو درسي او تدريسي کتاب ګڼل کېده او پښتنو هلکانو به درس کې لوست. په کندهار کې د پټې خزانې د مولف کورنۍ چې يو باذوقه ادبي کهول و، دوی هم ددې کتاب نسخې د کوړک غره په (توبه) کې ميندلې وې او په کورنيو مکتبو کې يې د درسي کتاب په توګه هلکانو ته لوست، دا سې ښکاري چې (غرغښت نامې) د غرغښت نيکه له احواله زيات ځينې نور مضامين هم درلودل، لکه څرنګه چې د زرغون خان ساقينامه چې دمخه يې يادونه وشوه، هم د پټې خزانې مولف له ((غرغښت نامې)) څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانقل کړې ده او هم دا لاندې حکایت په کاکړ پورې چې د غرغښت له اولادې څخه دی، اړه لري، څرنگه چې اوس ددغه کتاب نسخه نه شته، نو تر دې زیات نور څه نه شو پرې ویلای.

((غرغښت نامه)) د پښتو ژبې په اخلاقي شاعرۍ کې د زرغونې تر بوستان راوروسته ډېر پخوانی کتاب دی، له دغه یوه حکایته چې پټې خزانې ځنې رانقل کړی دی، معلومېږي، چې لنډه مثنوي وه او ژبه یې هم سلیسه او روانه وه:

حکایت له غرغښت نامې څخه

له نیکانو روایت دی   هسې توگه حکایت دی
نورمحمد کاکړ راوي دی   چې یې فیض تل جاري دی
د نیکونو له خولې وایي   چې منښت یې راته ښایي
چې کاکړ نیکه زاهد و   لوی څښتن له تل عابد و
تل تر تل یې عبادت کا   پر دې لیار یې ریاضت کا
شپې یې روڼې په لمانځووې   په ژړا و په ناروې
نه یې خوب نه یې خوراك و   عبادت یې ژوندو ژواك و
چې به کېناست په لمانځنه   یابه کېوت په ستاینه
ورځ یې تېوله په قعده وه   شپه یې هم یوه سجده وه
تل یې سیر د لاهوت کا   په یوه گوله یې قوت کا
غرق به تل په ذکرالله و   هر سبا او هر بېگاه و
یوه شپه یې عبادت کا   پر گناه یې ندامت کا
سترگې پټې سوې له خوبه   په شپو شپو یې و ویښتوبه
هسې خوب یې ولید گرانه   چې غرغښت ښیي پنهانه
وایي ای کاکړه زویه   له تا خوښ یمه نیکخویه
ستا قدم زما پر لار دی   ماسوا کې دې قرار دی
شپه و ورځ دې ده لمانځنه   د څښتن عبادت کړنه.
ولې پاته له تا نور دي   شپې او ورځې دې په کور دي
څه جهاد کړه پر تا فرض دی   دا هم ستا د غاړې قرض دی
یوه ورځ جهاد افضل   تر کلو کلو لمانځل
څوك چې تل لمنځ و روژه کا   په جهاد به یې پوره کا
لومړی شرط د دین همدا دی   بیا خدمت د خلق الله دی
له تا پاته دواړه دي نه   ځان خبر کړه ښه له دینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــــوره واخلـــــه مجاهــــد شـــــه د لــوی خـدای د دیـن قاصـد شـه
د خـدای نـور پـر جهـان خپـور کـړه دا خـدمت یـې پـه ځـان پـور کـړه
چـــې دې بشـــپړ عبـــادت ســـي ځان دې خلاص له معصیت سي
چــې لــه خوبــه ویښ کــاکړ ســو د غـــزا پـــر خـــوا نـــومړ ســـو
زغـــره خـــول یـــې اراســـته کـــړل د غـــزا غشـــې تېـــره کـــړل
هــرات خــوا تــه پــه تلــو تلــو ســو د سـلطان غیـاث لـه ملـو سـو
وې کـــــړه هـــــورې جهادونـــــه د سـلطان مـل سـو پـه ملونـه
څـــو هـــورې تـــر دنیـــا تېـــر ســـو د غازیـانو پـه ټـول شـمېر سـو
چـــې یـــې هلتـــه هـــم وفـــات ســـو ښـخ پـه خـاورو د هـرات سـو
مېــــړه هســــې ژونــــدون کانــــدې مـرې د خـدای پـه رضـا بانـدې

شننه او ارزونه:

دا یو ټوټه چې له غرغښت نامې ځخه زموږ په لاس کې ده، د پښتو د اخلاقي شعر غوره نمونه ګڼل کېږي. د منځنۍ اسیا په شاعرۍ کې اخلاقي برخه له پخوا څخه ګډه ده، هر شاعر که څه هم اساساً بزمي یا رزمي وي، په شعر کې اخلاقي پانګه لري، د پارسي شاعرانو په لومړنیو اشعارو کې هم اخلاقي ټوټې شته.

له اکثرو پخوانو شاعرانو لکه ابو سلیک (د ۲۷۰هـ حدود) شهید بلخي (د ۳۰۰هـ حدود) رود کې (د ۳۰۰هـ حدود) او نورو څخه اخلاقي ټوټې او اشعار رانقل شوي دي، د فردوسي شهنامه هم غوره اخلاقي پانګه لري، اما په مستقل ډول د پارسي پخوانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر چې اخلاقي مستقل کتاب يې نظم کړ، ابو محمد بديع بلخي دی، چې د سلطان محمود معاصر دی، د (۴۰۰هـ حدود) دې سړي د (نوشيروان پندنامه) په پارسي نظم کړه او تر ده وروسته سنايي غزنوي، نظام ګنجوی، ناصر خسرو، علوي او نور ډېر شاعران راغلل او په خپلو اشعارو کې يې اخلاقي برخه ډېره کړه، د سنايي غزنوي (حديقة الحقيقه) د اخلاقو او تصوف پوخ او بې مثاله اثر دی، د ناصرو خسرو (روښنايی نامه) او (سعادت نامه) هم په فلسفي اخلاقي رنګ کې د پارسي ژبې ډېر ښه اثار دي، خو د شيراز شيخ سعدي په خپلو دوو کتابو (ګلستان او بوستان) دا بڼ هسې ښکلی او تازه کړ، چې د اخلاقي شاعری دوه شهکاره ګڼل کېږي.

په پښتو شعر کې هم يو اخلاقي مستقل کتاب ښايي چې دغه ((غرغښت نامه)) وي او ددې کتاب له وجوده موږ ځرک ايستلای شو، چې د پښتو اخلاقي شاعری هم په پخوانی دوره کې رواج درلود او له دې پلوه هم دا ژبه بې پانګې نه ده، ځرنګه چې عموماً د پارسي ژبې اخلاقي اشعار د مثنوي په ډول دي، نو ((د غرغښت نامې)) مولف هم خپل کتاب په مثنوي کې پيودلی دی او وروسته چې په پښتو کې هم ځينې مستقل اخلاقي کتابونه نظم شوي دي، په مثنوي فورم کې دي. ددې کار يو علت شايد دا وي چې د مثنوي فورم په اسانی سره د زياتو مطالبو او پيغامونو د ځايونې ظرفيت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دغې يوې بېلګې څخه چې له ((غرغښت نامې)) څخه پاتې ده، داسې ښکاري، چې د کتاب ژبه ډېره روانه وه او مقاصد يې هم لنډ لنډ ادا شوي دي، حشو او زوايد نه لري، له ابهامه خالي شعر دی او دا هم ښکاره کوي، چې په دغو وختو کې ډېر پارسي او عربي کلمات په پښتو ادب کې داخل شوي او د تابعيت حق يې پوره موندلی و.

د زرغون خان ساقي نامه خو تاسې ولوستله، هغه د هلمند او ارغنداو د غاړو او ورشوګانو ژبه وه، څرنګه چې له پارسي ژبې سره نږدې او ګاونډی وه، بايد هم د پارسي اثر پر لوېدلی وای، خو ((غرغښت نامه)) په ژوب او د سليمان د غره په لمنو کې نظم شوې ده، خو سره له دې هم د هغې ساقينامې له ژبې سره څه ښکاره فرق نه لري او له دې څخه نتيجه اخلو چې په دغو وختو کې د پښتنو اختلاط ډېر شوی او ژبې يو متحد او مثبت ادبي معيار موندلی دی.

البته ددې خبرې يادول هم ضروري دي، که څه هم دا مهال د پارسي ادب لمن ډېره پراخه شوې وه او پر پښتو ادب يې له ژبنې او محتوايي پلوه اغېز درلود، خو په (غرښت نامه) کې د پارسي ژبې ژبنی اغېز ډېر نه ښکاري، يوازې درې څلور پارسي کلمې په دې مثنوي کې تر سترګو کېږي، لکه (جهان، اراسته، پنهان) او ځينې نورې سره مشترکې کلمې، خو د عربي ژبې د کلمو کمی په کې نه شته. څرنګه چې دا شعر اساساً ديني محتوا لري، نو د ديني محتوا د بيان لپاره عربي کلمو ته زياته اړتيا ده، نو ددغسې اړتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره لیکوال، ناظم یاشاعر شعر اړ دی چې د خپل پیغام د بیان لپاره له همدې کلمو څخه ګټه پورته کړي، په دې نظم کې (روایت، حکایت، نورمحمد، راوي، فیض، زاهد، عابد، عبادت، ریاضت، قعده، سجده، لاهوت، قوت، غرق، ذکرالله، سلامت، جهاد، فرض، قرض، افضل، شرط، دین، خدمت، خلق الله، مجاهد، نور، خدمت، معصیت، غزا، سلطان، غیاث، وفات، رضا) او ځینې عربي کلمې دي، یانې د ټول نظم نږدې پنځه لس سلنه.

پر دې نظم د مثنوي فورم پوره د تطبیق وړ دی، ټوله مثنوي (۳۳) بیتونه لري، ځینې بیتونه یې د نورو مثنویاتو په شان قافیه او ردیف دواړه لري او ځینې یې په قافیې پایته رسي. د مسرو د څپو شمېر یې سره مساوي دی؛ هره مسره یې (۸) څپې لري. مشترک وزن تعقیبوي، روان، ساده او عامه فهمه نظم دی، محتوا یې دیني اخلاقي مسایل دي چې له سره تر پایه همدا یوه موضوع رانغاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ عیسی مشوانی

(۹۴۷هـ) حدود

مشواني د پښتنو يو قوم دی چې د کاکړو يوه پښنه ګڼله کېږي، یوه برخه يې په کونړ، د کابل په کوهدامن او نورو سيمو کې اوسي، نور شاوخوا سوداګري کوي او له پخوا څخه د هند په لتو کې هم خپاره شوي دي.

شيخ عيسی هم له دې قومه د پښتو ادب د لرغونې دورې د وروستي پړاو شاعر دی، چې د شېرشاه سوري پښتانه شهنشاه معاصر و، نعمت الله هروي په (مخزن افغاني) کې دده د ژوندانه بیان ليکي، چې د هند په (دامله) کې اوسېده او هلته يې مځکې او پټي درلودل، شېرشاه ته چا وويل چې شيخ عیسی شراب خوري، خو د شېرشاه سړی چې ورغی په صراحي کې شيدې وې.

د شيخ عيسی احوال د پټې خزانې مولف هم کټ مټ له (مخزن افغاني) څخه نقل کوي او وايي چې دی لوی ولي و او د خدای په توحيد کې يې په پښتو، پارسي او هندي شعرونه ويل.

دده نور احوال موږ ته نه دي معلوم، خو چې شېرشاه سوري پر (۹۴۷هـ) د هند پر تخت کښېنستلی دی، نو موږ د شيخ عيسی د ژوندانه وخت تر (۹۰۰هـ) وروسته ټاکلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیخ عیسی شعرونه:

مخزن افغاني د شیخ عیسی پښتو، پارسي او هندي یو یو شعر رانقلوي، خو په خواشینۍ سره دغه اشعار کابتانو مسخ کړي دي. په ښه ډول نه ویل کېږي، د پټې خزانې مولف هم له مخزنه دده یو پښتو شعر دا سې رانقل کړی دی:

په خپله کار کړې، خپله انکار کړې
کله بادار یې کله مې خوار کړې
ته خو قادر یې! په صفتونو
کله مې نور کړې کله مې نار کړې
«عیسی» حیران دی په دې شیونو
کله مې یار کړې کله اغیار کړې.

شننه او ارزونه:

له دغو بیتونو څخه ښکاره ده، چې شیخ عیسی له پخو متصوفینو څخه و او په هغه شان وینا لري، لکه د هرات خواجه انصاري او نور عارفان چې له خدایه سره راز او نیاز کوي.

د نعمت الله له لیکنې څخه معلومېږي چې شیخ عیسی یوه «رساله» درلوده چې د دریو ژبو اشعار یې په کې لیکلي وو، چې له هغو څخه یې یو پښتو لوړ شعر، یو پارسي بیت او څو هندي اشعار دي په مخزن کې نقل کوي او په دې ډول شیخ عیسی له هغو پښتنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه دی چې خپله ژبه یې په هند کې هم ساتلې وه او په دغه دور کې د یو ګډ افغاني او هندي ثقافت ممثل و. داسې ښکاري چې د شیخ عیسی پورتنی شعر هم پوره نه دی رانقل شوی، کېدی شي د اوږده شعر یو بند یې رانقل شوی وي، ځکه له دې شعره داسې ښکاري چې نورې برخې به یې هم وي. شعر له مانا ډک ښکاري، نو د مانا د پوره بیان لپاره د نظم امتداد ته اړتیا احساسېږي. که څه هم د نظم په وروستۍ برخه کې (عیسی) خپل نوم هم راوړی او دا کار معمولاً د شعر په وروستي بند یا بیت کې ترسره کېږي، خو په ټولیز ډول چې موږ دې درې بیتیز شعر ته ګورو او د هغه مانا ته، نو داسې ورڅخه ښکاري چې مانا ټوله نه ده خلاصه شوې او کېدی شي نورې برخې یې وي چې نقلوونکي نه وي رانقل کړې. په دې شعر کې له لغوي پلوه (بادار) د پارسي ژبې کلمه ده. (انکار، قادر، صفت، نور، نار او اغیار) عربي کلمې دي، څرنګه چې دا نظم شپږ مسرې لري د کوم کوټلي او خاص فورم بڼه نه راخپلوي، د غزله فورم ته هم په بشپړ ډول ځکه نه ورداخلېږي چې د بیتونو شمېر یې د هغه تر معمول تعریفه کم دی. د سر لومړی بیت یې مقفی دی، د دوو نورو بیتونو قافیه یې هم د سر بیت قافیه تعقیبوي. (انکار، خوار، نار او اغیار) یې د قافیې کلمې دي، (کړې کړې) یې ردیف دی. که چېرې د بیتونو شمېر یې په همدې ډول غځېدلای وای او همدا وزن و اهنګ یې تعقیب کړی وای، نو کېدی شي د ماتې غزلې بڼه یې خپله کړې وای. ماته غزل دېته وایي چې یوه مسره یې په واقعیت کې په منځه ملا کې نیمه وي، یانې دا چې د مسرې ټولې څپې یې د اهنګ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوه پر دوو برخو وېشل کېږي. نیمې یوې او نیمې بلې خواته پاتې کېږي، تر نیمایي پورې وزن یا اهنگ ځي بیا خنډ یا ځنډ واقع کېږي او بیا نیمایي اهنګ د مساوي څپو په شمېر سره جوړېږي، نو دېته ماته غزل وايي. دلته هم وګورئ همدا حالت دی (په خپله کار کړې) تر دې ځایه (۵) څپې یو اهنګ دی بیا لږ وقفه (خپله انکار کړې) د هغه په تعقیب بل اهنګ دی چې دا هم پنځه څپې دي، نورې (۵) مسرې هم همدا حالت لري. (کله بادار یې)، (کله مې خوار کړې)، (ته خو قادر یې)، (په صفتونو) (کله مې نور کړې)، (کله مې نار کړې)، (عیسی حیران دی)، (په دې شیونو)، (کله مې یار کړې) او (کله اغیار کړې). ټول یو شان قاعده تعقیبوي، یانې دا چې هره مسره یې پر ملا ماته ده، نو ځکه ورته ماته غزل وايي. که دې نظم ترپایه د غزل بیتونه پوره کړي وای، نو د ماتې غزلې تر قاعدې لاندې راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ بستان بړېځ

د (۹۶۰هـ) حدود

شیخ بستان د پښتنو له ادبي او روحاني نومیالیو څخه دی او پلا ریې د کندهار په (ښوراوک) کې اوسېده، چې نوم یې (محمد اکرام) او روحاني سړی و، دی قوماً بړېځ و، له ښوراوکه ولاړ د هلمند پر غاړه یې دروېشانه ژوند کاوه او پر عبادت به بوخت و. بستان له خپله پلاره فیض وموند او د ځوانۍ په عمر کې هند ته ولاړ او په سیر او سیاحت مشغول شو.

دې افاقي سیر زموږ شاعر پوخ کړ او د فطرت پر مطالعه بوخت شو. شیخ بستان د پښتو ژبې شاعر، لیکوال او مولف دی، چې مورخان یې ښه پېژني او دده روحاني شهرت هم تر ادبي خوا لږ نه و، نعمت الله مورخ لیکي:

((په ځوانۍ کې له روهه هندوستان ته راغی، په سمانه کې مېشت شو او د تجارت په لباس کې یې ځان پټاوه، تل به یې حزین صورت ویل او خلک به یې په دردناک حالت ژړول.))

د مخزن له دې بیانه زموږ د شاعر اخلاقي هویت ښه ښکاري او دا څرګندوي چې شیخ بستان سیاح او ګرځند سړی و او د عمر تر پایه هم پر سیاحت بوخت و، نعمت الله د عمر په اخر کې د بستان ملګری و او له ده څخه یې خوارق لیدلي وو، دی وایي چې د دریاب په سفر کې د بستان مل وم، چې د ګجرات احمداباد ته راغلو، شیخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وویل چې زما عمر تمام دی او هم دلې د جمعې پر ورځ چې د ربیع الثاني (۱۱)مه وه، پر (۱۰۰۲هـ) کال د اسهال په مرض د ماسپښین تر لمانځه وروسته مړ شو او هم هورې ښخ شوی.

تالیف او شعرونه:

شیخ بستان که څه هم پر کور ناست سړی نه و او عمر یې په سیر او سیاحت تېراوه، خو بیا هم کوم وخت چې د جهان له مطالعې فارغ شوی دی، نو یې قلم را اخیستی او په پښتو یې ښه اثار لیکلي دي.

ترمرګ څلور کاله دمخه دی پر (۹۹۸هـ) کال خپل وطن ته راغی او د خپلو مطالعاتو نتایج یې په یوه کتاب کې راټول کړل چې نوم یې ((بستان الاولیاء)) و.

د پټې خزانې له بیانه ښکاره ده، چې دا کتاب هم د روحاني خلکو تاریخ و او هم د پښتنو رجالو او مشاهیرو اشعار او احوال په کې وو، لکه چې محمد هوتک د خپل پلار په روایت چې دغه کتاب یې د ښوراوک د حسن خان په کور کې لیدلی و، د شیخ تیمن اشعار او احوال له ((بستان الاولیاء)) څخه رانقل کړي دي. له دې څخه نو دا خبره ښه کاري چې بستان الاولیاء د پښتو شاعرانو احوال او اشعار هم درلودل او علاوه پر دې شیخ خپل اشعار هم په کې راوړي وو او په دې مقصد د پټې خزانې مولف هم تصریح کوي، نو بستان د خپل عصر شاعر، مولف او مورخ سړی و چې په پښتو یې اشعار ویل او روحاني ژوند یې کاوه د عشق او مینې په اور سوی و. محمد هوتک د خپل پلار له خولې د شیخ بستان یوه بدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانقلوي، چې د ولسي شعر په وزن ده او له دې څخه ښکاري چې د بستان په شعر کې (لکه نعمت الله چې هم ليکلي دي) د تغنی او ترنم خوا غالبه وه.

د مينې اور دې زما زړګی وريت په انګار کړ نا | ښې تار و نار کړ نا
خود به ويلېږم چې مې زړه پر تا مفتون کړ نا | ځان مې زبون کړ نا
اوښکې مې څاڅي پر ګرېوان يو وار نظر که پرما | راسه ګذر که پرما

وکه نظر زما پر حال چې پروت رنځور يمه تل | په وير ناسور يمه تل
له زړه مې څاڅي وينې سور په وينو خپل يمه تل | په اور جلبل يمه تل
اوښکې مې څاڅي پر ګرېوان يو وار نظر که پر ما | راسه ګذر که پر ما

له درده، سوزه تل ناري او غلبلې وهمه | کړېږې سوري همه
يو آن مې چېرې نه ارام نه تېکاونه وينم | نه راحت کړنه وينم
اوښکې مې څاڅي پر ګرېوان يو وار نظر که پر ما | راسه ګذر که پر ما

د خوږو زړو له حاله ته يې ای باداره اګاه | يې د بېوزلو همراه
د خپل عزت په روی ((بستان)) ته کړه د مهر ښندل | کړې له ګناه ګواښل
اوښکې مې څاڅي پر ګرېوان يو وار نظر که پر ما | راسه ګذر که پر ما

شننه او ارزونه:

دا بدله د پښتو د ملي شعر يو خاص وزم راښيي، چې تکرارېدونکی کسر هم لري او په ملي وزمو کې د تغنی او ترنم يو خاص مزيت ځرګندوي، داسې اشعار د غږ يا وزن د پوره کولو او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسيقيت لپاره کله کله د کلماتو په پای کې ځينې اهنګين لغتونه لري چې هم د شعر ځپيز جوړښت بشپړوي او هم د ترنم لپاره غږ ته دوام ورکوي، چې په پښتو عروضو کې دغه کيفيت ډېر ليدل کېږي. ددې بدلې په لومړي بند کې د بيت اخر ته د مانا د تکميل لپاره فقط (کئ) کافي وو ، خو د ترنم لپاره (نا) ورسره نښتی دی. دا وروستی برخه د ګرامر له مخې بالکل زايده ده، خو د وزن او موسيقيت له پلوه ضروري ګڼل کېږي.

که څه هم دا بدله د پښتو پر سوچه وزن و اهنګ سوره ده، له پارسي او عربي وزنونو څخه لرې ده، خو له لغوي او ژبني پلوه ددې ژبو له کلمو څخه لرې نه ده پاتې شوې، (مفتون، زبون، ګذر، بادار، اګاه، همراه) دري کلمې او (نظر، حال، راحت، عزت) او ځينې نورې عربي کلمې دي.

دا بدله څلور بندونه لري، هر بند يې له دريو لويو او دريو وړو مسرو څخه جوړ دی لويې مسرې په خپل منځ کې د سېلابونو د شمېر له مخې سره مساوي دي، يانې هره مسره يې (۱۵) ځپې لري او په وړو مسرو کې (ځان مې زبون کئ نا) څخه پرته چې (۶) ځپې لري، نورې ټولې مسرې (۷) ځپې لري. د لنډو او اوږدو مسرو د ځپيز جوړښت دغه سمون د نظم وزن او اهنګ سره پوره کړی او د يوې خوږې او پوره موسيقي والې بدلې رنګ او خوند يې ورته په برخه کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي سرور لودي

د (۹۶۰هـ) حدود

علي سرور په قوم (شاهوخېل) لودي و، چې د هندوستان له هغو لودي ادیبانو او عارفانو څخه ګڼل کېږي، چې د مخه مو ږ ذکر کړل. دده احوال او خوارق مخزن افغاني ښيانوي او د پټې خزانې مولف يې هم د ((تحفة صالح)) کتاب په حواله احوال راوړی او داسې ښکاري، چې دی متقي، پارسا او متصوف سړی و، د خپل عصر رهبر بلل کېده او په ملتان کې به يې ژوند کاوه.

علي سرور د ارشاد او تدریس حلقه درلوده او ډېر خلک يې مریدان وو دده عمر په وعظ او ارشاد کې تېر شوی دی او د لسمې پېړۍ په پای کې ژوندی و.

نعمت الله مورخ وايي چې علي سرور د ملتان د کهرور (کرور) په کلي کې اوسېده، مستجاب الدعوات و او د پرش کاله اوږد، ونه غځېد او نه ښويېده، يوه ورځ يوه نايي سر ورخرايه، ويې ويل، چې (شيخ نجم الدین کبری) به په یوه کتنه خلک د کشف خاوندان کول، علي سرور ورته وویل چې دا خو اسانه کار دی، نو چې نايي له خپله کاره فارغ شو، بل حال پرې راغی، د کشف درجې ته ورسېده او په عبادت او رياضت مشغول شو، له دې کیسې څخه د علي سرور د ژوند ډول او د خلکو نظر چې ده ته يې درلود، ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري او د ((تحفة صالح)) له روایته څرګندېږي، چې دی د خلکو مرجع و او عرفاني او علمي مشکلات به یې دده په فکر حلول.

د علي سرور لودي وینا او شعرونه:

پټې خزانې د ((تحفه صالح)) په حواله د علي سرور لودي یو تقریر هسې رانقل کړی دی: ((یوه ورځ سوال ځنې وشو چې:

((پس ترا هر لحظه مرګی رجعتی است

مصطفی فرمود دنیا ساعتی است))

څه مقصد لري؟ زموږ مرګ و رجعت کله دایم او مستمر دی؟ او که دا مرګ و رجعت دایم او مستمر وي، نو به حیات بعدالممات متعدد شي او د تناسخیانو عقیده به شي. هغه عارف رباني هسې جواب ورکا، چې ذات ماسوا دی له بدنه، ذات دایماً ثابت او بدن متحلل دی، هسې چې وایي: ((انت ان لا ببدنک فان بدنک فی التحلل و لیس عندک منه خبر، فانت وراء هذه الاشیاء)) دغه مرګ و رجعت بدني دی، نه ذاتي او هرکله چې تحلل ومونډ سابقه ذراتو نو یې پرځای درېږي لاحقه ذرات او همدغه تجدد دی، چې د دنیا دتحقق نشتتوالی ثابتوي او هغه چې مصطفی علیه السلام وویل: ((الدنیا ساعة)) ربنتیا کوي))

په دې تقریر کې د علي سرور د تصوف پاخه افکار ښکاري، د تصوف او فلسفې یوه پخوانۍ عقیده دا وه چې د اجسامو اتومي ذرات مسلسلاً فنا کېږي او پر ځای یې نوي نوي درېږي، څرنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د فاني او نورو ذراتو دغه تسلسل تل جاري دی او نوي اجزاء د پخوانيو ذراتو ځای ډکوي، نو څوک د جسم په فنا نه پوهېږي. صوفيان وايي چې مادي دنيا د الهي اسماوو مظهر ده او موجودات د خدای تعالی د کمالاتو د تجلی مظاهر دي، ځکه چې په تجلی کې تکرار نه شته او پر يوه شي مکرراً يو راز تجلی نه کېږي (کل يوم هو فی شان) نو جلالي اسماء تل له موجوداتو څخه ((وجود)) قلع کوي او جمالي اسماء يې تر خپلو تاثيراتو لاندې راولي او بېرته ((وجود)) ورکوي او دغه مسله ((د مثالونو تجدد)) بلل کېږي.

شيخ ابو طالب مکي وايي: ((لاتجلی فی صورت واحدة لشخص واحد مرتان ولا فی صورة واحد للاثنین))، صوفيان له دې پرله پسې فنا څخه دا نتيجه اخلي، چې دغه فنا په حقيقت کې د ((اثبات)) او ((وجود)) بنسټ ده، ځکه هر کله چې لومړی صورت فنا کېږي، نو دويم صورت يې په مترقي ډول پرځای درېږي او که دغه فنا نه وای، نو به ((وجود)) هم نه و تکميل شوی، نو ګويا ((عدم او فنا)) د ((ارتقاء او تکامل)) وسيله ده. له علي سروره چې د کوم پارسي بيت پوښتنه شوې وه، هغه د مولانای بلخي (رومي) له مثنوي څخه دی.

د علي سرور په تقرير کې هم تاسې د دې عرفاني خبرې شرح وينئ او دده عرفاني مقام او علمي منزلت څنې ښکاري، ده د خبرې د څرګندولو لپاره د حضرت شيخ الاشراق شهاب الدين سهروردي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵۸۷هـ مقتول) له اقوالو څخه ځیني عربي جملات رانقل کړي دي، چې هغه هم د غه مسله بیانوي.

اوس چې د علي سرور د عرفاني تقریر وضاحت د نورو عارفانو د بیان په ترخ کې وشو، نو به دده یو غزل رانقل کړو، چې د پټې خزانې مولف هم له ((تحفة صالح)) څخه اقتباس کړی دی او ښه عرفاني رنګ لري.

غـــزل

محبـت پیالـه مـې نـوش کـړه پـه مجـاز کـې
د حــق نــور ویــنم پــه ســترګو د ایــاز کــې
درســت وطــن راتــه دریــاب ســو بــې دیدنــه
دیـد مې نـه شي مګـر خدای مې سبب ساز کي
کـه زه مـړ شـم هـم لـه ګـوره کـړم سـر پورتـه
ناګهانـــــه چـــــې دلبـــــر راتـــــه اواز کـــــي
کـه مـې سـر غـوځ د رقیـب پـه تېـره تېـغ سـي
هـم بـه ځـم کـه دلبـر غوښـت پـه مهـرو نـاز کـي
زه ویـــار مـــداماً ناســـت وو یـــو لـــه بلـــه
پـــر غمـــاز دې بـــاري کـــاني د غـــم ســـاز کـــي
ګـــران بېلتـــون بـــه د هغـــو مینـــو وینـــه
چـې تـل ناسـت وي پـه خلـوت کـې سـره راز کـي
ای (ســرورﻩ) غمـــازان ســـوه بـــې حســـابه
پـاک الله دې صـورت تـش بـې مغـزه پیـاز کـي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شننه او ارزونه:

د سرور لودي دا غزل له محتوايي پلوه پر ديني اساساتو راڅرخي، خداى پېژندنه، د طبيعت د اسرارو کشف، عرفان او تصوف ددې غزل منځپانګه ده. شاعر په ژور ډول د مانا تل ته ورکښته شوى، څرنګه چې دى خپله په عرفاني ژوند کې د خداى پېژندنې بېلابېلو لارو ته رسېدلى، نو غزل يې هم له همدغو معنوي لارو ډک دى، له لغوي پلوه په کې دري او عربي دواړه کلمې موجودې دي، تصوفي اصطلاحات هم په کې څرګند دي. (نوش، ديدن، ديد، مګر، ساز، ناګهانه، دلبر، مهر) دري کلمې دي. (محبت، مجاز، حق، نور، وطن، سبب، مداماً، خلوت، حساب، الله، صورت) او ځينې نورې عربي کلمې دي.

دا غزل ټول (٧) بيتونه لري، (مجاز، اياز، ساز، اواز، ناز، راز او پياز) يې د قافيې کلمې دي (کې – کې) يې رديف دى. خو په دې غزل کې د رديف له معمول تعريف سره سم چې: رديف همغه يوه يا څو مورفيمونه يا کلمې دي چې تر قافيې وروسته په يوه شکل او يوه مانا تکرار راځي، دلته هسې نه ده. دلته په لومړي بيت کې (کې) د مکاني اوستر بل مانا ښندي، لکه په کور (کې) خو په نورو بيتونو کې بيا د (کې) پرځاى (کي) چې د (کړي) فعل عاميانه تلفظ دى، هغه راځي، نو ځکه دلته د (کې) او (کي) په مانا کې توپير ليدل کېږي. دلته نو سړى ويلاى شي چې په رديف کې عيب ليدل کېږي، يا لږ تر لږه د رديف له معمول تعريفه وځي. له همدغه جزيي توپير پرته نور د غزل فورم ټول معيارونه پرې پلي کېږي. د مسرو د څپو شمېر يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم سره مساوي دی، هره مسره یې (۱۲) (۱۲) څپې لري. په عرفاني او تصوفي برخه کې دا غزل خپل ځانګړی مقام لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمن نېکبخته

د (۹۶۰هـ) حدود

د پښتو له شاعرو مېرمنو څخه ده، ددې کورنۍ د پېښور په (اشنغر) کې اوسېده او پلار نيکه يې روحاني خلک وو او د (ممن زيو) مرشدان ګڼل کېدل، ددې پلار (شيخ الله داد مموزی) د خپل عصر عالم او عابد سړی و او لکه (شيخ امام الدين) چې په خپل کتاب ((اوليای افغان)) کې کښلي دي، نېکبخته هم عارفه او زاهده مېرمن وه، ديني علوم يې لوستلي او عمر يې په رياضت او عبادت تېراوه، دې کورنۍ د خپل وخت له يوې بلې عرفاني او ادبي کورنۍ سره چې د پېښور په لتو کې مشهوره ده، خپلوي وکړه، دا کورنۍ د مرحوم شيخ متي اولاد او تسلسل وو، نېکبخته پر (۹۵۱هـ) د شيخ متي يوه لمسي ته په نکاح ورکړه شوه، چې (شيخ قدم) نومېده او د (محمد زاهد متي زي) زوی و، نېکبختې پر (۹۵۶هـ) (ميا قاسم افغان) وزېږاوه، چې د پښتنو له عرفاني او علمي رجالو څخه دی.

پټه خزانه د ((اولياء افغان)) په حواله ليکي، چې نېکبختې پر (۹۶۹هـ) يو کتاب د ((ارشاد الفقراء)) په نامه وکښن، چې د پښتو اخلاقي او تلقيني اشعار په کې وو او د فقير مشربو خلکو لپاره نصايح او وعظونه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه څنګه چې مو وړ وینو په پښتو ادب کې تر (۱۰۰۰هـ) وروسته یوه ډله ناظمان او لیکوال شته چې د دوی د منظوماتو مضامین فقط وعظونه او دیني نصایح دي.

ډېر کتابونه په دې ډول نظم شوي دي، چې د دغو دیني منظوماتو ډېره پخوانۍ نمونه موږ د نېکبختي په منظوماتو کې مومو.

دغه ډله نظم کوونکي عموماً واعظان، ملایان او دیني مرشدان وو، چې د عباداتو او اخلاقو په خصوص کې به یې لنډې لنډې منظومې جوړولې او د نېکبختي منظومات هم داسې دي، چې د نمونې په ډول یې دلته رانقلوو، دا نمونه د پټې خزانې مولف له ((ارشاد الفقراء)) څخه را اخیستې ده:

نصیحت

د خدای حق ته غاړه کېږده
نوري نوري وینا پرېږده
دنیا پاته له هر چا ده
په اخلاص کې ځنې بلېږده
څو قوت لرې په ځان کې
سر د یار په رضا کېږده
ځان له بده خویه ژغوره
زړه په ذکر د یار بلېږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــل دنـــیـــا بـــــه دې دښنـــــه شـــــي
اوس لـــــه بېـــــرې ځنـــــې ربـــــړده
ټولـــــــه غـــــــواړي حسابـــونـــــه
کـــــه دې اوښـــــې، کـــــه دې مېـــــړده
دنـــــیا تـــــرک وهـــــه کـــــه پـــوه یـــې
د بقـــــا پـــــر لـــــوري پښـــــې ړده

شننه او ارزونه:

مېرمن نېکبخته د دین او اخلاقو په وړانګو منوره او نېکبخته مېـرمن وه، لکـه څنګـه چې یادونـه وشـوه، ددې شعر لـه اخلاقـو او نصـیحتونو څخـه ډک و، تراوسه پـورې مـوږ د زرغـونې، رابعـې او نېکبختـې درېـواړو د کـلام یـوه یـوه بېلګـه یـاده کـړه، د زرغـونې او نېکبختې کلام پر اخلاقي، روحاني او عرفاني مسـایلو راڅرخي او د رابعې تر یوه حده د عشق او بېلتون سوز بیانوي. مېرمن نېکبخته په دې کلام کې له لغوي پلوه له عربي ژبې څخـه ګټـه اخلي، د دري ژبې کومه کلمه په کې نه شته او که وي هم نـو هغـه بـه مشـترکه ګڼل کېږي. (حق، اخلاص، قوت، رضا، ذکر، کـل، حسـاب او بقـا) عربـي کلمې دي. (زړه په ذکر د یار بېلړده) مسره (بلېږده)بیا (د پېچلو یا پـه یو شي کې د تاوول)و مانا ورکوي چې اوس په پښتو کې نـه کـارول کېږي، د نظم نورې ټولې کلمې یې پښتو دي، د فورم له مخې دا یـو غزل ګڼل کېږي، (پرېږده، بلېږده، کېښږده، ربږده، مېږده، پښې ږده)

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د قافيې کلمې دي، رديف نه لري. يوازې (که دې اوښې که دې مېږده) په مسره کې د قافيې عيب ليدل کېږي، ځکه په ټولو قافيوالو کلمو کې (ږده، ږده) مشترک ټکي دي، خو دلته (مېږ) يو مستقله کلمه ده د مېږې، لنډيز دی، ياني (ې) توری ترې غورځېدلی او (ده) يو مرستندوی فعل دی، دلته دا دواړه سره يوځای شوي دي. ياني (ږ) له يوه ځای او (ده) له بل ځايه را اخيستل شوي دي. خو په مجموعي ډول دا نظم په اخلاقي ګانه پسولل شوی او هم د وزن له پلوه رواني لري. د ټولو مسرو د څپو شمېر يې سره مساوي دي، هره مسره يې (۸) څپې لري. ټول نظم له (۷) بيتونو جوړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ محمد صالح الکوزی

د (۱۰۰۰هـ) حدود

شیخ محمد صالح په قوم (الکوزی) او د کندهار په (جلدک) کې اوسېده. دغه ځای د کندهار شمال شرق ته تقریباً (۳۰) میله لرې د کابل پر لار واقع دی او تراوسه هم هلته د الکوزو ټبر اوسي.

شیخ صالح موږ د پټې خزانې په مرسته پېژنو او دغه کتاب دده د اشعارو بېلګه هم موږ ته رارسولې ده، داسې وایي چې شیخ یو عالم او عابد سړی و او په علم او تقوا یې په خلکو کې شهرت درلود، وختونه یې په تدریس او د خلکو په ارشاد تېرول. منزوي او په ګوښه کې ناست سړی و، علمي او روحاني استغنا دی له دنیوي جولانه منع کاوه او همېشه د خپلو شاګردانو او مخلصانو د مجلس څراغ و، د تدریس حلقه یې د شاهانو تر دربار او عزت خوښه وه، نو ځکه تل د تدریس او ارشاد په حلقه کې له دنیوي مزخرفاتو څخه فارغ او مستغني و.

داسې معلومېږي چې شیخ صالح تر (۱۰۰۰هـ) دمخه زېږېدلی و او پر هغه وخت دده د علمي شهرت، تقوا او فضیلت غږ لوړ و، چې نه یوازې پر کندهار، بلکې پر ټولې پښتونخوا د دوو لویو امپراطوریو یانې د هندي تیموریانو او صفویانو جګړې په پرله پسې ډول جاري وې او پښتنو ارام نه درلود، د شیخ صالح په وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د کندهار صوبدار (والي) (شاه بیګ خان کابلی) و، چې پر (۱۰۰۳هـ) کال یې د (جلال الدین اکبر) پاچا په امر کندهار ونیو او تر (۱۰۱۴هـ) پورې هم په کندهار کې واکمن و.

پټه خزانه د شاه بیګ او شیخ صالح داستان داسې رانقلوي:

((نقل دی چې شاه بیګ خان د کندهار صوبدار، شیخ محمد صالح وغوښت، چې کابل ته ولاړ شي او هلته خلکو ته فیض ورکړي او په تدریس د علومو طالبانو ته هدایت وکا، شیخ محمد صالح ورته وکښل، چې: ((ما له طمع د عزت نه شته او په دنیا پسې تګ نه غواړم، زما داسې مقصد دی چې دنیا ماته راشي نه چې زه ولاړ شم دنیا پسې، که زما عزت غواړې، ما پرېږده او په دنیا پسې مې مه مسافر کوه...)) چې دغه خط ورسېد شاه بیګ خان وویل: ((ما هم ستا عزت مقصود و، نه بې عزتي...)) (۵۱: ۱۰۰)

له دې روایته موږ د شیخ صالح د ژوندانه طرز او دده د تفکر صبغه معلومولای شو، چې د نفس پاکوالی، پوهه، تقوا، استغنا ټول ورسره وو او دغه صفات او مزایا ده په دغه غزل کې سره یوځای کړي دي، چې شاه بیګ صوبدار ته یې لېږلې و:

د لیلـــی د مینـــې فـــیض هـــر ســـبا وړم
بېهـــوده منـــت بـــه ولـــې د بـــل چـــا وړم
چـــې اشـــنای د شـــپې ناڅاپـــه پـــه لاس کښـــېوت
روښـــان زړه پـــه ګوګـــل پـــټ لمـــر پـــه ســـما وړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــر دنیـــا کـــه تجـــارت څـــوک د دنیـــا کـــې
زه د زړه پـــه بـــازار بـــار د عشـــق ســـودا وړم
کــه پــر تخــت مــې د ســلیمان ســپور کــړې ســړیه
عاقبـــت خـــاورو تـــه ښـــه عمـــل پیشـــوا وړم
بـــې لـــه عشـــقه خوشـــحالي پـــر مـــا حرامـــه
زه صـــالح کـــه پـــه خولـــه خـــوښ پـــه زړه ژړا وړم.

د شیخ صالح ویناوې او شعرونه:

داسې ښکاري چې شیخ صالح د شاګردانو او مخلصانو یوه لویه حلقه درلوده او دده اشعار، اقوال او احوال به هغو لیکل، د پټې خزانې مولف پر یوه کتاب حواله ورکوي، چې «تحفه صالح» یې نوم و او دا کتاب د شیخ یوه شاګرد (ملا الله یار) دده په نامه کښلی و او په دې کتاب کې د شیخ صالح احوال، اشعار او اقوال راټول شوي وو، یوه مجموعه وه، چې محمد هوتک له هغو اشعارو څخه لوړ غزل او هم دا لاندې پښتو غزل رانقل کړی دی:

چــې پــه زړه یــې غشــی څــرخ ســي د چشـــمانو
روغ بـــه نـــه ســـي پـــه دارو د طبیبـــانو
چــې نــور تــن لــه رنځــه خــلاص پــه زړه رنځــور وي
دا د زړه دارو جـــــوړ نـــــه کـــــړه حکیمـــــانو
مګـــر الله چـــې حبیـــب دی هـــم طبیـــب دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــــار ســـــازي کـــــا د خـوارانـــــو رنځـورانـــــو
هـــــيڅ اثـــــر رابانــــدې نــــه کانــــدي عالمــــه!
ښـــــه ويـــــل دُر و ګـــــوهر د ناصـــــحانو
نصــيحت زړه غـــوا ړي، زړه نســـته ګوګــل کــې
زړه مــــې وړی پـــــه منګولـــــو خوبرويــــانو
کــه «صــالح» غونــدې د زړه پــه وينــو پــايئ
نـــور دولـــت پـــر دنيــا نســـته طالبـــانو

شننه او ارزونه:

د شيخ صالح لـه دغـو دوو غزلـو ځخـه ښکاري چې دی د پښـتو ژبې داسې يو شاعر دی، چې شعرونه يې د هنري ښکلا لـه مخې د منځنۍ کچې شعرونه ګڼل کېدی شي. کلام يې ساده او روان دی او د کندهار د پښـتو محـاورې يـوه نمونـه ده. سره لـه دې چې د کـلام اساس يې تصوف، عرفان او د خدای مينه ده، خو دی دا مفکوره پـه غنايي او تغزلي الفاظو کې رانغاړي او ظاهراً خپل کلام تـه عشـقي رنګ ورکوي، لـه لغوي پلوه يې پـه کلام کې د عربي ژبې لغتونـه ځرګنـد دي، يـو ځو دري لغتونـه هم لـري. پـه لـومړي شعر کې يـې (بېهوده، پيشوا) دري کلمې، (فيض، منت، سما، تجارت، عشق، عاقبت، عمل، حرام) او ځينې نورې عربي کلمې دي. د فورم له مخې يې لومړی کلام هم د غزل فورم خپلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول نظم (۵) بیتونه لري، (سبا، چا، سما، سودا، پیشوا او ژړا) یې د قافیې کلمې دي (وړم وړم) یې ردیف دی، د نظم هره مسره یې (۱۲) څپې لري.

په دویم غزل کې هم دري او عربي لغتونه شته، (چشمان، کارسازی، دُر ګوهر، خوبرویان،) یې دري کلمې دي، (طبیب، حکیم، الله، حبیب، اثر، عالم، ناصح، نصیحت، صالح، دولت، طالب) دا ټولې عربي کلمې دي، پر دې نظم هم د غزل فورم د تطبیق وړ دی، دا نظم ټول شپږ بیتونه لري، (چشمانو، طبیبانو، حکیمانو، رنځورانو، ناصحانو، خوبرویانو، طالبانو) یې د قافیې کلمې دي (انو، انو) یې مشترک غږونه دي. هره مسره یې (دولس) څپې لري او ټول یو مشترک وزن تعقیبوي، یوازې د درېیم بیت لومړۍ مسره او د پنځم بیت لومړۍ مسره د (خج) له مخې څه ستونزه لري چې که د شاعر له مقصود تلفظ سره سم وویل شي، نو هغه وزني ستونزه هم له منځه ځي، د ساري په توګه که د (الله) او (نصیحت) په کلمو کې خج د شاعر له مقصود تلفظ سره سم ادا شي، نو وزني ستونزه له منځه ځي.

یادونه: له شیخ صالح څخه نیولې بیا تر (دوست محمد کاکړ) پورې کوم وروستي شاعران چې موږ په لرغوني دوره کې شامل کړل، علت یې دا و چې دوی د لرغوني دورې یو تسلسل دی، له شکلي او محتوایي پلوه د دوی اشعار د لرغوني دورې له نورو شاعرانو سره کوم غوخ توپیر نه لري. ځینو درنو لوستونکو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدرمنو محصلینو ته به پوښتنه پیدا شي چې موږ خو د لرغونې دورې په پېژندنه کې وویل چې دا دوره له (۱۳۹هـ) څخه نیولې بیا تر روښان یا روښانیانو (۹۳۰هـ) پورې رسېږي، دلته خو ځینې داسې شاعران هم وپېژندل شول چې تر (۹۳۰) وروسته یې ژوند یقیني دی. په دې باب باید وویل شي دا خبره سمه ده چې د پښتو ادبیاتو دویمه دوره له روښان یا روښانیانو څخه پیلېږي. خو ادبي دورې داسې نه دي، لکه سیاسي دورې چې په غوڅ ډول له یوې نېټې څخه پیلېږي، ادبي دورې یوه په بله کې تداخل پیداکوي. بله خبره دا ده چې (۹۳۰هـ) کال داسې نه دی چې پر همدې نېټه هر څه پیل شول، تردې وروسته د روښان د ژوند لومړي کلونه پیلېږي او څو لسیزې وروسته هغه مذهبي، سیاسي او فرهنګي مبارزه کوي، بیا اثار لیکي، بیا یې د کورنۍ غړي او نور پلویان دده لاره تعقیبوي بیا اثار پنځوي او تداوم یې ان د یوولسمې پېړۍ وروستیو ته رسېږي. کله چې ددې اثارو شکل او محتوا وکتل شي، نو له تېرې دورې سره اوچت توپیر په کې لیدل کېږي، ان له دغو څو تنو شاعرانو (دوست محمد کاکړ، شیخ عیسی مشواڼي، شیخ بستان بړېڅ، علي سرور لودي، مېرمن نېکبخته، شیخ محمد صالح) سره یې په شعرونو کې اوچت توپیر دی او کوم شاعران چې موږ یاد کړل د دوی شعرونو د لرغونې دورې له نورو شعرونو سره خپل تسلسل او ارتباط ساتلی، نو ځکه خو موږ د تاریخي او محتوایي تسلسل له مخې په لرغونې دوره کې شامل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درېيم ځپركي لنډيز

په درېيم ځپركي كې مو د پښتو ادبياتو د لرغوني دورې ټولې ځېرې وپېژندلې، امير كروړ جهان پهلوان او دده وياړنه، زه يم زمرى په دې نړۍ له ما اتل نسته، د هغه ددې وياړنې شننه، د هاشم ابن زيد سرواني د منظومې ژباړې، (ژبه هم ښه وينا كاندي چې يې وينه) ارزونه او خپله دده پېژندنه، د شيخ رضى لودي او نصر لودي پېژندنه او ددوى ترمنځ د منظوم كلام تبادله (د الحاد په لور دې ترپلل) او (د الحاد په تور تورن شوم) پرتلنه او شننه، بېټ نيكه او د هغه مناجاب (لويه خدايه لويه خدايه)، د شيخ اسمعيل پېژندنه او د هغه پاړكي او نارې (تېښته وكړه له ابليسه) او (كه يون دى يون دى)، خرښبون او د هغه نارې (بېلتانه ناره مې وشوه په كور باندې)، شيخ اسعد سوري (د فلک له چارو څه وكړم كوكار)، شيخ تيمن كاكړ پېژندنه او د هغه شعر (ګهيځ رڼا د لمر خپره شوه)، د ښكارندوى غوري پېژندنه او د هغه (قصيده) (د سپرلي ښكلونكي بيا كړه سينګارونه- بيا يې ولونل په غرونو كې لالونه) د ملكيار غرشين پېژندنه او د كلام (ځښتن مو مل دى، اوس مو يرغل دى) شننه، د تايمني پېژندنه او د كلام (نن زه غرېږم په صفت د سلطان) ارزونه، قطب الدين بختيار او د هغه د كلام (د بېلتون اورونه بل دي) پېژندنه او د نثر شننه، د سليمان ماكو پېژندنه، د شيخ متي ژوند او د كلام (پر لويو غرو هم په دښتو كې) شننه، د بابا هوتک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملي مبارزه او د کلام (پر سور غر بل راته نن اور دی) پېژندنه، د شيخ ملکيار هوتک پېژندنه، مبارزه او د کلام (ترنک بهېږي- ترنک بهېږي) ارزونه، د اکبر زميند اوري د ژوند پېژندنه او د هغه د مثنوي (زه عاشق يم يار هم نيز) د هغه بدله (زه چې په مينه معشوقو د بنګړو شرنګ لره ځم) او غزلونه يې (د خپل ځان له حيرانۍ څه ويل کړم) او (چې مدام زه ستا و مخ وته نظر ورکړم)، د سلطان بهلول لودي او خليل خان نيازي پېژندنه او د هغو د ثلوريزو (ملک به زرغون کړم په ورکړه لاسه) او (خرې وريځې ژاړي له پاسه) د زرغون خان نورزي پېژندګلوي او د هغه د ساقينامې (ساقي پاڅه پياله راکړه) ارزونه او شننه، د زرغونې کاکړ ژوند او د هغې د منظوم حکايت (اوربدلې مې قيصه ده) شننه، د دوست محمد کاکړ ژوند او د هغه د غربتنامې (له نېکانو روايت دی) ارزونه، د شيخ عيسی مشواني پېژندګلوي او د هغه شعر (په خپله کار کړې- خپله انکار کړې) شننه، د شيخ بستان بړېځ پېژندګلوي او د کلام (د مينې اور دې زما زړګی وريت په انکار کړې نا) شننه او ارزونه، د علي سرور لودي ژوند پېژندنه او د غزل (محبت پياله مې نوش کړه په مجاز کې) شننه، د مېرمن نېکبختې پېژندګلوي او د هغې د يوې ناصحانه شعر (د خدای حق ته غاړه کېږده) تحليل او د شيخ محمد صالح الکوزي پېژندګلوي او د هغه غزلونه (د ليلی د مينې فيض هر سبا ورکړم) او (چې په زړه يې غشی څرخ شي د چشمانو) شننه او ارزونه راغلي دي. په واقعيت کې په لرغونې دوره کې چې څومره شاعران تېر شوي د هغو ټولو پېژندنه او د کلام شننه په دې څپرکي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلي، خو البته د کلام بېلابېل ليدلوري يې په نورو څېړکو کې هم څېړل شوي خو دا د لرغونې دورې په باب اساسي څېړکی دی.

دلته غواړو د همدغه څېړکي په رڼا کې چې د لرغونې دورې زياته برخه رانغاړي، د لرغوني ادبي بهير ځانګړنو ته هم لنډه کتنه وکړو، البته عمومي ارزونه به وروسته هم راشي، خو دلته غواړو په ياده دوره کې د پښتو ادبي بهير په تېره بيا د شعري بهير يو عمومي جاج واخلو.

لکه څنګه چې دمخه مو څو ځايه يادونه کړې، د پښتو ژبې لومړی ادبي اثر او شعر د هجرت د دويمې پېړۍ په لومړيو کلونو پورې اړه لري او ددې ژبې خورا پخوانی شاعر چې تراوسه موږ ته معلوم دی د سوريانو د کورنۍ پهلوان امير کروړ د امير پولاد زوی دی، چې پر (۱۵۴هـ) کال په فوشنج کې مړ شوی دی او بل هم د لويکانو يو بيت دی، تر دې وروسته نو د پښتو شعر نښې ډېرې دي او ډېر شاعران دي چې د سليمان په غره او د پښتونخوا په نورو ځايو کې اوسېدل او ځينې په ملتان او هند کې وو. د پښتو ادب لرغونې دوره بېلابېلو ادبپوهانو ارزولې ده. استاد حبيبي چې د پښتو ادبياتو لوی استاد دی، دا دوره ډېره ښه ارزولې ده. هغه وايي: «دې شاعرانو ته له عمومي کتنې څخه موږ دا نتيجه اخلو چې پښتو د اسلام په لومړيو کلونو کې تر (۶۰۰هـ) پورې په ټوله پښتونخوا کې له بادغيس او هراته رانيولې په غور، زابل او د هلمند او ارغنداو په ورشوګانو او د سليمان غره په لمنو، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ننګرهار کې تر ملتانه ویل کېده او ددې ژبې ویونکي په دغو ورشوګانو کې له بادغیسه تر اباسینه پورې خپاره وو، مهم مرکزونه یې غور او د سلیمان غره لمنې وې، په دې لومړۍ دوره کې چې موږ یې د پخوانیو او قدماوو دوره بولو او تر (۴۰۰هـ) پورې رارسېږي، په پښتو ډول اشعار ویل شوي دي، چې د مضمون له پلوه حماسي او عشقي اثار په کې ډېر دي او د ستاینې، مدحې او ویرنې او رثایه، پند او نصیحت او اخلاقي تلقیناتو ځینې شعري ټوټې هم شته.

دا اشعار چې د (۵۰۰هـ) کلونو د بېلابېلو ادبي تمایلاتو او جذباتو ښکارندویي کوي اکثر د پښتو ژبې د مخصوصو عروضو او اوزانو په ډول چې سندرې او پارکي یې بولي، ویل شوي دي، خو تر (۴۰۰هـ) راوروسته ځینې داسې اشعار هم شته چې د عربي او پارسي عروضو او قافیو ته نږدې دي، لکه ځینې قصاید چې د غور په دربار کې ویل شوي دي او په پښتو یې (بولله-جمع: بوللې) بولي.

په لرغونې دوره کې د شعر ژبه عموماً خالصه پښتو وه او اکثر زاړه اشعار د نورو ژبو کلمات هېڅ نه لري او که په ځینو کې څه پردي کلمات وي، هغه هم ډېر لږ دي. هغه اشعار چې په غرو او رغو کې ویل شوي دي، د نورو ژبو له اثره خالي دي، خو ځینې اشعار چې تر (۴۰۰هـ) راوروسته په ښارو، مدني ځایونو او دربارونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل شوي دي، لږ لږ د نورو ژبو د کلماتو ګډون په کې ښکاري او دا د محیط هغه کلک اثر دی، چې تل پر ادب باندې لوېږي.

د لومړۍ دورې ټول منقول اشعار عموماً د پښتنو د روحیاتو او د دوی د محیط د اثر، د غرو او رغو د مناظرو او د دوی د اجتماعي شعور او ملي جذباتو ښکارندویي کوي، هغه اخلاق، افکار، احساسات او مناظر تصویروي، چې د پښتنو په محیط کې موجود وو.

په دغو اشعارو کې د پښتو ډېر داسې کلمات او لغات هم شته چې اوس ژوندي نه دي او په اوسنۍ پښتو کې نه استعمالېږي، دا لغات نومونه او صفات هم دي او ځینې مصادر یا افعال هم شته چې اوس یې څوک نه وایي.

د لرغونې دورې اشعار اکثر د پښتو ژبې د فصاحت او سلاست له پلوه خورا سلیس او روان دي، تعقیدات نه لري. ابهام او تکلف نه په کې لیدل کېږي، پېچلې او نغښتلي عبارات نه لري، د اداء طرز او اسلوب یې ډېر ساده، روان او د سهلو وړ دی.

د پخوانیو د شعر یوه مهمه ښېګڼه داده چې د شعر مضمون یې سره نښتی او پېوندلی او مسلسل دی، تر دې دورې وروسته چې نور شاعران په پردو اشعارو روږدي شول، دغه خاصیت یې بایلود. د پارسي شعر د خراسان پر سبک چې د سامانیانو، غزنویانو او سلجوقیانو په دوره کې کوم شعرونه ویل شوي دي. هم دغه ښېګڼه لري، خو وروسته دغه د شعر د مضمون تسلسل له منځه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پخوانیو شاعرانو په تصویر او تخیل کې عموماً د محیط اثر دومره ټینګ دی، چې اکثر تشبیهات او استعارې یې طبیعي او محیطي دي، د بڼ تازګي او د اوبو شورهار د پسرلي ښکلا او د غرو او رغو ښکلې ننداره د پېغلو اتڼونه د زرکو کټهار او نور داسې محیطي الهامات دي چې د پخوانیو د شعر د شمزۍ کړۍ دي او هر شاعر یې هم په ستاینه، هم په رثایه، هم په عشقي جذباتو او سندرو او هم په تبلیغ کې تصویروي. تر (۶۰۰) هجري کلونو وروسته پښتو ادب د مغلو د تاړاک له امله د مقاومت رنګ اخلي، ځلور پېړۍ پښتانه له مغلو سره پر جګړه بوخت دي او په مجموعي ډول ادبیات له همدې حالت اغېزمن کېږي.

د هجرت د شپږمې پېړۍ له پیله بیا تر پایه پورې په پښتونخوا کې دوه لویې سلطنتي کورنۍ وې چې په لومړیو کې د غزنوي شاهانو لویې کورنۍ سلطنت کاوه، دوی په پښتنو ګډ شوي وو او د شرقي پښتونخوا پښتانه یې ملګري وو، بیا نو د غوریانو د کورنۍ شاهان غالب شول او پر تخارستان، بامیانو، خراسان، زابل، غور، هرات او شرقي پښتونخوا د دوی لاس بر و، دوی په هند کې هم ډېر فتوحات وکړل او د غور شاهنشاهي یې له خراسان او امو څخه د ګنګا تر څنډو پورې ورسوله. غوریانو پښتو ادب ته توجه کوله او د دوی په دربار او مملکت کې مشهور شاعران تېر شوي، خو د شپږمې پېړۍ په وروستیو کې دغه کورنۍ ضعیفه شوه او تر (۶۰۰هـ) وروسته د مغولو د تاړاک لومړۍ څپې پر بلخ، غور او خراسان راغلې. د (۶۱۸هـ) حدود وو چې له مغولو څخه د چنګېز

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وحشي لښکرې تر امو راواوښتلې، په دغو وختو کې د پښتونخوا شمالي خواوې لکه تخارستان، بلخ، باميان، غرستان (غرجستان) خورا معمور وو، مشهور ښارونه يې لرل. بادغيس، مرو، هرات، غور داسې ښکلي او ودان ښارونه درلودل چې په هغو وختو کې د منځنۍ اسيا د تهذيب او علم مرکزونه وو، خلک په ډېره هوسايۍ په کې اوسېدل، علماء، شعراء، اديبان او پوهنوال ډېر وو، خو د چنګېز خان وحشي لښکر او دده د زامنو خونړۍ قوه پر دې ودانو ښارونو او ښکليو مدنيتونو هسې راتوی شول چې له لويو ښارو څخه يې يوه ودانۍ روغه پرې نښوده او ښکلي ښارونه يې وران کړل، کتابتونونه يې وسول، ځمکې يې په وينو ولړلې او اکثر خلک يې ووژل، پاتې يې غرونو ته وختل.

پښتانه په دغو وختو کې ډېر د شرقي پښتونخوا په غرو کې وو، د سليمان د غره په شاوخوا او د کابل په جنوبي خوا څه ناڅه له تاړاکه خوندي وو او خپل استقلال يې ساتلی و، خو د پښتونخوا سيمې مغولو نيولې وې، په دغو وختو کې پښتنو اديبان لرل او خپله ژبه يې روزله، لکه د مغولو لوټ چې پر پارسي ادب اغېزه وکړه او د ادبياتو افکار او د بيان طرز يې ورواړاوه، دغسې دې خونړۍ واقعې پر پښتو ادب هم خپله اغېزه وکړه. د مغولو سلطه او اقتدار څلور پنځه پېړۍ اوږد شو، د چنګېزخان د کورنۍ خونړي تاړاکونه لا نه وو ساړه شوي، چې له دې کورنۍ يو بل سفاک سړی د (۷۷۱هـ) په حدودو کې راووت، دا (ګوډ تيمور) و، چې ده هم پر دې ځمکه خپل تاړاکونه شروع کړل او په کلو کلو يې دا خواوې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربېږدولـې دا اورلا نـه و مـړ شـوی او هـرې خواتـه يـې دودونـه ښکاربېدل، چې بيا يو بل خونکار او د ډېر کلک زړه خاوند هم لـه دغـه تېره راووت او د (۹۱۰هـ) پـه حدودو کـې بيـا پښـتونخوا سـره ونښـتېځله او د وينـې تويولـو او تـاړاک سلسـله يـې هسـې جـاري وساتله، دا سړی (بابر) و چې له پښتنو سره يې ځانګړې دښمني وه او د دوی سرونه يې وربېل.

په دې ډول له هغه وخته چې د پښـتنو غوريـانو د عظمت جنډې تر (۶۰۰هـ) وروسته کښته شوه، بيا نو دې قوم د مغولو له لاسه ښه ورځ ونه ليده او ځلور پېړۍ يې په دغه اړو دوړ کې سره تېرې کړې، ويې وژل، ووژل شول، وجنګېدل، جنګونه ورسره وشول، کله به يې د چنګېز د لښکرو په وينو خپل غرونه لړل، کله بـه تيمـور د دوی پـر کورونو په زابل او ننګرهار کې غدۍ اچولې، کله به بـابر او اکبـر او نـورو پـه دوی پـسې تـورې راکښـلې وې. پـه دې خونړيو او خطرنـاک حالت کې هم پښتنو خپـل ځانونـه سـاتلي وو، دوی د خپلـو زلمـو پـه وينو خپله ځمکه او خپل غرونه خوندي کول، ځو پېړۍ زلمـو غشـي او تـورې لـه لاسـه ونـه غورځول، دوی پـر خپـل اسـتقلال مـين وو او دغه مرغلره يې ساتله، ځو يې وس و، پـر دې غـرو بـه د دوی د زلمـو تېرونه سپر وو او تل به د خپل وطن لپاره پـه وينو کـې رغښـتل، پـه دې ملي مبارزه کې لکه د زلمو تورې چې ځلېدې، د اديبانو ژبې هم هغسې چلېدې، دوی خپل قوم وېښاوه او د وطـن دفـاع او اسـتقلال ساتلو ته يې ولاړ وو، دوی خپله خپلواکي په توره او قلم ساتله، ډېر شاعران او اديبان وو، چې ددې ملي جهـاد پـر ميـدان ولاړ وو او تـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې زلمو ته په خپلو اشعارو د وطن ساتنې تبليغ کاوه او تورې بـه يې وهلې، نو د مغولو دورې لکه نور ضعيف اقوام دوی مړه نه کړل، بلکې ژوندي يې کړل، دوی يې زمول نه کړل، بلکې ملي روحيـه يـې په کې پياوړې کړه، چې دا روح د دوی پـه ادب کـې ښـه ځلېږي او د مغولـو دوره پـه يـوه ادبي دفـاعي تبليـغ امتيـاز مـومي.)) (۵۲۷:۱۳-۵۳۲)

سرمحقق زلمی هېوادمل چې د پښتو ادبياتو تاريخ لرغـونې او منځنـۍ دورې تـاريخ يـې ليکلـی د لرغـونې ادبـي دورې د عمـومي ارزونې په ترڅ کې وايي چې په دې دوره کې اثار له کمي پلوه زيـات نـه دي،ددې علـت دادی چـې د اثـارو زمـاني نـاخوالو لـه منځـه وړي دي، د سليمان ماکو له تذکرة الاوليا پرته چې څـو پـاڼې يـې مـوږ تـه رارسېدلي، نور ټول اثار په متفرق ډول ترلاسه شوي دي. کـه څـه هـم ددې اثارو کميت کم خو کيفيت يې زيات دی. ددې اثـارو پـه کمي او کيفي لحاظ انکشاف کـړی، د شـکل او مضـمون دواړو لـه پلـوه يـې وده کړې ده. بېلابېـل معنـوي فورمونـه رامنځتـه شـوي لکـه ويـاړنـه، ويرنه، ساقينامه، ستاينه او حکـايتي اثـار، د نـورو ژبـو لـه ادبيـاتو سره هم په دې دوره کې اړيکي پيدا شوي، د غـزل، مثنـوي، ربـاعي او قصيدې فورمونـه راخپـل شـوي، د نـورو ژبنـي تـاثيرات هـم پـرې ليـدل کېـږي. او همدارنګـه ځينـې نـورې ځـانګړنې چـې پـه بېلابېلو برخو کې ورتـه اشاره شوې او نور بحث به هم پرې وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دریيم څپرکي پوښتنې

- پښتو لرغونی ادب ولې د امیر کروړ له شعره پیلېږي؟
- امیر کروړ شعر ویاړنه ده که حماسه؟
- ابوهاشم ابن زید سرواني د چا شعر له کومې ژبې وژباړه؟
- د شیخ رضی لودي او نصر لودي د پاړکو د لیکلو او تبادلې علتونه څه وو؟
- د ببټ نیکه مناجات کومې ځانګړنې لري؟
- ولې شیخ اسمعیل او خرښبون یو بل ته پاړکي وویل؟
- د شیخ اسعد سوري د قصیدې د لیکلو عامل کوم و؟ له محتوایي پلوه دا قصیده په کوم فورم کې راځي ویې ارزوئ؟
- شیخ تیمن کاکړ په لنډ ډول راوپېژنئ او د کلام ځانګړنې یې په ګوته کړئ!
- د ښکارندوی غوري قصیده له هنري پلوه وارزئ او دا هم څرګنده کړئ چې کوم محتوایي فورم لري؟
- ملکیار غرشین ته ولې غرشین وايي، د هغه د کلام اغېز او ارزښت په ګوته کړئ!
- د تایمني شعر لومړی ځل چا، چېرته او څنګه ترلاسه کړ، ددې شعر محتوا وشنئ!
- قطب الدین بختیار راوپېژنئ او کلام یې وارزوئ!
- سلیمان ماکو څوک و؟ او په تذکرة الاولیا کې کوم شاعران معرفي شوي دي؟
- د شیخ متي د شعر اخلاقي او عرفاني ارزښت په ګوته کړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بابا هوتک پښتو ته څه کړي؟ او د کلام ارزښت يې څرګند کړئ.
- شيخ ملکيار هوتک د چا لاره تعقيب کړه؟ کلام يې وارزوئ!
- اکبر زمينداوري پښتو ته کوم نظمي فورمونه ډالۍ کړل؟ دده د کلام ځانګړنې په ګوته کړئ!
- سلطان بهلول لودي او خليل خان نيازی په کوم فورم کې يو بل سره شعري مکالمه او تبادله وکړه؟ توضيح يې کړئ!
- سوري کورنۍ پښتني فرهنګ ته څه ډالۍ کړي دي؟
- د زرغون خان ساقينامه په کوم فور کې ده واضح يې کړئ!
- زرغونې کاکړ خپل منظوم حکايت له کومې ژبې او د چا له اثر څخه ژباړلی او هم ددې د کلام ارزښت توضيح کړئ!
- رابعه او بي بي نېکبخته معرفي کړئ او د کلام ارزښت يې په ګوته کړئ!
- دوست محمد کاکړ خپله غرښتنامه په کوم فورم کې نظم کړې او کومه محتوا يې په کې ځای کړې ده؟
- شيخ عيسی مشواني په کومو ژبو شعرونه ويلي، په پښتو کې يې د بېلګې ارزښت توضيح کړئ!
- شيخ بستان بړيڅ راوپېژنئ او دا هم واضح کړئ چې په کوم فورم کې يې شعر ويلی دی؟
- علي سرور لودي څه ډول شخصيت و، د کلام ارزښت يې په ګوته کړئ!
- شيخ صالح په لنډيز سره راوپېژنئ او د کلا م ارزښت يې په ګوته کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلورم څپرکی

له نورو ژبو سره د پښتو ژبې اړیکې

د نړۍ د بېلابېلو ولسونو او خلکو ترمنځ د ګاونډیتوب او نورو ټولنیزو، سیاسي او اقتصادي روابطو ټینګښت پر فرهنګ هم خپل مستقیم اغېز لري. څومره چې فرهنګونه او ژبې سره نږدې کېږي همغومره یې بیا دا اغېزې پسې زیاتېږي. ژبنۍ اړیکې د ادبي اړیکو د ټینګښت سبب ګرځي، څرنګه چې ادبیات یو ژبنی هنر ګڼل کېږي، نو کله چې یو شاعر د بلې ژبې له ادبیاتو څخه الهام اخلي نو ژبني تاثیرات هم ژبې ته را انتقالېږي، په تېره بیا هغه ژبې چې د ریښې له پلوه سره نږدې وي، لکه پښتو او دري او یا هم عربي چې له پښتو سره په یوه واحد لیکدود لیکل کېږي. که څه هم عربي د سامي ژبو په کورنۍ پورې اړه لري، خو څرنګه چې د دین او مذهب ژبه ده او همدارنګه له پښتو، دري او ځینو نورو ختیزو ژبو سره ګډ لیکدود لري، نو ځکه یې پر ختیزو ژبو په لومړي ګام کې تر زیاتې کچې پر دري او بیا پر پښتو ژبه خپل خپل تاثیرات لري. نه یوازې ګڼ شمېر دیني ترمینالوژي، مفاهیم او پیغامونه له عربي څخه دري او پښتو ته راغلي، بلکې یو زیات شمېر ادبي صنایع او نظمي فورمونه هم پښتو او دري ژبو له عربي څخه راخپل کړي، د دري ژبې خوان وزنونه هم د عربي عروضو له قاعدې سره برابر شول، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ژبې د خپل جوړښت له مخې خپل ځانګړی نظمي یا وزني جوړښت وساته، له عربي څخه یې یوازې ځینې ادبي کلمې، اصطلاحات او فورمونه راخپل کړل، تر پښتو پر دري ژبې د عربي تاثیرات زیات دي، ځیني کلمې چې له دري څخه پښتو ته راغلي هغه هم په واقعیت کې لومړی له عربي څخه دري او بیا پښتو ته راغلي، دلته غواړو پر پښتو ژبې د همدې عربي او دري ژبو اغېز او له پښتو سره د هغو اړیکي وڅېړو.

عربي ته مو ځکه لومړیتوب ورکړ چې ددې ژبې اغېزې زیاتې محسوسې دي، په تېره بیا د نظمي فورمونو په راخپلولو کې، په حقیقت کې که ووایو ښتو ژبې له دري څخه هېڅ نظمي فورم نه دی را اخیستی مبالغه به نه وي. دا کوم فورمونه چې په دري ژبه کې کاربږي، دا هم په حقیقت کې له عربي څخه دري ته ورغلي، او پښتو بیا یا مستقیماً له عربي څخه او یا هم د دري ژبې له لارې راخپل کړي دي. نو ښه به وي چې لومړی د عربي ژبې اغېزې او اړیکي وڅېړو.

که چېرې موږ د پښتو ادبیاتو په تاریخ کې د نورو ژبو له ادبیاتو سره د پښتو ژبې او ادبیاتو د ارتباط د څرک ایستلو کوښښ وکړو، نو دا څرک په دربیمه هجري پېړۍ کې ایستلی شو. دلته غواړو همدغو ژبنیو او ادبي اغېزو ته اشاره وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عربي ژبې سره اړیکي

طبیعي خبره ده چې افغانستان ته د اسلام له راتګ او خورېدو سره سم عربي ژبه هم زموږ په هېواد کې دود او په خپرېدو شوه. څرنګه چې پاک قران په عربي ژبه او د اسلام ارکان او احکام پر عربي ژبه وو، نو پر ټولو ختیزو ژبو په تېر بیا پر دري او پښتو دواړو ژبو د عربي ژبې او ادب اغېز ورځ تر بلې څرګندېده، دا خبره هم د یادولو وړ ده چې ادبي تاثیرات تر مذهبي تاثیراتو لږ وروسته څرګندېږي، نو په دې خاطر لومړی یوه ژبه پر ژبې او بیا یې ادبیات پر ادبیاتو خپل خپل اغېز ښندي، څرنګه چې په پښتو ژبه د هغه وخت زیات او څرګند مذهبي متون زموږ په لاس کې نه شته، نو ځکه خو په غوڅ ډول څه نه شو ویلای چې پر پښتو ژبه به د عربي ژبې او مذهبي ترمینالوژۍ تاثیرات څومره وو. خو اټکل کولای شو، کله چې خلکو د اسلام دین منلی نو دیني یا مذهبي ترمینالوژي هم ژبې ته راغلې، خو دا چې په پښتو ژبه لیکلی متون په لاس کې نه شته، نو ځکه یې دقیق وخت نه شو په ګوته کولای، خو کوم څه چې زموږ په لاس کې دي همدا لرغوني منظوم متون دي چې له دې څخه پر پښتو باندې د نورو ژبو د تاثیراتو څرک لګېږي.

«د لرغوني پښتانه په استناد د ابومحمد هاشم علمي او ادبي ژوندون راښکاره کوي او داسې ورڅخه څرګندېږي چې د (۳۰۰هـ) تر حدودو پورې د عربو مدنیت، د عربي ژبې سلطه او د عربي ادابو او علومو اثر د پښتونخوا په اکثرو برخو کې خپور شوی و او ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکې غربي خوا ډېره تر دې اثر لاندې وه. که څه هم په دغه عصر کې د غربي پښتونخوا خلکو د آل طاهر (۲۰۵-۲۵۹هـ) تر بيرغ لاندې استقلال وموند او څه نا څه د پارسي ژبې ادب هم په دغو زمانو کې ژوندی شو، خو عربي علمي، ادبي او درباري ژبه وه او پوهانو خپل اثار په دغه ژبه ليکل. په خراسان کې د عربي ژبې ډېر ليکوال او پوهان وو چې دوی د عربو د مدنيت او ادب په خپرولو کې ښه خدمتونه وکړل. مثلاً (صالح بن عبدالرحمن سيستاني) د (حجاج بن يوسف) په امر له (۸۱-۸۷هـ) دواوين او دفاتر له پارسي څخه عربي ته نقل کړل او ډېر علما پر عربي علومو بوخت شول، لکه ابو خالد وردان کابلي موسوم په (کنکر) چې د (علي بن حسين) (۴۶-۷۴هـ) له ملګرو څخه و او د حجاج له ظلمه مکې ته وتښتېده، يا (بشار بن برد) د عباسي دربار رونډ شاعر چې اصلاً د تخارستان و او پر (۱۶۷هـ) وژل شوی دی. يا (ابو عمرو شمر بن حمدوية الهروي) چې د عربي اخبار او اشعارو پوهاند و، د عربي ژبې د لغت کتاب يې هم کښلی او پر (۲۵۵هـ) مړ شو. يا (ابو حاتم سهل بن محمد سجستاني) چې د عربو په لغت، شعر او نحو کې عالم و او (۳۲) کتابونه يې ليکلي دي چې له هغو څخه کتاب المعمرين (د لندن چاپ، ۱۸۹۹م) او کتاب النخله (د ايټاليا د پالرمو چاپ، ۱۸۳۷م) مشهور دي او دا عالم هم پر (۲۵۵هـ) مړ دی، (احمد بن ابو طاهر طيفور خراساني) (۲۸۰هـ. مړ) چې (۵۰) کتابونه يې ليکلي او تاريخ بغداد (د لايزيک چاپ، ۱۹۰۸م) يې مشهور دي، ابو زيد بلخي (۳۲۲هـ. مړ) د صور الاقاليم او نورو ډېرو کتابونو خاوند، (ابو داود سجستانی) د

(c) ketabton.com: The Digital Library

(معروف سنن) خاوند (۲۷۵هـ مړ) او نور ډېر پوهان او عالمان له پښتونخوا څخه وپاخېدل، چې د عربي علومو او ادابو ستوري دي.

له دې متونو څخه څرګندېږي، چې د درېيمې هجري پېړۍ په ترخ کې د بست د سروان د سيمې يو افغان چې (ابو محمد هاشم ابن الزيد السرواني) نومېده، عراق ته ولاړ او هلته يې ددې ځای له علماوو سره ناسته ولاړه درلوده او له (ابن خلاد) چې په (ابي العينا) مشهور و ، هغه سره يې په بغداد کې ډېر عمرونه تېر کړل او له هغه څخه يې عربي بلاغت او اشعار ولوستل.

دا لومړنی نظم دی چې له عربي ژبې څخه پښتو ته ژباړل شوی دی. په دې کې (درهم، خلق او قتالونه) هغه عربي کلمې دي چې پښتو ته داخلې شوې دي. دغه راز د شيخ رضی لودي او نصر لودي په دواړو شعرونو کې د عربي ژبې کلمې کارول شوي دي، (الحاد ، ملحد ، اسلام، سنتي) کلمې عربي دي، په خپله (شيخ رضی) لودي، (نصر) لودي او (حميد) لودي د درېواړو نومونه عربي دي، بيا وروسته ورپسې د شيخ اسعد سوري قصيده ده چې هم يې فورم له عربي ژبې راغلی او هم د عربي ژبې د يو شمېر کلمو څرک په کې څرګند دی، لکه: (فلک، مدار، وصل، محمد او محمود ، امير، انتقال، قيد ، نثار، قطار، شعار، قرار، عدل، جنت، غفار) او نورې عربي کلمې دي چې په دې قصيده کې راغلي دي. په خپله د (شيخ اسعد) نوم هم عربي دی، له دې څخه معلومېږي چې عربي ژبه دا وخت دومره عامه شوه چې پښتنو کې مطرحو کسانو لکه په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد سوري، شیخ اسعد سوري او نورو عربي نومونه ایښي وو. د (امیر) کلمه هم دا وخت عامه شوې ده. (کروړ) یې ځکه (امیر) بالـه چې د (امارت) شرعي اصطلاح عامه شوې وه.

ورپسې د ښکارندوی غوري قصیده ده، چې په هغه کې هم (لعلونه، طلسیان، سلطان، صفت، اسلام، دین، شهاب، جهاد) او ځینې نورې عربي کلمې دي چې ځینو سره یې پښتو روستاړي هم یوځای شوي دي.

تر دې وروسته چې نور کوم شاعران راغلي، وار په وار یې په خپل کلام کې د عربي ژبې کلمې کارولي دي او دا لړۍ همداسې دوام کوي.

د ملکیار ، تایمني، شیخ تیمن، قطب الدین بختیار، بهلول لودي، خلیل خان نیازي، زرغون نورزي، زرغونې کاکړ، رابعې، بي بي نېکبختې، شیخ عیسی مشواڼي، شیخ صالح او نورو ټولو شاعرانو په شعرونو او د ماکو د نثر په بېلګو کې عربي کلمې شته چې د هغوی د کلام د شننې په ترڅ کې ورته اشاره شوې ده. د عربي ژبې د لغتونو د کارونې او تاثیر ترځنګ په لرغونې دوره کې قصیده، مثنوي، غزل او څلوریزه هغه څرګند نظمي فورمونه دي چې له عربي څخه پښتو ته راغلي دي، د قصیدو په برخه کې د شیخ اسعد سوري او د ښکارندوی غوري قصیدې مو د بېلګو په توګه یادې کړې. په مثنوي فورم کې د اکبر زمینداوري، زرغونې کاکړ، زرغون خان نورزي او دوست محمد کاکړ بېلګې یادولای شو او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل فورم کې بیا د اکبر زمینداوري، بي بي نېکبختې او شیخ محمد صالح الکوزي د کلام بېلګې د یادونې وړ دي او هم د علي سرور لودي کلام. د څلوریزو په برخه کې سلطان بهلول لودي او خلیل خان نیازي څلوریزې یادولای شو، د قطعې فورم بیا د یادو نورو فورمونو په شان ډېر څرګند نه دی، خو البته قطعې ته ورته نظمونه ویل شوي دي، یا لږ تر لږه یو نظم د څو قطعو د مجموعې بڼه لري. په محتوایي برخه کې هم حماسي ادبیات په دې دوره کې تر سترګو کېږي، ویاړنه یا فخریه، ویرنه یا مرثیه اشعار چې په عربو کې باب وو، پښتو کې یې هم څرکونه او بېلګې لیدل کېږي. د ټولیزې پایلې په توګه باید ووایو چې په پښتو لرغوني ادبي دوره کې په (نظم) او (نثر) دواړو کې د دري او عربي کلمو په ګډون نږدې شپږ زره او سل (۶۱۰۰) کلمې کارېدلي چې له هغې څخه یې تقریباً یو سل او څلور اتیا (۱۸۴) عربي کلمې دي چې د ټولو کارېدلو کلمو نږدې درې اعشاریه درې (۳،۳) سلنه جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دري ژبې سره اړيکي

د عربي ژبې ترڅنګ پښتو له دري ژبې سره هم د يوې ګاونډۍ او خور ژبې په توګه خپل خپل اړيکي ساتلي دي. دري ژبې ته ځکه د پښتو (خور) ژبه وايي چې دواړه ژبې د هندو اروپايي کورنۍ، اريايي څانګې غړي دي، پښتو بيا په ختيزو ژبو کې او دري بيا په لويديزې ډلګۍ کې راځي. په پښتو لرغونو ادبياتو کې هم د دري ژبې کلمې کاريدلي دي. د عربي ژبې معکوس پښتو ته له دري ژبې څخه کوم شعري فورم نه دی را انتقال شوی، خو دا خبره له حقيقت څخه لرې نه ده چې ووايو د عربي ادب تاثيرات لومړی دري ته او بيا همداسې پښتو ته رالېږدېدلي دي. دري تر عربي ژبې وروسته د ديني او درباري ژبې په توګه په سيمه کې خپل خپل تاثيرات درلودل. له (دوه بيتي) پرته چې د دري ژبې خپل فورم ګڼل کېږي، نور نو دري ټول هغه نظمي کالبونه کاروي چې په عربي ژبه کې دود دي. لکه مثنوي، رباعي، قطعه، غزل، قصيده، مثلث، مربع، مخمس، ان تر معشر پورې ټول هغه فورمونه چې په عربي ژبه کې دود وو او نورو ختيزو ژبو ته لېږدلې دي، دري يې هم کاروي. د يادونې وړ ده چې قافيوال نظمونه لکه مخکې چې مو يادونه وکړه د عربي ترڅنګ په ختيزو ژبو او د نړۍ په نورو ژبو کې هم باب وو، ياني په دې مانا چې له عربي ژبې څخه تقليد نه دی شوی، البته شعري يا نظمي فورمونه له شکلي پلوه نورو ژبو ته راغلي، څرنګه چې قافيه په دې ژبو کې باب وه، نو ځکه يې د فورم په راخپلولو کې کومه ستونزه نه وه، رديف چې په عربي ژبه کې تر قافيه والو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظمونو وروسته باب نه وو، خو په پښتو، دري او ځينو نورو ختيزو ژبو کې دود و، هغه هم ورسره مل شو.

د ابوهاشم سرواني په ژباړه کې (خاوند) د پښتو او دري ژبې مشترکه کلمه ده. د شيخ اسعد سوري په قصيده کې بيا (بهار، خونخوار، خار، بادار، هزار، دار، کهسار) او ځينې نور دري کلمې دي.

د ښکارندوی غوري په قصيده کې (کاروان، مګر، بيديا، مکېز، ګزار، خاوند، بادار) دري کلمې دي، د سليمان ماکو په تذکره اوليا کې (سپاس، خاکپای، بزرګ، روزګار، مهربان، درخواست) او ځينې نورې دري کلمې دي. او همداسې د دري ژبې اغېز يې د پښتو ادب به ليکلو متونو کې محسوسې دي. دا اغېزې له لرغونې دورې پيلېږي، منځنۍ دورې ته راځي، بيا معاصرې دورې او ان تر ننه دوام مومي. پر يادو شاعرانو سربېره نورو شاعرانو هم په خپلو نظمونو کې دري کلمې کارولي دي.

ملکيار غرشين، شيخ تيمن، تايمني، قطب الدين بختيار، سليمان ماکو، شيخ متي، بابا هوتک، ملکيار هوتک، اکبر زميند اوري، خليل خان نيازي، زرغونې کاکړ، رابعې، نېکبختې، دوست محمد کاکړ، شيخ عيسی مشواني، شيخ بوستان بړېڅ او شيخ صالح ټولو په خپل کلام کې دري کلمې کارولي چې د هر شاعر د شعر په لغوي شننه کې ورته اشاره شوې او دلته يې د تکرار د مخنيوي په خاطر له بيا يادونې څخه تېرېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سربېره پر دې په لرغوني ادبي دوره کې ډېرې داسې کلمې شته چې د پښتو او دري ژبو ترمنځ مشترکې دي او یا هم ګډه ریښه لري.

له دې څخه ښکاري چې پښتو او دري ژبې په ماضي کې له یوې بلې ګډې ژبې یا ژبو سره ګډه ریښه لري. هغه ژبې چې ګډه ریښه سره لري، ګاونډۍ وي، خویندې وي، ګډ لیکدود ولري، هغه ژبې پر یوه بلې خپل څو اړخیز اغېز ښندي، نو له دري ژبې سره د پښتو اړیکي طبیعي حالت لري. څرنګه چې دري ژبه د علم، دفتر او دربار ژبه وه، نو دغه سیاسي، علمي او دفتر قوت هم ددې سبب کېده چې دري نه یوازې پر پښتو بلکې د سیمې پر نورو ژبو هم خپل خپل تاثیرات پرېږدي، خصوصاً پر لیکني ادب، البته پر ولسي ادب بیا دا تاثیرات ډېر محسوس نه دي، هلته پښتو ژبه ډېره سوچه او شعر هم ډېر سوچه پاتې شوی دی.

په مجموعي ډول لکه څنګه چې دمخه مو یادونه وکړه په لرغونې دوره کې په نظم او نثر کې ټولې نږدې شپږ زره او سل (۶۱۰۰) کلمې کارېدلي چې له هغې جملې یې نږدې یو سل او څوارلس(۱۱۴) دري کلمې چې د ټولو کارېدلو کلمو نږدې یو اعشاریه څلور اتیا(۱،۸۴) سلنه جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځلورم څپرکي لنډيز

له نورو ژبو څخه د پښتو ژبې د اړيکو د څېړلو په ترڅ کې دا په ډاګه شوه چې پښتو ژبه په لرغونې دوره کې له عربي او دري ژبو دواړو سره ژبنۍ، فرهنګي او ادبي اړيکي لري. دا مهال پر پښتو ادب د عربي ژبې تاثيرات ورو ورو زياتېږي، د پښتو منظوم او منثور کلام په دواړو برخو کې د عربي ژبې اغېز ليدل کېږي. ژبنۍ اغېزې چې د لغتونو په بڼه څرګندېږي، زياتې ښکاره دي، خو ګرامري تاثيرات يې لا محسوس نه دي، د لغوي تاثيراتو ترڅنګ له عربي ژبې څخه شعري فورمونه يا د نظم چوکاټونه هم پښتو ته داخل شوي دي او پښتنو شاعرانو په همدې فورمونو کې هم ګڼ شمېر شعرونه ليکلي دي. لکه قصيده، رباعي، غزل، مثنوي او ځينې نور فورمونه هم په ځنګړني ډول په لرغونې دوره کې پښتو ادبياتو ته داخل شوي دي.

د عربي ترڅنګ د دري ژبې ژبنۍ اغېزې هم په پښتو منثور او هم منظوم کلام کې څرګندېږي، خو دا تاثيرات يوازې د لغتونو په بڼه جوتېږي، خو کوم ځانګړی نظمي فورم له دري څخه پښتو ته نه دی راغلی. د لرغونې دورې په لومړي پړاو کې د عربي او دري په ګډون د نورو ژبو تاثيرات پر پښتو ادب نه ښکاري، پښتو شعرونه پخوانيو ارياييي سرودونو ته ډېر نږدې دي. خو د لرغونې دورې په دويم او نورو پړاوونو کې بيا د عربي او دري ژبو تاثيرات څرګندېږي، خو له دې دوو ژبو پرته بيا د نورو ژبو تاثيرات نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرګندېږي. ځکه چې دا مهال د نورو ژبو اغېزې په سیمه کې محسوسې نه وې. د عربي تاثیرات ځکه زیات وو چې عربي د دین، مذهب، دفتر، دربار، سیاست، علم او ادب ژبه وه او تر شا یې غټ سیاسي، اقتصادي، مذهبي او علمي قوت پروت و. تر عربي وروسته دري هم ورته ځانګړنې لرلې او په دویم ردیف کې راځي، نو ځکه یې پر سیمه خپل خپل تاثیرات درلودل. پر پښتو ژبه د عربي ژبې تاثیرات هم د شعري فورمونو او هم په ژبنۍ برخه کې له لغوي پلوه محسوس وو و او د دري ژبې اغېزې بیا تر یوه حده د شعري محتوا او همدارنګه د لغتونو په برخه کې محسوسې دي. د یوې شمېرنې له مخې د عربي ژبې د لغتونو کمیت په سلو کې نږدې (۳،۳) او د دري ژبې د ویيونو کمیت په سلو کې نږدې (۸۴، ۱) ته رسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځلورم څپرکي پوښتنې

- پر پښتو لرغونو ادبياتو د کومو ژبو تاثيرات څرګند ېږي؟
- په لرغونو دوره کې د دري او عربي کلمو مجموعي شمېر څو سلنې ته رسېږي؟
- په لرغونې دوره کې له کومې ژبې پښتو ته شعري فورمونه داخل شوي دي؟
- د دري ژبې تاثيرات د لرغونې دورې له کوم پړاوه پيلېږي؟
- پښتو او دري د ژبې د کورنۍ له پلوه څه اړيکي سره لري؟
- عربي ژبه د ژبو په کومې کورنۍ پورې اړه لري؟
- کومې ژبې په اسانۍ سره يوه پر بلې خپل تاثيرات پرېږدي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

د لرغوني دورې نظم

د ادبیاتو د اوسنیو تعبیرونو له مخې د یوې ژبې ټول لیکلي او نا لیکلي منظوم او منثور هنري اثار ادبیات ګڼل کېږي.

لکه څنګه چې دمخه مو هم یادونه وکړه او ټینګار مو وکړ چې: هر ډول لیکنې اوس څوک په ادبیاتو کې نه شمېري. یوازې هغه اثار د ادبیاتو تر عنوان لاندې د مطالعې ځای لري، چې هنري ارزښت ولري.

د ساري په ډول، موږ هر منثور اثر چې د علومو او فنونو په بېلابېلو څانګو کې لیکل شوي وي او یا هر منظوم اثر، چې د تاریخ، جغرافیې، طب او نورو علومو او فنونو تشریح ته وقف شوی وي، په ادبیاتو کې نه راولو، بلکې هغه اثار هنري او ادبي بولو، چې له تخیله رازېږېدلي او د ژوند واقعیتونه په هنري ډول منعکس کړي؛ پر لوستونکو او اورېدونکي خپل خاص ظریفانه او ښکلی هنري اغېز ولري او د هغو هنري ذوق تسکین کړي. دغه ادبي، هنري اثر باید په داسې یو ژبني چوکاټ کې بیان شوې وي، چې هم د ټولنیز ژوند هېنداره وي، هم په لوستونکي، اورېدونکي کې یو عاطفي احساس پیدا کړي او ښکلاییز ارزښت ولري.

ادبیاتو ته یو ژبنی هنر هم وایي، هنر او علم دواړه واقعیتونه بیانوي، خو هنر واقعیتونه په نامستقیم او علم بیا پېښې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقیم ډول بیانوي. د هنر او علم توپیر د واقعیت په نامستقیم او مستقیم بیان کې دی.

د ادبیاتو ددغه تعبیر، ساده او ابتدایي تشریح ته په پاملرنه اوس موږ ګورو چې پښتو ژبه دغسې هنري، ادبي اثار لري او که نه؟

ددې پوښتنې ځواب مثبت دی او موږ چې د خپلې ژبې (پښتو ادبي زېرمې وپلټو، نو وینو چې له پخوا زمانې نه تر ننه پورې ددې ژبې ویونکو هنري، ادبي اثار ایجاد کړي دي، چې هم یې ګړنۍ (نالیکلې) او هم یې تحریري (لیکلې) نمونې موجودې دي.

پر همدې اساس کله چې موږ پښتو ادبیات وایو، نو موږ مجبوربږو، چې دا ادبیات لومړی پر نالیکلو او لیکلو ادبیاتو ووېشو او د شکل له مخې. پر نثر او نظم خو دلته موږ په دې څېرکي کې پر نظم خبرې کوو. نظم بیا پر دوو برخو وېشو لومړی پښتو ولسي یا ګړني ادبیات چې د پښتو په خپلو ملي اوزانو یا فورمونو کې ویل شوي دي. او دویم د نظم هغه برخه یا هغه فورمونه دي چې له نورو ژبو په تېره بیا له عربي ژبې څخه پښتو ته راغلي دي. دلته غواړو لومړی پښتو ولسي ادبیات یا د نظم فورمونه تشریح کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ولسي شاعرۍ فورمونه

ولسي ادبيات د پښتو ادبياتو ډېره درنه برخه جوړوي: ((دا به مبالغه نه وي او نه به کومه تېره يا زياته خبره وي، که ووايو چې د سيمې په ژبو کې پښتو د ګړنيو ادبياتو د سرشارو چينو د لرلو له امله په لومړي کتار کې ولاړه ژبه ده.

دا چې د پښتو د شفاهي ادبياتو زېرمې نسبت نورو ژبو ته زياتې دي، ددې خبرې غټ علت دادی، چې په پښتنو کې سواد له پخوا نه تراوسه لا سم نه دی عام شوی او زموږ د خلکو يوه زياته سلنه د خپلو خاصو سياسي، ټولنيزو، اقتصادي، فرهنګي او جغرافيي عواملو له امله له ليک لوستنه محرومه پاتې ده. په دغسې ټولنو کې چې سواد نه وي عام، د ليکلو ادبياتو پرځای د شفاهي ادبياتو د ټوکېدو زمينې ډېرې زياتې موجودې وي.

همدا علت دی، چې د شمالي پښتونخوا، افغانستان، جنوبي پښتونخوا، سند، پنجاب او کشمير په زياترو پښتني سيمو کې اوس هم د ګړنيو ادبياتو بېلابېلې نمونې ايجادېږي او د دغو سيمو په ښارونو کې د پښتو د ګړنيو ادبياتو د ايجاد زمينې محدودې دي او ان له منځه تللې دي. په پښتو کې د شفاهي ادبياتو دغه بېلابېل ډولونه او ددغه ډول ادبياتو زياتوالی سړی په دې باوري کوي، چې زموږ خلکو که زيات سواد نه درلود، خو هنري ذوق او احساس ورسره وو او خپل دغه ذوق او احساس يې ددغو ادبياتو په بېلابېلو کالبونو کې ځاياوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ خلکو د پېړیو په اوږدو کې خپل ارمانونه، خپلې خوښۍ، خپل غمونه، خپلې مینې او د خپل ټولنیز ژوند کړه وړه په دغو ګڼیو ادبیاتو کې بیان کړي دي. دغه ادبیات لکه چې یې له نامه ښکاري، په ګڼي ډول خوله په خوله انتقال شوي او د انتقال په دې بهیر کې یې کلیوالي موسیقي هم خپل نقش ادا کړی دی. خو د انتقال دې لړۍ تر یوه وخته دوام کړی او د روایاتو په له منځه تللو سره دغه وخت پر وخت ایجاد شوي شفاهي ادبیات هم له منځه تللي دي او لکه هغه صحرایي ګلان په خپل سر راټوکېدلي او د باغوان له پالنې پرته له منځه تللي دي.

څنګه چې په هره ټولنه کې شفاهي ادبیات سینه په سینه انتقال مومي، نو ځکه یې لرغوني شکلونه تر وروستیو پېړیو پورې نه رارسي. اوس چې موږ د پښتو د شفاهي ادبیاتو کومې ثبت شوې بېلګې لرو، له ځینو استثنایي مواردو پرته په تاریخي لحاظ ډېرې لرغونې نه دي، خو مفکوره او لیدلوری په ځینو دغه ډول سندرو کې لرغونی دی او ورسره یې د ځینو انواعو شکلي جوړښتونه هم له ډېرو لرغونو زمانو روایت کوي او له هغو اریایي سندرو سره نږدېوالی او نښتون لري، چې زرګونه کاله دمخه په دې خاوره کې ایجاد شوې، پالل شوې او روزل شوې دي. د پښتو د شفاهي سندرو یوه مهمه ځانګړنه داده چې په غاړه (لحن) ویل کېږي.

د پښتو شفاهي ادبیات بېلابېل ډولونه لري، چې دغه ډولونه ځینې سیمه ییز دي، دا په دې مانا چې په یوه خاصه جغرافیه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمه کې ایجاد ېږي او په نورو پښتني سیمو کې چندان باب نه دي، خو ځینې ډولونه یې په ګردو هغو سیمو پورې اړه لري، چې د دغه ډول ادبیاتو، ایجاد، وده، مینه وال او روزونکي لري.

د پښتو د دغو ګڼیو ادبیاتو د بېلابېلو ډولونو د ثبت او ټولولو لپاره څه د پاسه سلو کلونو راپدېخوا کار پیل شوی او تر ټولو دمخه پښتو شفاهي ادبیاتو ته غربیان متوجه شوي دي.

انګرېزانو د هند پر نیمه وچه د خپل واک په دوران کې د شمالي او جنوبي پښتونخوا او افغانستان له سیمو د پښتو د شفاهي ادبیاتو نمونې راټولې او ثبت کړې دي، چې د لویدیځو پوهانو د دغسې کارونو په لړ کې د جیمز ډارمستټر (۱۸۴۹-۱۸۹۴م) کال کار تر ټولو ارزښتمن دی، ده د پښتو د شفاهي ادبیاتو نمونې په خپل مشهور اثر (د پښتونخوا د شعر هار و بهار) کې خوندي کړې او دا کتاب یې لومړی ځل پر (۱۸۸۸م) کال په پاریس کې چاپ او خپور کړ.

زموږ په هېواد کې هم د پښتو د شفاهي ادبیاتو د نمونو ثبت ته له شلمې پېړۍ راپدېخوا پاملرنه شوې ده.

په افغاني پوهانو کې اروابښاد غلام محی الدین افغان (۱۳۰۰هـ.ش مړ) دا کار تر هرچا دمخه کړی دی او په (سراج الاخبار افغانیه) کې یې د پښتو متلونو نمونې چاپ کړې دي.

تر ده وروسته په کندهار کې د (پښتو ادبي انجمن) په جوړېدو سره او بیا په کابل کې د (پښتو ټولنې) له تاسیس سره سم زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواخوږو ادب دوستانو د پښتو د شفاهي ادبياتو دغو مرغلرو ته ډېره توجه وکړه او د پښتو د شفاهي ادبياتو د بېلابېلو ډولونو نمونې يې ثبت او خوندي کړې. په دې کسانو کې اروانښاد محمد ګل نوري (۱۳۵۲ل کال مړ) د لوی حق خاوند دی، ده د پښتو د شفاهي ادبياتو د ځينو ډولونو ډېرې خوندورې او زياتې نمونې راټولې کړې دي.

تر نوري وروسته په افغانستان کې د پښتو ژبې تکړه ليکوال او شاعر (حبيب الله رفيع)، په پښتونخوا کې (پروفيسور محمد نواز خان طاير) او په جنوبي پښتونخوا کې نوميالي ليکوال او شاعر (ولي محمد خان سيال کاکړ) نومونه د يادونې او منښې وړ دي، دوی چې د پښتو د شفاهي ادبياتو د ټولولو او څېړنو په لاره کې کوم کارونه کړي دي، په وروستي بهير کې يې د کيفيت او کميت له نظره لږ ساری مومو. د پښتو شفاهي ادبياتو او پښتني فولکلور تيوريکي او علمي مطالعې په لاره کې د (کانديد اکاډميسين محمد صديق روهي)، (کانديد اکاډميسين عطايي) او (سرمحقق دوست شينواري) کارونه او نومونه نه شو هېرولای.

زموږ دغو خواخوږو او په راوروسته کې ډېرو نورو ځوانانو د پښتو د شفاهي ادبياتو بېلابېل ډولونه معرفي کړي او نمونې يې ورته له ولس څخه راټولې او خوندي کړي دي. اوس ددغو ښاغلو کارونو ته په پاملرنه د پښتو د شفاهي ادبياتو ډولونه په لاندې ډول ښيو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو د ګړنیو ادبیاتو په څېړونکو کې ښاغلی حبیب الله رفیع یوازینی سړی دی، چې د پښتو منظوم شفاهي ادبیات یې د خپلو ځینو خصوصیاتو له امله پر دوو برخو وېشلي دي:

(۱) **عامې سندرې**: یانې هغه سندرې چې ویونکي یې نه دي ښکاره او په ګرد ولس پورې اړه لري، لکه: لنډۍ، سروکي، نارې، لنډکۍ، د ښادۍ بدلې او نور...

(۲) **خاصې سندرې**: په دې سندرو کې یې هغه سندرې راوړې دي، چې اکثر د نالوستو ولسي شاعرانو له خوا جوړېږي او یا جوړې شوې دي، یانې شاعران یې معلوم کسان دي، لکه: چاربیتې، بدلې، بګتۍ، لوبې، داستان، مقام، کسرونه او نور...

دا لوړ وېش تر ډېره حده پرځای دی او د پښتو د ولسي ادبیاتو په ډېرو څېړنو کې منل شوی دی. دا خاصې سندرې سره له دې چې زیاتره د نالوستو ولسي شاعرانو له خوا ویل شوې دي، د خپرېدو او انتقال جریان یې هم کټ مټ هماغسې دی، لکه د پښتو د شفاهي ادبیاتو عامې سندرې او دا خاصې سندرې هم زیاتره لیکلی ډول نه لري او سینه په سینه په شفاهي ډول انتقالېږي.

خو د خاصو سندرو په باب د یادونې وړ ټکی دادی، چې دا سندرې په ټولنه کې د مشخصو افرادو له خوا ویل شوې دي، د ځینو دغو سندرو د اشارو او قراینو له مخې یې هم د ویونکي د ژوند مهال او هم د سندرې د ویلو تقریبي زمانه ټاکل کېدی شي او پر همدې اساس موږ دغو کسانو او د دوی دا ډول ایجادیاتو ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو د ادبي تاریخ په ځانګړو ادبي دورو او ادبي پړاوونو کې د مطالعې ځای ورکولای شو.

پر همدې اساس دا ډول سندرې سره له دې چې ډېره زیاته برخه یې شفاهي ده او ځینې ځانګړتیاوې یې هم له شفاهي عامو سندرو سره یو شی دي، خو بیا هم ګرده هغه خصوصیات چې د پښتو د ګڼیو ادبیاتو عامې سندرې یې لري، پر دغو سندرو کټ مټ د تطبیق وړ نه دي.)) (۱۳: ۱-۵)

خو څرنګه چې دا سندرې یا شعرونه د پښتو په ملي اوزانو کې ویل شوي، نورو پښتو ولسي ادبیاتو سره اړخ لګوي، د ځینو یې لیکلی تاریخ هم معلوم نه دی، نو ځکه یې دلته د لوستونکو د اشنایي لپاره راوړو په مجموعي ډول د ولسي یا ګڼیو ادبیاتو کوم فورمونه چې دلته معرفي کېږي، دا ټول په لرغوني دورې پورې اړه نه لري، په تېره بیا هغه ولسي ادبیات چې شاعران یې معلوم دي لکه ځینې، بګتۍ، چاربیتې، سروکي او نور، خو ځینې فورمونه او په هغو کې ویل شوې محتوا پخوانۍ ریښه لري، په مجموعي ډول دا فورمونه ډېر پخواني دي، خو په هغو کې ویل شوې او افاده شوې محتوا کېدی شي ډېره پخوانۍ نه وي او د لرغوني دورې له ادبیاتو سره همزولې نه وي، څرنګه چې دا فورمونه د پښتو شاعرۍ یا نظم یوه درنه جوړوي او د شکلو له مخې پخوانۍ ریښې لري، نو ښه ده چې لوستونکي او محصلین ترې یو عمومي جاج واخلي، له دې فورمونو هم ښه خبر شي او له نورو ژبو څخه له راغلو فورمونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره یې هم توپیر وکړي. دادی دلته په ترتیب سره د پښتو ژبې خپل ولسي یا ملي فورمونه درپېژنو چې په نورو ژبو کې نه شته او یوازې د پښتو ژبې خپل مال ګڼل کېږي.

۱- لنډۍ:

لنډۍ په پښتو شاعرۍ کې تر ټولو کوچنی شعري فورم دی، خو د مانا د ځواک او لېږد له پلوه نه یوازې په پښتو شاعرۍ، بلکې په نړیواله شاعرۍ کې یې ساری لیدل شوی نه دی.

زیاتره لنډۍ په هنري لحاظ ډېرې ښکلې دي، انځورونه په کې په خورا لوړه هنري بڼه اوډل شوي دي، په ساده ګۍ کې دومره ښکلې ویل شوي، چې زموږ په شفاهي سندرو کې نورې سندرې د دغو خصوصیاتو له امله له لنډیو سره سیالي نه شي کولای.

د لنډیو ویونکي نه دي معلوم، لنډۍ د عام ولس مال دی، یو شپون، یو اوښبه، یو بزګر او په زیاته کچه زموږ کلیوالي ښځمنې ددې لنډیو په ایجاد کې برخه لري.

لنډۍ ته ټیکۍ، مصرۍ، ټپه، اواز، بدله او سندره هم وایي او دا بېلابېل نومونه د بېلابېلو ځایونو په اعتبار دي. یانې د پښتنو په یوه سیمه کې ورته لنډۍ وایي او بله کې ورته ټپه وایي او کله چې لنډۍ په سروکي او نیمکۍ کې راشي، نو په دغه صورت کې (ټیکۍ) ورته هم وایي. دلته به د لنډیو نومونو ته هم لنډه کتنه وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ - **لنډۍ**: ((د کندهار او پکتیا خلک ورته لنډۍ وايي دا په دې مانا چې لنډۍ په کندهار کې يو ډول مار دی که سړی و چيچي ورڅخه نه رغېږي، يانې په لنډيو کې دومره شعري قوت موجود دی، چې تاثير يې له هغه مار سره چې نوم يې لنډۍ دی برابر دی، دغه راز کېدی شي لنډۍ د خپل لنډ ترکيب او جوړښت له مخې هم لنډۍ وبلل شي.

۲ - **مصرۍ يا ټپه**: د يوسفزيو ټبر او هغه پښتانه چې په پېښور کې اوسېږي هغوی يې د مصرۍ يا ټپې په نوم يادوي، چې دا هم علت لري او هغه دا سې چې مصرۍ په پښتنو کې يو ډول مشهوره توره ده چې په جګړو کې ورڅخه ډېره استفاده شوې ده، يانې زموږ لنډۍ د مصرۍ تورې غوندې اغېزه ښندلای شي.

۳ - **ټيکۍ**: د اصلي مطلب په مانا ده، يانې زموږ په هره لنډۍ کې دا توان موجود دی چې په ښه هنري شکل کې زموږ د مطلب ټکي بيان کړي، په دغه وجه د مشرقي او وردګو خلک ورته ټيکۍ وايي.

يادونه بايد وشي چې مصرۍ يا ټپه او ټيکۍ معياري نومونه نه دي ټول پښتانه هغه نه پېژني.

څرنګه چې مو پورته يادونه وکړه، دغه نومونه په يوې مشخصې سيمې پورې تړل کېږي، يوازې (لنډۍ) نوم دی چې ټول پښتانه يې پېژني.)) (۵۷: ۱۱-۱۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډیو ددغه ستر ارزښت په پام کې نیولو سره یو زیات شمېر ادبپوهانو د هغو راټولونې او شننې کار ته اوږه ورکړې ده.

په دې برخه کې تر ټولو پخوانی کار د هندوستان د یوه نواب (محمد ارتضاخان) دی. ده د (۱۲۲۵هـ ق) کال شاوخوا په خپل فرهنګ، (ارتضایي) نومي کتاب کې ځینې پښتو لنډۍ ثبت کړې دي.

(ډارمستتر) په ختیځ پوهانو کې د لنډیو د ثبت کار کړی دی او په افغانستان کې مرحوم نوري، مرحوم استاد بېنوا، اروابناد محمد دین ژواک، په وروستیو کې ښاغلو عبدالکریم پتنګ، اروابناد مصطفی جهاد او د پښتو ټولنې د فولکلور څانګې دغه ډول لنډۍ راټولې کړې دي، د لنډیو په ځانګړو مجموعو او یا د فولکلور د نورو مجموعو په ترڅ کې یې چاپ کړې دي.

په جنوبي پښتونخوا کې ښاغلي (ګل محمد کاکړ) د (ګل ټپې) په نامه د پښتو لنډیو څلور مجموعې چاپ کړې دي او په پېښور کې پښتو اکیډیمي د (روهي سندرې) په نامه د لنډیو دوې ښې مجموعې چاپ کړې دي. د لنډیو په برخه کې د پیاوړي شاعر سلیمان لایق او څېړونکې سلما شاهین کار هم د ځانګړې یادونې وړ دی.

دا راټولې شوې لنډۍ په ګردو پښتنو کې د ټولو لنډیو ټوله زېرمه نه ده، بلکې یوه برخه یې راټوله شوې ده او نورې ډېرې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډۍ په ولس کې شته چې تر اوسه لا د کاغذ پرمخ نه دي ليکل شوي.

په لنډيو کې د پښتنو د کليوالي ژوند او د دوی د کلتور د بېلابېلو اړخونو ځانګړنو انعکاس موندلی دی او په بېلابېلو موضوعاتو پورې مربوطې لنډۍ موږ د خپلو دغو شفاهي سندرو په مجموعه کې ميندلای شو.

که څه هم د پښتو په ځينو لرغونو ديوانونو کې ځينې لنډۍ هم راغلې دي، لکه: د (حسين) په ديوان ، د (سيد غلام ننګرهاري) په ديوان او ځينې نورو ديوانونو کې، همدا راز د ځينو معاصرو ليکوالو ، لکه: (بهايي جان صاحبزاده)، مرحوم (صالح محمد هوتک)، (صاحبزاده محمد ادريس) او نورو هم د لنډيو د جوړولو خواته توجه کړې ده او ځينې لنډۍ يې ويلې يا جوړې کړې هم دي، خو دا لنډۍ د پښتو د عامو لنډيو يا هغو لنډيو په څېر چې په ولس کې ايجاد شوې دي، ښکلاييز، ادبي او هنري ارزښتونه نه لري او د لفظي جوړښت له مخې هم ليکلي ادب ته ورته دي. د پښتنو په کليوالو سيمو ، غرو ، رغو ، درو او د شپنو په کېږديو کې د پښتو لنډيو ډېره زېرمه شته. چې ځينې دغسې لنډۍ د پښتو د ولسي ادبياتو ځينو خواخوږو له ولسه راټولې کړې دي.

د لنډۍ کمال په دې کې دی، چې مجموعاً په (۲۲) څپو يا دوو مسرو کې درووند مانيز بار او ښکلا لېږدوي. په دې مانا چې د لنډۍ لومړۍ مسره (۹) او دويمه (۱۳) څپې لري، لنډۍ قافيه نه لري، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دویمې مسرې په پای کې یوه اهنګینه کلمه لري، چې د لنډۍ ټول اهنګ بشپړوي. هره لنډۍ باید د زور (ه) په واول یا غږن اواز پایته رسېدلې وي. که په پای کې دا زور (ه) رانه شي نو اهنګ یې نیمګړی پاتې کېږي. لنډۍ د پښتو ژبې د فونولوژیکي (غږیز) جوړښت تابع ده او د هغې پر بنسټ جوړېږي. په نورو ژبو کې د دې ډول شعر (البته په همدې وزن او اهنګ) څرک لیدل شوی نه دی او نه نورو ژبو ته د لنډۍ په ژباړه کې د دې اهنګ ساتل شوی دی.

پر ټولو لنډیو باندې یو قانون د تطبیق وړ دی، یانې دا چې د هرې لنډۍ لومړۍ مسره باید حتمي (۹) او دویمه یې (۱۳) څپې وي. د هرې لنډۍ د لومړۍ مسرې (څلورمه) او (اتمه) څپه او د دویمې مسرې (څلورمه) (اتمه) او (دولسمه) څپه، خجنه وي. لکه:

امانتي مې ګور کې کېږدئ

که یار خبر شي ما به خپل وطن ته وړینه

ددې لنډۍ څپیز- خجیز جوړښت په دې ډول دی:

U – U U U – U U U

U – U U U - U U U – U U U

له مانیز پلوه لنډۍ پر بېلابېلو ډولونو وېشل کېدی شي. د پښتني ټولنې د ژوند د ټولو ډګرونو انځورنه په کې کېدی شي او شوې هم ده، خو د شکل او جوړښت له مخې لنډۍ همدا یو ټاکلی شکل او قانون لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته به یو څو لنډۍ د بېلګې په توګه وړاندې کړو:

یوه وعده راسره وکه

چې د صراط په پله به یو ځای سره ځونه

✵✵✵

ستا به واده زما به مرګ وي

ستا به ډولۍ زما به کټ خاورو ته وړینه

✵✵✵

ولې دې بد راسره وکړه

زما همدغه هیله وه چې یار لرمه

څرنګه چې په لنډیو کې د وروستۍ مسرې وروستۍ کلمه اهنګینه وي او د وروستۍ څپې اهنګ یې لوړ او تر هغې دمخه څپې اهنګ یې لوېدلی شان وي ( ) نو دلته کېدی شي د لنډۍ هندسي جوړښت داسې ترسیم شي:

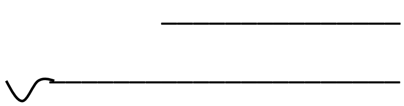

((څرنګه چې لنډۍ ډېر لنډ شعر دی، تاریخي قدامت او بنه معلومول یې اسانه کار نه دی، خو په مجموعي ډول لنډۍ د ګړنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادب ډېره لرغوني برخه ده چې تاريخ يې تر زر کلونو پخوانۍ زمانې ته رسېږي.

مثلاً يوه مشهوره لنډۍ ده، چې زر کلن قدامت لري دا لنډۍ د (خالو) معشوقې ويلې ده. (خالو) د (غزنوي محمود) له پښتنو سپه سالارو څخه يو مشهور سپه سالار و، کله چې دا پوه شوه چې خالو له خپل لښکر سره له جنګه ببرته راستون شو، نو دا لنډۍ يې وويله:

چې د خالو لښکرې راغلې

زه به ګومل ته د خپل يار ديدن ته ځمه

له پورتنۍ لنډۍ څخه دا ښکاري چې لنډۍ (زر کاله) دمخه يقيناً موجوده وه، ښايي تر دې لنډۍ مخکې ډېرې نورې لنډۍ هم ويل شوې وي چې ډېر تاريخي اسناد په کې خوندي وي، خو اوس يا ببخي له منځه تللي يا به يې ښه او ستهه اوښتې وي. له بلې خوا په لنډيو کې د پښتنو ژوند د اجتماعي او اقتصادي اړيکو څرګندونې شوې دي، په مختلفو برخو کې يې د ژوند عکاسي کړې او حتی د هېواد د تاريخ ډېرې حساسې مرحلې هم په لنډيو کې رانغښتل شوي دي، لکه:

که په ميوند کې شهيد نه شوې

خدايږو لاليه بې ننګۍ ته دې ساتينه

دغه لنډۍ چې د ميوند د تاريخي پېښې څرګندونه کوي، زموږ د خلکو د حماسو په تاريخ کې لوړ مقام لري، اوس دغه لنډۍ زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ ته ورداخله شوې او د تاریخ جز ګرځېدلې ده، نو دغسې نورې لنډۍ هم لرو چې په تاریخي لحاظ ډېر اهمیت لري، ډېرې بار ارزښته تاریخي پېښې موږ ته منعکسوي او ډېر معتبر اسناد موږ ته په لاس راکوي.)) (۵۷: ۹-۱۰)

سپوږمیه سر وهه راخېږه

یار مې د ګلو لو کوي ګوتې رېبینه

دا لنډۍ هم ډېر قدامت لري او ویل کېږي چې زړو اریایانو به د سپوږمۍ رڼا ته لو کاوه او دا لنډۍ هم د هغه وخت زېږنده ګڼل کېږي.

لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه لنډۍ د محتوا له پلوه تقریباً د ژوند د هرې برخې انځورګري کوي چې ددې ټولو برخو څېړل اوږد بحث غواړي.

خو د جوړښت په باب یې یو ځل بیا یادونه کوو چې ((د دویمې مسرې په وروستۍ څپه کې یې د فتحې یا زور (a) غږ راوړل حتمي او ضروري دي، له دې اهنګین غږ پرته نه لنډۍ پوره کېږي او نه یې وزن. لنډۍ مقید وزن لري او له دې تاکلي وزن څخه وتلای نه شي. لنډۍ تر هرې دریو څپو وروسته (خج) اخلي یانې هره څلورمه څپه یې خجنه ده او دا قانون پر ټولو لنډیو یوشان د تطبیق وړ دی. ((د وینا پرمهال پر سېلابونو باندې لوېدونکي زور ته خج وايي.)) (۱۹: ۴۴) دلته به د لوستونکو د معلوماتو د لا زیاتولو لپاره څو لنډۍ د څپو او څو لنډۍ د خج له پلوه سره وشنو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څپیز جوړښت له مخې:

په سترګو بیا د رنجو زور که

د مسافر جانان دې غږ دی چې راځینه

اوله مسره:

په_ستر_ګو_بیا_د_رن_جو_زور_که

دویمه مسره:

د_م_سا_فر_جا_نان_دې_غږ_دی_چې_را_ځي_نه

پورته لنډۍ کې مو ولیدل چې لومړۍ مسره یې نهه څپې او دویمه مسره ې یې دیارلس څپې لري.

که د یار غږ راباندې وشي

مال به خیرات کړم سر به زړی ورکومه

اوله مسره:

که_د_یار_غږ_را_بان_دې_و_شي.

دویمه مسره:

مال_به_خی_رات_کړم_سر_به_زړ_ری_ور_که_و_مه.

همدغه ډول که هره لنډۍ وګورو او پر څپو یې ووېشو لومړۍ مسره یې نهه او دویمه مسره یې دیارلس څپې لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز په پښتو لنډيو کې لکه دمخه چې مو يادونه وکړه د خج موضوع داسې ده، لومړی مسره يې چې نهه څپې لري پر (څلورمه) او (اتمه) څپه يې خج راوړل کېږي. او په دويمه مسره کې چې ديارلس څپې لري پر (څلورمه)، (اتمه) او (دولسمه) څپه خج راوړل کېږي.

د بېلګې په توګه لاندې لنډۍ ګورو.

که پسې مرم مرګ مې پرځای دی

U / UUU / UUU

زما پر سر يې جېل خانې منلې دينه

U / UUU / UUU / UUU

راځه راځه ديدن مې وکه

U / UUU / UUU

د سرتختې راباندې ږدي پناه يې کړمه

U / UUU / UUU / UUU

ستا له يارۍ به توبه نه کړم

U / UUU / UUU

که جلادان مې سر له تورو سره وړينه) (۵۷: ۱۳-۱۴)

U / UUU / UUU / UUU

۲- سروکی (نيمکۍ):

(c) ketabton.com: The Digital Library

سروکی د پښتو ولسي سندرو یو ځانګړی ډول دی، چې بېلابېل فورمونه یا شکلونه لري. ځینې پښتانه سروکی (نیمکۍ) بولي او د پکتیا په منګلو کې یې د (پام) په نوم یادېږي.

سروکی د پښتو ولسي سندرو د نورو اصنافو په څېر د پښتون قام د زیاترو کړو وړو انځورنه کوي او د خلکو د ملي، اجتماعي او روحي ځانګړنو عکاسي په کې شوې ده.

سروکی معمولاً د لنډیو په واسطه بشپړېږي، دا سې چې لومړی سروکی ویل کېږي، بیا ټیکی (لنډۍ) ور اچول کېږي. له سروکو سره ټولې لنډۍ ویل کېږي، خو هغه لنډۍ چې د سروکي له موضوع سره ارتباط ولري، خوندورې وي. لنډۍ وار په وار بدلېږي، خو سروکی د هرې لنډۍ په پای کې مکرر راځي. لکه:

خانه راځه دلبره

ډ کې لارۍ د جنکو لندن ته ځینه

د جنکو قدر یې کم که

امان الله ته دې خدای لونې ورکوینه

خانه راځه دلبره

ډ کې لارۍ د جنکو لندن ته ځینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سروکی کله یو بیتیز وي، یانې دوه مسرې لري، چې لومړۍ مسره یې اوږده او دویمه یې لنډه وي او کله یې دویمه مسره اوږده او لومړۍ یې لنډه وي، کله درې مسریز، څلور مسریز او پینځه مسریز هم وي، چې دلته به د هر یوه بېلګه راوړو:

دوه مسریز سروکی چې لنډۍ هم ورسره مله ده:

الا یو غږ وشو
راغلې مه وای د جبو په میدانونه
د لمندار کمیس مېرمنې
الا یو غږ وشو
اور له لمنې باروې ستې دې کړمه
الا یو غږ وشو.

درې مسریزه سروکی:
پسې ورجګ کړه سره لاسونه
لنډه کړه د ټیکۍ مزي دې
خال به دې وران شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور مسریزه سروکی:

توري سترګې خماري
درته کړم ناله زاري
د زړه زخم مې کاري
شوم رسوا ستا په یاري

پینځه مسریز سروکی:

بې بې شبرینې
زېړې ګلې
راباندې واچوه
یوه لونګۍ
جوړه لاسونه

سرمحقق زلمی هېوادمل لیکي: ((سروکی بېلابېل فورمونه لري چې ځینې یې ډېر زاړه دي او د اوستایي ګاتونو له (هوخشتاتره) او (اهونار) سره په تول او وزن کې برابر خېږي)) (۱۷: ۵۹-۶۱)

دویمه او درېیمه بېلګې یې دادي:

شین کمیس راوړی کمر بند مې دی تر ملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

و غازي امان الله

✵✵✵

مین چې شومه په ګل ببو

ستي يې کړمه په سرو لمبو (۳۰: ۱۰)

د درې مسریز سروکي شکلونه:

یو ډول یې هغه دي، چې د سر لومړۍ مسره یې تر دویمې اوږده وي او دویمه یې تر دریمې. بل ډول یې دادی، چې د سر لومړۍ او دریمه مسره یې د څپو د شمېر له مخې برابرې وي او هم قافیه وي، خو دویمه مسره یې قافیه نه لري او هم لنډه وي.

دویمه بېلګه یې داده:

پورې د جانان کډې بارېږي

زم ورسره ځمه

کله مې مین زړګی صبرېږي. (۳۰: ۸-۹)

څلور مسریيز سروکی:

هغه ډول چې ټولې مسرې یې قافیې ولري او د څپو شمېر یې سره مساوي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله بېلګه يې داده، چې څلور واړه مسرې يې ټولې قافيه والې نه وي او هم يې د څپو شمېر سره برابر نه وي، لکه دا سروکی:

ګودر غاړه اجاره

ما بې وروره مه کې

وروري ما سره جوړه

شرنګ دې د بنګړو (۳۰: ۵)

سربېره پر دې د سروکو نور ډېر ډولونه هم شته لکه هغه سروکي چې د ښځې او نارینه ترمنځ د سوال او ځواب په توګه ویل کېږي لکه:

ښځه: جانانه راشه دیدن وکړه

خفه زړګی مې ښه کړه

سبا بېلتون دی

نارینه: ګلې سبا ته به درځمه

تا نه خفه کومه

ښکلی ژوندون دی

بله بېلګه:

ښځه: خان دلاور خانه، توره دې لونګۍ شمله دې لا مزه کوينه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نارینه: ګلېږ بې بې ګلېږ، تورې ستر ګې سره لاسونه لا مزه کوینه.

دغه راز یو شمېر نور سروکي هم شته، چې په بېلابېلو سیمو پورې اړه نیسي، په لنډ ډول هغه د سر محقق زلمي هېوادمل په وینا: ((د سروکو د فورمونو شمېر خورا زیات دی.))

۳- د اتڼ نارې:

د اتڼ نارې، لکه له نامه څخه یې چې معلومېږي، یوازې په اتڼ کې ویل کېږي، پر ناستې نه ویل کېږي، که څوک یې ووایي هم خوند نه کوي. ښځې هم په ښادیو کې اتڼ کوي او نارینه هم. د نارینه وو. د اتڼ نارې ښځې هم په خپل اتڼ کې وایي، خو ښځې ځانته بېلې مخصوصې نارې هم لري، چې نارینه هغه په خپل اتڼ کې نه وایي. د نارینه وو د اتڼ نارې پر ډول ډول او بېل بېل وزن د اتڼ چیانو له حرکاتو سره سمې ویل کېږي، لکه ورو اتڼ، یو بغله اتڼ، دوه بغله اتڼ، درست اتڼ، د ایشلي اتڼ، د ناستې اتڼ د پروتې اتڼ، د پروتې دوه بغله اتڼ، چپه و راسته اتڼ، غلی اتڼ او... (۴۴: هـ)

ددې هر ډول اتڼ له حرکاتو سره سم ناره له خپل وزن څخه اړوي او په نوي وزن یې وایي.

د اتڼ نارې معمولاً درې او څلور مسرې لري، خو هم په درې مسریزه او هم په څلور مسریزه ناره کې د مسرو د څپو شمېر سره مساوي نه وي. په درې مسریزه ناره کې لومړۍ او درېیمه مسره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم قافیه یا هم اهنګه وي، وروستۍ یا دریېمه مسره معمولاً لویه وي او دویمه مسره یې تر ټولو کوچنۍ وي.

چتې چې په پښو دې کړې چوتې

ځوانان دې لېوني کړه

زاړه خواران دې وایستل له ګتې

په پورتنۍ ناره کې (چوتې، ګتې) د قافیې کلمې دي. لومړۍ مسره (۱۰)، دویمه مسره (۷) او دریېمه (۱۱) څپې ده.

واوړئ د هوا مرغانو واوړئ

مساپر مې دورې تللي

مرغانو په وزرو کې یې راوړئ

په دې ناره کې لومړۍ مسره (۱۰)، دویمه (۸) او دریېمه (۱۱) څپې ده (واوړئ او راوړئ) یې د قافیې کلمې دي.

ددرې مسریزو نارو بل ډول دادی، چې د قافیې ترڅنګ ردیف هم لري لکه:

کمیس مې تر لمنې ګلاګل دی

د خیال کمیس مې دادی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې اورونه لګوي هغه لا بل دی

پــه دې نـاره کــې (ګـل او بـل) د قــافيې کلمــې دي. (دی، دی) يــې رديف دی. لومړۍ مسره (۱۱)، دويمه (۷) اودرېيمه (۱۲) څپې ده.

کله کله په درې مسريزه ناره کې داسې هم پېښېږي، چې لـومړۍ او وروستۍ مسره د څپو شمېر له مخې سره مساوي وي. لکه په دې ناره کې:

هلکه چې سپين موټی دې چاړه ده

ما به خولګۍ درکړه

هلکه خو ريباره دې ميره ده

ددې نارې لومړۍ مسره (۱۱) دويمه (۶) او درېيمه هم (۱۱) څپې ده.

د اتڼ نـارو بـل شـکل دادی، چې څلـور مسـرې ولـري، ددې هـرې مسرې د څپـو شـمېر لـه بلـې سره مسـاوي نـه وي. لـومړۍ او درېيمـه مسره يې نسبتاً کوچنۍ او دويمه او څلورمـه يـې تـر هغـو دوو نـورو لوېې وي. معمولاً لومړۍ، دويمه او څلورمه مسره يې سره هم قافيـه وي. لکه:

دله دله دله

کوتره يم راغلې له کابله

يا به کابل خپل کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا به راوړم د کابل ژېړه بلبله

لومړی مسره (۲) دویمه مسره (۱۱) دریېمه (۲) او څلورمه (۱۲) څپې ده. (دله ، کابله او بلبله) د قافیې کلمې دي. بله بېلګه:

خانه زموږ خانه

دا ستا خاني دې خدای نه کي بېرانه

ملکونه دې رعیت کړه

د دښمن کلا دې وکښه د میدانه.

په دې ناره کې لومړی مسره (۲)، دویمه (۱۱)، دریېمه (۷) او څلورمه (۱۲) څپې ده. (خانه، بېرانه او میدانه) یې د قافیې کلمې دي.

دویمه بڼه:

د څلور مسریزو نارو بل ډول دادی، چې د قافیې ترڅنګ ردیف هم لري. لکه:

څه کم د چا څه کم

پر خپل غولي ولاړه یم کاته کم

یار که مې نادان دی

د بل پر ښایستو به یې ور نه کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پورتنۍ ناره کې لومړۍ مسره (۲)، دویمه (۱۰)، دریيمه (۲) او څلورمه یې (۱۱) څپې ده. (څه، کاته، ورنه) یې د قافیې کلمې دي. (کم، کم) یې ردیف دی.

ولاړه (دوه څپې)

د څلور مسریزې نارې بله بېلګه داده:

پوړنی مې ابي دی

له خیاله مې غبرګ کړی پر تندي دی

مابه اتڼ وکړای

دا ستا د بابا کلی رخشندي دی (۴۴: بېلابېل)

په پورتنۍ ناره کې لومړۍ مسره (۷)، دویمه (۱۱)، دریيمه (۲) او څلورمه (۱۱) څپې ده. (ابي، تندي او رخشندي) د قافیې کلمې دي. (دی، دی) ردیف دی.

پر پورتنیو یادو شکلونو سربېره د اتڼ په ځینو نارو کې د قافیې او څپو د شمېر په حساب لږ شان بدلون ښکاري، خو ډېر عام نه دی. د اتڼ د نارو اساسي ډولونه همدا وو، چې پورته یې یادونه وشوه.

۴- کاکړۍ غاړې (کاکړۍ):

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکړې غاړې چې کاکړې لنډۍ يې هم بولي، د پښتو ولسي ادبياتو يو خوږ ډول دی، چې راز راز موضوعات (رزم او بزم د پښتو ټولنيز، اقتصادي شرايط، کلتوري، ديني او عقيده يي مسايل، ساده ولسي افکار، ټوکې او ټکالې او د پښتني کلتور بېلابېل اړخونه، خويونه او رواجونه) په خپله لنډه تنګه غېږ کې رانغاړي.

کاکړې لنډۍ که څه هم له نامه څخه يې له کاکړو سره تړلې معلومېږي، خو د ټولو پښتنو اصيل مال دی او په پښتنو کې داسې کام نه شته چې ددې لنډيو په جوړولو کې يې لږه يا ډېره ونډه نه وي اخيستې. دغه ډول له نورو ټپو څخه يو جلا او بېل شی دی، چې لومړی وار کاکړو نښلولي دي او تر (۱۳۷۵ل) کال پورې به زيات و کم پنځوس زره کاکړي لنډۍ جوړې شوې وي.

کاکړي لنډۍ له دوو مسرو څخه جوړې وي، چې کله کله يې د دواړو برخو سېلابونه سره برابر او کله کله توپير سره لري او د دواړو برخو وروستي توري يې سره يو رنګ وي. هغه کاکړې غاړې چې هره مسره يې اته اته سېلابه وي:

ښايستې که ستا رضا ده
ستا د قام بدي پر ماده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه غاړې چې یوه مسره یې اته او بله نهه سپلابه وي:

شین خالی نجونې لابنې دي

پــه لاره ځي لــه خندا شنې دي

هغه غاړې چې یوه مسره یې اوه سپلابه او بله یې اته سپلابه وي:

تر لاس نه تړو ګړی

مور، ملنګان یو شین خالی

اوه سپلابه غاړې:

د بوټو تنی ترم

د شاکار مېلې ته ځم (۱۷: ۵۵-۵۶)

۵- ببولاله:

ببولاله د پښتو ادب هغه مخصوص شعري فورم یا سندره ده، چې د واده پر لومړۍ ورځ، کله چې د ناوې سر وغوړوي او د واده پر مخصوص تخت یې کېنوي، د ورا او د ناوې تر خوا ښځې ګډې وډې شاوخوا سره کېني او ناوې په منځ کې ناسته وي، نو دا ښځې دغه سندرې په ګډه وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله د ببولالې له اصلي متن سره يوه بله مسره هم يوځای کوي او بيا يې په ترنم کې وايي، دا مسرې ببلابېلې دي، چې د خپلې مانا له مخې ببولاله هم د هغې په نامه يادېږي. لکه (دوه دوه تاره اخلي) (خور ښادي) او (ښه رورا)، ببلګې يې دادي:

دوه دوه تـــــــــــــــاره اخلـــــــــــــي
ګيســــــــو ورو ورويــــــــــې بېلويـــــــه
نـــــــاوکۍ مـــــــوده ناندانــــــــه
تــــــر غرمــــــې مــــې يــــــې ځنډويــــه

***

خـــــور ښـــــادي دې مـــــه ســـــه پاتــــه
خـــــور ښـــــادي دې مـــــه ســـــه پاتــــه
خــــــــــور ښــــــــادي مـــــــــو ده
د کمپلـــــــــې ژۍ يـــــــــې تـــــــــورې
د کمپلـــــــــې ژۍ يـــــــــې تـــــــــورې
خــــــــــور ښــــــــادي مـــــــــو ده
لالـــــــــی پـــــــــر ننـــــــګ مـــــــين دی
خېښـــــــې نـــــــه باســـــــي ســـــــرتورې
خــــــــــور ښــــــــادي مـــــــــو ده

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښــــــه رورا ښـــــادي دې وســــــه
شـــــاه ســـــــلامتي دې وســـــــه
شـــــين بادرنـــــګ او بــــــورا وړی
شـــــين بادرنـــــګ اوبـــــو راوړی
چـــا پـــه خـــوب نـــه دی ليـــدلی(۴۴:ک)

ببولالې عموماً درې مسرې لري. د مسرو د څپو شمېر يې سره مساوي وي، د پښتو اکثره ببولالې د څپو د شمېر له مخې (اته) څپې وي او دا قانون تقريباً پر ټولو ببولالو تطبيقېږي. کېدی شي د لنډيو په شان د ببولالو وزن هم ځانګړی وي، خو پر لنډيو بيا پر مطلق ډول يو قانون تطبيقېږي، خو په ببولالو کې يو څه شکلي بدلون شته.

په ببولالو کې قافيه شته. د ببولالو لومړۍ او درېيمه مسره په خپل منځ کې هم قافيه وي، خو دويمه يې له قافيې ازاده وي.

دغه راز ځينې ببولالې تر قافيې وروسته رديف هم لري.

په ځينو استثنايي حالاتو کې کېدی شي دويمه مسره هم قافيه اختيار کړي او هم کېدی شي د څپو په شمېر کې کومه څپه زياته او يا کمه شي، خو د ببولالو عمومي شکل او جوړښت همدا دی، چې درې مسرې لري، هره مسره يې اته څپې لري، لومړۍ او درېيمه مسره يې هم قافيه وي، که د څپو په شمېر کې زياتی او کمښت راشي، نو له ورايه يې په وزن کې کمی احساسېږي. د ترنم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسیقۍ پر وخت د ببولالو له مسرو سره (ها ببولاله لا له وای) یو ځای کېږي او د شعر کمپوز برابرېږي؛ لکه:

اوښ ولاړ زنګـــــون ترلـــــی (هـــا) ببولالـــــه
اوښ ولاړ (وای، وای) زنګـــــون ترلـــــی (وای)
تـر هغـو بـه يې خلاص نـه کـم (وای) ببولالـه، لالـه
خـو زمـا جـان (وای وای) نـه دی راغلـی (وای)(۴۴:ح)

دلته به د ببولالو څو بېلګې وړاندې کړو:

پر کور سور زومبک څرېږي
هغه لور دې سترګې وخوري
چې د پـلار پـه کـور نازېږي

دمسرو شمېر يې (۳)، د څپو شمېر يې (۸)، (څرېږي) او (نـازېږي) يې د قافيې کلمې دي.

د همدې ډول بله بېلګه:

پر کور دوه زرغونه شاله
زمـا جـان ورتـه ولاړ دی
لاس يې نه ورځي د خياله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ببولالې بل شکل دا دی، چې تر هماهنګو اهنګینو کلمو یا قافیې وروسته بله کلمه یا ردیف هم ولري. دا یې بېلګې دي:

تر بالښت لاندې انار دی
دا سې زوم مو دروستلی
چې نامتو د کندهار دی

بله بېلګه:

ناوکی ګوتې د سرو دي
تر دسمال یې را ایستلي
چې سکه لېورونه څو دي(۴۴: بېلابېل)

په لومړۍ ببولاله کې (انار، کندهار) او په دویمه کې (سرو او څو) د قافیې کلمې دي. په لومړۍ کې (دی، دی) او په دویمه کې (دي، دي) ردیفونه دي.

۲- چاربیته:

چاربیته د پښتو ملي شعري فورمونو هغه ډول دی، چې هر بند یې تر څلور مسرو څخه کم نه وي. زیاتره چاربیتې په ملي موسیقۍ کې ځانته په زړه پورې اهنګونه او خوږې نغمې لري او د دې لپاره چاربیتې بلل کېږي، چې بندونه یې یا تر څلور بیتو او یا تر څلورو مسرو څخه بېخي کم نه دي. په چاربیته کې همېشه یوه اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع چې اکثراً عشقي او حماسي وي (لکه د قصيدې او مثنوي په شان) افاده کېږي.

چاربيته د فورم له مخې په عمومي ډول پر دوو لويو برخو وېشل کېږي:

۱- ساده چاربيته.

۲- زنځيري چاربيته:

دغه دوه ډوله چاربيتې بيا په خپل وار سره د مسرو د شمېر برابروالي اوږدوالي او لنډوالي له مخې پر ډېرو نورو ډولو وېشل کېږي؛ لکه: د څلورو، پينځو، شپږو، اتو، نهو او لسو مساوي لنډو يا اوږدو مسرو زنځيري چاربيته.

له مانيز پلوه چاربيته پر عشقي، تاريخي، رزمي او نورو برخو وېشل کېږي. د ساده چاربيتې يوه بېلګه، دا چاربيته د نوښار د محمد دين ده.

مطلع: څوک به پيدا نه شي د فرهاد او شيرينۍ په شان
يو ځای به څوک نه شي د ادم او درخانۍ په شان

بند:

يو ځای به څوک نه شي لکه و عاشق فرهاد
تل به يې کولو په اشنا پسې فرياد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه يې کـړه خــــواري ځکه حاصل يې شـه مـراد
کړې به يې خبرې د طوطا د ښارونې په شان

بند: کـړې بـه يـې خبرې د مجنون دا مشغولا وه نه
بل به يې څه نه وو خو په خوله به يې ليلا وه نه
وچ شه لـکه دړه د خـاونـد پـه دې رضـا وه نه
بيا به ګرځېده پـه دې پسې د لـېونې پـه شان

بند: راغــی قـطب خـان چې راروان له رانيزو نه شو
سر په ټيک ويـده و ځـکه پـاتې لـه مزو نه شو
پروت و لکه مړی سرو کار يې لـه نـيازو نه شو
غوځ يې په ځيګر که لکه تورې ايرانۍ په شان

بند: غوځ يې په ځيګر که چــې رانجا عاشق په هير شو
تـل يـې سر تـندی واهه همېش د ځان په وير شو
مـړ مــلا بــهادر نـيمبو لاځکــه دستـګير شــو
هـلته ظلم نه شته دی شـاګرده د خـانۍ پـه شان(۲۶: ۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول ساده چاربيته کې له ځينې استثنايي حالت پرته، د ټولو مسرو د څپو شمېر سره مساوي وي. د هر بند وروستۍ مسره په قافيه کې د مطلعې له مسرو سره يو شان وي.

د پښتو ولسي شاعرۍ په باب ډېر ځله دا څرګندونه کېږي، چې په دې فورمونو کې ويل شوي شعرونه اکثره د نالوستو شاعرانو زېږنده دي. دا خبره مطلقه نه ده، په همدې فورمونو کې د هېواد يو شمېر نوميالیو لوستو شاعرانو هم شاعري کړې ده، له هغې جملې نه د همدې چاربيتې په فورم کې په ساده چاربيته کې له پورتنې ډول پرته نور ډولونه هم راتلای شي. دلته به د ساده چاربيتې د يو بل ډول دوه بېلګې راوړو. لومړۍ بېلګه يې د جرار صيب ده:

د سترګو مخ مې وسو ياره ستا د مخ په نور	تك تور لکه ماغوت
تاو کړی په ماغوت کې خپل اشنا ته ورم ضرور	د سرو اوښکو ياقوت
که وايم ستا په مخ مې دا جوړه کسي وريته دي	تاثير به د لمبې وي
وښتته د مخ له تاوه تار په تار سره پراته دي	دا تاو به د شغلې وي
حبشو ته حيران يم په فرنګ يې ورخاته دي	دا زور به د حملې وي
سپين مخ دې معرکه شو امتحان به کړي ضرور	معلوم به شي مزبوت(۱۷: ۵۹-۶۲)

په دې ډول فورم کې د سر لومړۍ او درېيمه مسره د څپو د شمېر له مخې په خپل منځ کې سره برابرې دي او يو شان قافيه تعقيبوي. دويمه او څلورمه مسره بيا په خپل منځ کې د يو شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

قافيې لرونکې او د څپو د شمېر له مخې سره برابرې وي، د هر بند لويې مسرې په خپل منځ کې دڅپو د شمېر له مخې سره برابرې او په خپل منځ کې يو شان قافيه تعقيبوي او وړې مسرې يې په خپل منځ کې، خو د هر بند د پای لويې او وړې مسرې بيا د مطلعې د لويې او وړې مسرې د قافيې او شکلي جوړښت تابع دي. په ټوليز ډول ټولې لويې مسرې له لويو او وړې مسرې له وړو سره د څپو د شمېر له مخې برابرې وي.

دې ته د ورته چاربيتې يوه بله بېلګه هم راوړو. دا د ملا مقصود چاربيته ده:

مطلع:

شين خال دې په شمال اينبی د وروځو په پيوند
ځلبړې زرافـــشان

اوربــل دې الــول لــکه بـخمــل دې بـند پـه بند
راپورته کړه چشمان

بند:

شين خال دې په مشال اينبی د وروځو په مابين
لـه ورايـه تـجلی کا

نـری پـوزه الـف خــوارېه دې دوارړه شـفتــين
زړګی مې واويـلا کا

زنخ لرې ګبين خوله دې شيرين سـره دې عـنين
څوک څه لره ګيلې کا

***

جـمال درکـړی رب، لـــرې نـسب داسې څرګند
رايـــــت دې کـــه خــــاقان

جـمال راکـــړی رب لـرم نـسب د پـاچـايانـو
روغ ځــــان ســــاته کمبختـــــه

عـــاجـز غريب سړی يې يـاري مـه کړه د خـوبانـو
چــې رانـــه شـــې بـــې وختـــه

تـــه خپل مساوي ګـــوره ستا دی ځوی د نادارانو
لـــــرمه طبــــــعه ســــختـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځیري چاربیته: زنځیري چاربیتې تـه اتـه مسـریزه چاربیتـه هم وايي، په دې باب یو لیکوال وايي:

هغه چاربیتې چې اته مسرې لري هغې ته عـوامي چاربیتـه ویلـی شو ، ځکه چې د عـامو شاعرانو په اصطلاح کې چاربیته وايي همدې ته چې څلور بیته او اتـه مسـرې وي، پـه دې ډول چـاربیتو کـې د سـر دواړه مسرې په خپل منځ کې هم قافیه نه وي، بلکې اوله یې پـه یـوه قافیه وي او دویمه یې په بله. او بیا د هر بند پـه پـای کـې چـې کـوم بیت راځي د هغه بیت د دواړو مسرو قافیه د مطلعې د دواړو مسرو له قافیې سره یوشان وي. عبدالحکیم اثر هم همدا راز د ۸ مسـرو چاربیته پر درې ډولونو باندې وېشي:

۱- یـو قسـم هغـه ده، چـې د هـر بنـد اول درې بیتونـه یـانې شـپږ مسرې یې په خپل کور کې سره په یوه قافیـه وي او وروسـتی بیـت د چاربیتې له مطلعې سره موافق وي. ددې بېلګه داده:

مطلع:

شـــــاګرده اول نـــــص د الهـــــی پروردګـــــار دی
اســتاده بــل حــدیث د محمــد نبــي حضــرت دی

بند:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاګرده په جهان کې جبرائیل نومی ملک دی
استاده خاص مقام د ده اووم اسمان فلک دی
شاګرده ټول وجود یې د زنځیر حدیده کلک دی
استاده سر تر پایه په وزرو باندې چک دی
شاګرده د رحمت په رب کې ډوب لکه سمک دی
استاده ما په دې خبره هم ویستلی شک دی
بې حده ښایسته د نور په شان شعله انګار دی
د باد په شان ته ګرځي په هوا باندې اوچت دی

بند:

شاګرده زه یې نوم ویلی نه شم ویرول کا
استاده هغه دادی چې د روحو قبضول کا
شاګرده قبضول د ګنهکارو په زلزل کا
استاده بختورو ته په پوزه بو د ګل کا
شاګرده غټ عذاب دی چې زورونه په ګوګل کا
استاده په سختۍ د بدو روحو وښکل کا
کمبختو ګنهګارو ته په دغه شان قهار دی
چې سم یې په شرف یې مقرر ورله جنت دی

بند:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاګرده زه ډوب شوی د غمونو په درياب يم
استاده زه د غره لاندې حصار په پېچ و تاب يم
شاګرده په تهمت باندې تک تور لکه غراب يم
استاده لاس مې مروړم په ارمان لکه ذباب يم
شاګرده زه غريب بنده د پاک غني وهاب يم
استاده شکر وايم چې مسلمو کې حساب يم
مرګی مې رانېژدې شو نن سبا له مې رفتار دی
((میاګل)) د ګټکي ژاړي چې په مخ کې مې قيامت دی(۵۶: ۸۲)

په پورتني فورم کې د ټولو مسرو د څپو شمېر سره مساوي دی. د سر لومړی بيت يا مطلع په خپل منځ کې د قافيې اختلاف لري. دواړو مسرو کې قافيه حتمي او رديف اختياري دی. د هر بند شپږ مسرې په خپل منځ کې يوه قافيه تعقيبوي؛ اومه او اتمه مسره يې په قافيه کې د مطلعې د لومړۍ او دويمې مسرې تابع ده.

۲- د اته مسريزې چاربيتې دويم ډول:

په دې ډول چاربيته کې د سر يو بيت، چې د مطلعې په توګه راځي. لومړۍ مسره يې ځانته قافيه لري، د دويمې مسرې په منځ کې يې يوه قافيه راځي، چې د لومړۍ مسرې له قافيې سره سمون خوري، خو د دويمې مسرې وروستۍ قافيه ځانته جلا او د لومړۍ مسرې له قافيې سره سمون نه لري. د هر بند لومړۍ، دريمه، پينځمه مسره، په خپل منځ کې هم قافيه وي او هم د دويمې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمې او شپږمې مسرې په منځ کې راغلې قافيې هم د نوموړو مسرو د قافيو بڼه تعقيبوي، خو د دويمې، ځلورمې او شپږمې مسرې په پای کې نورې قافيې راځي، چې دا بيا د نوموړو مسرو خپلمنځي قافيې ګڼل کېږي، د بند اوم او اتم بيت د مطلعې د شکلي سکښت تابع وي.

لکه په دې لاندې مثال کې:

د ښايست اواز دې لاړو په عالم کې لور په لور
زه دې سوی يم په اور، ټيک دې کوز کړه له جبينه
د ښايست اواز دې لاړو په کابل په هندوستان
ځکه ناست يمه حيران، رارسېږي يا نصيبه
عاشقي ده ډېره ګرانه ځي د اوښکو مې باران
پرې مې لوند شولو ګرېوان، پوه نه شوم له ترتيبه
په هر چا باندې تېرېږي د فاني دور دوران
ځوک راځي ځوک ترې روان، کاندي ياروته قريبه
باري خپل دی که پردی دی راکوي راته پېغور
سترګې نه شمه نيولی ګوره ډوب يم ستا په مينه.

❋❋❋

باري خپل دي که پردي دي راکوي راته تهمت
کتی نه شمه اوچت په ياری کې د بې ننګه
چېرې تا کتلی نه دي لکه سپي ته چې کړې ست
تاو چې راغی په صورت، ته له مانه کوې ځنګه
جاروتی نه شمه بېرته رب دې نه کا ځوک عادت
د سرو شونډو په شربت، کيف يې زيات وينم له بنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــــه رنــــې زنــــې د پاســــه دې خالونــــه درې څلــــور
مـا پـرې تـل کـړی دی زور، خونـد یـې زيـات دی لـه ګبينـه

✵✵✵

د نــــرۍ زنــــې لــــه پاســــه دې خالونــــه دي قطــــار
تــوري زلفــې دې تــار، تــار دي پرتــې لکــه وربڅــې
پــه ســينه کــې دې پــخ شــوي دي د مينــې دوه انــار
ورتــه پــروت يمــه بيمــار، دارو مــې د مــرض يــې
رب دې نـه کـا څـوک پـه رنـځ کـې ستا د مينې ګرفتـار
نــن دې ځــان کړلــو ســينګار، بېګــاه مــې پــه اور ســوزې
کلـه زېـر شـي کلـه بـم شـي سره ګنګري دې کـوي شـور
قدم اخلي په ټکور، ښاپېرۍ راغلې له چينه. (۲۶: ۱۸-۱۹)

د پورتنۍ چاربيتې د لومړي بند د وروستۍ مسرې په منځ کې (سترګې نه شمه نيولی ګوره ډوب يم ستا په مينه) کې (سترګې نه شم نيولی) برخه کې قافيه خطا شوې، خو په نورو بندونو کې پورتنی شکل په پوره ډول تعقيب شوی دی. د يادونې وړ ده، چې په پورتني ډول چاربيته کې د مسرو د څپو شمېر سره مساوي وي.

۳- د اتـه مسـريزې زنځيـري چـاربيتې بـل ډول دادی، چـې ټولـه مقفی وي او هر بيت او هره مسره يې په خپل منځ کې قافيې لري. يوه بېلګه يې داده:

د لـــيلا پـــه لـــبو ســـور پـــېزوان لـــکه ښـــامار
تـــربنه ځي شغلې د اور   نتکۍ نه يـــې بـــاربـــار

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوځــــي مــا سپځــین ژوندی زمــا صورت که
زما زړه یې کړ غمګین سرداره څـه حـکمت کـه
ګونګري یې کوي شورچــــې دا شــې پــه رفتار

***

رفـتار مــې کوي خوندورځـــمــه مــازیــګر
وربل مې بند پــه بــند د سپین تندي په سر
خراب بـه دي کړم ژوند کاتـه کـړم پــه هــنر
شین خـال مې ادم خورذقــن مــې مــزه دار (۲۶: ۲۱-۲۲)

په دې ډول چاربیته کې له ځینو مسرو پرته د نورو اکثرو مسرو د څپو شمېر سره مساوي وي. په مطلع کې د لومړي او دویم بیت د لومړیو مسرو قافیې سره یوشان وي او د دویمو مسرو قافیې په خپل منځ کې یو شان وي. د هر بند د دریو بیتونو د دریو لومړیو مسرو قافیه یو شان او دریو نورو مسرو قافیه بل شان وي، خو د څلورم بیت رغښت او بڼه د مطلع د بیت تابع وي.

د ډېرې قافیه لرونکې زنځیري چاربیتې یوه بېلګه داده:

مطلع:

کلـه بـه راوړې دواړه بس دې دې رنګـین شـیرین
ســـپین دې جبـــین زریـــن مـــخ دې ځلېـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند:

کلـه بـه راکـړې دواړه لـب شـات او ملهـم صـنم
مــه کــړه ســتم هــر دم پــه غضــب ښــورې
سـرې دې منګـولې همـېش وړې زړونـه قلـم قلـم
اخلــې قــدم پــه چــم ســترګې دې تــورې
په در دې پروت یم همېش غـواړم ستاکرم محکم
لــرې کــړه غــم الــم کــه رب تــه ګــورې
نـن دې پـه غـاړه بانـدې زانګـې لـونګین رنګـین
سـپین دې جبـین زریـن مـخ دې ځلېـږي.(۱۷: ۸۳)

پـه دې ډول چـاربیتې کـې د سـر لـومړی بیـت یـا مطلـع پـه لومړۍ مسره کې یو شان دوه قافیې موجودې وي. د دویمې مسرې تـر نیمـایي پـورې بیـا یـو شـان دوه قـافیې چې د لـومړۍ مسرې له قافیې سره یوشان وي، راځي او د مسرې په پـای کې اهنګینه کلمه راځي چې له دې قافیو سره په جوړښت کې توپیر لري.

د هـر بنـد لـومړۍ مسـره ځانتـه یـو شـان دوه قافیـه لـري او د دویمې مسرې په پای کې یوه ځانګړې قافیه؛ دریمه مسره لـه لومړۍ مسرې سره په قافیه کې یـو شـان وي څلورمـه د دویمې په شان وي، پینځمه د لـومړۍ او شپږمه د دویمې پـه شـان وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هم د ثلورمې او شپږمې مسرې په منځ کې راغلې قافيې د بند د لومړۍ مسرې د قافيې تابع وي، اوومه مسره د لومړي بيت يا مطلع د لومړۍ مسرې په شان وي او اتمې مسرې د منځ قافيې د مطلعې د لومړۍ مسرې د قافيو تابع وي او پاتې برخه يې د مطلعې د دويمې مسرې پاتې برخه وي؛ د مطلعې د دويمې مسرې تکرار وي. په دې چاربيته کې د سر بيت لومړۍ مسره ۱۴ او دويمه ۱۱ څپې ده. د بند لومړۍ، دريمه، پينځمه او اومه مسره هم ۱۴ څپې او دويمه، ثلورمه، شپږمه او اتمه مسره ۱۱ څپې لري.

۷- مقام:

ځيني پښتانه يې رباعي هم بولي، پښتانه ولسي مجلسيان يې د مجلسونو په پيل کې وايي، مقامونه نسبتاً ورو، اوږده او په داسې تال او اهنګ ويل کېږي، چې ټول مجلس چوپ شي او پوره غوږ يې نيولی وي، کله چې مقام خلاص شي نو سندرغاړی سم لاسي لوبه، چاربيته او يا بګتۍ يا غزله پيلوي، چې اوربدونکي سم له لاسه له هغه ارام او غلي حالت نه راوينښ او په شور او زوږ يې راولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقامونو مضمون معمولاً ټولنيز او اخلاقي وي او د پند او عبرت ښه مطالب لري، عشقي مقامونه هم شته، مقامونه لکه د ديواني غزلو داسې جوړښت لري، د لومړي بيت دواړه مسرې يې په يوه قافيه وي او د نورو بيتونو لومړۍ مسرې يې له قافيې نه ازادې او دويمې مسرې يې له لومړي بيت سره قافيه تړي. له درېو څخه نيولې تر پينځو او شپږو بيتونو پورې وي. د مقام هره مسره دولس يا يوولس څپې وي له ديواني غزلو سره يې توپير دادی:

يو خو يې ژبه ډېره ساده، عام فهمه او ولسي وي او بل د ولسي سندرو د قافيه تړنې پر اساس د سره ورته غږونه قافيه کول په کې عادي خبره ده، ځکه دغه سندرې په شفاهي بڼه منځته راغلي، نه په ليکنۍ بڼه. بل دا چې ويونکی يې ولسي شاعر وي، د سېلابونو شمېر يې يوولس يا دولس وي. دا چې د ولسي سندرو دغه فورم ولې مقام بولي بايد ووايو شي چې د مقام نوم ورسره په څو سببه وړ دی:

۱- دا چې د مقام لغوي مانا (ځای) دی او دغه سندرې د پښتو په ادبي مجلسونو کې تر چاربيتو، غزلو، بګتيو او بدلو څخه مخکې ويل کېږي، په دې حساب نو مقام د مجلس پيل او د نورو ولسي نظمونو لپاره انتظام برابروي او خلک دې ته متوجه کوي چې خپل ځايونه ونيسي او په کرارۍ سره مجلس واوري.

۲- دا چې په مقام کې پندونه او نصيحتونه بيانېږي، نو کېدی شي چې سړی د مقام پر موضوعاتو عمل وکړي او يو لوړ اخلاقي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقام ونیسي، له دې کبله چې دا وروستۍ خبره سمه او مانا لرونکې ده او نوم له نومول شوي سره برابر دی، دا سندرې په دې نامه یادې شوې دي، که چېرې دا سندرې مقام وبولو، نو یوه بله ګټه به مو هم کړې وي او هغه دا چې د دېواني سندرو له رباعي سره به مو د مغالطې مخنیوی کړی وي. دلته به د ولسي شاعر ګلستان یو مقام چې په دغه مقام کې د (بحث) دکلمې عامیانه تلفظ (باس) له لباس او خلاص سره قافیه شوی دی. دا مقام ټول پنځه بیته دی چې څلور بیتونه یې دلته د بېلګې په توګه راوړو:

د کـــم اصـــلو لـــه یـــارۍ نـــه واخلـــه لاس
مـــه غـــولېږه د هغـــو پـــه تـــش لبـــاس
د کـــم اصـــلو یارانـــه د خـــره ســـورلي ده
عاقبـــت بـــه دې پـــه کنـــده کـــړي راخـــلاص
لـــه کـــم اصـــلو نـــه وفـــا کلـــه مونـــده شـــي
دا متـــل دی پـــه هـــر ځـــای کـــې عـــام و خـــاص

چـــې لـــه لـــرې نـــه یـــې ګـــورې ورنـــه تښتـــه
ګلســـتانه ورســـره مـــه کـــوه بـــاس(۱۷: ۸۹-۹۱)

یادښت: سره له دې چې زموږ یو زیات شمېر ادبپوهانو او لیکوالو ((مقام)) یو ځانګړی جلا ادبي فورم بللی، خو زه چې دې فورم ته ګورم، له غزل سره یې په هندسي جوړښت کې کوم خاص توپیر نه شته، نو ځکه ویلای شو، چې ((مقام)) یوه محتوا ده نه جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړی فورم. تر هغه پورې چې زموږ ادبپوهان په مطلق ډول (مقام) يوه محتوايي مسئله وګڼي نه شکلي، تر هغه پورې زه په دوديز ډول (مقام) د همدې فورمونو په چوکاټ کې محاسبه کوم، خو بيا هم زما نظر او وړانديز دادی، چې مقام فورم نه دی، محتوا ده.

۸- بدله:

د پښتو په ځينو سيمو کې په عام ډول ټولې ولسي سندرې لکه: لنډۍ، سروکي، د واده سندرې، چاربيتې، نيمکۍ او نورې بدلې بولي، خو دلته زموږ مطلب د ولسي خاصو سندرو له هغه ځانګړي فورم څخه دی، چې پښتانه مجلسيان يې ملي غزلې يا ولسي غزلې بولي.

دغه سندرې هم لکه د ولسي سندرو د نورو فورمونو په څېر د عربي عروضو او بحرونو په شعري چوکاټ کې نه ايساريږي او د اريايي ژبو د شعرونو په شان د سېلابونو او څپو پر بنسټ ويل کيږي.

بدلې عموماً شفاهي دي او مجلسيان يې خوله پر خوله يو بل ته سپاري خو د بدلو ليکلې او پخوانۍ بېلګې هم لرو؛ تراوسه زموږ په ليکلو اسنادو کې د شيخ بستان بړيڅ بدله له لومړنيو لاسته راغلو بدلو څخه ده، چې د لسمې پېړۍ په وروستۍ لسيزه کې تر زرم کال وړاندې ويل شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلې له شکلي پلوه په لومړي سر کې پر ساده او سپړو بدلو وېشل کېږي او بیا یې هر ډول په خپل کور کې د مسرو د شمېر او مسرو د اوږدوالي لنډوالي او برابروالي پر اساس پر ډېرو نورو برخو وېشل کېږي. د بدلو هر بند اکثراً تر دوو مسرو زیات وي، چې کله یې هر بند درې مسرې، کله څلور مسرې او کله لا زیاتې مسرې هم لري، چې د «خلکو سندرې» مولف په شکلي لحاظ بدلې پر پینځلسو ډولو وېشلي او که پلټنه وشي ښایي تر دې هم زیات ډولونه ولري.

ولسي بدلې لومړی یو کسر «مطلع» لري او ورپسې یې بندونه وي، کسر یې له یوې اوږدې او یوې لنډې مسرې څخه جوړ وي، چې بیا د قافیه یې تړون له مخې له هر بند سره قسماً یا ټول تکرارېږي. د ساده بدلې په بېلګه کې د شیخ بستان بړېڅ «۱۰۰۲هـ کال مړ» د بدلې سر او یو بند راوړو:

مطلع:

اوښکې مې څاڅي پر ګرېوان یو وار نظر که پر ما

راسه ګذر که پر ما

بند:

د خــوږو زړونــو لــه حاله ته یې ای باداره اګاه

یې د بــېوزلـو همراه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل عزت په روی(بستان) ته کړه مهر ښندل

کړي له ګناه ګوا ښل

اوښکي مې ثاثي پر ګریوان یو وار نظر که پر ما

راسه ګذر که پر ما

په دې ډول بدله کې یو ځل د سر لومړی بیت چې یوه مسره یې اوږده او بله یې لنډه، یاني تقریباً د هغې تر نیمایي وي. د بند هره اوږده مسره یې تقریباً د لومړي بیت له اوږدې مسرې او لنډه یې له لنډې سره برابره وي. د بند هر بیت په خپل منځ کې هم قافیه وي او د بند په پای کې د بدلې لومړی بیت بیا تکرارېږي.

سپره بدله، د بدلې بل ډول دی، دې کې ګڼ شمېر قافیې موجودې وي، دې ډول بدله کې هم د مسرو اوږدوالی او لنډوالی موجود وي، خو د سر د لومړي بیت د مسرو له اوږدوالي او لنډوالي سره یې د بندونو د مسرو اوږدوالی او لنډوالی برابر وي. دلته د ښاغلي جرار د سپري بدلې کسر او یو بند وړاندې کېږي:

مطلع:

دا دی جنګېږي د ګوګل دپاسه هار که مار

چې لري زار په خوار کوي تاثیر

بند:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ما شوې تېرې ستا په مینه کې خوارۍ زارۍ

لاس د یارۍ جارۍ راکړه محکم

پرسان مې وکړه ساه مې راغله تر مرۍ پرۍ

زلفې چورې نرۍ رقم رقم

ورکړه چې بایلو زړه صنم ستا په رخسار انار

سینه ګلزار ((جرار)) مه کړه تاخیر.

۹- لوبه:

لوبې هم د ولسي خاصو سندرو یو ځانګړی او جلا شعري ډول دی، چې له بګتیو څخه هم چابکې ویل کېږي. لوبې تر ډېره حده د لنډیو په خم کې رنګ شوي، کله کله یې بندونه لنډیو ته ورته جوړښت خپلوي او کله بیا په وزن او روانې جوړښت کې لنډیو ته ورته بندونه لري.

ځینې کسان لوبې له بګتیو سره ورته بولي، په داسې حال کې چې لوبې د یوه ځانګړي شعري فورم په توګه له بګتیو سره یو د ویلو پر وخت توپیر لري او بل دا چې د لوبو د کسر مسرې اکثره وخت سره په یوه قافیه وي او بګتۍ بیا په مجموعي ډول دا شان نه دي. لوبې له نیمکۍ سره هم جوت توپیر لري، ځکه په نیمکۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډۍ کټ مټ راوړل کېږي او په لوبه کې په خپله لنډۍ نه راځي او بل دا چې لوبه د ولسي سندرو له عمومي برخې سره چې ویونکي یې معلوم وي، اړه لري. دلته به د لوبې یوه بېلګه راوړو چې ولسي شاعر محمد نور ویلې ده:

لوبه:

غمونه لرې کړه له ما عاجز غمګینه

راتاو شه لونګیه

ودې ویشتم روغه دې نه کړم

نوره یاري درسره نه کړم

بل دې په سرو شونډو نتکۍ زانګي مینه

راتاو شه لونګینه

✵✵✵

پاس په بامو ګرځې کوترې

زما د خوږ زړګي دلبرې

چې شال پر سر کړې ځنګه ښه ښکارې سنګینه

راتاو شه لونګیه

✵✵✵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد نور فقیره بخته

څنګه را پرېوتې له تخته

بخت مې کوږه شو اس مې لاړ سره له زینه

راتاو شه لونګینه (۱۷: ۱۰۱-۱۰۶)

په دې ډول لوبه کې د سر لومړۍ مسره اوږده او دویمه لنډه وي. بیا د هر بند دوه لومړۍ مسرې په خپل منځ کې هم قافیه وي او هم یې څپې سره برابرې وي. د بند درېیمه مسره د لوبې د سر بیت (کسر) سره په قافیه او د څپو په شمېر کې یو شان وي او ورپسې د سر بیت دویمه مسره د تکرار په ډول راځي.

۱۰- داستان:

داستانونه د ولسي ځانګړو سندرو د یوه ځانګړي فورم په توګه د شکل او مضمون دواړو له پلوه ځانته خاص سکښت او بېل جوړښت لري او د ولسي ادب هر څېړونکی پر دې پوهېږي، چې زموږ ولسي ادبیات د مضمون له پلوه، زموږ د ولس د قامي ژوند هنداره او د شکل له پلوه هم زموږ د ژبې خاص ملي اهنګونه دي، چې زوړ اریایي اساس لري او پښتانه مجلسیان یې په ځانګړي وزن او خاصه لهجه وايي. داستانونه هم د ولسي خاصو سندور د نورو فورمونو په څېر اوږده ماضي لري او د لومړي ځل ویلو ځای او نېټه یې معلومه نه ده، یوازې د داستانو هغه بېلګې چې د پټې خزانې په واسطه لاسته راغلي، څلور سوه کلن عمر لري؛ په پټه خزانه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حافظ عبدالطیف اڅکزي د (سوی او اوښ) فولکوریک کومیډي او انتباهي داستان راغلی، چې دلته يې يو کسر او يو بند وړاندې کېږي:

غوږ ونیسئ یارانو د اوښ او سوی قصه سوه
خورا ډېره خوږه سوه

يو سوی د اوښ اشنا سو
بې حده يې همرا سو

ياري به يې کوله يو له بله يې يارانه سوه
خورا ډېره خوږه سوه

داستان د ډېرو اوږدو مضامينو د بيان لپاره پوره زغم لري. مطالب يې عموماً فولکوري، ديني، رزمي او تاريخي وي، لکه په اخلاقي برخه کې د ولسي شاعر غلام شاه د حاتم طايي د سخاوت روايتي داستان.

په وړاندې زمانه کې يو فقير و مستانه
غوښته يې شهزادګۍ پاچا ته ودرېده

په عشقي برخه کې د سيف الملوک او بدرۍ جمالې داستان:

روان شو شهزاده سيف الملوک باغ ارم ته
سفر د جدايۍ دی رخصت غواړي له پدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دیني برخه کې د حضرت ابراهیم خلیل الله د صداقت، حق او رښتیا ویلو روایتي فولکوري داستان

د نمرود په زمانه کې

راغلی په کیسه کې

پیدا شو ابراهیم خلیل الله دوست د اکبر و

بېشکه پیغمبر و

داستان ویونکی د داستان ویلو پر وخت د تفریح او جلب لپاره لنډۍ هم وايي، چې د داستان خوند نور هم زیاتوي. ځینې پوهان او ادیبان د ولسي خاصو سندرو دغه فورم عربي مثنوي او قصیدو سره یوشان بولي او وايي چې ولسي داستانونه د عربي مثنوي او قصیدې په پیروۍ ویل شوي دي. باید ووایو چې دلته داسې ډېر دلایل شته، چې د هغو له مخې موږ ولسي داستانونه له کتابي مثنوي سره یو ډول نه بولو او لومړی اریایي فورم او دویم تقلیدي شکل ګڼو، لومړی دا چې د ولسي داستان د زنځیر د سرکړۍ له لرغونو اریایي سرودونو سره نښلي او د عربي مثنوي او قصیدو په پیروۍ نه دي ویل شوي. د ولسي داستانونو ویونکي معمولاً ولسي او نالوستي شاعران دي. دغه ولسي سندرې ټولې قافیه یې ازادۍ لري او هغه شرطونه چې په مثنوي او قصیدو کې شته، ولسي داستانونه یې پر منلو مکلف نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسي مثنوي ډوله داستانونو په څېر نورې سندرې هم په پښتو ادب کې لرو، چې مثنوي ته ورته دي، لکه د بېت نيکه مناجات، د شکلي جوړښت له مخې دغه مناجات هم د مثنوي په ډول دي، خو د تذکرة الاوليا مولف يې سندره بولي. دغه ډول د کاکړيو فورمي جوړښت هم د مثنوي په ډول دی، مګر هېڅ له مثنوي سره يو شی نه دی بللی او نه يې مثنوي ته غاړې ويلې دي. دا هم د ولسي داستان يو څو بيتونه:

خــــان بابـــا د چکـــدرې چـــې پـــه ســـفر لاړ
لـــه دنيـــا نـــه د حـــق لـــور تـــه برابـــر لاړ
ظريف خان لعل بېګ ترې پاتې ماشومان شول
مـــوريې مخکـــې مـــړه وه دواړه يتيمـــان شـــول
چـــې يـــې لـــور بـــي بـــي کـــو پـــاتې شـــوه يتيمـــه
يرېـــده بـــه لـــه دښـــمن ظـــالم غليمـــه

دا هم د يوه بل داستان يوه برخه:

نـــن مـــې وليـــد عجيبـــه ښـــکلی داســـتان
طلســـمات بـــه درتـــه واړه کـــړم بيـــان
د يمـــن يـــو شـــهزاده و زمـــا يـــاره
يوه ورځ ښکار ته وواته له ښاره (۱۷: ۹۶-۹۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډول داستان په پښتو کې په څو ډوله دی. مثلاً د حافظ عبدالطیف خان اڅکزي د (سوی او اوښ) فولکوریک کومیډي او انتباهي داستان داسې دی، د کسر لومړی مسره اوږده او دویمه یې لنډه، خو دواړه په خپل منځ کې هم قافیه وي. ورپسې بند راځي. د بند د سر لومړی دوه مسرې په خپل منځ کې هم قافیه او لنډې دي. دریمه مسره یې د کسر له لومړی مسرې سره په اوږدوالي او قافیه کې یو شان وي. د بند څلورمه مسره هماغه د کسر د دویمې مسرې تکرار دی.

د حضرت ابراهیم خلیل الله د صداقت داستان په دې فورم کې دی، چې لومړی دوه لنډې هم قافیه مسرې چې تقریباً په څپو کې برابرې دي، ورپسې یوه اوږده مسره چې د هغو دواړو مسرو د څپو له مجموعي شمېر سره یې څپې برابرې دي او ځانته بېله قافیه لري، ورپسې یوه لنډه مسره راځي، چې په قافیه کې له دریمې او په څپو کې له دویمې مسرې سره برابره وي.

بل ډول داستان چې زیات عمومیت لري، دا دی، چې هر بیت یې ځانته قافیه لري، خو د ټولو بیتونو دمسرو دڅپو شمېر یې سره برابر وي.

یادښت: د داستان په باب به دا خبره معقوله وي، چې ووایو داستان داسې یوه محتوا ده، چې په بېلابېلو شعري فورمونو، لکه غزل، قصیده، مثنوي او د پښتو نظم په نورو ولسي فورمونو کې ځایېدلای او دا فورمونه ورته کاربدلای شي، خو ددې ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ځانګړي فورمونه هم شته، چې د پښتو له نورو ولسي شعري فورمونو سره ورتوالی لري، خو د داستان لپاره کارول کېږي، خو بیاهم دې ډول ولسي فورمونو سره توپیر په کې لیدل کېږي، که دې ډول فورم یا فورمونو ته چې له نورو فورمونو سره څرګند توپیر ولري، د داستان فورم نوم ورکړل شي، له معقولیت څخه به لرې نه وي، خو په مجموعي ډول داستان تر زیاته حده کیسه ییز بیان دی چې په بېلابېلو فورمونو کې وړاندې کېدلای شي.

۱۱- بګتۍ:

په پښتو ولسي شعرونو کې دغه فورم ځانته د خوند او رنګ بېل بازار لري، بګتۍ پښتانه مجلسیان او سازیان له مقام، چاربیتو او بدلو څخه کله وروسته او کله هم په منځ او پای کې په یوه ګرم تال او وزن، خو په ورو او نرم اواز (اهنګ) د مجلس د رنګ د بدلولو او د اورېدونکو د خوښۍ او خوشالۍ زیاتولو لپاره وايي. د بګتیو د اورېدلو پر وخت په مجلس کې ټول حاضر کسان په ولولو راځي، اتومات ټول ښورېږي او له مجلس نه خوند اخلي.

بګتۍ هم د بدلو او چاربیتو په څېر کسر لري، خو کسر یې معمولاً یو بیت (دوه مسرې) وي. بندونه یې هم ډېرې مسرې نه لري او په عمومي توګه د څلورو مسرو په شاوخوا کې وي. د بندونو شمېر یې هم محدود وي، خو بیا هم د بګتیو د بېلابېلو بېلګو خپلمنځي توپیرونه ډېر دي. په بګتیو کې هم هر ډول عشقي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخي او افسانوي کیسې په لنډ ډول بیانېږي، دا یې هم یوه بېلګه ده:

وزیرستان باندې جنګونه
انګرېزان وایي چې سبا به جنګ له ځونه
انګرېز ویلي چې خاونده څه اسرار دی
په سترګو نه وینم غازیان، په ما ډزهار دی
نصیب مې نه شته، بری، بند مې شو توپونه

فقیر ویلي دا ستا لاس دې را دراز وي
که د بغداد مېرنی ځوان زما همراز وي
په شان د ختو به دې بند کړمه بمونه

وزیرستان باندې خو نن سبا جګړې دي
غازیانو لاس کې پولادي توري تېرې دي
ما شېر افضل یې په شعرو کړل صفتونه. (۱۷: ۹۸-۹۹)

دا ډول بګټۍ د سر بیت د څپو د شمېر له مخې له لنډیو سره یو شان وي. یانې دا چې د لنډۍ لومړۍ مسره هم نهه او دویمه دیارلس څپې ده، خو په وزن کې هغه وزن نه لري چې لنډۍ یې لري خصوصاً لومړۍ مسره د بندونو دوه مسرې یې په خپل منځ کې هم قافیه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریېمه یې د کسر یا د سر بیت له قافیه سره یو شان وي. د بګټۍ سر بیت له لومړۍ مسرې پرته نورې ټولې مسرې د څپو په شمېر کې سره مساوي وي.

پر پورتنیو یادو، څرګندو او مطرحو فورمونو سربېره په پښتو ولسي ادبیاتو کې د نظم یو شمېر نور داسې فورمونه هم شته، چې په هغو کې د ولس ځینو ستونزو، ربړو، دودونو، تاریخي روایاتو، نیمګړتیاوو، دردونو، ناخوالو او د چاپېریال پېښو انعکاس موندلی دی. دا فورمونه په دې ډول دي:

منظوم فالونه، د بې بې دستې سندرې، لنډکۍ، سولې، برغازي، سلسلې، انګۍ یا چغیان، د میندو سندرې، د ماشومانو سندرې، د وړو مشاعرې، کیسې، د ځوانانو سندرې، محلي پارچې یا ولسي ننداري، ساندې، نکلونه، د ښادۍ سندرې، تاریخي نارې، سنځر خېلې نارې، د مروتو کسرونه، سوزخواني او ځینې نور. څرنګه چې د نظم دا پورتني فورمونه د پښتو نظم د ځینو نورو ولسي فورمونو لکه لنډۍ، سروکي، کاکړي غاړې، د اتڼ نارې، ببولالې، چاربیتې، بدلې، لوبې، بګټۍ او نورو په شان ډېر دود او اغېز نه لري، نو دلته یې یوازې د هره یوه د بېلګې په راوړلو سره بسنه کوو.

منظوم متلونه:

چې ډول دې وي په څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه وهـــلو يـــې څه ننګ

✵✵✵

امير چې ظلـم کـار وي

اور بل پر ټول ديار وي

فالونه:

د جــنت پــه مــنارې

سور چرګ وهي نارې

شېر د خدای تــېرېږي

خلکو کاندئ ننداري

د بي بي دستې سندرې:

د دوهـــې ملنګـــې ســـر دې ولـــې تـــور دی

ســـر مـــې داســـې تـــور دی پـــر مـــوږ هـــم

ښــــه لــــوی ديـــن د محمدرســـول الله دی

لا الــــــه الله محمـــــــــد رســـــــول الله

برايــــــــي د شـــــــېرعلي د لـــــــور واده و

ملکـــې پـــه ورا رالـــی لـــه ښـــه زړګـــي يـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستـــــــــرګو کســـــــــــي ســـــــــره وو

ښــــه لــــوی دیـــن د محمدرســـول الله دی

لا الـــــــــــه الله محمدرســـــــــــول الله

لنډکۍ:

تــه چــې جــواري کــړې مــا بــه بایــه کــړې مینــه

مــه راپســې ژاړه وورکیــه نــه مــې درکوینــه

جــګ کــړه مړوندونــه جلــۍ غېــږې لــه درځمــه

شولې:

شولې ټکومه ټکوم تا به واده کمه

په خدای مې دې قسم وي وپلاني ته به دې ورکمه

شولې ټکومه ټکوم زه پلانی نه کوم

په خدای مې دې قسم وي پلانی زوړ دی که یې وه کمه

شولې ټکومه ټکوم تا به وده کړمه

په خدای مې دې قسم وي و پلاني ته به دې ورکمه

شولې ټکومه ټکوم زه پلانی نه کوم

په خدای مې دې قسم وي پر ما لوی دی که یې وکمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برغازي:

بـــــازار میـــــان دی خـــــولګۍ راوړه
چـــــــرګ اذان دی خــــــولګۍ راوړه
لـــــورِ ســــــهار دی خــــولګۍ راوړه
زمــــا تلــــوار دی خــــولګۍ راوړه

✵✵✵

راځــــه وړې راځــــه چـــې ځـــو
د ګـــل ګېــــډۍ راځــــه چــې ځــو
نـــن ســـبا راځـــه چـــې ځـــو

✵✵✵

الکــــانو کـــور مــــه چېـــرې دی
د لال ټکــــــر مـــــه چېـــــرې دی
دمســــتۍ غــــولی مـــه چېــرې دی

سلسلې:

راوتلــــــی پـــــر ســــــحر یــــــم
زه د ښـــــو نجونـــــو اجـــــل یـــــم
پـــــه شـــــان د ســـــپینکي مـــــار یـــــم
د هـــــر چـــــا تـــــر اوده تـــــر یـــــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګی یا چغیان:

زه په خپل کور کې وم په راحت
بابک خرڅه کړم په ډېر دولت
په پردي کور کې مې نشته عزت
خود به ژړا کړم په هر ساعت

✵✵✵

شینکۍ کوتره وم ښوربدمه
نه چا نیومه نه چا کتمه
په هر یو تکي به پرېوتمه
نن ناولده يې کېنستمه

د ورومشاعري:

ددې ځای اور سیچو
چرګه راغله بې بچو.

ددې ځای او ددې ډنډه
تیر پروت دی شل برغنده

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــــــه وايـــــــــه غـــــــــنم
خبــــــــــــــرې دې مـــــــــــــنم.

کیسۍ:

په یورپ ځي اسمان ته

چار چاپېره ټول جهان ته (د سترګو لید)

دپاسه راغی سور بلوخ

اغوستي یې دي پنځه پنځوس (پیاز)

د ځوانانو سندرې:

ابکه له کمه رالې

له بلخ و بخارا

په شا دې څه شی دي

وربېځ او باران

ماینې دې څو دي

ویل یې اووه

نومونه یې څه دي

ویل یوه چیخته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بخته ده

یو ترګوګ لاندې ورسته ده

یوه اسمان ته غرېږده

پچکولمه يې وشلېده یوه سپينه زليخا ده.

محلي پارچې يا ولسي ننداري:

۱- تمثيلي پارچې:

وئ وئ مرم ابیۍ

بچی کوم ځای دې خوږېږي

بچی کوم ځای دې خوږېږي

ابیۍ ګېډه مې خوږېږي

ابیۍ ګېډه مې خوږېږي

ګولۍ به درته راوړم

نه خورمه ګولۍ

دا ګولۍ له زارو ډکې دي

نه خورمه ګولۍ

دا ګولۍ له زارو ډکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابیۍ ګېډه مې خوږېږي

بچی کوم طبيب دې خوښ دی

بچی کوم طبيب دی خوښ دی

دا (پلانکی) خان طبيب مې خوښ دی پرې رغېږمه

نه خورمه ګولۍ دا ګولۍ...

۲- کميډي پارچې:

ما بورې نانګه خوړل

زامن مې بلا وخوړل

هی هی اجي ډومبک

ما بورې ګذر راوړی

دوی د خاورو ډک خوړلی

هی هی اجي ډومبک

۳- عادي پارچې:

د يوې تاريخي پېښې په باب:

نـــواب مـــړ کـــړ پـــه ځنګلـــه کـــې نوابـــه ګـــل
وينـــې يـــې راغلـــې پـــه راده کـــې نوابـــه ګـــل
د نـــــواب ســـــترګې غتـــــې نوابـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه هـر میـدان یـې اړوي لکـه سـکروټې نوابـه ګـل
نـــواب دې پـــټ مـــې تېرویـــه نوابـــه
دلته مې خور ده او ورور مه راخبروئ نوابه ګل.

ساندې:

په لنډیو کې ساندې:

(پلانکی) د خاورو لایق نه دی

دا (پلانکی) دې ورته جوړه کړي بالکۍ په سینګارونه

که نور دې هر څه میراتېږي

میرات دې مه شه دا د غاړې تاویزونه

بې وروره خور په کوڅه راغله

ناره یې وکړه شپه به چا کره کومه

د نکلونو نارې (غږونه):

لکه د ادم او درخو په نکل کې چې د درخو رویباره (استازې) ادم خان ته د درخو احوال وروړي، نو ادم پر خپلې ښځې توتیا داسې غږ کوي:

(نکلچي وايي) ادم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما توتیا عزت یې وکړه

دغه استازی د درخو راغلی تاته

کله چې درخانۍ د خپلې ملګرې بسوګۍ واده ته ځي، نو مور یې منع کوي او داسې غږ کوي:

ته چې دې واده ته ځې سلا مې نه ده

اوس وتنه د همداسې نجونو نه ده

درخو وايي:

تر قیامته به کوې تورې ماتورې

ځان به جوړ کړم دواړه سترګې به کړم تورې

د بسو واده ته ځم ادکۍ مورې.

د ښادۍ سندرې:

د کونج مېرمنې پاڅه که دې زړه شي

هومره خو پانه څې چې پلانکی خان دې لونګۍ په لاس درته رانه شي

✵✵✵

زموږه ناوې تیله داره ده نه ژاړي

چې د (مېږه نوم یې اخلې) لغتې وخوري دا به ښه ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخي نارې:

د هوتکو د دورې:

څوک خبر وو چې تقدیر به کوي داسې

شاه حسین به نادر نیسي

بیا به یې نورې د ایران ته بندي باسي

د احمدشاه بابا د وخت:

که زمرى دى شاه ولي د جنګ زمرى دى

له سنګرو يې ایستلی مېړنی دی.

سنځر خېلې نارې:

سعدالله ول په پښې کې مې اځغی دی

اځغی مه راښخه کاږه

تر ما لاندې د اودولو اوسلی دی

شاه نادر ویل زما له دا غونډ یه ډار سي

دوست محمد پروزلی

دوست محمد پرېکړې راولیاړ سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مروتو کسرونه:

پروفیسور محمد نواز طایر د مروتو د کسرونو په باب وایي: ((د پښتو ادبیاتو تاریخ قدیمي هم دی او وسیع هم. ددې ژبې ابتدایي شاعري چې اوس په خپل هغه روایتي رنګ کې موجوده نه ده، خو د ویدونو او اوستا په ګاتو او اشلوکونو کې محفوظه ده، دا د لنډې بحر شاعري ده، ولې اوس یې په پښتو کې د اوو سپلابو د مثنوي په صورت کې رواج موجود دی.

ددغې ژبې ددغه قدیم شعر یو قسم د (لرلیکل یا غنایي) شاعرۍ دی چې دا صنف په یوناني ادب کې د (هومر) په (اوډیسې) نومې عالمګیره منظومه کې لیدل کېږي او دغه لریکل شاعري چې په پښتونخوا کې د مروتو د کسرونو په رنګ کې دوام لري، لا اوس هم ژوندۍ او مقبوله ده.)) (۲۹: ۱۱-۱۲)

د سر (مطلع) یو دوه بېلګې:

ډېرې اند ښښنې مې په زړګي شوې راچاپېرې
ښکلې محبوبه پېزوان په شونډو رپېده

د مروتو یو کسر:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په تا باندې بنیا هغه به وشي

چې په تا باندې بنیا نوره به نه شي

سلطان خېل موسیان ګنجیو لشکري شي

الهي په تا باندې راولې خواري

خواري په تا باندې راولې آه سخته

سوز خواني:

د نورالله شاعر یوه سوز خواني:

یارانو ټول په وسلې وو یو لاسونه

نن بهار دی کربلا

شامیان نږدې شو ورته وتړو صفونه

تور غبار دی کربلا

ورځ د لسم دی د علي د زویو ننګ دی

بېدار شو وخت د جنګ دی

عباسه وروره مخکې واخله نشانونه

نن ګلزار دی کربلا. (۱۷: بېلا بېل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پورتنیو ببلګو سرببره په ببلا ببلو سیمو کې د پښتو ولسي ادبیاتو نورې ببلګې هم شته چې ډېره محلي بڼه لري او دلته یې له ښېړنې تېرېږو.

د پښتو د ولسي ادبیاتو ارزونه او شننه:

د پښتو ولسي ادبیاتو د فورمونو تر پېژندنې وروسته به ګرانو لوستونکو او خوږو محصلینو ته څرګنده شوې وي، چې پښتو ژبه د شفاهي ادبیاتو یوه بډایه زېرمه لري، د پښتو د شفاهي ادبیاتو خزانه ببلا ببل ډولونه لري، دا ډولونه دومره ډېر او رنګارنګ دي، چې د سیمې په نورو ژبو کې کېدی شي شفاهي ادبیات دغسې ډېر ډولونه ونه لري.

د پښتو د شفاهي ادبیاتو خزانه لکه چې تاسې ته معلومه شوه، ځینو ښاغلو پښتو څېړونکو او فولکلور ټولوونکو راټوله کړې ده، خو ددې شفاهي ادبیاتو یوه عمده زېرمه لا په ولس کې خوره ده او د ټولولو انتظار باسي.

دا خبره باید هېره نه کړو چې د پښتو شفاهي ادبیات په ګردو هغو پښتني سیمو کې پیدا کېږي، چې هلته لا د ښاري ژوند مناسبات نه دي باب شوي او خلک د خپل کلیوالي ژوند د شرایطو تابع دي.

ددې خبرې مانا داده چې شفاهي ادبیات په هغو سیمو او خلکو کې د رامنځته کېدو او ایجاد زمینې لري، چې سواد په کې عام نه وي، کله چې په یوه ټولنه کې سواد څه عمومیت پیدا کړي، نو هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د شفاهي ادبیاتو د پیدا ښت زمینې محدودېږي او ځای یې لیکلي ادبیات نیسي.

((د پښتو د شفاهي ادبیاتو کومه ذخیره چې تراوسه راټوله شوې ده، د هغې له مطالعې څخه سړي ته ددې ډول ادبیاتو ځینې ارزښتونه ثرګندېږي، چې دا ارزښتونه په لاندې ډول ښیو:

۱) د پښتو شفاهي ادبیات سره له دې چې د خپلو شکلي جوړښتونو له پلوه رنګارنګ دي، دغه ډول د پښتنو د اجتماعي، ملي، سیاسي او فرهنګي ژوندانه ټولو خواوو، ددې ادبیاتو په بېلابېلو ډولونو کې انعکاس موندلی دی او ددغو ادبیاتو له څېړنو څخه موږ د پښتنو د فرهنګ په څېړنه کې ډېره دقیقه استفاده کولای شو.

۲) هغه څه چې د پښتنو د ژوند د بېلابېلو خواوو په باب په دې ادبیاتو کې بیان شوي دي، ډېر طبیعي رنګ لري له هر ډول لاسوهنو او تصنعي خبرو څخه پاک دي.

د اجتماعي څېړنو د بېلابېلو برخو څېړونکي کولای شي، ددې ادبیاتو په ځینو ډولونو کې له ځینو بیان شویو خبرو څخه د اصلي او اساسي موادو په توګه استفاده وکړي.

پښتو شفاهي ادبیات د خپلو اجتماعي ارزښتونو ترڅنګه په هنري لحاظ هم د بحث وړ ادبیات دي. ددې ادبیاتو په ځینو ډولونو کې ښکلا او تصویرونه په ډېر لوړ هنري انداز سره غاړه غړې شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴) پښتو شفاهي ادبيات د پښتنو د عام ولس او د دوی د کليوالو خلکو د هنري ذوق او فکري ودې د څرګندولو په بهير کې خپل نقش لري.

ددې ادبياتو مطالعه دا راښيي، چې که زموږ عام ولس له ښاري او متمدن ژوند څخه لرې په غرو، درو، بيدياوو، دښتو او کېږديو کې هم ژوند کړی دی، د هنري ذوق ترڅنګه يې د اجتماعي او محيطي مسايلو په باب خاص فکر هم درلود. د دوی دغه ډول فکري او هنري ځانګړنې (خصوصيات) موږ ددغو ادبياتو په بېلابېلو ډولونو کې ليدلای شو.

لنډه دا چې پښتو ژبه د خپلو ليکلو ادبياتو ترڅنګه د شفاهي ادبياتو داسې قيمتي ذخيرې هم لري، چې موږ يې د پښتو د ادبي تاريخ په مطالعاتو کې له پامه نه شو غورځولای.)) (۵۳: ۲۰-۲۲)

دلته ددې بحث په پای کې يو ځل بيا يادونه کوو چې د پښتو ولسي ادبياتو دا برخه مو ځکه پورته تشريح کړه چې قدرمن لوستونکي او خواږه محصلين د خپلو ولسي ادبياتو له زېرمې لا پسې ښه خبر شي. سره له دې چې ددې ادبياتو يو زيات شمېر بېلګې په لرغونې دورې پورې اړه نه لري، خو شکلونه يې له ډېرې پخوا زمانې څخه رامنځته شوي او ځينې بېلګې يې هم د لرغونې ادبي دورې زمانې محدودې ته ورداخلېږي.

د خپلې ولسي ادبي پانګې او د هغې د جوړښتونو تر پېژندنې وروسته اوس بېرته خپلې موضوع دويمې برخې ته راځو او هغه دا چې په لرغونې ادبي دوره کې له نورو ژبو څخه کوم ادبي فورمونه پښتو ته راغلي او يا پښتو هغه خپل کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له نورو ژبو څخه د نظم راغلي فورمونه

د پښتو اثارو کوم اسناد چې تر موږه رسېدلي دي، ددغو اسنادو له مخې د پښتو تر ټولو پخوانی لیکل شوی او ثبت شوی ادبي اثر د دویمې هجري پېړۍ دی.

له دویمې هجري پېړۍ نه تر اوسه پورې په زرګونو شاعران، ناظمان او لیکوال په دې ژبه کې تېر شوي دي، چې په پښتو ژبه یې کتابونه لیکلي او د اشعارو دیوانونه یې ترتیب کړي دي او له نورو ژبو څخه یې اشعار او اثار په پښتو ترجمه کړي دي، چې دغه ګرده اثار اوس زموږ لیکلي فرهنګي زېرمه جوړوي، خو په خواشینۍ سره باید ووایو چې ددې لیکلو اثارو یوه ډېره درنه برخه د زمانې ناخوالو زموږ له لاسه تروړلې ده. په مجموعي ډول دې ته ځکه ټوله فرهنګي زېرمه وایو چې ددې نږدې لسو پېړیو په بهیر کې ټول لیکل شوي اثار ادبي، هنري ارزښت نه لري او موږ له خپل تعبیر سره سم دلته یوازې د هنري، ادبي ارزښت لرونکي اثار په ادبیاتو کې راولو او په دغه کتاب کې بحث باندې کوو.

د پښتو د لیکلو اثارو کومه زېرمه چې اوس معلومه ده، په هغو کې منظوم او منثور اثار شامل دي، چې په منثورو کې له مسجع او قافیه والو نثرونو نه نیولې د نن ورځې تر روانو، ساده او د هنر او ښکلا په ګاڼه سمبال نثرونه هم شامل دي.

او په منظومو کې موږ په عام ډول څلور ډوله شعري ژانرونه وینو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱) **د پښتو لرغوني سندرې:** ((دا ډول سندرې د خپلو شکلي جوړښتونو له مخې نه د شرقي شاعرۍ له دېواني شعري ډولونو سره کټ مټ يو شی دي او نه يې ټولې ځانګړتياوې د پښتو له ولسي سندرو سره يوشانوالی لري. نو همدا علت دی، چې زموږ ځينو منلو ادبپوهانو، لکه ښاغلي حبيب الله رفيع دا ډول سندرې د پښتو هغه لرغونې سندرې بللې دي، چې د زاړه اريايي دوران د شعري اشکالو او اوسنيو ولسي ادبياتو ترمنځ د اتصال د کړۍ حيثيت لرلای شي.)) چې موږ ورته د پښتو ادبياتو د لرغونې دورې د شاعرانو د کلام د شننې او ارزونې په برخه کې اشاره وکړه.

(۲) **د شرقي شاعرۍ شعري ډولونه:** ((د پښتو په ليکلي زېرمه کې يوه غټه برخه د هغو شعري ډولونو ده چې د شرق د نورو ژبو، لکه: پارسي، عربي، اردو، ترکي او نورو په شاعرۍ کې هم موندل کېږي. پښتو هم دغه شعري ډولونه له خپلو نورو ګاونډيو ژبو څخه اخيستي دي، چې په دغو شعري ډولونو کې موږ قصيده، غزل، رباعي، قطعه، مثنوي، مربع، مخمس، مسدس، مسبع، مثمن، معشر، ترجيع بند، ترکيب بند او نور شعري انواع يادولای شو.))

(۳) **د پښتو د ولسي ادبياتو شعري ډولونه:** ((د پښتو په ليکل شوې او ثبت شوې زېرمه کې ځينې داسې شعري انواع هم شته، چې دا ډول شعرونه د خپل شکلي جوړښت له مخې د نورو ژبو په شاعرۍ کې نه شي موندل کېدی او که په ځينو هندي ژبو، لکه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هندکو او اردو کې ومیندل شي، نو هغو هم له پښتو ادب څخه اخیستې دي او د پښتو ادبیاتو په تقلید او یا د پښتنو له خوا د دغو ژبو په شاعرۍ کې د پښتو د ولسي ادبیاتو ځینې ډولونه باب شوي دي.

دا ډول ولسي شعرونه زیاتره ګړنۍ بڼه لري، خو د خپلو شفاهي اشکالو ترڅنګه دا ډول ادبیات ځینې پخواني لیکل شوي اسناد هم لري او زموږ ډېرو لوستو شاعرانو هم د شرقي شاعرۍ د نورو اصنافو ترڅنګه د خپلې شاعرۍ په دغو ملي چوکاټونو کې هم شاعري کړې ده.))

چې په همدې څپرکي کې مو (د پښتو ولسي شاعرۍ یا نظم فورمونه) په عنوان کې په تفصیل سره معرفي کړل.

(۴) **نوي ادبي ډولونه:** ((د شلمې پېړۍ په جریان کې د شرقي شاعرۍ او د پښتو د ولسي شاعرۍ د شعري ډولونو ترڅنګه پښتو ادب ځینې نوي ادبي ډولونه هم راخپل کړل، لکه: ازاد شعر او سپین شعر پر ازاد او سپین شعر سربېره دغه مهال په پښتو ادبیاتو کې د لنډې کیسې، ناول او ډرامې لیکل هم پیل شوي دي او دغو دریو ادبي ډولونو هم زموږ په معاصرو ادبیاتو کې وده موندلې ده.)) (۵۳: ۲۲-۲۳) ددې ترڅنګ (هایکو)، (ټپیزې) او ځینې نور شعري فورمونه هم دود شوي خو څرنګه چې موږ په دې اثر کې یوازې پښتو لرغونې ادبیات څېړو، نو په کار ده چې یوازې هغو شعري فورمونو ته نغوته وکړو چې په همدې لرغونې دوره کې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو ژبو څخه پښتو ته راغلي او پښتو کې باب شوي دي. البته لکه څنګه چې مو یادونه وکړه ګڼ شمېر داسې نور نظمي فورمونه هم شته چې تر لرغونې ادبي دورې وروسته پښتو کې باب شوي، خو نه غواړو پر هغو دلته بحث وکړو، یوازې هغو فورمونو ته نغوته کوو چې په لرغونې دوره کې پښتنو شاعرانو کارولي دي.

۱ - قصیده:

((قصیدې ته په پښتو کې (بولله) وایي. خپله قصیده عربي کلمه ده. په لغت کې (قصد کړای شوي) ته وایي. دا نوم د قصد له مصدره جوړ شوی، چې معنا یې استقامت، اتصال، سموالی، برابري او سوچه توب و. په عربي اصطلاح کې هغه شعر و چې د بیتونو شمېر به یې تر ۱۲ یا ۱۷ کم نه و.)) (۵۹: ۴۵-۴۶)

دا هغه شعري فورم دی، چې د غزل په شان د سر لومړی بیت یې مقفی وي. د نورو بیتونو د هر بیت دویمه مسره یې قافیه ولري او د مطلعې قافیه تعقیب کړي. قصیده په شکل او جوړښت کې له غزل سره چندان توپیر نه لري، توپیر یې دادی، چې د غزل د بیتونو شمېر له (۵) څخه تر (۱۵) پورې وي او د قصیدې بیا له (۱۲) څخه تر (دوو سوو) یا تر دې هم زیاتو بیتونو پورې دی. پخوانۍ قصیدې له مانیز پلوه هره یوه اکثره پر دریو برخو وېشل شوې دي:

د قصیدې لومړۍ برخې ته تغزل یا تشبیب وایي چې په هغې کې شاعر تر اصلي موضوع دمخه د طبیعت ستاینه کوي. د قصیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویمه برخه د هغې اصلي موضوع ده. دا برخه له تغزل یا تشبیب وروسته پیلېږي او په دې کې شاعر د خپل ممدوح ستاینه کوي. د قصیدې درېیمه برخه دعائیه بولي چې په هغې کې شاعر د خپل ممدوح لپاره د خدای(ج) له دربار نه د ښېنې او هوساینې غوښتنه کوي.

په اوسنیو قصیدو کې پورتني نورمونه چندان په پام کې نه نیول کېږي. د غزل او ځینو نورو شعري فورمونو په شان، په قصیده کې هم ردیف اختیاري دی، خو که مطلع کې راوړل شو، نو په نورو دویمو مسرو کې یې راوړل حتمي کېږي. قصیدې دوه شکلونه لري، یو هغه ډول دی، چې ردیف نه لري او بل هغه ډول دی، چې ردیف ولري. د پښتو لومړی معلومه لاسته راغلې قصیده په هغه شکل کې راځي چې ردیف نه لري.

په پښتو کې ښکاره، څرګنده، پوره او کره لاسته راغلې قصیده د شیخ اسعد سوري ده چې موږ مخکې پرې تفصیلي خبرې کړې دي. د دې قصیدې مطلع ده:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار

زمولوي هر ګل چې خاندې په بهار

تر شیخ اسعد وړاندې موږ په پښتو کې د پوره قصیدې بېلګې نه لرو، خو د شیخ اسعد سوري قصیدې له کره والي څخه موږ ته دا څرک لګي چې پښتو قصیدو تر دې پخوا د تمرین، تجربې او زېرمې یو پوخ بهیر تېر کړی چې دا قصیده دې پړاو ته رسېدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصیده له هنري، شکلي او محتوايي پلوه په تول پوره او کره قصیده ده. تر شیخ اسعد سوري وروسته د ښکارندوی غوري قصیده هم له هنري، شکلي او محتوايي پلوه، عربي او پارسي قصايدو سره پوره سيالي کولای شي او د طبیعت د انځورنې لپاره ډېرې ښې تابلوګانې لري.

د پسرلي ښکلونکي بیا کړه سینګارونه
بــیا یـــې ولـــونـل په غرونو کې لالونه

څرنګه چې ادب تاریخ پر لاسته راغلو اثارو بحث کوي څکه نو موږ ویلای شو چې د پښتو قصیدو د معلوم تاریخ پیل له شیخ اسعده پیلېږي، ښکارندوی قصیده لاپسې قصیده وپالله، خو بیا د لرغونې دورې تر پایه پورې موږ د نورو داسې قصایدو څرک نه لرو چې پر هغو بحث وکړو او یا یې له دې قصایدو سره پرتله کړو.

۲ - غزل:

په پښتو شاعرۍ کې غزل یو له هغو شعري چوکاټونو څخه دی، چې ډېر عام مقبولیت لري. د پښتو اکثرو شاعرانو د غزل په فورم کې زیات قلم چلولی دی. په همدې وجه خو غزل په پښتو کې د ځینو نورو شعري فورمونو په انډول زیات ظرافت او لطافت ته رسېدلی دی. د غزل ښکلا او ظرافت په دې نور هم زیات شول، چې دې فورم ته د پښتني چاپېریال زیاتې انځورنې وردننه شوې، ځوانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو شاعرانو ته هم غزل داسې یو فورم دی، چې د دوی قلم په کې ښه ازمېښت کولای شي. اکثره ځوان شاعران په همدې فورم کې خپل وزن ښه پوخ کړي، پر قافیې، ردیف، څپو او د نظم پر ځینو نورو توکو ځان واکمن کړي، نو بیا نورو شعري فورمونو ته مخه کړي. پخوا به د غزل په فورم کې هغه مسایل راتلل، چې په تولیز ډول یې غنایي او عشقي مسایل په خپله غېږه کې رانغاړل، وروسته بیا د غزل ځولۍ د ژوند له نورو رنګارنګ ګلونو ډکه شوه او اوس غزل تر دې بریده رسېدلی، چې په یوه مسره کې یې ناخوالې او په بله کې یې د ژوند د خوږو رنګارنګي بیانېدی شي.

د غزل د دومره عام مقبولیت او زیات استعمال یوه وجه شاید همدا وي، چې د یو مانیز پیوستون او تسلسل ترڅنګ د غزل هر بیت په اصطلاح ځانته پاچا دی او په ځانګړي او خپلواک ډول ډېر دروند مانیز بار پورته کولای شي.

غزل لکه چې له نامه څخه یې ښکاري عربي کلمه ده او له همدې ژبې څخه دا فورم پښتو ته راغلی دی. له مانیز پلوه نورو هغو شعرونو ته، چې غزلیز، عشقي یا غنایي مانیز بار لېږدوي، هم غزل ویل کېدی شي، خو د فورم له پلوه بیا غزل ځانګړې بڼه او شکل لري.

غزل معمولاً هغه شعري چوکاټ ته وایي، چې مطلع ولري، یانې د سربیت یې اکثراً مقفی وي او د بل هر بیت دویمه مسره یې قافیه ولري او د مطلعې قافیه تعقیب کړي، د بیتونو شمېر یې له (۵-۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونو پورې وي. د څپو شمېر يې معمولاً سره برابر وي. په ځينو خاصو غزلو کې کېدی شي د غزل هغه مسرې چې قافيه نه لري، يوه څپه تر قافيه والو مسرو څخه زياتې شي. په پښتو کې له (۷) څپيز څخه نيولې بيا تر (۱۵) څپيزو پورې غزلونه شته. قافيه په غزل کې اساسي توک دی، خو رديف اختياري دی.

هر کله که په مطلع کې تر قافيې څخه وروسته رديف راوړل شو، د همغه رديف راوړل په ټولو قافيه لرونکو مسرو کې حتمي ګڼل کېږي. په پښتو شاعرۍ کې د غزل فورم دا لاندې بڼې لري:

۱- بې رديفه غزل:

هغه غزل دی، چې رديف ونه لري او پر قافيه پای ته رسېدلی وي.

۲- رديف لرونکی غزل: د غزل د فورم هغه بڼه ده، چې د قافيې ترڅنګ رديف هم ولري. رديف هغه يوه يا څو کلمې دي چې تر قافيې وروسته په يوه شکل او تر ډېره زياته حده په يوه مانا تکرار راځي.

۳- دوه قافيز غزل: دا هغه ډول غزل دی، چې دوه بېلابېلې قافيې ولري. مانا دا چې د دوو مسرو د پای تر قافيې څخه دمخه او يا د مسرو په منځ کې بله قافيه موجوده وي. په مطلع کې دوه بېلابېلې قافيې موجودې وي. د نورو مسرو قافيې د مطلعې خپله خپله قافيه تعقيبوي، که چېرې تر هرې قافيې وروسته رديفونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلي وي، نو تر هرې تعقيبوونکي قافيې څخه وروسته د هغې خپل ردیف هم په همغه بڼه تکرارېږي.

د دوه قافیه ييزو غزلو بل ډول دادی، چې لومړۍ قافيه د مطلعې د مسرو په منځ کې راځي، ورپسې بيا ردیف راځي، ورپسې بیا بله قافيه او بيا ورپسې ردیف. د مطلعې هره قافيه ځانته ځانته ردیفونه او ځانته ځانته قافيې لري، یانې دا چې د وروسته مسرو قافيې، په مطلع کې راغلې قافيې تعقیبوي.

۴- ماته غزل: (ماته غزل) ورته ځکه وايي چې په منځه ملا کې يې د هرې مسرې په منځ کې د اهنګ یوه وقفه راځي. په همدې منځ کې د څپو د شمېر له مخې هر مسره پر دوو مساوي برخو وېشل کېږي، لکه په لرغونې دوره کې د شیخ عیسی مشواني شعر چې د ماتې غزل بڼه لري او که چېرې د بیتونو شمېر يې پوره وای نو د پوره ماتې غزلې اطلاق پرې کېدی شي.

په خپله کار کړې په خپل انکار کړې

کله بادار يم کله مې خوار کړې

دلته (په خپله کار کړې) د لومړۍ مسرې لومړۍ برخه چې پنځه څپې لري (په خپل انکار کړې) د لومړۍ مسرې دويمه برخه ده چې دا هم پنځه څپې لري او په دويمه مسره کې بيا (کله باداريم) د دويمې مسرې لومړۍ برخه او (کله مې خوار کړې) ددې مسرې دويمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دواړه سره مساوي دي (پنځه پنځه) څپې لري همدا انډول، تعادل او توازن هره مسره ماتوي، نو ځکه ورته ماته غزل وايي.

کله کله د اهنګ دا وقفه تر قافيې وروسته راځي او کله د رديف يوه برخه هم ورسره نيسي او بيا تر هغه وروسته وقفه او بيا نور رديف راځي.

۵- بې مطلعې غزل: هغه غزل دی، چې يوازې مطلع نه لري، ياني د سر لومړی بيت يې مقفي نه وي. د لومړي بيت دويمه مسره يې قافيه لري او د نورو بيتونو د دويمو مسرو قافيه يې د لومړي بيت د دويمې مسرې قافيه تعقيبوي. که چېرې د لومړي بيت د دويمې مسرې تر قافيې وروسته رديف راغلی وي، نو د نورو قافيه والو مسرو رديفونه هم همدا بڼه لري.

په پښتو کې لومړۍ معلومه او لاسته راغلې منظومه ژباړه هم د بې مطلعې غزل له فورم سره سمون خوري. د پټې خزانې په حواله ابو محمد هاشم ابن زيدالسرواني په (۲۲۳-۲۹۷هـ) کې د يو عراقي شاعر محمد ابن خلاد يو شعر په پښتو ژباړلی دی. چې موږ مخکې پرې پر خپل ځای تفصيلي بحث وکړ.

دغه راز لرغونې شاعرۍ کې د شيخ رضی لودي او نصر لودي ترمنځ شوی شعري سوال او ځواب هم له همدې فورم سره ورته والی لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتو کې د فورم له پلوه بې مطلعو غزلونه په لرغونې دوره کې شته، خو ادبپوهانو هغه بشپړ غزلونه نه دي ګڼلي، ځينو ته يې پارکي او ځينو نورو ته يې نور خطابونه کړي دي، د شيخ رضی لودي او نصر لودي پارکي هم د مطلعې له نشتوالي پرته نور د غزل فورم ته ورته دي. پوهانو چې دا پارکي بللي او غزلې يې نه دي بللي يو علت يې شايد دا وي چې دلته د نظم ټول بيتونه يو بل سره تړلي او يوه مسلسله مانا تعقيبوي، د غزل يوه ځانګړنه بيا دا هم ده چې هر بيت يې خپلواکه ځانګړې مانا هم لري، که بل بيت يې ورسره مل هم نه شي، نو پوره مانا ورکوي. د شيخ رضی او نصر لودي نظمونه بيا په مجموعي ډول يو لوی پيغام يو بل ته لېږدي، د سوال او ځواب په بڼه افاده شوې يو بل سره مانيز تړاو لري، په خپل منځ کې يې هم بيتونه له مانيز پلوه يو بل سره تړلي ښکاري.

خو په پښتو کې بشپړ غزلونه چې هم د شکل، هم د مانا او هم د محتوا له پلوه ورته پوره غزل ويلی شو، هغه د اکبر زميندا وري غزلونه دي. د اکبر زميندا ور د يوه غزل لومړی بيت دا دی:

د خپل ځان له حيرانۍ څه ويل وکړم

د عشق وير به تل په خپله پټول کړم

په دې غزل کې (ويل) او (پټول) د قافيې کلمې دي، (کړم، کړم) يې رديف دی، محتوا يې عشقي يا غنايي ده. هره مسره يې (۱۲) څپې لري. دويم غزل يې:

د اکبر د دويمې غزلې مطلع داده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مدام زه ستا و مخ و ته نظر وړم

د بېلتون له بېرې زړه زبر و زبر وړم

په دې غزل کې (نظر او زبر) د قافيې کلمې دي، (وړم، وړم) يې رديف دی، رديفواله غزله ورته ويلای شو. هره مسره يې (۱۲) څپې ده. دا غزل هم مغني محتوا لري.

تر اکبر زميندا وري وروسته (علي سرور لودي)، (مېرمن نېکبختې او شيخ صالح) د غزل په فورم کې شعرونه ويلي دي. خو په لرغونې دوره کې تر ټولو بشپړ او پوره غزلونه هغه لومړني غزلونه دي چې اکبر زميندا وري ويلي دي. نو ځکه خو زميندا وري ته د پښتو غزل موسس هم ويل کېږي.

۳- مثنوي:

دوه يزه (مثنوي) هغه ډول شعري فورم دی، چې هر بيت يې په خپل منځ کې ګډه قافيه لري (مقفی وي)، د بيتونو شمېر يې ثابت نه دی. په ټولو قافيه والو شعري چوکاټونو کې مثنوي تر ټولو خلاص او لوی شعري فورم دی. شاعر کولای شي په دې شعري فورم کې خپل مقصد تر وروستي بريده بيان کړي، ځکه نو اکثره شاعران د لويو موضوعګانو د بيان په غرض دا فورم انتخابوي، لکه ابو القاسم فردوسي چې د شاهنامې د ليکلو لپاره دا فورم وټاکه. په مثنوي کې که شاعر په يوه قافيه کې له ستونزې سره مخ شي، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې ته تللای شي. په مثنوي کې هر بیت ځانته قافیه لري، کېدی شي ځینې بیتونه یې ردیفونه ولري او ځینې یې ونه لري، خو د ټولو بیتونو وزن مشترک وي او د څپو شمېر یې سره مساوي وي. مانا دا چې مثنوي مقفی، مشترک الوزنه او د مساوي څپو لرونکی فورم دی.

لکه دمخه چې مو یادونه وکړه په مثنوي کې کېدی شي ځینې بیتونه ردیف لرونکي وي او ځینې په قافیه ختم شوي وي.

په پښتو کې لومړنی سړی چې موږ ته تر دې دمه معلوم دی او بشپړه مثنوي یې لیکلې، هغه اکبر زمینداوري دی. البته تر اکبر زمینداوري مخکې هم د مثنوي فورم ته ورته نظمونه لیکل شوي، خو په بشپړه مثنوي کې ځکه نه حسابېږي چې وروستی برخې یې کسرونه لري او یا د بېلابېلو بندونو بڼه لري. لکه د بېټ نیکه مناجات چې د هر بند له کسر پرته برخه یې د مثنوي فورم بڼه لري. خو بشپړه مثنوي چې تر دې دمه څرګنده ده همدا د اکبر زمینداوري مثنوي چې د سر درې بیتونه یې دادي:

زه عاشق یم یار هم نیز   نور څه نه لرم تمیز
یو تر بله عاشقان یو   په خپل عشق کې صادقان یو
یو په بل پسې رنځور یو   چې نږدې نه یو مهجور یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اکبر زمینداوري دا مثنوي ټول (۲۸) بیتونه لري. د زرغون خان نورزي ساقینامه هم په مثنوي فورم کې ویل شوې ده. د سر درې بیتونه یې دادي:

ساقي پاڅه پیاله راکړه　　　مرور یار مې پخلا کړه

اوبه توی‌ې په لمبو کړه　　　اور مې مړ په دې اوبو کړه

پسرلی سو غونچه ګل کا　　　زلفې تاوې د سنبل کا

تر زرغون خان نورزي وروسته، زرغونې کاکړ هم د سعدي بوستان یو حکایت په مثنوي فورم کې نظم کړی دی. د سر څو بیتونه یې دادي:

اوربېدلې مې قیصه ده　　　چې له شاتو هم خوږه ده

د اختر په ورځ سهار　　　بایزید چې و رویدار

له حمامه راوتلی　　　په کوڅه کې تېربېدلی....

دغه راز د دوست محمد کاکړ غربښت نامه هم په مثنوي فورم کې ویل شوې ده.

د غرغښتنامې د سر څو بیتونه په دې ډول دي:

له نېکانو روایت دی　　　هسې توګه حکایت دی

نورمحمد کاکړ راوي دی　　　چې یې فیض تل جاري دی

د نیکونو له خولې وایي　　　چې منښت یې راته ښایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴- رباعي:

رباعي یا څلوریزه هغه ډول شعر دی چې له عربي ژبې څخه دري او پښتو ته راغلی دی. دا فورم څلور مسرې لري چې د څپو د شمېر له مخې سره مساوي وي. له ځینو استثنایي حالاتو پرته چې په هغه کې کېدی شي د درېیمې مسرې یوه څپه یې د قافیه والو مسرو تر څپو زیاته وي. نور نو اکثره د څپو د شمېر له مخې سره مساوي وي. د رباعي لومړی بیت مقفی وي، درېیمه مسره یې قافیه نه لري او د څلورمې مسرې قافیه یې د مطلعې قافیه تعقیبوي. د غزل په شان په څلوریزه کې هم ردیف اختیاري وي، خو کله چې د رباعي په مطلع کې راشي، په څلورمه مسره کې به ضرور بیا همغه ردیف تکرارېږي. په پښتو کې د بېلابېلو څپو په شمېر رباعي ویل شوي دي، خو لس څپیزې څلوریزې په کې زیاتې دي، رباعي اکثره په تول تللې دي، هغه رباعي چې لس څپیزې دي، هره مسره یې د اهنګ له مخې تقریباً پر دوو برخو وېشل کېږي، پنځه څپې یې یوه خوا او پنځه یې بله خوا په تول تللې وي.))(۵۹: ۳۸-۳۹)

په پښتو لرغوني ادب کې د څلوریزې په فورم او تول شعرونه ویل شوي دي او ځینو شاعرانو بیا څلوریزې د یوه نسبتاً اوږده شعر د برخو یا بندونو په توګه کارولي دي لکه د شیخ اسمعیل او خرښبون نارې چې له څو څلوریزو رغېدلې دي، خو دا هره څلوریزه بیا د محتوا له مخې او هم د اهنګیز ارتباط له مخې له خپلو نورو اړوندو څلوریزو سره تړلي او تړولې په ګډه یوه مانا او محتوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړوي. په لرغونې دوره کې په تول پوره او کره څلوریزه همغه د خلیل خا نیازي او سلطان بهلول لودي دوه څلوریزې دي چې د پښتو له نورو څلوریزو سره بشپړ سمون لري، هره مسره یې لس لس څپې ده او همدا لس څپیز جوړښت د پښتو پر اکثرو څلوریزو د تطبیق وړ دی، تر هغه وروسته خوشال خان د رباعیاتو په ګډون اکثره څلوریزې په همدې لس څپیز خجیز جوړښت کې ویل شوي دي.

پر قصیدې، غزل، مثنوي او رباعي سربېره ځینو ادبپوهانو په پښتو لرغونې دوره کې د پاړکي (قطعې) او (مربع) فورمونو یادونه هم کړې، خو که د لرغونې دورې نظم ته ډېر ځیر شو، قطعې او مربع ته ورته نظمونه ویل شوي خو داسې نه دي چې موږ سل په سلو کې ددې فورمونو اطلاق پرې وکړو. یا دې هم د قصیدې، غزل، مثنوي او رباعي په شان وي چې د هر یو فورم لپاره پوره او کره بېلګې په کې پیدا کړو، نو ځکه دلته له قطعې، مربع او د نورو هغو عربي نظمي فورمونو له تشریح او توضیح څخه تېرېږو چې د پښتو شاعرۍ په نورو دورو کې باب دي، خو په لرغوني دوره کې یې پوره بېلګې نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پنځم څپرکي لنډیز

پښتو ژبه دوه ډوله شعري یا نظمي فورمونه لري، لومړی یې خپل فورونه ددي او بل هغه شعري فورمونه دي چې له نورو ژبو او په تېره بیا له عربي څخه پښتو ته راغلي او دلته په پښتو کې باب شوي دي.

د پښتو خپل فورمونه بیا پر دوو ډولونو وېشل کېږي؛ لومړی عامې سندرې دي چې ویونکي یې معلوم نه دي او په ګرد ولس پورې اړه لري، لکه لنډۍ، سروکي، نارې، لنډکۍ، د ښادۍ بدلې او نورې. دویم خاصې سندرې دي چې په دې سندرو کې هغه سندرې شاملېږي چې د نالوستو ولسي شاعرانو له خوا جوړې شوې دي، یانې شاعران یې معلوم کسان دي، لکه چاربیتې، بدلې، بګتۍ، لوبې، داستان، مقام، کسرونه او نور، موږ په دې څپرکي کې پر دې دواړو ډولونو تفصیلي بحث کړی او د بحث په نتیجه کې دا راته څرګنده شوه چې دا د پښتو ادبیاتو یوه درنه او غوښنه برخه ده، ددې پانګې یوه درنه برخه راټوله شوې، خو لاهم زیاته برخه یې په ولس کې خوره وره پرته ده او د راټولولو اړتیا یې احساسېږي، ددې ډول ادبي فورمونو د محتوا یوه برخه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرغوني ادبي دورې پورې اړه پیداکوي، خو یوه زیاته برخه یې تر لرغوني ادبي دورې وروسته رامنځته شوې ده، خو شکلونه یا فورمونه یې پخواني دي او لرغوني دورې او په همغه زماني بهیرو پورې اړه لري. دا ډول شعرونه او سندرې زموږ د ټولنیز، سیاسي او کلتوري چاپېریال زېږنده ده او د همغه چاپېریالونو انځورنه کوي. دویم ډول شعري فورمونه بیا هغه دي چې له عربي ژبې څخه پښتو ته راغلي دي او پښتنو شاعرانو هغه کارولي او پښتو کې یې دود کړي دي.

لکه قصیده چې په لرغوني دوره کې شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري له دې فورم څخه ګټه پورته کړې او په ښه ډول یې کارولی دی. غزل چې اکبر زمینداوري، علي سرور لودي، مېرمن نېکبختې او شیخ صالح محمد الکوزي کارولی دی، درېیم د مثنوي فورم دی چې اکبر زمینداوري، زرغون خان نورزي، زرغونې کاکړې او دوست محمد کاکړ کارولی دی. څلورم فورم د (رباعي) دی چې له عربي څخه پښتو ته راغلی، ښې بېلګې یې د خلیل خان نیازي او سلطان بهلول لودي په څلوریزې کې راڅرګندېږي. پر یادو فورمونو سربېره قطعې او مربع ته ورته فورمونه هم په پښتو لرغوني ادبي دوره کې کارېدلي، خو د یادو فورمونو داسې بشپړې بېلګې نه دي ترلاسه شوي چې په بشپړ ډول دې پرې یاد فورمونه تطبیق شي. په مجموعي ډول پښتو لرغوني ادبي دوره د نظمي یا شعري فورمونو له پلوه خورا بډایه ده، خو د خپلو ملي فورمونو تله یې ډېره درنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لومړۍ کټګورۍ فورمونو کې، لنډۍ، سروکي، نیمکۍ، بګتۍ... او نور شامل دي. په دویمه کټګورۍ کې، قصیده، غزل، رباعي، مثنوي، مربع، مخمس، مسدس، سبع، مستن، معشر، ترجیح بند، ترکیب بند او نور شعري انواع شامل دي چې په لرغوني دوره کې یوازې د قصیدې، غزل، رباعي او مثنوي بېلګې لرو او نورو بېلګو په نورو دورو کې شته.

د فورمونو له پلوه پښتو ادبیات هم په لرغوني دوره کې او هم په وروستیو نورو دورو کې خورا بډایه ده او له دې پلوه د سیمې هېڅ بله ژبه ورسره سیالي نه شي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پنځم څپرکي پوښتنې

- په لرغونې دوره کې د نظم ډولونه په ټولیز ډول پر څو برخو وېشلای شو؟
- د پښتو خپل نظمي فورمونه کوم دي؟ نومونه یې واخلئ!
- په لرغونې دوره کې له عربي ژبې څخه کوم شعري یا نظمي فورمونه په پښتو کې باب شوي دي.
- پښتو ژبه د شعري فورمونو له پلوه په لرغونې دوره کې څه ډول ارزوئ؟
- د لنډۍ فورم تشریح کړئ؟
- پښتو ولسي ادبیات د فورم له پلوه پر څو برخو وېشلای شو؟
- سروکی څه ډول شعري فورم دی؟ تشریح یې کړئ!
- کاکړۍ غاړې او د اتڼ نارې تشریح کړئ!
- چاربیته څه ډول فورم دی؟ څو ډولونه لري؟
- لوبه څه ډول فورم دی؟ تشریح یې کړئ!
- بګتۍ راوپېژنئ!
- د پښتو ولسي ادبیاتو ارزښتونه تشریح کړئ!
- له کومو ژبو څخه پښتو ته کوم ادبي فورمونه راغلي دي؟
- پښتو لرغونو ادبي دوره کې چا د رباعي فورم کارولی دی.
- د پښتو غزل موسس څوك دی او کله یې په پښتو کې غزل ولیکه او بیا کومو شاعرانو ورپسې د غزل فورم تتعقیب کړ؟
- چا لومړی ځل د مثنوي فورم وکاراوه او کومو شاعرانو بیا ورپسې مثنویانې ولیکلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرزم خپرکی

د لرغوني دورې نثر

د اريايي ژبو او اقوامو پخواني کتابونه او ادبي اثار ټول منظوم دي، (ويدا)، (اوستا) او (سنسکريت) زاړه کتابونه لکه (مهابهارته) (رامايين) او نور ټول يو راز ازاد نظم دی، چې ښايي د تغني او ترنم په ډول به غږول کېدل، دا خبره چې نظم تر نثر په ادبي اثارو کې دمخه دی، يوازې په اريايي ژبو پورې هم اړه نه لري، په اکثرو ژبو کې دغسې وي، که څه هم اساساً ژبه منثورې خبرې دي، خو داسې منثورې خبرې د خلکو په ياد نه پاتېږي او يوازې په ليک او تحرير سره خوندي کېږي، خو خلک منظومې ويناوې په يادوي او پښت پر پښت يې انسان خپلو نويو نسلونو ته سپاري، له هم دغه جهته تر هغه وخته چې ليک او تحرير په يوه قوم کې ډېرېږي، نو د دوی ادبي اثار هغه منظومې ټوټې دي، چې د خلکو په ياد وي او له يوې سينې بلې ته ورنقلېږي، څو په پای کې د ليک په ډول خوندي شي او کتابونه ځنې جوړ شي، د همدغو لاملونو له کبله د اکثرو اقوامو پخواني اثار او ادبي نښې منظومې دي او نثر تش د کتابو په ذريعه له ليکنيو وختونو څخه ساتل شوی دی، د پښتو د پخواني ادب اثار هم دغسې دي او خورا زړې سندرې او ادبي ټوټې چې زموږ لاس ته راغلې دي، منظومې دي او د منثورو اثارو ببلګه يې ډېره لږه پاتې ده او لکه څنګه چې تر (۶۰۰هـ) پورې موږ منظوم اثار لرو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغسې منثور اثار نه دي رامعلوم او که څه وو هغه هم زمانې له منځه وړي او ورک شوي دي. په (۶۱۲هـ) کې بیا موږ د یوه داسې منثور اثر بېلګه لرو چې د شاعرانو او لویانو ژوند لیک او د کلام بېلګې په کې خوندي دي. دا د سلیمان ماکو تذکرة الاولیا ده چې هغه هم یوازې څو مخونه یې ترلاسه شوي دي.

که څه هم محمد هوتک په پټه خزانه کې لیکلي دي، چې ابومحمد هاشم ابن الزید السرواني (د سالو وږمه) په پښتو ژبه لیکلې وه، چې هغه هم تر دې دمه نه دی ترلاسه شوې. دلته غواړو د پښتو نثر د پیلامې او په دې دوره کې د پښتو پر لاسته راغلو بېلګو لږ په تفصیل سره رڼا واچوو.

((که چېرې موږ د پښتو لاس ته راغلي لرغوني اثار، چې د پښتو د ادبي تاریخ په لومړۍ دورې پورې اړه لري، له نظره تېر کړو، نو دا اثار که له یوې خوا د کمیت په لحاظ لږ دي، نو له بلې خوا د نورو دورو په پرتله متفرق هم دي او په دې دورې پورې مربوط منظم اثار زیاتره تر موږ نه دي رارسېدلي او یا دا چې نه دي کشف شوي.

د پښتو د ادبي تاریخ د لومړۍ دورې په لاس ته راغلو اثارو کې د نثر برخه تر نظم هغې خواره هم ده او د قدامت له پلوه وروستۍ هم. دا په دې مانا چې زموږ د معلوم نظم تاریخ تر نثر هغه پخوانی دی. دا جریان په ځینو شرقي ژبو کې د نظم او نثر د پیدایښت له روایاتو سره سمون لري. د زیاترو شرقي ژبو د ادبیاتو تاریخونه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وګورو ، هلته نظم تر نثر لرغونوالی لري. د مثال په ډول دري، اردو ، هندکو او بلوچي ژبو کې هم د لاس ته راغلي نظم بېلګې تر نثر هغې پخوانۍ دي.

موږ چې د خپل ادبي تاریخ په لومړۍ دوره کې د نثر جاج اخلو ، نو راته ښکاري چې:

۱- ددې دورې مربوطو منثورو اثارو کې د ډېرو یوازې نومونه تر موږه رارسېدلي دي. دا نومونه او ددغو اثارو وجود د نورو خارجي منابعو په مرسته ثابتېږي، خپله اثار یا تراوسه نه دي موندل شوي او یا دا چې د زمانې توندو سیلیو ورسره وړي دي.

۲- هغه اثار چې بېلګې یې تر موږه رسېدلي دي او بشپړ اثار اوس نه شته.

پر دې دوره د بحث په ترخ کې موږ اړ یو چې د هغو اثارو یادونه هم وکړو چې وجود یې د نورو اثارو په مرسته ثابت دی او پر هغو اثارو به هم بحث وکړو چې یوه برخه یې موږ ته رارسېدلې ده. دلته غواړو د تاریخي تسلسل له مخې ددې اثارو یادونه وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سالو وږمه:

((د هغو اثارو له جملې څخه چې نومونه یې د نورو اثارو له مخې موږ ته رارسېدلي، یو اثر هم د ((سالو وږمه)) نومېږي چې د پټې خزانې مولف محمد هوتک (۱۰۸۳هـ ق زوکړی) یې له وجوده موږ داسې خبروي:

((نقل کا: چې ابومحمد په پښتو یو کتاب کښلی و چې په هغه کې یې د عربي د اشعارو فصاحت او بلاغت بیان کړی و او نوم یې و د سالو وږمه))

دا کتاب ابومحمد هاشم ابن الزید السروانی (۲۲۳- ۲۹۷هـ ق) لیکلی و. دا صراحت شته چې کتاب په پښتو و. دا چې کتاب منثور و، په پټه خزانه کې یې ښکاره څه نه دي ویلي، اما د: ((په پښتو یو کتاب کښلی و)) له جملې څخه سړی اټکل کولای شي چې دا کتاب به پښتو نثر و.

که دا کتاب وای، نو بیا بایده وو چې موږ د پښتو نثر پیل له همدې کتابه کړی وای. اروابناد پوهاند دوکتور زهیر چې خپل اثر ته ((د پښتو نثر زرکلن تاریخ)) نوم ورکړی و، هغه د پښتو نثر پیل له همدې کتابه کړی دی.

خو موږ دلته د ((سالو وږمه)) کتاب په باب د پټې خزانې له لوړې اقتباسي ټوټې څخه زیات څه نه لرو، نه پرې اضافي هوایي بحث

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول په کار دي او نه د پښتو نثر تاریخ له دې روایته پیلوو، ځکه دا یادونه د بحث او ګروېږنې لپاره څه نه لري.»(۵۴: ۱۵۴)

تذکرة الاولیاء:

لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه د پښتو نثر د پیل په باب بېلابېل نظرونه شته، خو ډېری ادبپوهان په دې نظر دي چې پښتو نثر د هغه د ښکاره، څرګند او لاسته راغلی نثر له بېلګو څخه پیلېږي، دا نثر د سلیمان ماکو (تذکرة الاولیا) دی. پښتو ادبپوه سرمحقق زلمی هېوادمل چې د پښتو ادبیاتو تاریخ (لرغونې او منځنۍ دورې)، (د پښتو نثر اته سوه کاله) کتابونه او نور ګڼ شمېر ادبي اختصاصي اثار لیکلی، هم په دې نظر دي چې د پښتو نثر تاریخ د سلیمان ماکو له (تذکرة الاولیا) څخه پیلېږي، هغه وایي:

«زه د پښتو نثر تاریخ د پښتو له معلوم نثره پیلوم. د پښتو تر ټولو پخوانی منشور اثر د سلیمان ماکو سابزي د پښتو «تذکرة الاولیا» دی، چې له بده مرغه د کتاب ټول متن تراوسه نه دی ترلاسه شوی، تش خلور پاڼې یې زموږ په واک کې دي.

د پښتو «تذکرة الاولیاء» دا څو پاڼې لوی استاد اروانباد پوهاند عبدالحی حبیبي په غالب ګومان د روانې هجري شمسي پېړۍ د دویمې لسیزې په جریان کې موندلې دي. کله چې زموږ مرحوم استاد «تاریخچه شعر پښتو» لیکه، دا پاڼې یې نه وې موندلې، ځکه په تاریخچه کې یې ددې پاڼو د محتویاتو یادونه نه ده کړې. استاد له (۱۳۱۰ل) کال راپدېخوا د پښتو د زړو اثارو د لټون په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلسله کې کليو پر کليو ګرځېده او د همدې پلټنو په لړ کې يې دا پاڼې هم د هلمند د (ادم خان) کلي په جومات کې د يو زاړه چاپي کتاب په منځ کې موندلې وې او څو کاله دوی سره نالوستې پرتې وې. خو کله چې يې د کابل کالنۍ د (۱۳۱۹ل) کال د ګڼې لپاره ((تاريخچه سبکهای اشعار پښتو)) نومې رساله ليکله، نو ددې پاڼو په لوست برياليی شوی و او ددې پاڼو محتويات يې په دې رساله کې شامل کړل، د اصلي نسخې پاڼې يې هلته زنګوګراف هم کړې. تر دې رسالې يو کال وروسته ((پښتانه شعراء)) لومړی ټوک چاپ شو. په دې کتاب کې هم په ((تذکرة الاولياء)) کې د راغليو شاعرانو احوال راغلل او د پښتو ((تذکرة الاولياء)) اصلي پاڼې عکسي هم په کې چاپ شوې. پر دغو دوو چاپونو سربېره تذکرة الاوليا د مستقلې رسالې په بڼه پر (۱۳۶۱ل/ ۱۹۸۲م) کال د افغانستان د علومو اکاډيمۍ له خوا چاپ شوې ده. پر دې چاپ د استاد حبيبي يو نوی يادښت هم چاپ شوی دی. په دې چاپ کې د ((تذکرة الاولياء)) پاڼې هم زنګوګراف شوي دي.)) (۵۴: ۱۵۵)

سرمحقق زلمی هېوادمل ليکي: ((د تذکرة الاوليا په مستقل چاپ کې چې کله وار د اصلي پاڼو عکسي چاپ ته راورسېد، نو دا موجودې خطي پاڼې ما له مرحوم استاد څخه واخيستې او مطبعې ته مې د چاپ لپاره يوړې، چې په مطبعه کې مو عکسونه ځنې واخيستل، نو مې پاڼې بېرته استاد ته وسپارلې. کله چې ما پاڼې بېرته استاد ته سپارلې، نو مې دغه وخت ددې پاڼو په باب ځينې پوښتنې هم له مرحوم استاده وکړې، چې دغه پوښتنې او ځوابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دغو خطي پاڼو معرفي زما په هغه مفصله مقاله کې راغلې دي، چې مې د امیر کروړ سوري د دولس سوه پنځوسم تلین د نړیوال سیمینار په ویاړ پر همدې تذکره کښلې ده.

د یادونې وړ ده، چې د تذکرة الاولیاء دا مستقله بڼه پر (۱۳۷۹ل کال دویم ځل د علامه حبیبي د څېړنو مرکز له خوا په پېښور کې چاپ شوې ده. له دې چاپ سره د تذکرې د موجود متن، مقدمې او تعلیقاتو انګرېزي ترجمه هم مله ده او مترجم یې ښاغلی خوشال حبیبي دی.

د «تذکرة الاولیاء» د خطي پاڼو قطع (12x18) سانتي متره او د هر مخ کرښې یې مختلفې دي. له (۱۵) نه تر (۹) پورې کرښې د تذکرې په بېلابېلو مخونو کې کښل شوې دي. څنګه چې نسخه بشپړه نه ده، نو ځکه یې د کښنې تاریخ نه معلومېږي. کاغذ یې سالم او د شکل له مخې زوړ نه ښکاري، خو هغه کسان چې په نسخه پېژندنه کې ماهر دي، هغوی وایي چې د کاغذ ظاهري شکل غولوونکی وي. د شکل له مخې ډېر سالم کاغذونه زاړه وي، مګر بالمقابل د شکل له مخې زاړه کاغذونه زاړه نه وي.

کله چې ما دا نسخه وکتله، نو کاغذ یې زما سترګې هم وغولولې، له مرحوم استاد نه مې ددې نسخې د کاغذ په باب وپوښتل، هغوی وویل چې دا کاغذ غالباً خوقندي دی، چې په کندهار کې یې کوکانی باله او ددې نسخې قدامت سړی دوه سوه پنځوس کاله دمخه تخمین کولی شي. د کاغذ سیاهي او د نسخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنې د ځانګړنو له امله استاد دا نظریه قایمه کړې وه.)) (۵۴: ۱۵۷)

سرمحقق زلمی هېوادمل وايي: ((د خطي پاڼو د محتوياتو په باب بايد ووايو چې په دې پاڼو کې يوه سريزه او د څلورو پښتنو ويناوالو مشايخو يا د مولف (ماکو) په اند وليانو لږ احوال او د ويناوو نمونې راوړل شوې دي. ددې تذکرې سريزه د مولف په باب لږ معلومات لوستونکي ته وړاندې کوي او د کتاب د ليکلو هدف هم راښکاره کوي.

ددې کتاب د ليکوال په باب زموږ په ادبي پلټنو کې تر دغو اساسي څو خبرو چې ده په سريزه کې کړي دي، بالا نور څه نه دي راغلي او نه مو دده په باب نور څه په واک کې دي.)) خو مخکې تر دې چې د تذکرة الاوليا د ارزښتونو ماهيت او اهميت په باب څه ووايو، غواړو د تذکرة الاوليا ځانګړتيا، لرغونتيا او لغوي شننې ته لږ نور هم تم شو.

((تذکرة الاوليا موږ په لومړي ګام کې پر دوو برخو وېشلای شو:

الف – د سليمان ماکو خپله ليکنه چې په نثر ده او د شاعرانو ژوند ليک په کې راغلی دی.

ب – په تذکره کې د شاعرانو راغلی کلام چې په نظم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف – د سلیمان ماکو نثر: په عمومي ډول د سلیمان ماکو نثر خوږ، روان، ساده او له ځانګړي اهنګه ډک دی. په خاصو ځایونو کې یې سجع کارولې چې نثر ته یې زیاته ښکلا وربښلې ده.

دلته به د سلیمان ماکو د نثر څو جملې راوړو او بیا به وروسته دده دنثر پر ځرنګوالي بحث وکړو.

((... زه غریب خاوري سلیمان زوی د بارک خان ماکو سابزي چې په ویاله د ارغستان هوسېږم او په دې مزکو پایېږم، په سن دولس شپږ سوه دهجري تللی وم او د پښتنخا په راغو او کلیو ګرځېدم او مراقد د اولیا او واصلینو مې پلټل او په هر لوري مې کاملان موندل، او ددوی په خدمت کې خاکپای وم او هر کله په سلام ورته ولاړ...))

((... نقل هسې کاندي یارانو چې په روزګار د شیخ بیټني کې د ده ورور چې سړبن نومېد، او پرشیخ هم خورا ګران و، سړبن نه درلود زامن او هر کله به ویل خپل ورور ته...))

((... نقل کاوه سي چې په روزګار د غازي شهاب الدین چې پر کفر یرغل و، شیخ ملکیار چې غرشین ستانه و هم ملګری و دشهاب الدین چې په ډیلي کې هغه ستر واکمن ټاټوبی ور وښانده، او هم هوري مړ سو...))

((... نقل کاوه سي چې بختیار چې ستر ستانه و، له ده نه ځرګند سوي دي، هغه کرامات چې مو وکتل او وویل...))

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورتنیو څو جملو او د سلیمان ماکو نثر ته چې موږ په عمومي ډول نظر کوو، نو له ژبني پلوه دماکو نثر د دریو ژبو له لغتونو څخه جوړ دی. الف- پښتو، ب- عربي، ج- دري. دګرامري جوړښت له مخې هم د پښتو له اوسنی محاورې سره توپیر لري- هـ- ځینې پخوانی متروکې کلمې هم لري چې دلته پرې رڼا اچوو:

الف – د سلیمان د نثر پښتو لغتونه: که په عمومي ډول د سلیمان ماکو نثر ارزول کېږي، نو دا تر یوه حده په نوره پښتو نثرونو کې حسابېدلای شي، ځکه د پردیو ژبو تاثیرات پرې ډېر کم دي او ان که اوس هم څوک یو پښتو نثر لیکي، نو د نورو ژبو دومره کلمې به ضرور په کې کاروي، لکه خپله چې زه دا لیکنه کوم په عادي ډول رانه د نورو ژبو کلمې کارول کېږي، نو د سلیمان ماکو له نثر څخه داسې ښکاري چې هغه وخت د پردیو ژبو (عربي او دري) تاثیرات پر پښتني ادبي چاپېریال وو، خو دومره زیات نه وو چې ټول نثر متاثر کړي. دلته به دده د نثر سوچه پښتو لغتونو ته اشاره وکړم: (لوی، استازی، روښان، ویاله، هوسېږم، خاورې، راغه، کلی، پلټل، لوری، موندل، څښتن، پاڅېدل، وینا، لولي، شپه، ستانه، کول، سندرې، یرغل، غرشین، ملګری، ستر، واکمن، بری، مروړل، پاړکی، څرګند، مېشت او داسې نور...

د سلیمان ماکو په نثر کې کارول شوي اکثره پښتو لغتونه اوس هم په خپله هماغه پخوانی مانا او مفهوم او هماغه شکل کارول کېږي. د سلیمان ماکو د نثر له پوخوالي څخه داسې ښکاري چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو نثر به تر دې پخوا ښه اوږد مزل کړی وي، چې د سليمان ماکو د مهال داسې پخې مرحلې ته رسېدلی دی.

ب – د سليمان ماکو په نثر کې عربي لغتونه: د

سليمان ماکو په نثر کې يو شمېر عربي لغتونه هم شته، خو دا اکثره داسې لغتونه دي چې مذهبي او عقيده يي مفاهيم لېږدوي، دا ډول لغتونه اکثره اوس هم دمذهبي اصطلاحاتو په بڼه موجود دي او ترجمه يا انډولونه يې ډېر ممکن نه برېښي.

عربي ژبې د اسلام تر راتګ وروسته په افغانستان کې خپلې اغېزې وښندلې، دا اغېزې لومړی پر پارسي ژبه او وروسته پر پښتو ژبې محسوسې شوې، خو د پښتو په انډول يې پر پارسي ژبه اوس هم تاثيرات زيات دي. دلته به څو عربي لغتونو ته اشاره وکړو:

قدوة الواصلين، مراقد، حمد، برکت، نصيب، صلی الله عليه وسلم، غريب، هجري، اوليا، آل، اما بعد، نقل، عبادت، مبارک، واقع، قبول، کفر، شيخ او ځينې نور...

ج – د سليمان ماکو په نثر کې دري لغتونه: د

سليمان ماکو په نثر کې د عربي لغتونو په انډول دري لغتونه ډېر کم دي. خو د استاد علامه عبدالحی حبيبي په نظر د سليمان ماکو پر نثر د فارسي ژبې د هغه وخت د نثر څه اغېزې شته، د سليمان ماکو تر عصر نږدې دوه سوه کاله دمخه د غزنويانو په عصر کې فارسي نثر ډېر پرمختګ کړی و، ډېر روان ساده او عام فهمه و،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې لنډې جملې يې لرلې او له ابهام او تکلف څخه خالي و. د سليمان ماکو نثر هم ساده، سليس او روان دی، جملې يې هم لنډې لنډې دي، ابهام، تصنع او تکلف نه لري. دفارسي نثر دهغه وخت دخوږ لنيو د څه ناڅه اغېزمنۍ ترڅنګ يو شمېر فارسي لغتونه هم د سليمان په نثر کې ليدل کېږي، لکه: سپاس، خاکپای، بزرګ، روزګار، مهربان، درخواست او ځينې نور...

د – د سليمان ماکو دنثر ګرامري جوړښت: سره له دې چې د ماکو په نثر کې زياتره سوچه پښتو لغات کارېدلي او ليکنی متن يې هم سړي ته ډېر خوند ورکوي، خو دې سره سره يې ليکنۍ بڼه له عامې محاورې او همدارنګه د پښتو ژبې له اوسني ګرامري جوړښت سره اړخ ډېر نه لګوي. د نثر دا حالت کېدی شي د دوو عواملو له وجې رامنځته شوی وي: کېدی شي دهغه وخت د پښتو محاورې ژبه همدا شان يادې ته ورته وه، يا هم نثر په دې بڼه ليکل کېده او يا هم دعربي ژبې تاثير پر فارسي او د فارسي هغې پر پښتو پرېوتی وي. دماکو د نثر په ځينو جملو کې مبتدا او خبر، فاعل او فعل، مضاف او مضاف اليه سره وړاندې وروسته شوي دي. دا کار دپښتو له اوسني ګرامر جوړښت سره توپير لري، کېدی شي د لرغوني دورې نثر همدا بڼه درلوده. خو بياهم د سليمان ماکو نثر، د پير روښان او دهغه دپلويانو او همدارنګه د اخوند درويزه او دهغه د پلويانو تر نثر ډېر زيات خوږ، سوچه او روان دی؛ تکلف، تصنع او ابهام په کې نه شته. دلته به دماکو دنثر څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترکیبونه راوړو او بیا به د پښتو ژبې د اوسني ګرامر جوړښت اصلاه بڼه هم ورسره ولیکو:

د سلیمان ماکو نثر	اوسنی ګرامري جوړښت
وایم حمد و سپاس د لوی خاوند	دلوی خاوند حمد وسپاس وایم
چې دی بادار د کونینو او رحمت د ثقلینو	چې د کونینو بادار او د ثقلینو رحمت دی
پـه ویالـه د ارغستان هوسېږم	د ارغستان پـه ویالـه هوسېږم
مراقد د اولیا او واصلینو مې پلټل	د اولیا او واصلینو مراقد مې پلټل
او تناکې وچاودلې د پښو	او د پښو تناکې مې وچاودلې
سرېن نه درلود زامن	سرېن زامن نه درلودل
او هر کله به ویل خپل ورور ته	او هر کله به یې خپل ورور ته ویل

او داسې نور ترکیبونه او نورې جملې. دلته موږ د سلیمان ماکو په نثر کې ګورو چې نثر له عامې محاورې څخه لرې شوی دی. په پښتو کې عامه قاعده همدا ده چې اول فاعل راځي بیا فعل، اول مبتدا وي او بیا خبر، خو د سلیمان په نثر کې دا قاعده تر ډېره حده معکوسه ده.

هـ - د سلمیان ماکو په نثر کې پخواني لغتونه: د

سلیمان ماکو په نثر کې پر هغو سوچه پښتو کلمو سربېره چې اوس هم په پښتو کې استعمالېږي، ځینې داسې نور پښتو لغتونه هم شته چې یا اوس نه کارېږي او یا هم په لږ شان لفظي تغیر او تحول

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره کارېږي، یانې متروکې کلمې په کې شته او متحولې کلمې هم په کې شته. دلته به دې ډول کلمو ته هم اشاره وکړو:

په تذکرة الاولیا کې کارېدلې بڼه	اوسنۍ بڼه
پښتنخا	پښتونخوا
مرستون	مرسته غوښتونکی
(په پخوانۍ بڼه اوس متروکه ده)	
لولولې	ویلې
جوبله	(جنګ) پخوانۍ بڼه یې
متروکه ده.	
پپناه	پوه پنا
دښنه	دښمن
کټارو	توري (پخوانۍ بڼه یې
اوس	
	متروکه ده)
ډېر زښت	ډېر زیات
ګڼون	شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول	کورنۍ
بمیا (بومیا)	لارښود (بمیا کلمه هم اوس متروکه ده)
وګروهېد	متعقد شو (دا بڼه هم اوس متروکه ده)

او ځینې نورې کلمې چې اوس یا متروکې دي او یا یې هم بڼه کې بدلون راغلی دی. په تذکرة الاولیا کې ددغسې مړو او پخوانیو کلمو شتوالی ددې تذکرې لرغونتیا او ځانګړتیا په ګوته کوي.

ب – په تذکرة الاولیا کې د نظم برخه: په تذکرة الاولیا کې د نثر په انډول د نظم برخه نوره هم نږه او سوچه پښتو ده. ددې یوه وجه دا ده چې پښتانه شاعران له خپل ولس سره ګډ اوسېدل او ولس هغه وخت معمولاً د غرو په لمنو کې اوسېده. دغرو لمنې په طبیعي ډول د پردیو ژبو له اغېزو څخه لرې او خوندي وې. عربي او فارسي ژبو اکثره د دربارونو له لارې خپل تاثیرات ښندل، نو هغه شاعران چې له درباره لرې وو، له دې تاثیراتو خوندي وو. دا چې خپله د سلیمان ماکو په نثر کې دعربي او فارسي ژبې تاثیرات شته، ددې وجه داده چې کېدی شي، سلیمان ماکو دعربي او فارسي ژبو کتابونه لوستي وي او دا تاثیر یې ترې راخپل کړی وي. په تذکرة الاولیا کې ټول (څلور) ټوټې شعرونه راغلي دي. چې لومړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د بېټ نيکه مناجات دي، دويم يې د شيخ ملکيار غرشين يو پارکی دی، درېيم يې د شيخ اسماعيل يو پارکی او څلورم يې د قطب الدين بختيار يو نظم دی.

د بېټ نيکه په شعر کې يوازې د (خدايه) کلمه راغلې چې هغه هم له فارسي سره مشترکه ګڼل کېږي، نور په ټول شعر کې د بلې ژبې کلمه نه شته. دملکيار غرشين په شعر کې د (اسلام) او (غازيانو) کلمې راغلي چې ريښه يې عربي ده، نور ټول شعر کې د بلې ژبې کلمه نه شته.

د شيخ اسماعيل په شعر کې يوازې د (ابليس) او (لعين) کلمې، چې عربي دي نور د بلې ژبې لغتونه په کې نه شته او د قطب الدين بختيار په شعر کې بيا ګرد سره د بلې ژبې کلمه نه شته، ټول سوچه پښتو لغتونه دي. له دې پورتنيو څرګندونو دا ښکاره کېږي چې په تذکرة الاوليا کې راغلي شعرونه (د قطب الدين بختيار له شعر پرته) چې له ماکو سره هم مهاله ګڼل کېږي، نور شعرونه دماکو ترمهاله پخوا ويل شوي دي. ځکه نو دې ټولو شعرونو کې د پرديو ژبو تاثيرات له کومې يوې دوو کلمو پرته نه ترسترګو کېږي، زموږ له پورتنيو خبرو څخه دا نتيجه لاسته راځي چې په تذکرة الاوليا کې راغلي شعرونه دماکو تر نثر پخواني او زيات سوچه دي او اکثره په ملي اوزانو کې دي، په خپله د سليمان نثر هم تر يوه حده سوچه، روان او شفاف ګڼل کېږي او د پښتو ډېر زاړه لغات په کې کارېدلي دي.))(۵۸: ۴۲-۵۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرمحقق زلمی هېوادمل بیا ددې کتاب د هدف او سرچینو په باب وايي: ((د کتاب هدف د کاملانو د احوالو او ویناوو ضبط دی او په کتاب کې راوړي معلومات یې له اورېدنو او د پښتنو په هغه وختنۍ ټولنه کې د تشو شفاهي معلوماتو او روایاتو په بنا کښلي دي، ځکه چې په موجوده پاڼو کې کوم کتاب یا بل لیکلي سند ته حواله نه ده ورکړل شوې. له دې سره دا هم زړه ته لوېږي، چې په تذکره کې راغلي پاړکي به یې هم د خلکو له خولو لیکلي وي.

د تذکرې په موجودو پاڼو کې د څلورو کسانو، لکه شیخ بېټني، شیخ اسمعیل، ملکیار غرشین او قطب الدین بختیار کاکي لړ احوال او د شعرونو بېلګې خوندي شوي دي. دا څلور کسه په تاریخ کې معلوم خلک دي، تر سلیمان وروسته نورو مورخانو هم د دوی احوال کښلی دی.

که څه هم سلیمان ماکو ددغو کاملانو د ژوند د زماني په باب څه نه دي لیکلي، له روایاتو او اورېدنو څخه دغه ډول مقصد ترسره کېدی هم نه شي، خو زموږ وروستیو محققانو چې ددې پاڼو محتویات تحقیق کړي دي، د نورو تاریخي لیکنو په مرسته یې ددغو څلورو تنو د ژوند زمانه هم ټاکلې ده او له خپلو برداشتونو سره سم یې ددغو څلورو تنو احوال سره بشپړ کړي دي.

دا اثر تر (۶۱۲هـ ق) کال وروسته کښل شوی دی او تر دې نثر دمخه موږ د پښتو د بل نثر نمونه، نه لرو او ورسره له دې منثورو ټوټو سره د بل معاصر بېلګې هم له موږ سره نه شته، چې په مقایسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي ډول يې ارزيابي کړای شو. د تحول يا انحطاط څرکونه ځينې وواېستلای او يا يې هم د سبک پر ځانګړتياوو څه خبرې وکړای شو. دا نثر د پښتو نثر ليکنې يو ځانګړی سبک دی، چې د نورو اسنادو تر پيدا کېدو پورې يې بايد ځانګړتيا ته قايل واوسو.

د همدغو موجودو پاڼو له مخې مونږ دا نثر په موضوعي لحاظ په علمي نثرونو کې مطالعه کولای شو، چې د خپل وخت له شرايطو سره سم او د هغه وخت د مسلطو فرهنګي جريانونو تر اغېز لاندې ليکل شوی دی او په نسبي ډول د مسلطو فرهنګي او ادبي جريانونو اغېزې پرې ښکاره دي.

په دې نثر کې جملې لنډې، لنډې راغلي دي، مطلب پرېکړی او کوټلی ادا کوي، وضاحت لري او پېچلې نه دي.

په دې منثورو ټوټو کې د پښتو ځينې زاړه لغات، تعابير او اصطلاحات شته، لکه: تناکې وچاودلې د پښو، ډېر زښت يې ووژل، پر نړۍ د ستن ږغو وه، وګروهېد، پاړکی، ستر څښتن، ګڼون، دښن، جوبله، کول، ټاټوبی، نړۍ، سوب، خرځ، مېنه، هسک او نور... ددې زوړ متن زاړه لغات او تراکيب دي.

د ماکو نثر د ځينو ژبنيو ښکڼو ترڅنګه ناوړې هم لري، خبر يې پر مبتدا، مضاف پر مضافه اليه او موصوف پر صفت مخکې کړي دي لکه: وايم حمد و سپاس د لوی خاوند، يا زه غريب سليمان زوی د بارک خان ماکو سابزی، چې په وياله د ارغستان هوسېږم... يا خدای مهربان د اسمعيل په برکت سړبن ته نصيب کړه دونی زامن

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې اوس تر وس تېر سو ګڼون د هغو، یا په غره د کسي... یا په ځېر د زمریو...

زموږ اکثر مشران څېړونکي په دې عقیده دي، چې که څه هم د سلیمان نثر د جملو به رغښت کې د دري او عربي ژبې اغېزې مني، خو له دې سره سره دا نثر ساده نثر دی، لکه ارواښاد خادم چې ویلي دي: ((سره له دې چې د سلیمان ماکو په نثر کې د عربي رنګ شته، مګر دا رنګ دومره کمزوری دی چې دده کلام یې د فصاحت څخه نه دی ایستلی، که موږ ورته خلک ملتفت نه کړو ممکنه ده چې څوک ورباندې پوه هم نه شي. سلیمان اوږدې او بېچیده جملې نه مستعملوي، نو ځکه دده نثر د یوې طبیعي مکالمې او مصاحبې صورت غوره کوي...))

دا نظریه د تذکرة الاولیا د نثر په باب ویل شوې لومړۍ نظریه ده، ځکه ارواښاد خادم دا مقاله ددې پاڼو د خپرېدو پر کال لیکلې ده. تر دې نظرېې وروسته چې چا څه ویلي ټولو د الفاظو په تغییر دا خبره تایید کړې ده، چې د عربي او دري د ځینو اغېزو له منلو سره سره دا نثر عمومي مکالمې ته نږدې، ساده ګي په کې شته، نه ډېر ګران دی او نه ډېر اسان، بلکې د ساده نثر یوه متوسطه نمونه ګڼل شوې ده.

اما د پښتو نثر د څېړنې په یو کتاب کې راغلي، چې: ((د سلیمان ماکو نثر څه عربي، څه فارسي او څه پښتو دی.)) د سلیمان د نثر په باب دغسې یوه ارزیابي سمه نه ایسي او دا ځکه چې عربي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او فارسي کلمات خو نورو ليکوالو هم تر دې زيات په خپلو نثرونو کې اخيستي دي، خو موږ دا نه وايو چې دا نثرونه څه عربي دي، څه فارسي او څه پښتو، بلکې د اخيستنو تناسب په کې څېړو.

د سليمان په نثر کې د يوې برابرې ساده ګۍ او روانۍ ترڅنګه کله کله د ځينو جملو په پای کې سجع او موازنه هم رعايت شوې ده، لکه: ((په وياله د ارغستان هوسېږم او په دې زمکو پايېږم.)) يا لکه: ((مراقد د اولياوو او واصلينو مې پلټل او په هر لوري مې کاملان موندل، يا په جوبله کې ملکيار دا پاړکی وويل: چې غازيان وپارېدل... او نور... دغه رنګه د ځينو افعالو په پای کې د ترنم لپاره (نه) هم نښلوي. بختيار سندرې کړينه، پاړکي لرينه او داسې پسې نور...

د پښتو تذکرة الاوليا ارزښتونه:

د پښتو تذکرة الاوليا دغه څو پاڼې که څه هم کمي ارزښت يې لوړ نه دی، خو په کيفي لحاظ دومره ارزښتمنې ثابتې شوې دي، چې زموږ د ادبياتو د اوږده زنځير ځينې ورکې کړۍ يې سره کوشېر کړې. له دغو پاڼو زموږ فرهنګي تاريخ ته دغه لاندې ګټې متصورې دي:

۱- په دې پاڼو کې د پښتو شعر ځينې لرغونې نمونې شته، چې تاريخ يې څلورم هجري قرن ته رسېږي او دا نمونې د لرغونتابه پر اهميت سربېره د پښتو شعر ځينې لرغوني ډولونه هم په لاس راکوي، چې د پښتو شعر د اوازانو او انواعو په څېړنو کې نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېرېدلای او هم د پښتو شعر په تاریخ کې موږ ددې تذکرې پر همدغو څلورو پاڼو ډېر څه بنا کولای شو.

۲- د پښتو نثر تر ټولو قدیمه مکشوفه نمونه له همدې پاڼو ترلاسه کېږي او سملاسي موږ د خپل نثر تاریخ له همدې پاڼو پیلوو. دا پاڼې په اوومه هجري پېړۍ کې په پښتو کې د نثر لیکنې سبک او ډول راښیي او دا ترې ښکاري چې په هغه وخت کې د پښتو نثر لیکنې عمومي طرز په دې ډول و.

۳- د تذکرې دا پاڼې که څه هم لږې دي، خو د پښتو د یوه زاړه کتاب څو پاڼې دي. تر دې کتاب دمخه موږ ته د پښتو بل کتاب نه دی ترلاسه شوی او په پښتو کې د کتاب لیکنې د سوابقو په پلټنه کې دا پاڼې موږ ته ډېر کارې تمامېږي او دا راښیي چې دا وخت د پښتنو په ځینو حلقو کې د کتاب لیکنې ذوق پیدا شوی و او پښتانه هم دې خبرې ته متوجه شوي او هڅېدلي وو، چې د سيمې د مسلطو فرهنګي جریانونو په بڼه دوی هم په خپله ژبه کې کتابونه ولیکي. دا کتاب د خپل وخت د مسلطو ذهني شرایطو تر اغېز لاندې لیکل شوی دی، دا په دې مانا چې لوستو پښتنو سره دا فکر پیدا شوی و چې په دوی کې د تېرو شویو کاملانو احوال سره راټول کاندي چې نور لوستي پښتانه ترې خبر شي.

۴- ددې کتاب موجودیت دا راښیي چې دا وخت په پښتنو کې سواد یو څه عام شوی او د لوستو کسانو شمېر هومره و چې د کتاب د لیکلو ضرورت ورته حس کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېرې خواشینۍ ځای دی، چې دا کتاب بشپړ نه دی ترلاسه شوی، که چېرې دا کتاب ټول د خدای(ج) په مرحمت راپیدا شي، نورې ډېرې خبرې به ترې برسېره شي او زموږ د لرغوني ادب او فرهنګ د بشپړتیا په مراتبو کې به ترې ډېره ګټه پورته وشي.)) (۵۴: ۱۶۷-۱۶۹)

لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه، د پښتو د نثر تاریخ د څېړلو په ترخ کې موږ ته په لومړۍ دوره کې د ځینو نورو داسې کتابونو نومونه مخې ته راځي، چې نثر بلل شوي، خو اوس په لاس کې نه شته، غواړو په لنډیز سره دددې کتابونو یادونه هم وکړو.

تاریخ سوري:

محمد بن علي البستي لیکلی، دا پښتون مورخ له هغو نوموړکو مولفانو څخه دی، چې د مغولو د تاړاک په ابتدا کې ژوندی و، دده له احواله نور هېڅ معلومات نه لرو، پرته له دې چې دی د هلمند د غاړو یو سړی و او د تاریخي بست اوسېدونکی و، د پلار نوم یې (علي) و او ده یو کتاب لیکلی و، چې د سوریانو پاچاهانو احوال یې له پخوا په کې ضبط کړي وو، ((تاریخ سوري)) اوس ورک دی، یوازې د پټې خزانې مولف یې د شیخ کټه متي زي د (لرغوني شعراء) په حوالت نوم اخلي او داسې ښکاري چې دا کتاب د شیخ کټه په لاس کې و او په (لرغوني پښتانه) کې یې ډېر مواد له دغه کتابه رانقل کړي وو. د تاریخ سوري یو څه ابحاث او

(c) ketabton.com: The Digital Library

محتويات موږ ته په دوو واسطو لاسته راغلي دي، شيخ کټه په (لرغوني پښتانه) کې ځنې رانقل کړي دي او له (لرغوني پښتانه) څخه د پټې خزانې مولف (محمد هوتک) په خپل کتاب کې را اخيستي دي او هغه مواد او پاتې اثار دادي:

۱- د امير کروړ احوال او دده يو پخوانی حماسي شعر او وياړنه.

۲- د اسعد سوري احوال او دده قصيده.

۳- د ښکارندوی احوال او دده قصيده.

له دغو پاتې اثارو څخه ښکاري چې محمد بن علي د پښتنو په تاريخ او ادب کې ښه او ثقه معلومات درلودل او لکه (لرغوني پښتانه) چې له ده څخه روايت کوي، دی اديب او پلټونکی سړی و او په بست کې يې د ښکارندوی د قصايدو يو غټ ديوان موندلی او له هغه څخه يې دده يو غرا قصيده په خپل (تاريخ سوري) کې رانقل کړې ده.

داسې ښکاري چې د محمد بن علي (تاريخ سوري) مشهور و او شيخ کټه هم دا کتاب د غور په بالشتان (والشتان) کې موندلی و او تر دغه عصره د (۷۵۰هـ) حدود لا دا کتاب موجود و، ځکه چې بستي به تر (۷۰۰هـ) دمخه ژوند کاوه او بايد دده د ژوندانه وخت د اتکل په ډول له (۵۸۰هـ تر ۶۵۰ هـ) پورې وټاکو، ځکه چې د ښکارندوی عصر هم د (۵۸۰هـ) حدود دي اوددې شاعر احوال او شعرونه ده په تاريخ سوري کې ضبط کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ سوري په خصوص کې د پټې خزانې له لیکنو څخه دومره ښکاري، چې یو په پښتو لیکل شوی تاریخ و او د سوریانو د کورنۍ احوال یې له پخوا بیاناوه، یوازې د حربي او سیاسي پېښو تاریخ نه و، بلکې ادبي رنګ یې هم درلود او (بستی) ډېر باخبره او سترګور مورخ و، ځکه چې ده د پاچاهانو احوال او حربي او سیاسي وقایع رانقل کړي او هم یې د دوی د کلام نمونې راوړې وې او هغه قصیدې یې په خپل کتاب کې ساتلې وې، چې د غوري پاچاهانو په دربارونو کې په پښتو ویل کېدې، له دې څخه ښکاري چې (تاریخ سوري) د سوریانو او غوریانو د عصر یو ادبي، سیاسي او حربي تاریخ و، که څه هم ددغه تاریخ نسخه اوس نه شته، خو د پټې خزانې له یادونو څخه یې اهمیت ښه ښکاري او دا د پښتو ژبې یو خورا قیمتي کتاب و.

دا خبره هم باید هېره نه کړو چې راورټي مستشرق د احمد شاه بابا تر عصر وروسته یو تاریخ موندلی و، چې نوم یې (تذکرة الملوک) و، ددې کتاب په ماخذونو کې یو کتاب (تاریخ سلاطین سوریه) هم دی، خو دا نه شو ویلای چې دغه (تاریخ سوریه) همغه د محمد بن علي تاریخ وي که بل؟

اعلام اللوذعي فی اخبار اللودي:

احمد لودي لیکلی، احمد د سعید زوی او د لودیانو له لیکوالو، ادیبانو او مورخانو څخه دی، چې د اوومې هجري پېړۍ په منځ کې ژوندی و، محمد هوتک لیکي، چې: کامران خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سدوزي پر (۱۰۳۸هـ) يو کتاب د (کليد کامراني) په نامه وکښلی او په دغه کتاب کې يې د احمد لودي له کتابه د ملتان د لودي پاچاهانو احوال نقل کړ.

شيخ احمد د سعيد لودي زوی پر (۶۸۶هـ) يو کتاب کښلی و چې نوم يې (اعلام اللوذعي فی اخبار اللودي) و، هغه وخت چې کامران خان (کليد کامراني) ليکه، دغه کتاب يې هم په لاس کې و او د پښتنو لودي پاچاهانو احوال او اشعار يې له دې کتابه نقل کړل، چې د پټې خزانې مولف هم له کليد کامراني څخه په خپله خزانه کې وساتل.

داسې ښکاري چې احمد لودي په خپل کتاب کې ددغو لوديانو د پاچاهي کورنۍ احوال ليکلي وو او د دوی پښتو شعرونه يې هم راوړي وو، په شرقي مورخانو کې (محمد قاسم فرشته) هم د شيخ حميد کورنۍ لوديان پښتانه بولي او له سلطان محمود سره د دوی جګړې ليکي.

څرنګه چې محمد قاسم په خپل کتاب کې خپل ماخذ نه دی ښودلی، نو دا نه وه معلومه چې ددې کورنۍ پښتونوالی په کوم تاريخي سند ثابت دی؟ لکه چې ددې عصر ځينو مورخانو د شيخ حميد له پښتون ګڼلو څخه انکار کړی او وايي چې دغه کورنۍ د (جلم بن شيبان) عربي نژاد واکمن له نسله ده، چې تر (۳۴۰هـ) وروسته د ملتان لومړی قرمطي پاچا و، خو د پټې خزانې مولف د (کليد کامراني) په ذريعه ددې کورنۍ پښتو شعرونه له اخبار

(c) ketabton.com: The Digital Library

اللودي څخه راوړي دي، چې دا کتاب ددغې کورنۍ په تاريخ کې يو ټينګ او زوړ سند ګڼل کېږي. بې له دې انتخابه چې په لوړ ډول له (اخبار اللودي) څخه موږ ته رارسېدلی دی، ددې کتاب پته نه شته او نه يې نسخه تراوسه پيدا شوې ده، خو د پټې خزانې له ذکره څخه دومره نتيجه اخيستلای شو چې تر (۶۰۰هـ) راوروسته چې د پښتو د نثر ليکلو کومه سلسله شروع شوې وه، هغه ددغه قرن تر اخره پورې هم جاري وه او احمد لودي هم د پښتو له دغو پخوانيو ليکوالو څخه دی چې کتاب يې د کامران خان سدوزي تر عصره په يوولسمه هجري پېړۍ کې لا هم موجود و.

لرغوني پښتانه:

شيخ کټه ليکلی، دا مدقق مورخ او د پښتو ژبې لوی ليکوال د مرحوم شيخ متي له علمي او ادبي کورنۍ څخه دی، چې د شيخ يوسف زوی او د شيخ متي لمسی و. شيخ متي (کلات بابا) خپلې کورنۍ ته علم، تقوا، عرفان او ادب په ارث پرېښوول او ډېر علماء، مورخان او عارفان په کې پيدا شول، چې د شيخ يوسف تر مړينې وروسته له ده څخه اوه زامن پاتې شول او شيخ کټه په دوی کې ډېر مشهور و. د شيخ مور بي بي (مراد بخته) نومېده چې په خته (زمنده) وه.

دې نوموړي عالم د پښتنو د رجالو او مشاهيرو په تاريخ کې يو نفيس کتاب وکېښ چې نوم يې (لرغوني پښتانه) و، دا کتاب پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

و او د پټې خزانې مولف محمد هوتک ډېر ځله دا کتاب یادوي او داسې ښکاری چې د دغه مورخ یو اخیني مهم ماخذ همدغه و او د پټې خزانې د لیکلو پر وخت یې په لاس کې و.

د شیخ کټه د ژوندانه وخت یقیناً نه دی معلوم، خو د پټې خزانې په روایت دده نیکه (شیخ متي) پر (۶۸۸هـ) وفات شوی دی، ځکه چې د مورخانو په اتفاق یوه پېړۍ د دریو پښتونو لپاره مقرره ده، نو باید د شیخ کټه د ژوندانه وخت هم د (۷۵۰هـ) شاوخوا وګڼل شي. د شیخ کټه اولاد که څه هم د پېښور په شمالي برخو کې پراته وو، خو داسې ښکاري چې په خپله دی سیاح سړی و، ځکه محمد هوتک په ښکاره لیکي چې شیخ کټه د محمد بن علي البستي کتاب (تاریخ سوري) په بالشتان کې لیدلی و. بالشتان یا والشتان خو د غور مشهور ښار و، چې پر (۱۳۹هـ) امیر پولاد سوري نیولی و او د بیهقي په ضبط (ګورو الشت) او د منهاج سراج د طبقات ناصري په یوه نسخه کې (غور والشت) راغلی دی او دا ښار د تکینا باد (د هلمند او کندهار حدود) او د غور د مندیش ترمنځ پروت و او د سیستان په تاریخ کې (واستان) ضبط شوی دی.

نو چې شیخ کټه (والستان) ته راغلی و او د غور دغه ښار یې لیدلی و، ښکاریږي چې د پښتونخوا غربي او جنوبي خواوې به یې هم کتلي وي او هم له دغه جهته به دده معلومات د پښتنو د تاریخي رجالو پر احوال ډېر شوي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیخ کته نفیس تاریخي کتاب (لرغوني پښتانه) چې له نامه څخه يې هم د کتاب اهمیت ښه ښکاري اوس نه شته، لکه چې ومو ویل دا کتاب له محمد هوتک سره و او د پټې خزانې غوره ادبي برخه له دې کتابه اقتباس دی او محمد دا هم لیکي چې د شیخ کته یو مهم تاریخي ماخذ (تاریخ سوري) و چې دمخه يې ذکر وشو.

د شیخ کته د اولاد په باب خواجه نعمت الله هروي مفصلاً معلومات راکوي چې ده اته زامن درلودل، د زلو مغدورزی له نسه: سلطان، ثابت، حاجي سلیمان ممي، له دویمې مېرمنې څخه چې هغه هم زلو نومېده په خته اکازی یوسفزی وه: ابراهیم، ملک پاچي وو. هغه مقتبسات چې د پټې خزانې مولف له (لرغوني پښتانه) څخه کړي دي، دا سې ښکاره کوي چې (لرغوني پښتانه) د ادبي، سیاسي او نورو نومورو پښتنو یو عمومي تذکره وه. د پاچاهانو، پوهانو، شاعرانو او جنګیالیو خلکو احوال او شعرونه په کې ثبت شوي وو او دا کتاب چې د پښتو د نثر او نظم یوه غوره ذخیره وه، په خواشینۍ سره چې اوس ورک دی او نسخه يې چا نه ده لیدلې، خو پر (۱۱۴۲هـ) لا محمد هوتک سره و.

له (لرغوني پښتانه) څخه د پټې خزانې په ذریعه دغه مغتنم مواد مونږ ته پاتې دي:

۱- د امیر کروړ احوال او شعرونه، چې شیخ کته هم له تاریخ سوري څخه اقتباس کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- د شیخ اسعد احوال او شعرونه، چې شیخ کته هم له تاریخ سوري څخه اقتباس کړي دي.

۳- د ښکارندوی احوال او شعرونه، چې شیخ کته هم له تاریخ سوري څخه اقتباس کړي دي.

۴- د هاشم سروانړي بستي احوال او شعرونه.

شیخ کته متي زی غوریاخېل د پښتنو یو عارف او زاهد مورخ او نثرلیکونکی مشهور سړی دی، چې د ادبیاتو په تاریخ کې به تل دده نوم ژوندی وي. که څه هم د یوه لیکوال او مولف په ډول دی موږ له پټې خزانې څخه پېژنو، خو د یوه مشهور عارف او ملي سړي په ډول دمخه نعمت الله هروي هم دی په خپل مخزن کې معرفي کړی دی.

د شیخ ملي دفتر:

اخوند درویزه (۹۴۰-۱۰۲۸هـ ق) په (تذکرة الابرار والاشرار) کې د شیخ ملي د وېش یادونه کړې ده. شیخ میرداد خلیل(؟) په تاریخ افاغنه کې د شیخ ملي د دفتر یادونه کړې ده او دا خبره بیا (پیر معظم شاه) د یاد شوي تاریخ افاغنه په لنډیز (تواریخ حافظ رحمت خاني) کې داسې راوړې ده: ((گویند چې شیخ ملی نهایت متدین، متقی، قایم اللیل صایم الدهر سړی و. هر چرته به چې ته خدمتگار به کوزه د اوداسه یې ورسره گرځوله او دی ماتحت د ملک احمد مقتدا د درست مندړ و. دی د هرې چارې د هر مهم غمخور و،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همګی کلي، ملکونه تپه په تپه، کور په کور دده په دفتر ختلي وو او ده ویشلی وو...))

سربېره پردې، خوشال خټک (۱۰۲۲- ۱۱۰۰ هـ ق) هم ددې دفتر یادونه په دې ډول کړې ده:

په سوات کې دي دوه څیزه که خفي دي که جلي

مـخزن د درویـزه دی یـا دفتـر د شیـخ مـــــلي

نورو منابعو کې هم ددغه دفتر د موجودیت یادونې شوې دي، خو انګرېز ختیځ پوه (هانري جارج راورټي) (۱۸۲۵- ۱۹۰۶) یادونې د پام وړ دي. ده د خپل لیکلي پښتو ګرامر په سریزه کې له نثر لیکونکیو د شیخ ملي نوم د پخواني لیکوال په توګه یاد کړی دی او دده د لیکلي تاریخ یادونه یې کړې ده. نوموړي د خپلې پښتو ډکشنرۍ د سریزې په (۱۷) مخ کې هم ددې دفتر یادونه کړې ده.

ځینو نورو ختیځپوهانو هم د راورټي د همدې یادونې پر اساس پر دې کتاب خبرې کړې دي، لکه جیمز ډارمستټر (۱۸۴۹- ۱۸۹۴) چې د ((پښتونخوا د شعر هار و بهار)) کې د شیخ ملي د کتاب په باب کښلي دي: ((داسې مشهوره ده چې لومړی کتاب چې په پښتو کښل شوی دی او ددې سوبمن ټبر د بېلو بېلو پښو ترمنځ د سوات سیمه وېشله شوې ده)) ددې کتاب لیکوال د شیخ ملي په نامه بولي چې د یوسفزو مشر و. مشهوره ده چې په دې کتاب کې داسې دودونه او رواجونه مشروع ښوول شوي وو چې له اسلامي شرعې سره برابر نه دي، لکه نجلۍ ته د هغې له خوښې پرته مېړه کول، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې خوا مشهوره ده چې د سوات خلک د اسلام دين ته په غاړه اېښودلو کې ډېر ټينګ دي، له همدې کبله خوشال خان خټک له يوې خوا له شرعي نه بې لارې او له بله پلوه په دين کې زيات تعصب دواړه د خپل دې بيت په لاندې بڼه کې د کنايې په جامه کې غندي:

په سوات کې دي دوه کفره يو خفي دی بل جلي

يــو مــخزن د درويــزه دی بـل دفـتر د شيخ مـلي

د خوشال بابا د لوړ بيت ددې بڼې په لومړۍ مسرۍ کې د ((کفر)) کلمه په نورو ضبطونو کې ((خيزه)) او ((کاره)) راغلي دي.

د شيخ ملي د دفتر د ليکلو کال په افغاني منابعو کې (۸۲۰ هـ ق) کال ښودل شوی دی، اما پروفيسور محمد نواز خان طاير د تواريخ حافظ رحمت خاني په سريزه کې دا کال (۹۳۰هـ ق) شاوخوا اټکل کړی دی.

ددغو لوړو يادو شويو اسنادو او خارجي منابعو د يادونې له مخې د شيخ ملي دفتر وجود ثابت دی، څنګه چې دا دفتر اوس نه شته، نو ځکه تر دې زيات پرې څه نه شي ويل کېدی.)) (۵۴: ۱۴۹-۱۷۱)

د کجوخان تاريخ:

مارګن ستېرن مستشرق ليکي چې راوړتې د پښتنو ډکشنرۍ په مقدمه کې کښلي دي، چې له ده سره د خان کجو راټيزي يو پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ شته چې په هغه کې د پښتنو تاریخي حوادث او وقایع لیکلي دي.

ددې تاریخي کتاب د لیکنې وخت راوړتې (۱۴۹۴م – ۹۰۰هـ) ښوولی دی، خو داسې ښکاري چې خان کجو د شیخ ملي تر عصر وروسته د پښتنو مشر و، تراوسه ددې کتاب په بابا نور څه معلومات نه لرو، خو دومره ویلای شو چې په سوات او اطرافو کې له یوسفزو څخه یو قوم تراوسه (رانیزي) پراته دي. د حیات خان په قول تراوسه له دغو یوسفزو څخه درې کورنۍ مشهورې وې، چې یوه له دغو دریو څخه ازي خېل دي، چې ازي د علي زوی او علي بن رانی بن اکوبن یوسف دی. د ازي خېلو دغه مشهوره کورنۍ (کجو کور) بولي چې پخوا د دوی نفوذ او واک خورا ارت و، خو اوس په پاسني سوات کې شپږ زره کوره په دوی پورې اړه لري، چې د (۱۲۸۰هـ) په شاوخوا کې ددغې کورنۍ مشر صحبت خان نومېده او بل ځای حیات خان وایي، چې خان کجو د شېرشاه معاصر و، چې دغه خبره هم سمه ښکاري، نو دغه مشهور کاجو یا کجو خان د پښتنو یو خورا نومیالی مشر و، لکه چې شیخ ملي د علم څښتن و او دده یو تاریخي کتاب راوړتې لیدلی او موندلی و، په خواشینۍ سره چې اوس ورک دی او ښایي چې د برېتانیا په موزیمونو کې پیداشي، ځکه چې د راوړتې ټول کړي کتابونه تر ده وروسته نه دي ضایع شوي او اکثر د لندن په موزیمونو کې خوندي دي. وایي چې خان کجو په خپل عصر کې تر ټولو لوی او مقتدر او غښتلی ملک و او هغه جنګ چې په شیخ ټپور (زاړه نوښار) کې واقع شوی و، خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجو يې قايد و او په پښتنو کې تر شيخ ملي او شيخ احمد وروسته خان کجو ډېر شهرت پيدا کړی و.

که څه هم د خان کجو کتاب موږ نه دی ليدلی، خو دومره ويلای شو چې دا کتاب به د شيخ ملي د (دفتر) په ډول يو تاريخي او قانوني کتاب و، چې د خان کجو له خوا د (دفتر) د تکميل لپاره ليکل شوی او د پښتو ژبې يو تاريخي او قانوني منثور اثر دی.

خان کجو د ټولو خښي، محمدزيو، اتمان خېلو، ګدون او ترکلاڼو قبايلو مشر و او د شيخ ټپور په جنګ کې يو لک زلمي له دغو قبيلو څخه پر (۹۵۷هـ) حاضر کړي وو او تر دې دمخه پر (۹۲۳هـ) کال دوی باجوړ او د يوسفزو اوسنۍ سيمه ټوله نيولې وه او دلازاک يې له دغو سيمو څخه ايستلي او د شيخ ملي قوانين يې د ځمکو په وېش کې جاري کړي وو.

د خان کجو قبر تراوسه هم د سوابۍ او مردان ترمنځ پر يوه لويه غونډۍ چې په سرميره کې پرته ده او کجو غونډۍ يې بولي له (شاه منصور) څخه شپږ ميله لرې واقع ده او خلک يې اوس ګجوخان بابا يا ګجوان تلفظ کوي او دا د يوسفزو د سيمې ډېر مشهور زيارت ګڼل کېږي. وايي چې د ګجوخان کورنۍ د بېزاد خېلو له فرعي قبيلې څخه وه او دده اولاد تراوسه هم په (کلابټ) کې شته او د پلار نوم يې قره خان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګجوخان يا کجوخان پر وخت چې کوم جنګونه د پښتنو قبايلو په منځ کې شوي دي، دا ښکاره کوي چې د شيخ ملي د سوله ييز تحريک، روغې او سمې غښ غلی شوی او د يوسفزو او دلازاکو او غوريا خېلو ترمنځ د روغې او مينې پر ځای جګړې لويدلې وې.

دلته نو موږ د شيخ ملي موثر او مصلح شخصيت، د خان کجو له يوازې حربي او خاني شخصيت څخه بېلولای شو.

د پورته يادو شويو اثارو ترڅنګ مورخانو د شيخ قاسم د (تذکرة الاوليا) يادونه هم کړې ده. چې په دې اثر کې هم د صوفيانو او اولياوو احوال ثبت شوي، خو په خواشينۍ سره چې ددې اثر متن هم تراوسه نه دی ترلاسه شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپږم څپرکي لنډيز

د لاسته راغلو اثارو له مخې په لرغوني ادبي دوره کې نظم تر نثر پخواني دی. نه يوازې په پښتو، بلکې د نړۍ په اکثرو ژبو کې همدا حال دی چې د منظومو ادبي اثارو لرغونوالی يې تر نثري اثارو زيات دی، ددې علت دادی چې نظم په حافظه کې پاتې کېږي، سينه په سينه او خوله په خوله له يوه پښت څخه بل ته لېږدول کېږي. د پښتو منظوم اثر نمونه (۱۳۹هـ) او د نثر بېلګه يې تر (۶۱۲هـ) کال پورې رسي.

پښتو کې د دوو ډولو نثري اثارو يادونه شوې ده، يو هغه اثار دي چې يوازې نومونه يې د نورو اثارو په مرسته تر موږه رارسېدلي، خو په خپله د اثارو بېلګه او متن يې په لاس کې نه شته، لکه (د سالو وږمه) چې تر (تذکرة الاوليا) دمخه ليکل شوې، خو اوس يې متن زموږ په لاس کې نه شته. بل هغه ډول اثار دي چې د هغو يو څه بېلګې هم ترلاسه شوي لکه د سليمان ماکو تذکرة الاوليا. تر تذکرة الاوليا وروسته هم د ځينو نثري اثارو يادونه شوې لکه د محمد البستي (تاريخ سوري)، د احمد بن سعد لودي (اعلام اللوذعي فی اخبار اللودي)، د شيخ کټه (لرغوني پښتانه)، د شيخ ملي (دفتر) او ځينې نور چې متنونه يې لاسته نه دي راغلي، خو د همدې اثارو په برکت د پښتو ادب د لرغونې دورې يو شمېر منظوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اثار او د شاعرانو احوال تر موږه رارسېدلي دي. خو د نثر بېلګه چې يو څه متن يې په لاس کې شته هغه د سليمان ماکو تذکره ده.

د سليمان ماکو تذکره پر دوو برخو مشتمله ده؛ د ليکوال خپله وينا چې په نثر ده او په اثر کې د معرفي شويو شاعرانو د کلام بېلګې چې په نظم دي. دواړه بېلګې يې د لرغونې دورې خپل رنګ او خپل خپل خوند لري. د سليمان ماکو نثر کې پر پښتو کلمو سربېره چې د متن اصلي او اساسي برخه جوړوي، دري او عربي کلمې هم کارېدلې دي. دا نثر له عادي محاورې سره ځنګ په ځنګ روان دی. ګرامري جوړښت يې د پښتو له اوسني ګرامري جوړښت سره څه ناڅه توپير لري، ځينې داسې متروکې کلمې هم په کې کارېدلې چې اوس په پښتو محاوره او يا هم ليکنۍ ژبه کې نه کارول کېږي.

د سليمان ماکو تذکره موږ په دې باوري کوي چې دغه مهال په پښتنو کې ددغسې اثارو د ليکلو ذوق پيدا شوی و او له پښتنو علماوو څخه يې ځينو غوښتل چې ددې ژبې د شاعرانو ويناوې او اصول راټول کړي.

پښتو ادبپوهان د تذکرة الاوليا اهميت او ارزښت ته په کتو سره وايي:

۱) په دغو لاس ته راغلو پاڼو کې د پښتو ډېر زاړه اشعار خوندي شوي دي، که چېرې دغه پاڼې نه وای ترلاسه شوې، نو به موږ له دغو اشعارو ناخبره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲) په دې پاړو کې د پښتو د څلورو تنو پخوانيو ويناوالو: شيخ بېټني، شيخ اسماعيل، ملکيار غرشين او قطب الدين بختيار کاکي اشعار او لړ احوال خوندي دي.

۳) د همدې پاړو له لارې تر ټولو لرغونې لاس ته راغلی پښتو نثر تر موږه رارسي او هم د اوومې پېړۍ په لومړيو وختونو کې د پښتو يو تکړه ليکوال او مورخ موږ ته راپېژني چې هغه خپله د دې تذکرې ليکوال سليمان ماکو سابزی دی.

۴) په اوومه هجري پېړۍ کې د پښتو تذکرة الاوليا ليکل موږ په دې باوري کوي، چې دغه مهال په پښتنو کې د دغسې اثارو د ليکلو ذوق پيدا شوی و او له پښتنو علماوو څخه ځينو يې غوښتل چې د دې ژبې د شاعرانو ويناوې او احوال راټول کړي.

د پښتو ژبې پخواني ليکوال سليمان ماکو د خپل اسلامي او ديني ذهنيت او د هغه زمان د مسلطو فکري او فرهنګي جريانونو تر اغېز لاندې د هغو پښتنو اولياوو احوال راټول کړي، چې دده په قول يې ويناوې (اشعار) پربښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپږم څپرکي پوښتنې

- د هغو منثورو اثارو نومونه واخلئ چې د نورو اثارو له مخې یې نومونه تر موږ رارسېدلي خو متنونه یې نه دي ترلاسه شوي.
- د پښتو د نثر تاریخ کومې پېړۍ ته رسي؟
- په تذکرة الاولیا کې د پخوانیو نثرونو بېلګې ولې نه شته؟
- تذکرة الاولیا چا لیکلی، ارزښت او اهمیت یې په ګوته کړئ؟
- په تذکرة الاولیا کې کوم شاعران معرفي شوي دي؟
- د تذکرة الاولیا د ګرامري جوړښت سکښت وشنئ!
- د پښتو د لاسته راغلي نظم او نثر د بېلګو ترمنځ څومره واټن موجود دی، علت یې څه دی؟
- د نړۍ په اکثرو ژبو کې ولې د نظم بېلګې تر نثر پخوانۍ دي؟
- د سلیمان ماکو پر تذکرة الاولیا د کومو ژبو لغوي اغېز ښکاري؟
- د سلیمان ماکو تذکرة الاولیا پر څو غټو برخو وېشلای شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

د لرغوني دورې د ادبیاتو لغوي شننه

په پښتو لرغوني شاعرۍ او ادبیاتو کې ځینې داسې لغتونه کارول شوي، چې اوس یا نه استعمالېږي یا په هغه مانا نه کارول کېږي او یا په لږ تغیر سره کارول کېږي، د ژبې تحول تاریخ دا په ډاګه کوي چې په هره ژبه کې دا ډول ادلون بدلون یو طبیعي بهیر دی او په ژبو کې دا ډول بدلون پېښېږي، په پښتو لرغوني شاعرۍ او په مجموعي ډول په ټوله ژبه کې دا ډول تغیرات یو طبیعي حالت دی. یاده دوره کې د امیر کروړ په شعر، د ابو هاشم سرواني په ژباړه، د شیخ اسمعیل او خرښبون په نارو، د شیخ رضی لودي او نصر لودي په پاړکو، د سلطان بهلول او خلیل خان نیازي په ثلوریزو، د شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري په قصیدو د شیخ متي، بابا هوتک، ملکیار غرشین په شعرونو، د زرغوني کاکړ په حکایت، د شیخ تیمن، شیخ عیسی مشواني او په مجموعي ډول د لرغوني دورې د ټولو شاعرانو په کلام کې ځینې داسې کلمې کاریدلي چې زړه ریښه لري، سوچه پښتو کلمې دي، هغوی هم کارولي او اوس هم کارېږي او یو کم شمېر یې بیا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي چې هغوی کارولي خو اوس د ژبې د کارونې له دورانه غورځېدلي دي. يانې متروکي شوي دي. که څه هم موږ د هر شاعر د کلام په لغوي شننه کې ورته نغوته کړې خو دلته غوارو د موضوع د لا روښانتيا لپاره دې دوارو ډولونو ته يو ځل بيا نغوته وکړو او ددې کلمو يو عمومي جاج واخلو.

دلته لومړی متروکو کلمو ته نغوته کوو او بيا هغو کلمو ته چې پخوا کارول شوي او اوس هم کاريدونکې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متروکې کلمې

متروکې کلمې په ژبه کې هغو کلمو ته ویل کېږي چې پخوا په ژبه کې کارېدلې دي، خو اوس په ژبه کې نه کارېږي، یا پرېښودل شوي وي او د استعمال له دورانه غورځېدلي وي، ځای یې نورو کلمو نیولی وي او یا هم په کې زیات شکلي بدلون راغلی وي، په پښتو لرغونو ادبیاتو کې هم دا ډول کلمې شته چې دلته به یې د ځینو یادونه وکړو. دا کلمې د بېلابېلو شاعرانو په کلام کې راغلي دي.

- د امیر کروړ په ویاړنه کې. من (زړه، اراده) (غشی د من مې ځي برېښنا پر میرځمنو باندې). په دې مانا چې د زړه، ارادې، عزم او هوډ غشی مې پر دښمنو باندې لګي.
- میرځمن: دښمن
- ژوبله: جنګ
- اودوم: چاره، علاج
- خول: تاج
- دښن: دښمن: (ډاري دښن راڅخه)
- زړن: زړور: (رپي زړن راڅخه)
- مخسور: بری، سرخرویي
- بامم: تربیه کوم: (دوی په ډاډینه ښه بامم.)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هاشم ابن زيد سرواني په شعر کې بيا (خړو) (بدی) په مانا دی چې اوس متروکه ده او همدارنګه (سونبي) د (دروغو) مانا لري چې اوس په دې بڼه په ژبه کې نه کارول کېږي.

د شيخ رضی لودي په پاړکي کې بيا (کوراوه) کلمه چې د (باطلولو) مانا لري، اوس متروکه ده، رغا (بېزاری) چې اوس په دې مانا نه کارېږي، (ورځ لوی) د (قيامت ورځې) په مانا اوس په دې بڼه نه شته خو (لويه ورځ) اوس هم د قيامت په مانا په ولس کې کارېږي.

د نصر لودي په شعر کې بيا (دښن) د (دښمن) په مانا او (توراوه) د تورپورې کولو يا تهمت تړلو په مانا راغلي چې اوس په ژبه کې په دې بڼه نه کارېږي.

د اسمعيل په شعر کې (کتهاره) کلمه چې (د تورې) مانا ورکوي اوس متروکه ده، په بل شعر کې يې بيا (کرغه) چې (توره او وچه ځمکه) مانا لري، اوس متروکه ده، او همدارنګه (برغې) کلمه چې د (ګټې، مقصد او نفعې) مانا لري، اوس نه کارول کېږي، (يانه) د (سفر) په مانا او (ثوری) د (سفرخرڅ) په مانا د خرښبون په شعر کې متروکې کلمې دي. (سخ) چې د (خوښي او نېک فال) مانا ښندي، هم اوس په ژبه کې نه کارېږي.

د شيخ اسعد سوري په شعر کې: (زمولوي)، (مړاوي کول) اوس ډېره نه کارول کېږي.

- اوکوبه (شان او شوکت، دبدبه) (له اکوبه به يې ډاري تېروجبار) ياني له شان شوکت او دبدبې ځخه ډېر زورور هم ډارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تېرو (تېرى) ژوبلورو (جنګي ،سپاهي)، ويرژلو (غمجن)، ژړاژړ (شور و فرياد)، ورتږ ورتږ (د ژړا حال)، شنار (ظلم) ترار (مضطرب)، نمنځى چار (زاهد او عابد)، سما(سم، اصلاح، عدالت)، ببړۍ (زولانه)، خوار (صبر) تور نمري (توركالي)، لي (لولي)، زرغا (شينوالى)، سوړار يا سوراړ (وچه او توده دښته) او ځينې نورې داسې کلمې دي چې اوس په ژبه کې نه کارول کېږي او يا هم په لږ و ډېر تغير کارول کېږي، يانې دا چې پخواني شکلونه يې اوس متروک شوي دي.
- د شيخ تيمنن په شعر کې بيا (نول) د (پرېشانۍ) په مانا اوس معمول نه دی.

د ښکارندوی غوري په قصيده کې بيا اشلکونه (د شعرونو په مانا کارول شوې) خو اوس په دې مانا نه کارول کېږي او د ژبې له دورانه غورځېدلي دي.

- ايلايي: ښکارندوی د (طاعت او تابعيت) په مانا کارولې، خو اوس په دې بڼه نه کارول کېږي. البته (ايل) کولو يا حصارولو مصدر يا ريښه اوس هم په ژبه کې شته، (ببل يې کړه ايل يې کړه)، د انګرېزي ښکېلاک يو سياسي فورمول هم و ، چې پښتو کې يې مانا په دې شکل راوړې ده.
- ايږ يا ايږونه: د ببړۍ يا کښتۍ په مانا راوړې چې اوس په ژبه کې نه کارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بربڼ: د (پورته باغ) په مانا اوس ډېره معمول نه ده، خو که پورته یا کښته دوه باغونه وي، لر یا بر باغ یا لر او بر بڼ له استعماله لرې نه بریښي، (لر) او (بر) او همدا راز (بڼ) کلمې اوس هم په جلا جلا ډول په ورځنۍ محاوره کې کارېږي.
- خونولیه (نثارول)، اورو (وریځ) اوس نه کارول کېږي.
- بریځر: چې د (غرمې) په مفهوم راغلی، هم اوس نه کارول کېږي.
- برمل: د ماسپښین مانا لري خو اوس یې کارونه نه شته.
- بودتون: د بتانو ځای چې اوس یې ځای پارسي بتکدې نیولی، د تون له روستاړي سره اوس نورې ګڼې کلمې نښلول شوي، لکه پوهنتون، روغتون، روزنتون ، بډ (سیال) مانا ښندي دغه راز په تولیز ډول د لرغونو دورې د شاعرانو په شعرونو کې ، ترمل (ماښام)، ترپلل (تښتېدل)، تیکاونه (راحت، ارام)، تیکنه (عدالت، انصاف)، جنډي (ګلونه)، جاندم (دوزخ)، جاجي (فکر کوي)، چنډي (شاعر)، چوني (بلبل)، ځورنګ (تپي)، ځرى (استازى)، ځغلا (تېښته)، خونول (شیندل، تیت)، خړ (بد)، ختې (جامې)، روده (لاره)، رپ (رپېدل) روغی (سلامتي)، رامشت (ساز او سرود)، رغا (بېزاري)، رېل (پېرزوینه)، زمولوي (مړاوي کوي)، ژوبلور (جنګيالي، عسکر)، ژوبلله (زخمي کېدل)، ژوبله (جنګ)، سوران (توپان)، سوب (حاضر)، سوبمن (فاتح)، ستایوال (ستایونکی)، سکني (پرې کوي)، سار (ساری، مثال)، سینګړونه (ډبرین، ډبریز)، سال (میده شګه)، سادین (شوديا‌ره ځمکه)، سور (خوښي)، سود (ډاډ ، اطمینان)، شن (مست)، شنا (مستي)، ښکلل (سینګارول)،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښهانه (ښېګڼه)، غوړن (خبر)، کړونګی (ابشار)، ګاڼل (د زېوراتو بندول)، لته (سیمه) ، لرمل (مازیګر)، ملونه (ملګري)، مخسور (بریالیتوب)، ملا (ملګرتیا)، نېز (سېلاب)، نمنځ (احترام، ستاینه)، ناره (د شعر یو ډول)، نغوړېده شي (واورېدل شي)، نومړ (نوموړی)، نمزدک (جومات)، ویرژلی (غمځپلی)، ودنه (روزنه، پرمختګ)، وړانګن (وړانګې لرونکی) او ځینې نورې هغه کلمې دي چې اوس په پښتو کې په دې بڼه او شکل یا ډېرې نه کارول کېږي او ځینې هم یې هېڅ نه کارېږي. البته د دې کلمو ریښه اوس هم په پښتو کې شته او نورې کلمې ورڅخه رغېدلې دي او یا یې هم په اصلي حالت کې یو څه بدلون راغلی دی.

د دې ترڅنګ ځینې داسې کلمې هم شته چې ریښه یې ډېره پخوانۍ ده، پخوا په لرغوني ادب کې کارېدلې او اوس هم په همغه شکل، همغه مانا او په ځینو برخو کې په ډېر کم مانیز او لفظي تغیر سره په ژبه کې کارول کېږي، د بېته پخوانۍ خو کارېدونکې کلمې وایو او دلته غواړو دې ډول کلمو ته هم نغوته وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانۍ خو کارېدونکې کلمې

لکه څنګه چې د مخه مو یادونه وکړه په پښتو لرغوني ادب کې ګڼ شمېر سوچه پښتو کلمې کارېدلي چې ځینې یې متروکې شوي، خو یو زیات شمېر یې په همغه پخواني شکل او محتوا اوس هم کارول کېږي او یا هم لږ شان لفظي او مانیز بدلون په کې راغلی دی. دلته غواړو دې ډول کلمو ته هم په لنډیز سره اشاره وکړو. خو دا په دې مانا نه ده چې دا ټولې هغه پښتو نږه کلمې دي چې په پښتو لرغوني ادب کې کارېدلي دي، هغه کلمې چې پخوا کارېدلې او کټ مټ په همغه شکل او همغه مانا اوس هم کارېږي، هغه په دې کلمو کې شاملې نه دي، خو دا هغه کلمې دي چې په پخوانیو ادبیاتو کې کارول شوي او په وروستیو یا اوسنیو ادبیاتو کې د بیا کارېدنې له امله یې یو ځل بیا د ژوندیو کلمو بڼه خپله کړې، چې ځینې یې دا دي:

- اوجاړ، چې اوس په لږ لفظي بدلون سره د (خراب، ړنګ او ویجاړ) په مانا کارول کېږي.

- اتل د (پهلوان) او قهرمان په مانا
- اغېز د تاثیر او اثر په مانا، اغېزه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغېزمن، اغېزناک

- ایواد — د هېواد او مملکت په مانا: هېوادنی، هېوادوال، هېوادنۍ مینه
- اوڅار — د څرګند او مشهور په مانا: څار، اوڅار، څارندوی، څارن، څارمن
- استائی — د پلاوي او نماینده په مانا: استازی، استازیتوب
- اغلې — (ښایسته): اغلې او ښاغلی، اغلې هنرمنده
- پاسوال — (ساتونکی): ستر پاسوال، مل پاسوال
- پرتمین — (د عزت خاوند): پرتمینه غونډه، پرتمین کنفرانس
- پلور — (خرڅول)، پېر (۱۵) افغانۍ، پلور (۲۰) افغانۍ
- پېر — (نوبت، مهال): په اوسني پېر کې ډېر کارونه شوني دي.
- پېرل — (اخیستل): پېرل او پلورل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوداګرۍ دوه برخې دي.

- تورن (تهمتي): ستا د مینې په تور تورن شوم.
- جوپه (قافله): جوبې چوپې خلک راروان دي.
- ځپان (ځپه): ځپان، ځپانده، د کونړ ځپانده سیند ده.
- ځنډونه (غاړې، ځنډې): ځنډه، د کمره ځنډه
- څغلا (تېښته): څغاستل، تلل څغاسته.
- ځلا (بربېښدل): د تورې ځلا، ځلا (نوم)، ځلا مجله.
- خاتیځ (لمر خاته، ختیځ): ختیځ فرهنګي ټولنه، ختیځ ښار (جلال اباد).
- درمل (علاج، دارو): اوس درملتون، درملځی.
- رپې (رپېږي): بیرغ.
- ژبور (تېز ژبی): احمد ډېر ژبور سړی دی.
- سورې (فریاد او نارې): نارې سورې وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سین (سیند): سین، اباسین، اباسین سیلاب
- سوځند (سوځوونکی): سوځنده اورونه
- سمی (سم): سم سمکی، سمون
- سوبه (فتحه): سوبمن هم ورځخه رغېدلی دی.
- سته (اساس، تهداب، بېخ): پخه سته
- ساندې (وير ماتم): د میندو ساندې
- شخړه (جګړه): د شخړې حل
- ښځمنې (ښځې): ښځمنې شاعرانې
- غبرګون (عکس العمل): د چټک غبرګون قطعه
- کوټ (کلا، قلعه): کوټ، بټي کوټ، کوټوال
- کهول (کورنۍ): کور، کهول، کهول مجله
- کړېدل (ګرځېدل، څورېدل طواف): کړېدلی، څورېدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګواښل (تهدیدول): ګواښ، خطر، ګواښنه
- ګروهه (عقیــده): اوس یــو ځــل بیــا دود شوې، پوهه او ګروهه یانې علم او عقیده.
- لور (پېرزوینــه): لــور، لــورین، اوس ډېــر کارېږي.
- لرغونی (پخــوانی): لرغــونې دوره، لرغــوني ادبیات.
- لمانځنه (ســتاینه): د خپلــواکۍ د کلیــزې لمانځنه یا نمانځنه.
- لتاړ (خراب): په غم کې لتاړ دی.
- مراندې (تنابونه، د زړه رګونـه): د زړه مرانـدې مې سستې دي.
- مېشت (پراتـه، ساکن): هېـواد مېشـتی، بهـر مېشــتی، کابــل مېشــتي، مېشــتغالی (کمپ).
- منښت (قبلول): منښت، ګرانښت.
- نېزوړی (خاشې، خس): سېلاب وړی نېزه وړي ته هم لاس اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نست (نابود): احمد په نست یا نشت حساب دی.
- نتلی (غمجن): اسکېرلی، نتلی، کړېدلی
- ویاړنه (فخریه): ویاړ، ویاړنه، ویاړمن.
- ویرمن (غمجن): ویرنه، ویر، ماتم، ویرمن.
- ځل رڼا: ځلېدل، نورالله ځل
- هېښېږي (حیرانېږي): هېښ حیران شوم.
- یون حرکت: حرکت، پرمخیون، لاریون(۴۳: ۱۴-۲۳)

او ځینې نورې هغه کلمې دي چې په یو څه لفظي او مانیز بدلون او په ځینو برخو کې په خپله بڼه اوس هم کارول کېږي.

پر پورتنیو یادو کلمو سربېره په سوونو او زرګونو داسې کلمې دي چې په لرغونو ادبیاتو کې کارېدلې او اوس هم په همغه شکل او همغه مانا کارول کېږي، چې په حقیقت کې ټوله ژبه جوړوي، خو مونږ دلته یوازې ځینو متروکو کلمو او بیا هغو لرغونو کلمو ته نغوته وکړه چې پخوا کارېدلې او د زړو متنونو له ترلاسه کېدلو او کارونې وروسته یوځل بیا راژوندۍ شوي او په معاصرو متنونو او ورځنۍ محاوره کې ترې د فعالو او کارېدونکو کلمو په توګه کار اخیستل کېږي، یوازې همدې ډول کلمو ته مو نغوته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جغرافیایي نومونه

هر هېواد لرغوني جغرافیایي نومونه لري، نو زموږ هېواد افغانستان چې پنځه زره کلن تاریخ لري، هم ډېر لرغوني جغرافیایي نومونه لري. چې په بېلابېلو تاریخي متونو کې خوندي شوي دي. ((دلته غواړو د ځینو هغو مشهورو سیمو نومونه واخلو او په لنډیز سره یې معرفي کړو چې د پښتو لرغونو ادبیاتو د نظم او نثر په بېلګو کې یې یادونه شوې ده:

- بالشتان: د جنوبي غور مشهور ښار و، چې ځینو مورخینو (والشتان) هم لیکلی دی.
- مندېش: د غزنویانو او غوریانو په وخت کې مندیش مشهور ښار و، چې مشهورو تاریخ لیکونکو: بیهقي، ګردیزي او جوزجاني یې هم یادونه کړې ده.
- د خیسار کلا: دا کلا په (غزنوي) او (غوري) دورو کې ان د مغولو تر تاړاکه مشهوره وه او په ښتو لرغونو ادبیاتو کې یې یادونه راغلې ده، ممبي پورې اړه لري.
- تمران: د تیموري قبیلې ځای دی، چې د غور ختیځ خواته پروت و.
- برکوشک: یانې لوړه ماڼۍ وه چې فیروزکوه کې پرته وه.
- وشنج: د (یاقوت) په قول له هراته لس فرسخه لرې یو ښار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **غرجستان**: غرج یا غرجستان هغه سیمه ده چې د غور او هرات له شماله پیل تر امو پورې او په لویدیځ کې تر مرغابه او مروالرود پورې رسېږي او په ختیځ کې له بلخ سره نښلي.
- **قصدار**: په اوسني بلوچستان کې یو ښار دی چې اوس یې (خخدار) بولي.
- **هلمند**: په اوستا کې د هلمند یادونه د (هیرمند) په نوم شوې دا سیمه تر میلاد (۳۰۰۰) کاله وړاندې تاریخ لري چې د (بست ښار) یې مهم دفاعي ښار و.
- **پکتیکا**: دا هم یو لرغونی جغرافیایي نوم دی، ځکه د یونان یو مشهور تاریخ لیکونکي (هیروډوټ) (۴۸۴- ۴۲۵ق.م) هم په خپله مشهوره جغرافیه کې چې د پښتنو ذکر کوي، دی د پښتنو هېواد (پکتیکا) په نامه یادوي او په پکتیکا کې د سلیمان غر، د جرکنې غر، د ګومل سیند او د سه ګاني غونډۍ تاریخي ځایونه دي، چې دلته به د ګومل د سیند په باره کې هم لږ څه معلومات وړاندې کړو.
- **ګومل سیند**: ګومل سیند د پکتیکا ولایت جنوب خواته د سلیمان له غره سره مستقیم تېر شوی چې ان تر جنوبي وزیرستان پورې امتداد لري، دایمي اوبه نه لري، خو د بارانونو په موسم کې په کې اوبه ډېرې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **غور**: دا یو تاریخي ولایت دی، چې ډېرې دفاعي کلاګانې لري، تر ټولو مشهوره کلا یې د قیصر کلا ده چې سلطان علاوالدین اباده کړې وه او بل د (مینار) جام دی.
- **هرات**: هرات د هېواد له غربي ولایتونو څخه دی چې ډېر تاریخي ولایت دی. سکندر مقدوني د هرات ښار د ((اتاکان)) یا ((ارتکایا)) په نوم یاد کړی دی. پر دې خاوره یونانیانو، کوشانیانو، یفتلیانو، ساسانیانو او تیموریانو واک چلولی دی.
- **بخدي (بلخ)**: د پخوانیو اریایانو مرکز و چې بل نوم یې د (بیرغونو) ښار و چې دا هم یو لرغونی ښارګوټی و.

سور غر: دا غر ډېر مشهور غر دی چې د کلات شمال شرقي خواته واقع دی. د مغلو د یرغلونو پرمهال به هر ځل مغولو د ارغنداو پر غاړو لوټ کاوه، اتغر، اولان او کلات به یې تالا کول.

- تازی: د کلات په شمال ختیځ کې یوه سیمه ده
- توبه: د کندهار په جنوب ختیځ کې پرته سیمه ده
- جروم: د کندهار له جنوب لویدیځ نه تر سیستان پورې سیمه ده.
- جلدک: د کندهار په شمال ختیځ کې پرته سیمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- داور: هلمند ته نږدې يوه سيمه ده
- دېبل: کراچۍ ته نږدې يو ښار دی
- ديراوت: د پخواني کندهار په شمال شرق کې يوه سيمه ده
- ږوب: د سليمان د غره په شمالي لمنو کې پرته سيمه
- غنډان: د کلات او شاه جوی ترمنځ غر دی
- قصدار: په بلوچستان کې يو ښار دی
- کسي غر: د سليمان غر
- مرغه: د کندهار په جنوب ختيځ کې پرته ده
- وازه خوا: د غزني په جنوب ختيځ کې يوه دښته ده.))

(۳۵: ۳۳۱-۳۳۴)

او دغه راز ځينې نور جغرافيايي نومونه چې د شاعرانو د پېژندنې په برخه کې ورته پر خپل ځای اشاره شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اووم څپرکي لنډیز

په پښتو لرغونو ادبیاتو کې ځینې داسې کلمې کارېدلې چې هغه اوس په ژبه کې نه کارېږي، په اصطلاح متروکې ګڼل کېږي، ددې کلمو شکل او مانا اوس بدل شوي که استعمالېږي هم نو په لږ و ډېر مانیز او شکلي بدلون سره به کارول کېږي. لکه من، بامم، مخسور، ورځ لوی، دښن، میرخمن او ځینې نورې کلمې. دا ډول کلمې اوس په ژبه کې ډېرې معمولي نه دي او ځای یې نورو کلمو نیولی دی. دویم هغه کلمې دي چې پخوا په زړو متونو کې کارېدلې بیا له خولو څخه غورځېدلي خو کله چې زاړه متون ترلاسه شول هغه مطالعه او د ګټې وړ وګرځېدل، نو دا لغتونه هم بېرته راژوندي شول او اوس په ورځني ژوند او محاوره کې کارېږي.

دا کلمې یا نومونه دومره خواږه وو چې استعمال یې په ژبه کې تر نورو ورځنیو کلمو هم زیات شو، د هغوی د ریښې له مخې نور نوي لغتونه هم جوړ شول. دا ډول لغتونه ځینو اشخاصو د خپلو کورنیو د غړو د نومونو او تخلصونو په توګه هم غوره کړي، لکه اتل، هېواد، هسک، یون، پاسوال، دریځ، ښار او نورې چې له هغو څخه بیا په ترتیب سره اتلولي، اتلوال، هېوادنی، هېوادوال، لاریون، پرمخیون، مل پاسوال، ستر پاسوال، دریځوال، ښاروندوی، ښارمن او ګڼې نورې داسې کلمې جوړې شوې چې اوس زموږ په علمي، فرهنګي، سیاسي، ټولنیزې او حقوقي ترمینالوژۍ کې کارول کېږي، هم د مانا له مخې خوږې دي او هم د شکل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې، دا کار ددې سبب شو چې زموږ یوه زیاته برخه لرغونې ژبنۍ پانګه خوندي شي، دې کار سره نه یوازې دا چې هغه زړه پانګه خوندي شوه، بلکې د اوسنۍ ژبې د لابډاینې سبب هم شوه، دربیمه برخه هغه کلمې دي چې پخوانۍ او اوسنۍ دوره کې په یوه شکل او یوه مانا کارېدلي او کارېږي، پر هغو ځکه دلته بحث نه کوو چې هغه کلمې له شمېره وتې دي، که زموږ ژبپوهان او ادبپوهان د پښتو د پخوانیو کلمو په مرسته نورې نوې کلمې جوړې کړي، نو هم به د ژبې پانګه زیاته شي او هم به ژبه لاپسې بډایه او خوږه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اووم څپرکي پوښتنې

- متروکې کلمې څه ته وايي؟
- په پښتو لرغونو ادبياتو کې کومې کلمې متروکې دي؟
- کومې زړې کلمې اوس یو ځل بیا په پښتو کې کارېږي؟
- د زړو او پخوانیو کلمو بیا کارول او راژوندي کول ژبې ته څه ګټه لري؟
- په پښتو لرغونو ادبياتو کې د کومو جغرافيايي نومونو يادونه شوې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم خپرکی

لرغوني دوره کې لومړنۍ منظومه ژباړه

په پښتو لرغونو ادبیاتو کې د ژباړو او په تېره بیا د منظومو ژباړو ډېرې بېلګې نه دي ترلاسه شوي، دا په دې مانا نه ده چې دا وخت به ژباړې نه وي شوي، خو دا چې تر دې دمه یې بېلګې نه دي ترلاسه شوي، علت یې دادی چې زموږ ډېره پخوانۍ ادبي پانګه د زماني ناخوالو له لاسه تروړلې ده، د زماني د ناخوالو ترڅنګ د ژباړو د کمښت یوه وجه شاید دا هم وي چې دا وخت له نورو ژبو سره د پښتو اړیکي ډېر پراخ نه وو، کومه ژباړه چې ترلاسه شوې دا هم له دې امله وه چې یو افغان لیکوال (ابوهاشم ابن زید السرواني) له خپل وطنه د علم په لټه عراق ته تللی و او هلته یې له عراقي شاعر (محمد ابن خلاد) سره شاګردي کړې، عربي ژبه یې زده کړې او بیا یې د نوموړي شعرونه پښتو ته ترجمه کړي، چې یوه بېلګه یې تر دې دمه زموږ لاس ته راغلې ده. ښه به وي چې دلته اصل شعر او ژباړه یې دواړه راوړو او بیا به یې پر بېلابېلو اړخونو خبرې وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عربي

مـــن كـــان بملـــك درهمـــين تعلمـت
شـــفتاه انـــواع الكـــلام فقــــالا
وتقـدم الفصـحاء فاسـتمعوا اليـه
ورايتـــه بـــين الـــورى مختـــالا
لـــولا درهمـــه اللتـــى فـــى كيســه
لرايتـــــه شــــــر البرية حــــــالا
ان الغنـــــى اذا تكلـــــم كاذبــــا
قـــالو صـــدقت و مـــا نطقـت محـــالا
و اذا الفقيـر اصـاب قـالو لـم تصـب
و كـــذبت يـــا هـــذا و قلـت ضـــلالا
آن الـــدراهم فـــى المـــواظن كلهـــا
تكســـو الرجـــال مهابـــة و جـــلالا
فهـــى اللســـان لمـــن اراد فصـــاحته
و هـــى الســـلاح لمـــن راد قتـــالا

پښتو

ژبــه هـم ښـه وينـا كانـدي چې يې وينـه
د خاونـد پـه لاس كـې زر او درهمونــه
ژبـــور ورلـــه ورځـــي وينـــا يـــې اوري
د درهــم خاونـدان تـل وي پـه وياړونـه
درهــم ژبــه ده كــه څــوك ژبــور كيــږي
ده وسـله كـه څـوك پـه كانـدي قتالونـه
كه درهم يې ځيني ورك سي سي نتلی
بـې درهمـو يـې وي پـه خـړو پيژوندونــه
كــه بــدای ســوښی وبــولي خلــك وايــي
دا وينـــا ده ربښـــتيانيه لـــه ربښـــتونه
كـــه بيـــوزلی ووايـــي ربښـــتيا خبـــره
نــور ووايــي دا خــو ســوښی دی تېرونــه
هـو درهـم ښندي هـر چـا لـه لويـه برخـه
د درهـــم د خاونـــد هـــر ځـــای پرتمونـــه.

ددې منظومې ژباړې د عربي او پښتو متن تر كتنې وروسته اوس لومړی راځو دې پوښتنې ته چې لومړی ژباړه كوم فورم لري، غواړو دې پوښتنې ته يو مناسب ځواب پيدا كړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنۍ ژباړه کوم فورم لري؟

دې ژباړې ته د فورم له پلوه ځینو لیکوالو د (قطعې) نوم ورکړی او ځینو ورته هېڅ نوم نه دی غوره کړي. اوس راځو دې ته چې دا منظومه ژباړه قطعه ده که بل فورم؟ د قطعې معمول تعریف دا دی: هغه فورم دی، چې دوه بیتونه یا څلور مسرې لري، د سر بیت یې مقفي نه وي، خو د هربیت دویمې مسرې یې په خپل منځ کې مشترکه قافیه لري. دا فورم له عربي ژبې څخه دري او پښتو ته راغلی دی. هندسي جوړښت یې په دې ډول دی:

____

a________________

____

a________________

ردیف په کې اختیاري، کېدی شي ویې لري او کېدی شي ویې نه لري، په عام ډول ددې خبرې یادول هم ضروري دي چې ردیف په پیل کې په عربي ژبه کې نه و، دا د عجمي شاعرانو اختراع ده چې تر قافیې وروسته یې د یوې اړتیا له مخې ردیف هم رامنځته کړ. دې منظومې ژباړې ته چې موږ ګورو، نو سربیت یې په عربي ژبه کې مقفی نه دی، یانې مطلع نه لري. خو په پښتو کې بیا مقفی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري (وینه او درهمونه) یې د قافیې کلمې دي (نه، نه) یې مشترک غږونه دي. د نورو بیتونو د دویمو مسرو قافیه یې د سر بیت د دویمې مسرې یا مقفی بیت قافیه تعقیبوي که په عربي بڼه کې یې د بیتونو شمېر یې دوه وای، یانې ټولې څلور مسرې یې درلودلای او ټوله موضوع یې په همدې دوو بیتونو کې خلاصه کړی وای، نو بیا په پوره ډول د قطعې په چوکاټ کې راتله خو اوس چې په عربي بڼه کې هم د بیتونو د شمېر له مخې د قطعې تر حدودو اوړي او د غزل چوکاټ ته داخلېږي، نو په عربي کې هم ورته قطعه نه شو ویلای، بلکې د غزل حدودو ته داخلېږي. ځینو لیکوالو دې ډول فورم ته یې مطلع غزل ویلی چې یوازې د سر بیت یې مقفی نه دی، خو نور ټول د غزل چوکاټ تعقیبوي.

او که پښتو متن کې د سر بیت مقفی وګڼل شي، نو بیا خو تر ډېره د غزل قوانین پرې تطبیقېږي، خو د غزل د فورم له مخې دلته هم یو څه عیبونه په کې لیدل کېږي.

څرنګه چې د غزل د فورم هر بیت یوه مستقله مانا لري، خو دلته ددې ژباړې بیتونه یو بل سره د مانا له پلوه تر یوه حده تړلي ښکاري، ټول بیتونه یوه واحده اخلاقي موضوع تعقیبوي او هر بیت یې لکه د غزل د نورو بیتونو په شان پوره او خپلواکه مانا نه ورکوي، البته ځینې بیتونه یې خپلواکه مانا هم ورکوي، خو ټول بیتونه یې بیا خپلواک نه دي، د محتوا له پلوه هم (غزل فورم) نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخپلوي، البته له شکلي پلوه د نورو فورمونو په اندول غزل ته ډېر نږدې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړنۍ منظومې ژباړې هنري ښکلا

دا ژباړه هم له فني پلوه په ټول پوره او کره ده او هم د ژبني سکښت له مخې د هرې مسرې د څپو شمېر یې له بل سره مساوي دی، وزني کمی او نیمګړتیا په کې نه احساسېږي، هره مسرې یو په مساوي ډول (۱۲) څپې لري، چې دا له عربي څخه پښتو ته دراغلو اکثرو شعري فورمونو یوه ځانګړنه ده، په تېره بیا د غزل، قصیدې، قطعې، رباعي او نورو.

شاعر چې څه غوښتي هغه مطلب یې په ډېر ښه ډول افاده کړی او ژباړن هم د محتوا ټول حق ادا کړی او موضوع یې په ښه ډول انځور کړې ده. دا شعر یوه اخلاقي ښکلا لري. اخلاقي او انساني پیغامونه له عربو رانیولې تر عجمو پورې ټول یو شان دي، ان د ټولې انساني نړۍ مشترک خصوصیات ګڼل کېږي. په دې شعر کې چې کوم پیغام راغلی، د مال، متاع او پیسو اهمیت یې بیان کړی، په دې اهمیت کې هېڅ بدلون نه دی راغلی، پخوا هم ځینې خلک پیسو ته سرټیټي وو، نن هم درهمو ته سرټیټي دي. نن هم د ستیج

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دریځ پر سر هغه خلک ولاړ دي چې زر لري او زور لري او پخوا هم همدا ډول خلک وو، نن هم ژبور خلک د د دوی په خدمت کې دي، د اوسني وخت په اصطلاح ننني رسنۍ هم چې د سلګونو ژبورو یوه مجموعه ده، د زر او زور خاوندانو په خدمت کې دي. څه چې د زور خاوندان وایي، دوی اکثره همغه خبره تائیدوي او خپروي، د زر د خاوند هر ځای اوس هم پرتم دی او ویاړمن دي، اوس هم هغه څوک چې زور او زر لري که قتل هم وکړي، څوک یې مخه نه شي نیولای، موږ یې په خپله ټولنه کې رانه مثالونه ګورو، خو که همدا خلک بیا بې زره او بې زوره شي، نو د عوامو په اصطلاح خړ غوړونه بیا ګرځي او څوک یې سلام ته علیکم هم نه وایي. په ډېرو ټولنو کې دا رواج دی چې پانګوال سړی دروغ هم ووایي، نو نور پرې د رښتیا اطلاق کوي او که خوار او غریب سړی رښتیا خبره هم وکړي، نو څوک ورته اهمیت نه ورکوي، لکه چې وایي د خوار ملا په اذان څوک روژه هم نه ماتوي. رښتیا چې درهم، زر او زور هر چاته لویه برخه ورکوي، دا شعر په حقیقت کې د درهم پر خاوندانو او د هغوی پر غوړوه مالانو یو نامستقیم انتقاد او اعتراض دی، چې د رښتیا او حقیقت پر وړاندې ولاړ دي. په دې نظم کې کومې خاصې ادبي ضایع او لفظي پېچلتیاوې، استعارې، کنایې او نادرې تشبیهګانې نه شته، خو د شعر اخلاقي پیغام دومره ښکلی او قوي دی، چې د نظم نورو برخو ته د چا ډېر پام نه کېږي. په مجموعي ډول دا ژباړه هم د ژباړې د مهارتونو، لفظونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیغام د انتقال له پلوه او د هغه وخت د ژباړې د امکاناتو له مخې خورا پوره او کره ژباړه ګڼل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړنۍ ژباړې ژبنۍ پرتلنه

د ژبنۍ ښکلا له مخې ښکلې ژباړه بریښي، زېږې کلمې په کې نه شته او ان د عربي ژبې اغېزې هم پرې ډېرې کمې بریښي، یوازې، (درهم، خلق، قتالونه) په کې عربي کلمې دي، نورې ټولې نږه پښتو کلمې دي، له نن څخه (دولس سوه کاله) کاله مخکې د داسې ژباړې ترسره کوله اسانه کار نه دی، دا چې ابوهاشم سرواني عربي ژبه زده کړې وه او د ابن خلاد شاګرد و، نو پر دواړو ژبو پوره واکمن و. هر څوک چې پر دواړو ژبو حاکم وي او خپله هم شاعر وي، نو هغه ددې قدرت پیداکوي چې داسې ژباړه وکړي. کله چې څوک له یوې بلې ژبې څخه خپلې ژبې ته ژباړه کوي، نو د لومړۍ ژبې اغېزې، په شعوري، قصدي، ناقصدي او ناشعوري ډول او یا هم د لاچارۍ له امله دويمې ژبې ته انتقالېږي، په تېره بیا که دا دواړه ژبې سره ګډه لغوي زېرمه ولري، له یوې کورنۍ څخه وي او یا هم یو واحد لیکدود تعقیبوي.

پښتو او عربي ژبې یو لیکدود تعقیبوي، که څه هم پښتو د اریایي ژبو او عربي د سامي ژبو په کورنۍ پورې اړه لري، خو د دیني، مذهبي، اقتصادي او کلتوري اغېزو له امله عربي ژبه د اسلامي نړۍ پر ټولو ژبو او په تېره بیا پر ختیزو ژبو خپل خاص تاثیرات لري. ټول دیني او مذهبي مصطلحات له عربي ژبې څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ژبو تـه تللي او ډېرو کلمـو تـه يې انډول هم ناشونی برېښـي، سرواني که څه هم ده عربي چاپېريال کې ډېر وخت تېر کړی و، عربي ژبـه يې ښـه زده وه او طبيعـي خبره وه چې پـه داسې يـو حالـت کـې ضرور د لومړۍ ژبې د ژبـاړې اغېز ښـکاري، خو سرواني لـه (دريـو عربي) کلمو پرته چې هغه هم يو يې خاص نـوم (درهم) و چې د هغـه ژبـاړه ممکنـه نـه وه، پـه حقيقـت کـې يـوازې دوه کلمـې (قتـالونـه) او (خلق) کـارولې چې (قتـال) تـه يې هـم د جمعـې مغفـن حالـت ورکـړی (ونه) يې ورسره يوځای کړي. (خلق) هم تر ډېره د (خلک) په بڼه کارول کېږي، (خاوند) له دري سره ګډه کلمه ده، نورې نو ټولې پښـتو کلمې دي. چې دا ټولې سره راټولې کړو او له پښـتو کلمـو سره يې پرتلـه کړو، نو يوه (سلنه) کلمې هم نه جوړوي. په دې مانا چې د سرواني دا نظم په نږه پښتو ژباړل شوی. د سرواني دې ژباړې تـه پـه کتـو سره سرې داسې نتيجه اخيستلای شي چې دده لـه خوا نـور ژبـاړل شـوي شعرونه به هم همدا ډول و او دا د ژبـاړو او بيـا هـم د منظومـو ژبـاړو په تاريخ کې يو بې ساری عمل او مثال دی چې يو څوک دې له نږدې ژبو څخه ژباړه هم وکـړي او د هغـو د لغتونـو لـه کـارونې دې هـم ډډه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اتم څپرکي لنډیز

په لرغوني ادبي دوره کې موږ تر دې دمه دوه منظومې ژباړې لرو: یوه هم د ابو هاشم ابن زید السرواني منظومه ژباړه ده او بله د زرغوني کاکړې منظوم حکایت دی چې د شیخ سعدي له بوستانه یې راژباړلی دی. پښتو لومړنۍ منظومه ژباړه خورا خوږه، روانه او له پیغامه ډکه ده. دا منظومه ډېر ښه اخلاقي پیغام لري، ناظم پر ژباړه او دواړو ژبو (عربي او پښتو) پوره واکمن دی. په دې منظومه ژباړه کې د نورو ژبو (د عربي او دري) کلمې په نشت حساب دي، عربي کلمې له (درهم) پرته ټولې دوه (قتال) او (خلق) دي چې خلق لغت هم په اوسني مغفن شکل کې د (خلک) په بڼه افاده کېږي او ډېر زیات افغاني شوی ګڼل کېږي. (خاوند) له دري څخه مشترک لغت دی. دا لومړنۍ منظومه ژباړه په ټولیز ډول په نږه پښتو ترسره شوې او عربي کلمې په کې سلنه نه جوړوي. له دې ژپاړې څخه ښکاري چې ابو هاشم سرواني نه یوازې یو ښه ناظم او ژباړن و، یو ښه شاعر هم ګڼل کېدی شي، ځکه چې په دې ژباړه کې یې هم شعري استعداد، قریحه او د کلام قوت په ښه ډول معلومېدی شي. د فورم له پلوه دا نظم په عربي متن کې له بې مطلعې غزل سره سمون خوري خو په پښتنو منظومه ژباړه کې تر ډېره حده پرې د غزل فورم زیات خصوصیات تطبیقېږي.

په ټولنیز ډول دا ژباړه د پیغام د انتقال، ژبني جوړښت، د نظم د سلیسوالي او نورو مزایاوو له امله یوه ښه، پوره، کره او په معیار برابره منظومه ژباړه ګڼل کېږي. که ددې شاعر، ناظم او ژباړن نورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

منظومې ژباړې ترلاسه شوې وای، نو د پښتو ادب لمن به پرې لا ښایسته شوې وای.

د اتم څپرکي پوښتنې

- په پښتو کې لومړنۍ منظومه ژباړه د چا له خوا ترسره شوې ده؟
- په پښتو کې دویمه منظومه ژباړه په کوم فورم کې او د چا له خوا ترسره شوې ده؟
- په لومړنۍ منظومه ژباړه کې د عربي ژبې تاثیرات څومره دي؟
- ولې په لومړنۍ منظومه ژباړه کې د عربي او نورو ژبو اغېز کم لیدل کېږي.
- لومړنۍ منظومه ژباړه په کوم فورم کې نظم شوې؟ د هنري ښکلا او اخلاقي پیغام ه باب یې رڼا واچوئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهم څپرکی

لرغوني دوره کې لومړنۍ مشاعرې یا مناظرې

مشاعره په ادبیاتو کې هغه عمل ته ویل کېږي چې د دوو او یا زیاتو شاعرانو له مشترک عمل څخه رامنځته شي. لکه څنګه چې مناظره، مناقشه، مفاهمه، مباحثه یا خبرې اترې د یوه شخص له خوا نه ترسره کېږي، بلکې بل لوری، همکار، ملګری او یا مخالف هم لري، دغسې مشاعره هم هغه عمل ته ویل کېږي چې پر یوه وخت یا مهال یا هم په بېلابېلو وختونو کې د څو تنو شاعرانو له خوا رامنځته شوي وي. مشاعرې هم پر څو برخو وېشل کېږي: مقیده یا طرحي مشاعره چې شاعران په کې د یوه شاعر یوه مسره یا بیت د نورو مخې ته ږدي او نور شاعران بیا همغه بیت، وزن او هنګ تعقیبوي. یانې د همغه بیت په اقتفا یا پلوۍ شعرونه وایي. ازاده مشاعره چې د یوې محتوا په مناسبت او یا هم له کوم مناسبت پرته جوړېږي او شاعران په کې په ازادانه توګه ګډون کوي او خپل کلام اوروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډول مشاعرې په پښتو لرغونو ادبياتو او بيا راوروسته کلاسيکه دوره کې هم شته، په معاصره دوره کې يې خو شمېر تر حسابه تېر دی او اوس هم دا لړۍ لاپسې دوام لري.

په پښتو لرغونو ادبياتو کې موږ لږ تر لږه درې داسې مشاعرې يا منظومې مباحثې لرو چې شاعرانو يا ناظمانو يو بل ته په نظم کې خپل پيغام رسولی دی. که ددې شعرونو لومړنۍ برخه نه وای نو دويمه نه رامنځته کېدله، دا ډول شعرونه يو بل سره تړلي دي. حتمي نه ده چې د پوره او کره مشاعرې اطلاق پرې وشي، خو که موږ په پښتو کې د مشاعرې څرک لګوو، دا ډول لومړنۍ مشاعرې، منظومې مباحثې او يا هم منظومې محتوايي مناقشې له ياده نه شو ايستلای. دا مقيدې مشاعرې نه دي او لکه څنګه چې دمخه مو يادونه وکړه په اوسنيو معيارونو ورته پوره او کره مشاعرې هم نه شو ويلی، خو که د مشاعرو په باب بحث کېږي، نو دا يې لومړی لاسته راغلې بېلګې ګڼل کېدی شي. دلته به دې دول مشاعرو ته په لنډيز سره اشاره وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيخ رضی لودي او نصر لودي

لکه څنګه چې مو د شيخ رضی لودي او نصر لودي په پېژندنه کې ووېل، دواړه د لودي کورنۍ غړي او يو د بل د تره زامن کېږي، پټې خزانې د دغو دوو تره زامنو دوه ببلابېل پاړکي خوندي کړي دي. په دې کې لومړی پاړکی د شيخ رضی لودي دی چې د کسي له غره څخه يې ملتان کې د خپل اکا زوی (نصر لودي) ته استولی او دويم پاړکی يې د نصر لودي دی چې هغه بېرته دده په ځواب کې ورلېږلی دی.

د شيخ رضی پاړکی دادی:

د الحاد په لور دې ترپلل ګروه دې زمونږ وکوراوه
مونږ رونړلی په زيارنه تا په تورو توراوه
لرغون ولې ګروهېدلې چې دې ګوښې اړاوه
هغه ګروه دې اوس اړه کړ چې پلرو دې رڼاوه
لودي ستا په نامه سپک شو که هر څو مو درناوه
نصره نه مو يې له کهاله لودي نه يې په کاوه
زمونږ رغا ده ستا له ګروهه دور ځلوی په رغاوه.

د نصر لودي پاړکی:

د الحاد په تور تورن سوم زه لرغون خو ملحد نه يم
زما دښنه هسې توراکړي که ملحد يم د دښنه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــه اسلامــه نــه تــرپــلمــه   تورانــو څخــه پــه ترپلــه یــم
ګــروه مــې هغه لرغونی دی   اوس هــم کــرور پــه لرغونــه یــم
د لــودي زوی سنتــي یــم   د حمیــد لــه لــوړ کهالــه یــم
تــورانــي دښن چــې وایي   زه لــه ګروهــه پــه اړه یــم
دا یې تور تاسې دروهــوي   زه مومن ستاسې پــه تلــه
یــــــــــــــــــــــــــــم
د دښنو وینــاوې مــه غــږه   زه لـــــودي یمـــه څـــو زه یـــم.

دا دواړه نظمونــه یــو بــل تــه د مشــاعرې، منــاظرې، مفــاهمې او مباحثې په بڼه وړاندې شوي دي. په نظمونو کې نصر لودي د شیخ رضی لودي شکونو، نیوکو او اعتراضونو ته ځوابونه ویلي او د ځان سپیناوی یې هم کړی دی.

پــه دې ســوال او ځــواب کــې د څلــورمې هجــري پېــړۍ پرمهــال د پښــتو نظــم ځرنګــوالی پــه ګوتــه کېــږي، د هنــري ارزښــتونو کچــه ځرګندېږي. د ژبې ځرنګوالی ورڅخه ښکاري، پر نظم او شعر باندې واکمنه مذهبي فضا ځرګندېږي.

لــه دې پــاړکو یــا مشــاعرو څخــه دا ښــکاري چــې دا مهــال پښــتو شاعري د عوامو او خواصو پر ذهن واکمنه وه، مذهبي مبلغینو او د وخت واکمنو شعر یا نظم د خپل پیغام د لېږد او افادې لپاره تر ټولو ښه وسیله ګڼله او د زړه غوټه یې د نظم په چوکاټ کې اوراوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې همدا خبرې په یوه نثري لیک کې سره تبادله شوې وای، دومره خوند به یې نه و، نه به یې پر یوه بل دومره تاثیر ښندلی و او نه به تر موږه پورې رارسېدلی و.

که چېرې شیخ رضی لودي د خپلو مذهبي احساساتو تر تاثیر لاندې نه وای راغلی، نو دا نظم یې نه شو لیکلی او بیا که چېرې ده خپل دا نظم د نصر لودي د عملونو پر وړاندې هغه ته د یوه غبرګون په توګه نه وای ورلېږلی، نو نصر لودي هم هغه نظم هېڅکله نه لیکه چې د شیخ رضی لودي د نظم په ځواب کې لیکلی و. دا د نظم په بڼه د مذهبي عقایدو د ملاتړ لپاره دفاعي ځرګندونې دي. په پښتو کې یې له لومړنیو مشاعرو، نظمي مباحثو او یا هم مناقشو څخه ګڼلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ اسمعیل او خربښبون

د شیخ اسمعیل او خربښبون د کورنیو اړیکو په باب مو دمخه د هغوی د پېژندنې په برخه کې بحث وکړ، نه غواړو هغه بیا تکرار کړو. کله چې خربښبون له کوره په وتو شو او د سفر لاره یې ونیوه، نو د شیخ اسمعیل له خولې ورپسې دا سوې نارې ووتې:

کـه یـون دی یون دی — مخکــــې بېلتــــون دی
لـه کـسي غـره څـخه — ځــــي خربښــــبون دی
کــــــه وروره وروره — خربښــــــــبون وروره
تــــه چې بېلتون کړې — زمـــا ویــــر تــــه ګـــوره
چـــې ځــې مــرغې له — تــــورې کرغـــــې لــــــه
هـــمزولـــي پــاتــه — ځـــې څـــه برغـــې لــــه
د خـــــدای دپـــاره — خربښـــــبون پــــــاره
چـــې هــېر مو نه کړې — زمـــــورږ کهــــــول واړه
زړه مــــې ویــــلېږي — یــــار مــــې بېلېـــــږي
بـېلتــون یــې اور دی — ځــــان پــــه ســــوځېږي.

کله چې خربښبون د اسمعیل دا سوې ساندې واورېدې، نو د هغه پر زړه یې هم تاثیر وکړ او په خپله یوه بله ناره یا نظم کې یې د هغه درد ته داسې ځواب ورکړ:

بېلتانــــه نــــاره مــــې وســــوه پــــه کــــور بانــــدې
نــه پــــوهېږم چـــې بــه څــه پــېښ وي پــه وړانــدې
لــــه خپلوانـــو بـــه بېلېــــږم پـــه ســـرو ســــترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه ســـترګې مـــې پـــه وینـــو دې ژړانـــدې
اســـمعیله ســـتا نـــارو مـــې زړګـــی سُـــری کـــئ
بېلتانـــه خربـــبون بیـــا لـــه تـــا پـــردی کـــئ
نـــه هېرېـــږې کـــه مـــې بیـــا نـــه ســـتا یـــادی کـــئ
پـــه چـــړو د ویـــر بـــه پـــرې ســـې دزړه مرانـــدې
ځمـــه ځمـــه چـــې اوږد یـــون مـــې دی و مـــخ تـــه
دیـــا نـــه ثـــوری بـــه اچـــوم و تـــرخ تـــه
ستاســـې یـــاد بـــه مـــې وي بـــس د زړه وســـخ تـــه
کـــه دا مځکـــه غرونـــه تـــول ســـي لانـــدې بانـــدې.

دې سوال او ځواب ته چې ګورو، نو موږ ته په لرغونې ادبې دوره کې د لومړنۍ مشاعرې څرکونه راپه ګوته کوي. اوس هم داسې شاعران ډېر دي چې یو بل ته یې پیغام په نظم کې ویلای او ځواب یې هم په نظم کې ترلاسه کړی دی.

په دې مشاعره یا نظمي مباحثه کې د سفر مجبوریتونه، د بېلتون درد، سوز، خپګان او یو بل سره د نږدې دوستانو یا هم ورونو مینه او خواخوږي څرګنده شوې ده. که اسمعیل بابا د خربـبون په فراق کې خپلې نارې په نظم کې نه وای ویلې او خربـبون بیا دا نارې نه وای اورېدلې او یا یې پرې تاثیر نه وای کړی، نو پوره باور دی چې هغه هم ورته په نظم کې ځواب نه وایه، همدې حالت د یوې مشاعرې یا نظمي مباحثې بڼه خپله کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل خان نیازی او سلطان بهلول لودي

خلیل خان نیازی د سلطان بهلول لودي د دربار شاعر و، دوی دواړو یو بل ته د (رباعي) په بڼه دوه نظمونه اورولي چې دا هم د مشاعرې او مباحثې بڼه لري. لومړی خلیل خان نیازي سلطان بهلول لودي ته خپله رباعي داسې وویله:

خـــړې وربـځـــې ژاړي لـــه پا ســـه
کویلــه ږغ کـا بېلتـــون لــه لاســه
یـه هغـه لـوني ګـوهر پـه خـول ستا
دا مرحبـا کـا ســتا زمـوږ مواســه

وروسته بیا سلطان بهلول لودي د هغه په ځواب کې وویل:

ملک به زرغون کړم په ورکړه راســه
ګــوره اوربــځې د داد لـــه پـــا ســه
خــول مـــې د عــدل پـه درو رونې دی
جـهان بـــه زېـب مـومي زما له لاسه

د خلیـل خـان نیـازي ربـاعي ددې سبب شـوه چې سـلطان بهلـول لودي هم غبرګون وښیي او دا غبرګون هم په همغه بڼه او همغه فورم کې څرګند کړي چې خلیـل خـان نیـازي څرګند کړی و، نو دا دواړه ځلوریزې هم یو بل سره اړیکي لري، د مباحثې او مشاعرې بڼه خپلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا په حقیقت کې په پښتو لرغونې شاعرۍ کې دریمه مشاعره او مباحثه ګڼل کېږي. تر دغو دوو لومړنیو ځلوریزو وروسته چې په پښتو کې کومې ځلوریزې یا رباعیانې ویل شوي، اکثره یې د همدې لس څپیز جوړښت تابع دي او پښتو ځلوریزې تر ډېره حده همدا جوړښت او سکښت تعقیقوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهم څپرکي لنډيز

په پښتو لرغونو ادبياتو کې نه يوازې د بېلابېلو شعري فورمونو او محتوايي فورمونو ډولونه شته، مشاعرې او مشاعرو ته ورته ادبي هڅې هم ترسره شوي. شاعرانو د نظم په چوکاټ کې يو بل ته خپل پيغام رسولی، د يوه بل سر يې خلاص کړی، د هغوی شکونه يې رفع کړي، يو بل ته يې سپيناوی کړی او ابهامات يې لرې کړي دي.

لږ تر لږه درې داسې بېلګې لرو چې د مشاعرو شکل لري. شيخ رضی لودي او نصر لودي ترمنځ مشاعره يا مباحثه ، د شيخ اسمعيل او خرښبون ترمنځ لفظي مباحثه او د خليل خان نيازي او سلطان بهلول لودي ترمنځ د ځلوريزو تبادله چې يو بل ته د سوال او ځواب په بڼه دي، که ددې مباحثو يا مشاعرو لومړی برخه نه وای، دويمه نه شوه رامنځته کېدلای چې دې هر يو بيا خپل خپل علتونه درلودل. که موږ په پښتو ادبياتو کې د مشاعرو څرک لګوو او تاريخي تسلسل ته ځو ، نو نه شو کولای دغو دريو مشاعرو او هغو ته پر ورته بېلګو سترګې پټې کړو ، البته دا په دې مانا نه ده چې دا مشاعرې د اوسني وخت له معيارونو او ډولونو سره برابرې دي او په کار هم نه ده چې د اوسنيو مشاعرو او د همغو د معيارونو له مخې دې وارزول شي.

بله جالبه خبره په دې مشاعرو کې دا ده، چې د شيخ اسمعيل نارو ته خرښبون په ناره ځواب ويلای او سلطان بهلول لودي بيا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل خان نیازي رباعي ته په رباعي ځواب ویلای، نو ځکه خو د هغو ګڼو خصوصیاتو لرونکي دي چې په عام ډول په مشاعرو، مناظرو او مباحثو کې کارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهم څپرکي پوښتنې

- ایا په پښتو لرغونو ادبیاتو کې د مشاعرو څرك شته؟
- په لرغونې ادبي دوره کې د مشاعرو یا مباحثو علتونه څه وو؟
- د شیخ رضی لودي او نصر لودي د پیغامونو د تبادلې هدف څه و او دا پیغامونه یې په کوم چوکاټ کې افاده کړل؟
- په لرغونې ادبي دوره کې څو نظمي مباحثې یا مشاعرې ترسره شوي، نومونه یې واخلئ!
- یو شاعر بل شاعر یا ناظم ته په کوم فورم کې خپل غبرګون څرګند کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسم څپرکی

د لرغونو ادبیاتو محتوایي فورمونه

په پنځم څپرکي کې مو د لرغونو ادبیاتو د نظم فورمونو یا شکلونو ته اشاره وکړه چې په هغو کې هم په ملي اوزانو کې د پښتو خپل ځانګړي فورمونه، لکه: لنډۍ، بګټۍ، نیمکۍ، کاکړۍ، چاربیتې او نور شامل وو او هم مو له عربي او نورو ژبو څخه راغلي شعري فورمونه، لکه: غزل، قصیده، رباعي، مثنوي او نور وڅېړل. دغسې مو په لرغوني دوره کې مشاعره یا منظومه مباحثه وڅېړله، اوس غواړو په یاده دوره کې معنوي فورمونو یا شکلونو ته هم اشاره وکړو. معنوي یا محتوایي فورمونه په مانا او محتوا پورې اړه لري، په شکل پورې اړه نه لري، په هر فورم کې کېدی شي ورته مانا انتقال شي او د یوه معنوي فورم بڼه خپله کړه. البته کېدی شي فورم هم د ځینو لویو تفصیلي محتواوو په لېږد کې خپل رول ولري، خو واړه فورمونه د لنډې مانا او اوږده فورمونه د اوږدې مانا لپاره کارول کېږي د ساري په توګه په یوه قطعه یا رباعي کې موږ نه شو کولای یو اوږده تراژیکه او یا بله پېښه بیان کړو، خو غزل، قصیده او مثنوي بیا د منځنیو او اوږدو پېښو یا غمیزو د بیان لپاره په نسبي ډول ښې وسیلې دي، په تېره بیا مثنوي فورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شاعر یا ناظم په کې ډېر ازاد لاس لري. د دنیا لوی او اوږده داستانونه چې په منظومو فورمونو کې راغلي اکثره یې په مثنوي فورم کې ویل شوي دي. د ارسطو له خوا دا ادبیاتو د عمومي ډلبندۍ ترڅنګ چې د ادبیاتو محتوا یې ((پر غنایي، حماسي او ډراماتیکو یا تمثیلي برخو وېشلې وه)) (۱: ۱) اوس هم دا نظریه د ادبیاتو د مجموعي محتوا د ډلبندۍ له پلوه د تائید او پامور بربښي، نورو ادبپوهانو هم ځینې محتوایي فورمونو ته اشاره کړې چې له هغې جملې څخه ویاړنه، ویرنه، ستاینه، حبسیه، رثایه، خمریه (ساقینامه) او ځینې نور فورمونه دي، په پښتو کې اکثره دا ډول معنوي فورمونه شته، خو دلته موږ غواړو ی‌وازې پر هغو محتوایي فورمونو لنډه رڼا واچوو چې په پښتو لرغونو ادبیاتو کې یې څرګندې بېلګې تر موږه رارسېدلي دي. په دې فورمونو کې ویاړنه، ویرنه، ستاینه، خمریه یا ساقینامه، شامل دي. دلته غواړو په ترتیب سره پر دې هر ډول معنوي فورم رڼا واچوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وياړنه يا فخريه

وياړنه يا فخريه هغه ډول شعرونو ته ويل کېږي چې په هغو کې شاعر يا ناظم خپلې سوبې، برياوې، مېړانې، تورې او اتلولۍ بيانوي او پر هغو فخر کوي، يا هم د يو بل اتل پر اتلولۍ وياړ کوي او يا په ټوله کې د خپل قوم اتلولي بيانوي او پر هغوی وياړي. کله کله ځينې خلک (حماسه) او (وياړنه) يوه له بلې سره مغالطه کوي، دواړه يو شان بولي، په داسې حال کې چې وياړنه پر خپلو کارنامو وياړېدل او حماسه د يوې جنګي پېښې کيسه ييز بيان دی. ددې لپاره چې د حماسې او وياړنې په توپير پوه شئ، ښه به وي چې دلته لومړی پر حماسې څه ناڅه رڼا واچوو:

حماسه: ((د (ح، په زور) د شجاعت او زړه ورتوب مانا لري او له ډېرو زړو او مهيجترينو ادبي انواعو څخه ګڼل کېږي. حماسه د ادبياتو په موضوعي يا معنوي ډولونو کې يو ډول دی چې د يو ملت، قوم، قبيلې او يا شخص د مېړانې، تورې کيسې او جنګي کارنامې په حکايتي او داستاني ډول بيانوي. حماسه معمولاً په مثنوي کالب کې وي.

په حماسه کې يوه اساسي موضوع د اتل ده. هره حماسه يو اتل لري. د شرقي ادبياتو مشهورې حماسې د فردوسي شاهنامه، د اسد خواسي ګرساسپنامه، د دقيقي بلخي ګشتاسپنامه، د هندوانو مهابهارت، رامااين او نورې دي. حماسه د حماسي اشعارو له مجموعې څخه جوړېږي. کېدی شي حماسه منثوره هم وي، لکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسدي طوسي د منظومې ګرشاسپنامې ماخذ منثوره ګرشاسپنامه وه. نو ځکه خو وايي: حماسه په لغت کې زړورتوب او د شجاعت په مانا راغلې ده او په اصطلاح کې هغو منظومو او منثورو اثارو ته وايي چې د جنګ په ميدانونو کې د سترو مېړنو او اتلانو د زړورتوب او رشادت حکايت کوي. په بل عبارت حماسه هغه وضعي اثار دي چې د يو قوم يا فرد د پهلوانيو، مېړانو، اتلوليو او افتخاراتو بيانونه لري.

د حماسو منشا لرغوني، تاريخي، ديني او د پهلوانيو داستانونه دي او يا هم تخيلي داستانونه دي، په (ادبي ډولونه) نومي کتاب کې لولو، څنګه چې حماسه د انساني ژوند د لومړنيو دورو خاطرات جوړوي، نو ځکه دا خاطرات د کيسو او شفاهي افسانو په بڼه سينه په سينه نقلېدل، تر هغې چې وليکل شول، د بېلګې په توګه د فردوسي تر زمانې پورې د رستم او سهراب داستان تدوين شوی او ليکل شوی نه و.

په پښتو کې شفاهي او هم ليکلي منظوم او منثور حماسي اثار لرو. په منثورو شفاهي حماسو کې مو د ادم خان او درخانۍ، موسی خان او ګلمکۍ، فتح خان او رابيا او نور نکلونه لرو او په ليکلو منثورو حماسي پښتو اثارو کې مو د محمد امين سرپرېکړي (۱۱۷۴هـ. ق مړ) (جګړه د محمود افغان او نيول د اصفحان) نومي اثر او همدارنګه د حافظ نورمحمد (۱۱۷۴ه. ق

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوکړی) د برېښنا یا خدی حماسي اثار یادولای شو، چې دواړه منثورې حماسې دي.

د بېلګې په توګه: په پښتو ادب کې (ادم خان او درخانی)، (فتح خان او رابیا) او (موسی جان او ولي جان) نکلونه حماسې دي، مګر منظومې یې نوې او تر منثورو روایاتو ډېرې وروستی دي.

برېښنا اثر: د حافظ نورمحمد دی، دی د محمد امین سرپرېکړي زوی و.

احمدشاهي شاهنامه: د حافظ ګل محمد مرغزي اثر دی.

حماسه: کېدی شي اوږده وي، کېدی شي لنډه وي. روسي او د شرقي اروپا پوهان وايي: کېدی شي حماسه وړه، منځنۍ او لويه وي.

کله کله د وياړنې او حماسي شعر ترمنځ هم توپير نه کېږي، نو ددې لپاره چې د حماسي شعر او وياړنې په توپير پوه شو، دلته غواړو حماسي شعر ته هم په لنډيز سره اشاره وکړو:

حماسي شعر: دا اشعار هم د رزم و جنګ وياړ، افتخار او مبارزې او يا جنګ ته د جنګياليو د تشويق خبرې رانغاړي، په بله وينا دا ډول اشعار په خلکو کې د مبارزې، روحيه پياوړې کوي، د ولس د عوامو اعتراضونه، پرخاش او د خلکو جنګي روحيه منعکسوي. زموږ په لومړنۍ ادبي دوره کې د بابا هوتک، ملکيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرشين او تـايمني سندرې رزمـي او جنګـي شـعرونه دي او بشـپړ حماسي اشعار يې بللای شو ، خو حماسې نه دي.

ويارنه يا مفاخره په لغت کې فخر کولو ، د لـويۍ اظهـارول، پـر خپل ځان وياړل، فخر، مباحثات او ناز ته وايي او پـه ادبي مباحثو کې مفـاخره يـا ويارنـه هغـه شعر تـه ويـل کېږي چې شاعر پـه کې د خپلې کورنۍ او قبيلې افتخـارات، سخاوت، شجاعت او پـر نفس واکمني، د کمال تر حده په عالي قرينه ويلي دي. پـه شرقي ادبيـاتو کې دا ډول اثار د فخريې په نامه يادېږي. ويارنه د حماسي اشعارو په فروعـاتو کې مطالعه کېږي. په پښتو کـې يـې نمونـه د اميـر کـروړ شعر دی.)) (۵۲: بېلابېل)

اکثرو ادبپوهانو په پښتو کې د امير کروړ شعر ويارنه يا فخريـه ګڼلی، خـو ځينـو ورتـه حماسـي شـعر هـم ويـلای دی. د حماسـې او حماسي شعر ترمنځ هم توپير موجود دی، لکه څنګـه چې مـو پـورتـه حماسي شعر او حماسې تـه نغوتـه وکـړه، نـو د هغـو لـه مخـې د اميـر کروړ شعر په حماسي شعر کې نه راځي او حماسه خو ورته ببخي نـه شو ويلای. کله چې هم د امير کروړ شعر يا نظم له هر پلوه ارزوو، نو د وياړنې ځانګړنې په کې زيـاتې دي. د شـاعر د ستاينې محـور پـه خپله خپل ځان دی، د وياړ ټوله پاملرنه يې د ځان پر چـورليز راځـي. زه يم زمری پر دې نړۍ له ما اتل نه شته، په هنددو سندو پـر تخـار و پر کابل نه شته. بل په زابل نه شته – له ما اتل نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که پر دښمنو یې د ارادې غشي ځي، پر ژوبله او مات شویو باندې یرغل کوي. که د بریو پرخول یې هسک په ویاړ او نمانځنه تاوېږي او یا یې د اس له سو ځمکه رېږدي، غرونه تاوېږي، ایوادونه ویجاړېږي، نو دا دده د تورې زور دی.

که د تورې تر شپول لاندې یې هرات او جروم دی او یا یې هم غرج و بامیان، تخار او نور تر اودې لاندې دي، یا ورڅخه په مروه کې غشی ګوازرېږي، دښمن ورڅخه ډارېږي، ان زړور خلک هم ورڅخه رپېږي او د هریرود پر څنډو ځي نو پلن ورڅخه تښتي، دا ټول دده د تورې زور دی، که بیا خپلې سوبې هم یادوي، نو پر خپلې تورې د ویاړ پر محور څرخي.

که د زرنج سوبه یادوي، نو هم په حقیقت کې خپله بریا یادوي او دا بریا بیا د خپل کهول بری هم ګڼي او د سور د کهول ویاړ هم، په پای کې د خپلې مهربانۍ او لورېینې په باب غږېږي، چې خپلو وګړو لره لور پېرزوینه کوم، دوی په ډاډ سره روزم، پالنه یې کوم او د پرمختیا او ودې لارې چارې ورته برابروم، د همدې تورې مېړانې او اتلولۍ له امله دي چې وایي: پر لویو غرو مې دنیا درومي نه په څنډ و په ټال، نړۍ زما ده نوم مې بولي پر دریځ ستایوال- په ورځو څو میاشتو کال- له ما اتل نه شته.

دې کلام ته چې ګورو نو زیاته محتوایي برخه یې د خپل ځان، خپلې تورې او خپلې مېړانې پر محور راڅرخي، نو ځکه خو ورته د ویاړنې د ځانګړنو له مخې ویاړنه یا فخریه کلام ویلای شو. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرغـونې دورې وروسـته پـه نـورو دورو کـې هـم فخريـه يـا ويـاړنيز شعرونه شته، خو څرنګه چې هغه زموږ د بحث موضوع نه ده، نـو د وياړنې د يـوې عملي بېلګې پـه توګـه د امير کـروړ پـر همـدې يـوې وياړنې بسنه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویرنه

ویرنه هغه ډول مانیز یا محتوایي فورم دی چې شاعر په کې د خپل دوست، عزیز، اتل یا ممدوح د مړینې، غم، درد او یا هم خپل ځان، خپلې کورنۍ او بل چا په باب غم څرګند کړی وي، په لنډه مانا ویرنه پر غمیزه باندې د غم او درد څرګندولو ته وایي. په پښتو لرغونو ادبیاتو کې دا محتوایي فورم شته چې ښه بېلګه یې د شیخ اسعد سوري هغه قصیده ده چې د محمد سوري پر مړینې یې ویلې ده. دا شعر د شکل له پلوه یوه قصیده او د محتوا له پلوه یوه ویرنه ګڼل کېږي، د مرثیې ځانګړنې هم په کې شته، ځکه چې د محمد سوري د مرګ بیان کوي. په دې ویرنه کې شاعر لومړۍ د فلک له چارو فریاد کوي بیا د خپل ممدوح توصیف کوي او په پای کې ورته دعا کوي او وايي چې په جنت کې دې مکان شه. شیخ اسعد سوري په پیل کې د فلک له چارو ځکه کوکارې وهي چې د سپرلي ګلان رژوي او هر غاټول چې پر بیدیا وغوړېږي، هغه یې پاڼې پاڼې رژوي، همدا فلک دی چې ډېر مخونه یې په څپېړو شنه کړي او ډېر سرونه یې تر خاورو لاندې ښخ کړي دي. له ډېرو واکمنو یې د واکمنۍ تاج کښته کړی او د ډېرو ښوزلو وینې یې تویې کړي دي. له فلک څخه تر شکایت او د هغه له ظلمونو څخه تر فریاد وروسته هغه ته خطاب کوي او خپلې ګیلې مانې ورته بیانوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــه تــېرې څــه ظلم کاندې ای فلکه!
ستا دلاسه نه دی هـــېڅ ګل بې له خار

بیا ورته وایي چې په زړه کلک یې، پر غمجنو او ویرژلو د غم ناتارونه اوروي او دي خطابې ته په همدې ډول دوام ورکوي. فلک ته تر خطابي بیتونو او له هغه څخه تر فریاد او شکایتونو وروسته پر خپل ممدوح غم او خفګان څرګندوي او بیا فلک ته وایي.

کله غورځوې واکمن له پلازونو

کله کښېنوې په خاورو کې بادار

فلک نه بیا شکایت کوي او ورته ووایي چې نن دې یو ځل بیا زموږ پر زړونو یو غشی وویشت او په دې غشي دې په زرګونو زړونه ژوبل کړل، دې کار سره پر سوریو باندې وېر پرېوت او دا له همدې امله چې محمد سوري له دې نړۍ څخه لاړ.

د شاعر په وینا د محمد سوري پر مرګ د غور ټول خلک ویرمن شول او د ښار رڼا پرې تیاره شوله، له غرونو څخه د غم اوښکې څاڅي، په غرونو او رغونو کې هغه ښېرازي نه شته او نه د زرکو هغه پخوانی کتهار. شاعر د غم، درد، فریاد او شکایت تر څرګندولو وروسته خپل ممدوح ته د دعا لاسونه پورته کوي.

په جنت کې دې وتون زموږ واکمنه

هم پر تا دې وي ډېر لور د غفار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصیده چې له سره تر پایه ګورو، نو په هر بیت کې یې د غم او ویر تصویرونه ښکاري، نو ځکه ورته ویرنه ویلای شو، په ځینو نورو شعرونو کې هم د غم ساندې ښکاري، خو د شیخ اسعد سوري قصیده له پیله تر پایه د غم او ویر انګازې لري.

قصیده د محتوا له پلوه له پیله په غم او فریاد پیلېږي او په پای کې په غم او دعا پایته رسېږي. نو ځکه یې د محتوا او مانا له پلوه یوه پوره ویرنه ګڼلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاینه

هغه ډول شعري فورم ته ویل کېږي چې شاعر په کې زیاتره د خپل ممدوح ستاینه کړې وي. په ستاینه کې د بریاوو ذکر کېږي، ماتې ډېرې نه یادېږي او شاعر په کې د خپل ممدوح پر بریا د خوشالۍ اظهار کوي. په پښتو لرغونو ادبیاتو کې د ښکارندوی غوري قصیده د ستاینې په محتوایي فورم کې راتلای شي. دا قصیده چې د پسرلي په توصیف پیل شوې، د خپل ممدوح د بریا په توصیف پایته رسېږي. ښکارندوی به پیل کې د پسرلي یادونه کوي. د ښکارندوی غوري قصیده ټوله (۴۵) بیته لري چې د (سلطان شهاب الدین غوري) په ستاینه کې ویل شوې ده. دا قصیده په یوه پرلپسې توصیف یا تشبیب پیلېږي.

د پسرلي ښکلونکي بیا کړه سیـــــنګارونه
بـــیا یـــې ولـــونل پـــه غرونو کـــې لالونه
مځکه شنه، لاښونه شنه، لمنې شنې شوې
طیـــلسان زمـــرودي واغـــوسته غرونه

د سپرلي تر ستاینې وروسته بیا د خپل ممدوح ستاینې ته راځي او د خپل ممدوح په باب وایي لکه څنګه چې چونې د جنډیو په صفتونو نه مړېږي، زه هم د سلطان په صفتونو نه مړېږم، خپل ممدوح د (شنسب) له کوره یو راختلی لمر ګڼي او داسې یو پسرلی یې بولي چې له اوکوبه یې غرونه رغونه ودان دي. د ښندو اورویې ټول هېواد اباد کړی، له (قصداره) تر (دبیلـه) یې ټولـه سیمه زرغون کړې ده. په زابل چې د برې پر نیلي سور شي، نو پر (لاهور) د مېړانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوزارونه کوي، دښمنان ددې توان نه لري چې دده مخې ته ودرېږي، دده تورې ته ډالونه تاب نه لري د اسلام د دین شهاب او د دین لمر دی، (تورستهان) یې په جهادونو رڼا او روښانه کړل، هر ځل او هر وخت چې دی پر هند و سند یرغل کوي، توره نږی په شهابونو باندې روښانوي. د قصیدې پیل، منځ او پای ټول په همدې ستاینو امتداد پیداکوي، بیا پای یې هم په ستاینو پای ته رسي او بیا خپل ممدوح ته دعاګانې کوي او وايي چې د دین شهابه لاره دې روښانه وي، نوم دې پر دریځ، مسجد او هرځای کې ځلانده اوسه.

څو رانه سې ستا په توره د هند لوریه
څو چې مات کړې له نړیه بودتونونه
ستا په زېرمه دې خاونده لوی څښتن وي
موږ خو ستا په مرسته یونه څو چې یونه

دا قصیده له سره تر پایه له ستاینو او صفتونو ډکه ده، نو ځکه خو ورته د ستاینه یوه ښه بېلګه ویلای شو.

البته په ښتو لرغونو ادبیاتو کې ځینې نور داسې شعرونه هم شته چې څه ناڅه د ستاینې ځانګړنې لري، خو د ښکارندوی غوري دا قصیده تر ډېره حده دا ځانګړتیاوې لري او په ټول یوه پوره ستاینیزه قصیده ورته ویلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقینامه

خمریه یا ساقي نامه د شعر یو معنوي ډول دی چې د فخریه اشعارو په فروعاتو کې شاملېږي، په دې ډول اشعارو کې به شاعرانو له ساقي څخه د شرابو ارزو کوله، د ساقي، جام، ګل مل او صراحي صفتونه به یې بیانول، د دنیا بې وفایي به یې ښودله او شاعرانو به دا ویل غوښتل چې د دنیا څو ورځې ژوندون بای‌د په خوښۍ، بزم او مینوشۍ تېر شي، دا ډول اشعار په عام ډول د مثنوي په متقارب بحر کې ویل کېدل.

د پښتو ادبیاتو یو نومیالی کره کتونکی (زرین انځور) وایي: ((ساقینامه د ختیځ په شاعرۍ کې ی‌وه په زړه بورې شاعرانه ډول دی چې د شرق ډېرو شاعرانو په کې خپله شاعرانه طبع ازمویلې ده.

د فورم یا قالب له پلوه زیاتره ساقي نامې د (مثنوي) په بڼه کښل شوي، خو د ترجیح بند او ترکیب او نورو کلاسیکو شعري قالبونو په چوکاټونو کې هم د ساقینامو بېلګې شته دي.

د موضوع له پلوه زیاتره (ساقینامې) د رندانه او مستانه شېبو د هیلو او یا د همدغو شېبو د انعکاس په څنګ کې د نړۍ بې وفایي او فنا او د همدې فنا د غم له امله د ساقي څنګ ته د پناه د وروړلو شېبې انځوروي.))(۳: ۲۳)

د لوی استاد عبدالحی حبیبي په وینا ((دې ډول شعرونو په عربو کې له پخوا څخه رواج درلود، بیا عجمي شاعرانو دغه ډول شعرونه ویل او په همدې تقلیدي ډول په پارسي شاعرۍ کې د خمریه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشعارو ویل او د ساقي نامو جوړول پیل شول او د دغو ژبو د ادبیاتو تر تاثیر لاندې په پښتو شاعرۍ کې هم ساقي نامه ویل باب شوي دي.)) په پښتو کې هغه تر ټولو پخوانۍ لاس ته راغلې ساقینامه چې زموږ په واک کې ده، د زرغون خان نورزي ساقینامه ده چې ګرده (۲۹) بیته ده. زرغون خان نورزی د نوزاد له نورزو څخه و چې پر (۸۹۱هـ) کال یې هرات، خراسان او عراق ته سفرونه وکړل، کله چې شیباني خان سیستان ته ورسېد ، ده ورسره جنګونه وکړل، پر (۹۱۳هـ) کال دده پښتو دېوان بشپړ شوی و ، دې دېوان درې سوه پاڼې درلودې چې یوه ساقینامه یې موږ ته رسېدلې ده، چې دلته به یې څو بیتونه وړاندې کوو:

ساقي پاڅه پیاله راکـړه | مـرور یـار مـې پخـلا کـړه
اوبه تویې په لنبو کـړه | اور مـې مـړ پـه دې اوبـو کـــــــــــــــــــــړه
زلفې تاوې د سنبل کړه | پسـرلی سـو غونچـه ګـل کـا

شاعر وايي، د پسرلي وخت دی، غونچې ګلان شوي، نو ته هم د سنبل زلفې تاوې کړه، بلبلان په شور و فغان راغلي دي او پر ګلستان ګرځي راګرځي او کړېږي، زاهد له صومعې څخه ځي او له میخانې څخه شراب اخلي، نو هر سړی چې ګورې په میو مست دی او په دې پسرلي کې د ګلانو پالنه کوي، په غرو رغو کې لمبې بلې دي، مانا دا چې غاټول په کې غوړېدلي دي، ټول جهان سور او شین دی، وچ غرونه هم په ګلو پوښل شوي دي، هر سړی شور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالي کوي، د ياراني غوښتنه کوي. پسرلی د يارانو وخت دی او هم د پيمانې د اوچتولو مهال دی، نو بيا ساقي ته خطاب کوي چې:

نو ساقي پاڅه بهار دی نن ژوندون سبا رفتار دی

په دې ډول د پښتو دغه تر ټولو پخوانی ساقينامه د ساقينامې ويلو ټول هغه اداب او خصوصيات رانغاړي، چې شعر پوهانو دغه ډول شعرونو ته د معيار په توګه ټاکلي دي.

ددې ساقينامې مطالعه راښيي، چې دغه وخت پښتو ادبيات د نورو شرقي ژبو ادبياتو ته ښه نږدې شوي وو.

د وياړنې، ويرنې، ستاينې او ساقينامې ترڅنګ د حماسي او مرثيه شعرونو ځينې ځانګړنې هم شته، خو داسې شعرونه په کې نه شته چې پر هغو دې د بشپړې حماسې او يوې پوره مرثيې حکم وشي. نو ځکه دلته د محتوايي فورمو پر همدغو څلورو ډولوو (وياړنې، ويرنې، ستاينې او خمريې يا ساقينامې) او د هغو پر اړوندو بېلګو بسنه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لسم څپرکي لنډيز

د پښتو ادبياتو په لرغونې دوره کې د ځينو معنوي فورمونو بېلګې زياتې څرګندې دي، وياړنه يا فخريه چې د امير کروړ شعر يې ښه بېلګه ده، (ويرنه) چې د شيخ اسعد سوري قصيده يې ښه بېلګه ګڼلای شو، (ستاينه) چې د ښکارندوی غوري قصيده يې ښه بېلګه ده او ساقينامه چې د زرغون خان نورزي مثنوي يې څرګنده بېلګه ده. د امير کروړ د شعر محتوا پر ځان باندې د باور، ځان ستاينې او پرځان باندې د وياړ پر محور راڅرخي. شاعر پرځان فخر کوي او خپل ځان په خپله ستايي. د شيخ اسعد سوري ويرنه بيا د هغه د ممدوح، دوست او د غور واکمن (امير محمد سوري) د غمګين ژوند داستان او د هغه د پاچاهي ړنګېدو ته ځانګړې شوې، چې له پيله بيا تر پايه له غمه ډکه ده او په قصيده کې يو غمګين داستان بيانوي. د ښکارندوی غوري ستاينه بيا د (سلطان شهاب الدين غوري) ستاينې ته وقف شوې او پر هند باندې د هغه د يرغل او فتحې ستايي. قصيده ټوله له ستاينې ډکه ده او د خپل ممدوح پر ستاينې راڅرخي. د زرغون نورزي ساقينامه بيا د ساقي، ميو، ميخانې، ګل و مل، پسرلي، عيش او عشرت پر چورليز راڅرخي.

د پورته معنوي فورمونو ترڅنګ د رزم او بزم او د ژوند د نورو ډګرونو په محتوااوو سمبال د ځينو نورو شعرونو بېلګې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرغـوني دوره کـې محسوسـې دي خـو دلتـه مـو د همـدغو څلـورو ډولونو مصنوعي فورمونو پر یادونې بسنه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لسم څپرکي پوښتنې

- د امير کروړ شعر د معنوي فورمونو په کوم ډول کې راځي؟
- معنوي او شکلي فورمونه يو بل سره څه ډول اړيکي لري؟
- ويرنه څه ته وايي او پښتو لرغونې ادب کې چا ويرنه ويلې ده؟
- د وياړنې او حماسې ترمنځ څه توپير موجود دی؟
- ستاينه کوم ډول معنوي فورم دی، په پښتو لرغوني ادب کې يې بېلګه په ګوته کړئ؟
- ساقينامه څه ډول معنوي فورم دی، پښتو کې لومړۍ معلومه ساقينامه چا ويلې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوولسم څپرکی

د لرغونو ادبياتو فکري څرنګوالی

د ادبياتو يوه ځانګړنه داده چې د هغې په هنداره کې هر څه ځلېږي، په همدې خاطر ادبياتو ته د يوې ټولنې وجدان هم ويل کېږي. وجدان ورته ځکه وايي چې په ادبياتو کې دروغ نه ويل کېږي، د ادبياتو اساس پر واقعيت او رښتيا ولاړ دی. ټولنپوهان په دې نظر دي چې که غواړې د يوې ټولنې متن، بطن، زړه او ذهن مطالعه کړې او هغه وشنې، نو بايده دي چې ادبيات يې مطالعه کړې. د ادبياتو د مطالعې له لارې مونږ د اړوندې ټولنې روحياتو ته ورداخلېدی شو. طبيعي خبره ده چې د هرې ټولنې په ادبياتو کې تنوع او فکري رنګارنګي موجوده وي. همدا فکري رنګارنګي ددې سبب ګرځي چې د ټولنې د بېلابېلو ډګرونو انځورنه وکړي. پښتو ادبيات په تېره بيا د لرغونې دورې ادبيات هم طبيعتاً دا رنګارنګي لري. پښتو ادبيات له خپل چاپېريال څخه رنګ او خوند اخلي، څه چې د ټولنې په متن کې دي هغه د پښتو شاعرانو په کلام کې ځلېږي، کله چې جګړه پېښه شوې، نو د رزمي افکارو انعکاس په کې ښکاري، که د بزم دوران راغلی، بيا د بزم رنګ اخلي، که د وياړ او فخر پړاو راغلی، نو بيا پرځان باندې د باور روحيه پياوړې شوې، وياړنې رامنځته شوي، ملي افکارو وده کړې او دا افکار په شعر کې ځلېدلي دي، ديني تفکر چې زمونږ ولس ورته ډېر معتقد دی، په پښتو لرغوني ادب کې په څپو دی، ياني دا چې بېلابېل، اسلامي، غنايي، حماسي، ملي او نور افکار په کې ځلېږي. دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــوارړو پــه پښــتو لرغــونې شــاعرۍ يــا لرغــوني ادب کــې همــدې رنګارنګيو ته نغوته وکړو او غټو برخو ته يې لړ تم شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي افکار

په پښتو ادبیاتو کې د اسلامي افکارو څرک د څلورمې هجري پېړۍ نیمایي ته رسي. په همدې وخت کې لودي شاهانو د اسلام د تبلیغ لپاره هرې خواته هلې ځلې وکړې دا هلې ځلې که له یوې خوا د تورې تر سیوري لاندې وې، نو بله خوا د فکر پلوشې هم ورسره مل وې، دا فکري پلوشې د شیخ رضی لودي او نصر لوددي په پارکو کې هم ډېرې ښې ځلېږي، چې د دواړو د مناقشې اصلي علت اسلامي فکر او ګروهه وه. بیا په همدې پېړۍ کې د بېټ نیکه مناجات دي چې همدا دیني اسلامي روحیه لري او تر هغه وروسته د شیخ اسمعیل یو پارکی دی چې وایي:

تېښته وکړه له ابلیسه چې ابلیس لعین ښکاره شي

هلته ورکه پلوشه شي تول نړۍ توره تیاره شي

نو حل لاره هم همدا ګڼي چې:

که هر چا ابلیس خرخ کړ نو یې هله ننداره شي

بیا د شپږمې هجري پېړۍ په جریان کې د اسلامي فتوحاتو کارنامې او د اسلام د مقدس دین د خپرولو لپاره د غوري افغان شاهانو هڅې زموږ د هېواد او منطقې په تاریخي کتابونو کې راغلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غور شاهانو چې د هندوستان ځمکو ته د اسلام د مقدس دین د خپرولو په منظور لښکرې ورلېږلې. په دغو لښکرو کې د پوځ ترڅنګه علما، اسلامي مبلغین، شاعران او صوفیان هم شامل وو، لکه دمخه مو چې یادونه وکړه، د پښتو ژبې شاعر (ښکارندوی غوري) به هم د (سلطان شهاب الدین غوري) له لښکرو سره ملګری و.

د پښتو ادبیاتو کومې پخوانۍ ببلګې چې تر موږه رارسېدلې دي، په هغو کې ځینې داسې اثار شته، چې د اسلام د خپرېدو او اسلامي فتوحاتو د ملاتړ لپاره ویل شوي دي. د اسلامي فاتحانو ستاینه یې کړې ده او د اسلام په ننګه د جنګېدونکو اسلامي لښکرو د هڅولو او پارولو هڅه په کې شوې ده. ددغسې خصوصیاتو لرونکې یوه د ملکیار غرشین سندره ده، ملکیار غرشین په خپله سندره کې وایي:

ښتن مو مل دی اوس مو یرغل دی هېواد د بل دی

غازیانو ګورئ ښتن مو مل دی

بیا خپلو پلویانو ته وایي چې:

توري تېرې کړئ دښن مو پرې کړئ منګولې سرې کړئ

ثله به تښتو ښتن مو مل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بیا پر خپلو سرتېرو او خپلو ملاتړو باندې غږ کوي چې برې زموږ په برخه دی، زړونه او هوډونه ورته ټینګ کړئ:

که ټینګ کړو زړونه　　په بري یونه　　چې زمري یونه

اسلام راڅخه دی　　څښتن مو مل دی

ملکیار غرشین په پای کې پر خپلو غازیانو غږ کوي چې د سلطان شهاب الدین غوري ملا وروتړئ، د دښمن ملا غوڅه کړئ، لوی څښتن زموږ مل دی او موږ ته به برې راکوي:

غازیانو راسئ　　ټول شاوخواسئ　　د شهاب په ملا سئ

دښن مو غوڅ کئ　　څښتن مو مل دی

د ملکیار غرشین دا سندره ددې سبب شوه چې پښتانه غازیان په جګړه کې برې ومومي. دا جګړه د اسلامي مفکورې پر بنسټ ولاړه ده او شاعر هم په دې عقیده دی چې څښتن یې مل دی او دوی د اسلام د بریا او د الله تعالی د رضا لپاره مبارزه او جګړه کوي.

دا لوړه سندره د خپل جوړښت له پلوه د پښتو په لرغونو سندرو کې شامله سندره ده او شاعر د اسلامي لښکرو د روحیې د لوړولو او د اسلام په ننګه جنګ ته د دوی د هڅولو په منظور ویلې ده.

لکه څنګه چې مو د ملکیار غرشین په پېژندنه کې ویلي وو، دی د پښتنو غرشین قبیلې ته منسوب دی چې د پښتو په ادبي او تاریخي خېړنو او د صوفیانو او علماوو په تذکرو کې د (ملکیار غرشین) په نامه شهرت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکیار غرشین د سلطان شهاب الدین غوري د زماني سړی دی، کله چې سلطان شهاب الدین غوري د اسلامي فتوحاتو په منظور پر هندوستان لښکر کشۍ کولې، نو دغه شاعر او عارف هم دده ملګری و. څنګه چې سلطان شهاب لومړی ځل پر (۵۷۱ هـ ق) کال پر ملتان حمله کړې وه، نو دغه رزمي سندره هم زموږ د ادبي مورخانو په اثارو کې ددغه وخت ګڼل شوې ده. د ملکیار غرشین په شان (تایمني) هم د خپلې زمانې د واکمن (سلطان غیاث الدین غوري) ستاینه کوي او وایي چې د اسلام دین دده په توره روښان دی.

د تایمني سندره:

نن زه ږغیږم په صفت د سلطان چې دی بادار غازي ملک د جهـــــان

د فیروز کوه او غور رڼا لـه ده دهم د تېرو تورو برېښنا له ده چې توره وکاږي چړتون کړي خالي غلیم یې کله کړي په توره سیالي

غیاث الدین د غور زمری عالیشان

د اسلام دین دده په توره روښان

شاعر وایي، ما د داور په ځمکه د ارم باغ ولید چې د جنت په څېر ښه ښېرازه بڼ و، د فیروزکوه په شان ودان او هر ګل یې له خوښۍ څخه خندان و، د اوبو ابشارونو دلته اوازونه کول، اوبو سردونه ویل، دې ښکلا ته هر سړی حیران ولاړ و او د خدای پاک د باغ و بستان ننداره یې کوله، تایمني هم د طبیعت ستاینه کوي او هم سلطان غیاث الدین ستایي چې د تورې په برکت یې د اسلام دین

(c) ketabton.com: The Digital Library

روښانه دی، تایمني د خپل شعر په وروستي بند کې سلطان غیاث الدین د جهان لمر ګڼي، دده په توره هند کې د اسلام دین وغوړېد، دا داسې یو واکمن و چې کله به په غور کې پر اس سور شو، نو پر کافرانو به ناورین راغی او بیا وروسته دعا کوي چې په هر میدان دی دده بری او کامیابي په برخه وي:

غــــیاث الـــــدین د جــــهان لــــمر دی نــــا
عــــالم لـــــه ده ډېـــــر بهـــــره ور دی نــــا
هـــند یـــې روښانـــه پـــه اســلام کــئ نــا
لـــه ځـــاني خـــوښ خیرالانـــام کـــئ نــا
چـــې یـــې پـــه غـــور کـــې نیلـــي زیـــن کـئ نـا
پـــــر کـــــافرانو یـــــې نـــــاورین کـــئ نــــا
تـــل دې بـــری وي د غـــازي پـــر مـــیدان
زه تـــــایمني ستاینـــــه کــــړم د ســـــلطان

د ملکیار غرشین او د تایمني ددې شعرونو ارزښت په دې کې دی چې د اسلام د مقدس دین د خپرېدو او اسلامي فتوحاتو په ملاتړ او درناوي ویل شوي دي. همدا دوه پښتو سندرې زموږ په واک کې دي، چې دواړه د شپږمې هجري پېړۍ په دوران کې ویل شوي دي، دا سندرې دغه لاندې ځانګړنې لري.

۱) په دې دوو سندرو کې د ملکیار غرشین سندره د پښتو د لرغونو سندرو په قالب کې ویل شوې او بله د تایمني سندره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو د ولسي شاعرۍ له انواعو څخه د يوې ساده چاربيتي په قالب کې جوړه شوې ده.

دلته د ويلو وړ خبره داده چې د تايمني تر چاربيتي دمخه بله پخوانۍ چاربيته موږ نه لرو او يا تراوسه نه ده کشف شوې.

ددې چاربيتې موجوديت موږ ته راښيي، چې د شپږمې پېړۍ په جريان کې زموږ د شاعرۍ ملي لرغونو اشکالو ورو ورو خپل ځای د پښتو د ولسي شاعرۍ اوسنيو اشکالو ته پرېښوده او چاربيتې له شپږمې هجري پېړۍ راپدېخوا د پښتو په ولسي شاعرۍ کې رانښلېدلې دي.

۲) په دې سندرو کې د ملکيار غرشي‌ن سندره د سلطان شهاب الدين د اسلامي فتوحاتو په يوې تاريخي پېښې پورې مربوطه ويل شوې ده، هغه پېښه مورخينو داسې راوړې ده:

يو ځل د سلطان پر لښکرو د کفر د لښکرو قوت زيات شو او نږدې وو چې د اسلام لښکر ماتې وخوري، نو د پښتو شاعر (ملکيار غرشين) چې په دې لښکرو کې شامل و، دا سندره وويله چې اسلامي لښکر يې جنګ او مېړانې ته وهڅاوه او مسلمانان، لکه زمريان د کفر پر لښکرو راتوی شول او سوبه د افغان سلطان شهاب الدين غوري د لښکرو په نصيب شوه.

زموږ شاعر د لښکرو د هڅولو او پارولو لپاره ډېر مناسب کلمات په خپله سندره کې استعمال کړي دي، چې اوس هم د پارولو خاص قوت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تايمني سندره، سره له دې چې درې بنده يې زموږ په واک کې دي، د سلطان غياث الدين غوري په ستاينه کې ده، دده د پاچهۍ شان و شوکت او دبدبه يې ستايلې ده، خو د سندرې په موجود متن کې يو بند داسې هم راغلی دی، چې په هند کې دده اسلامي فتوحات په کې ستايل شوي دي او د اسلام د خپرېدو په لړ کې ددغه سلطان هڅه هم ستايل شوې ده.

۳) ددې دواړو سندرو غټ ارزښت په دې کې دی، چې په دواړو سندرو کې بيان شوي موضوعات او مسايل له تاريخي پېښو سره سل په سلو کې سمون لري او د غوريانو د عصر په مشهور تاريخي کتاب، (طبقات ناصري) او نورو ډېرو تاريخي کتابونو کې دغه مسايل او وقايع چې زموږ د دغو شاعرانو سندرې ورپورې اړه لري، ټول په تفصيل سره بيان شوي دي.

۴) دا سندرې سره له دې چې په کمي لحاظ ډېرې نه دي، خو کيفيت يې لوړ دی او هغه هم په دې مانا چې په شپږمه هجري پېړۍ کې زموږ د ولس رزمي روحيه او د غور د افغان شاهانو له حربي او اجتماعي کارنامو سره د پښتنو شاعرانو علاقه او مينه ترې ښکاره کېږي، د غور د افغان شاهانو دبدبه، جلال او شوکت موږ ته راښيي او هم د اسلام له مقدس دين سره زموږ د خلکو او مشرانو د مينې ښکارندويي کوي. لکه څنګه چې مو په پيل کې يادونه وکړه، په لرغوني ادبي دوره کې پر ملکيار غرشين او تايمني سربېره زموږ د نورو شاعرانو په کلام کې هم اسلامي او عرفاني افکار له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورایه ثرګند پرېي، د بېټ نیکه د مناجاتو روح هم اساساً پر اسلامي تفکر ولاړ دی، انسان او په تېره بیا عابد انسان له خدای(ج) څخه په زاریو خپل مقصود غواړي او ورته وایي دا وګړي ډېر کړېږ خدایه- لویه خدایه لویه خدایه، د شیخ رضی لودي او نصر لودي ترمنځ مناقشه، اندېښنه هم له اسلامي افکارو الهام اخلي، د تشویش غتېه خبره هم همدا وه چې شیخ رضی لودي پر نصر لودي باندې شک ثرګند کړی و چې ګنې دی له خپلې ګروهې اوښتی او نصر لودي بیا هغه د دښمنو دسیسه بولي او د خپل تره زوی ته وایي چې دی له خپلې عقیدې نه اوړي، (له اسلامه نه پرېلمه- تورانو څخه په ترپلمه یم) او بیا د خپل تره زوی شیخ رضی لودي ته وایي: (د دښنو وینا مه مغرېده- زه لودي یمه خو زه یم) د سلیمان ماکو د تذکرې د لیکلو علت هم اسلامي افکارو ته ورګرځي، (مراقده د اولیاوو به مې پلټېل) د شیخ متي شعر خو سر ترپایه د اسلامي عرفان په ګاڼه سمبال دی، د زرغونې کاکړ حکایت هم د اسلامي اخلاقو پر محور راڅرخي، د بي بي نېکبختې په کلام کې هم ستر اسلامي پیغامونه او اخلاق ځای پرځای شوي، د دوست محمد کاکړ، شیخ عیسی مشوانی، شیخ سرور لودي، شیخ بوستان او نورو په کلام کې هم اسلامي افکار ثرګند دي، پښتو ادب د لرغوني دورې یو زیات شمېر شاعران په حقیقت کې همدا شیخان، دیني موعظین او مذهبي مبلغین دي، پر هر یوه په خپل ځای کې پوره بحث شوی دی.

لنډه دا چې د اسلامي افکارو برخه په پښتو لرغوني ادبي دوره کې خورا زیاته او ډېره درنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنايي افکار

د پښتو د لرغونو ادبياتو په لاس ته راغلو نمونو کې موږ د شپږمې هجري پېړۍ په بهير کې ځينې داسې بېلګې هم ترلاسه کوو، چې په هغو کې يوه سپېڅلې، خو سوځنده مينه انګازې کوي.

د دغسې اورنيو عشقي احساساتو لرونکې ادبي بېلګې موږ ته يوه د سليمان ماکو له تذکرة الاوليا او بله له پټې خزانې څخه ترلاسه شوې دي، چې په لاندې ډول به خبرې وربانديې وکړو.

له دغسې سندرو څخه يوه سندره د شيخ تيمن کاکړ ده. دا سړی د (سلطان علاوالدين حسين سام) معاصر و او د (۵۵۰هـ ق) کال شاوخوا يې د ژوند زمانه ده. دی په (ږوب) او د پخواني غور د (کجران) په سيمو کې اوسېدلی دی. دده يوه سندره د پټې خزانې مولف رانقل کړې ده، شيخ تيمن کاکړ په دې سندره کې وايي:

ګهيځ رڼا د لمر خپره سوه
زما پر کور د وير ناره سوه
د بېلتون ورځ توره تياره سوه
ږغ سو ناڅاپه چې بېلتون راغی

شيخ له بېلتون څخه فرياد
کوي او بېلتون يوه ويرنه بولي او
وايي چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مــــــې لــــــه دې ويرنـــــــې شــــــين دی
پــــــــه ژړا ژاړم ځـــــــــه نـــــــــاورين دی
زرغـــــون لـــــه اوښـــو مـــــې ســــادين دی
پـــــه نـــول نـــولېږم چـــې تـــاخون راغـــــی

هغه د خپلې معشوقې وصال ته د يوه ستر ارمان په سترګه ګوري او وايي کاشکې چې ژوندی يم چې شهۍ (معشوقه) يې غېږ ته ورشي او ده سره پخلا شي، دی د همدې ورځې په ارمان دی خو وايي چې اوس له ده څخه دده د معشوقې د بېلتون زمانه ده.

نـــــه بـــــه بيـــا يـــم نـــه بـــه بيـــا راســــي
نـــــه بـــه تيـــاره شـــپه زمـــا رڼـــا ســــي
نـــــه بـــــه شـــــهۍ راتـــــه پخـــــلا ســــي
بېلېـــــــږي پېـــــر يـــــې اوس د يـــــون راغـــــی

خو دی بيا د تګ پرمهال هم خپلې معشوقې ته زاري کوي او ورته وايي چې په تګ خو ځې خو د خدای لپاره چې لاړه هم شې، نو چې زه دې له ياده ونه وځم او هېر مې نه کړې:

د ښـــتن پـــار دی هېـــر مـــې نـــه کـــړې
آغليـــــه مـــــخ چـــــې پـــــه يانــــه کــــړې
اور بـــــــل دې پرېښـــــوی واتــــــه کـــــړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــر مـــــا د بـــــل اور کـــــړاوون راغـــــی.

دغـه سندره د هغـو بـدلو ابتـدايي شکلونو تـه پـاتېږي، چې پـه کنـدهار او ددې سیمې پـه شـاوخوا منطقـو کـې پـه خـاص شـور او جذب او ځانګړې لحن (غـاړه) ويلـې کېږي او پـه دې سيمو کـې يـې سپرې بدلې بولي.

د شيخ تيمن پـه دې بدله کې يـوه مینـه او يـوه سپېڅلې پښـتني مينه څپې وهي او پـه خـورا پرېولـو الفـاظو کـې يـې خپلـه مينـه بيـان کـړې ده، لوست يـې اوس هم پـر لوسـتونکي او اورېـدونکي خـاص اغېز ښندي.

د پښتو بله عشقي سندره چې تر موږ رسـېدلې ده، هغـه د (قطب الدين بختيار کاکي) خوندوره زړه سندره ده.

لکه څنګه چې دده پـه پېژندنـه کې مـو ويلـي وو، قطب الـدين د احمد زوی د موسی لمسی دی، کورنۍ يې له بختيارانو څخه (سند) ته تللې او د سند پر (اوچ) کې اوسېدلې ده. بختيـاران د پښـتنو يـوه ستانه قبيله ده، چې د پښـتنو د انسـابو پـه کتـابونو کـې يـې يادونـه شوې او کورنۍ يې اوس هم په کندهار او د سـليمان د غـره پـه لمنـو کې اوسي. قطب الدين پر (۵۸۰هـ ق) کـال زېږېـدلی دی، د اسلامي معـارفو او عرفـان لـوی مراتـب يـې ګټلـي وو او پـه هندوسـتان کـې شهرت ته رسېدلی و. په (مرات الافاغنه) کې يې قطب الدين بختيار (د قطب افغان) په لقب ستايلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قطب الدین بختیار کاکي یوه د مینې سندره سلیمان ماکو په تذکرة الاولیا کې راوړې ده، چې له څو بندونو جوړه ده، هغه وایي:

ویـر مې زړه سوری سوری کړ   راتــه وګــوره ملوکې
پــه بـېلتون کـې دې وبـاسـم   له خوږمنه زړګی کوکې
راته وګوره ملوکې

راته وګوره ملوکې

بختیار بیا بېلتون داسې یو اور ګڼي چې هره شېبه دده زړګی سوځي او دی خپلې مینې دومره لېونی کړی چې د پېلوځې په شان لمبې ترې پورته کېږي:

د بــېلتـــــون اورونـــــه بـــــل دي
هـــــر ګـــــړۍ مـــــې زړګـــــی ســــوځي
لـــــېونـــــی یـــــمه د مـــــینې
ســـــــوځم زه لکـــــــه پلـــــوځې

نو ځکه خو پر خپلې معشوقې تېنګار کوي او ورته وایي چې:

راته وګوره ملوکې

راته وګوره ملوکې

بیا خپلې معشوقې ته په خطاب کې وایي چې کله ته خپل اوربل غوړوې نو دا کار زما پر زړه اور بلوي او د همدې اور له امله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خاورې ايرې كېږم او په دې اور مې ګوګل سوځي، نو ځكه خو د مهربانۍ له مخې راته وګوره.

غــوړېــدلی دې اوربـــل دی   اور زمــــا په زړګی بل دی
زه بــختيار خاورې ايرې سوم   په اور سوی مـــې ګـوګـل
دی   راته وګوره ملوکې

راته وګوره ملوکې

د بختيار دا سندره كه څه هم ډېره ساده ده، خو د استاد الفت خبره، يو موثر شعر او ښه نغمه ده او له يوه خوږمن زړه نه راوتلې ده.

د عشق او محبت د دغو دوو زړو ترلاسه شويو پښتو سندرو له مطالعې څخه موږ دواړو سندرو ته دغه لاندې خصوصيات ټاكلای شو:

۱) د عشق او محبت دغه دوه سندرې چې شاعران يې په شپږمې پېړۍ كې اوسېدلي دي او د يوې شاعر د اوومې پېړۍ د لومړۍ نيمايي ډېر كلونه هم ژوندی و، د خپلو شكلي خصوصياتو له پلوه يوه سندره د پښتو بدلې لومړنی شكل دی. د بدلې دغه ابتدايي بڼه موږ ته دا خبره هم راښيي، چې زموږ د ولسي شعر د معمولو ژانرونو، لكه بدلې او چاربيتې د تشكل زړې همدا وخت زرغون شوي دي. خو د قطب الدين بختيار كاكي سندره خپل لرغوني شكلي خصوصيات لري او موږ يې په خپلو لرغونو سندرو كې حسابوو. او ددې ښكارندويي كوي چې په لرغونې ادبي دوره كې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو خپل شعري فورمونه ددې جوګه وو چې د ژوند د هر ډګر افکار او غوښتنې منعکس کړي.

۲) ددغو دوارو سندرو ژبه ډېره روانه او ساده ده، خو ځينې داسې لغات په کې راغلي دي، چې د پښتو په ځينو لهجو کې ښايي موجود وي، خو په عامه پښتو کې نه شته. په همدې ساده لغتونو کې بيا ژوره مينه په ښه ډول انځور شوې ده.

۳) په دوارو سندرو کې عشق او مينه بيان شوي دي. دا مينه سوځنده ده، ښايي ځينې خلک يې د يو معشوق مينه وبولي او ځينې بيا په دې عقيده دي، چې په دې سندرو کې د سوځندې الهي مينې انګازې خورې دي.

په هر صورت د دوارو ډوله مينې احساس ځنې کېدی شي. پر شيخ تيمن کاکړ او قطب الدين بختيار کاکي سربېره د بابا هوتک زوی د (ملکيار هوتک) هم (ترنک) ته يوه عشقي سندره ويلې ده چې پټې خزانې خوندي کړې ده.

د ملکيار هوتک يوه خوندوره سندره پټې خزانې راوړې ده، چې دادی هغه هم دلته راوړل کېږي:

ترنک بهېږي ترنک بهېږي غاړې تر غاړې
زما زړګی خو خپل لالی غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکلیار هوتک بیا ترنک ته خطاب کوي او ورته وايي چې خدای خو دې وچ کا چې زه خپل مقصد ته ورسېږم او خپله سوده وموم.

که روده روده   د ترنک روده   خاوند دی وچ کا

چې زړګی مومي   زما خپله سوده

ملکیار، بېلتون یو سېلاب ګڼي او زړه نېزه وړی چې د سېلاب څپو پسې اخیستی دی.

که نېز دی نېز دی   نېز د بېلتون دی   زړه نېزه وړی

په ویر ژړلی   په غم زبون دی

که اور دی اور دی   په زړه یې اور دی‌دا اور به وچ کا

د ویر نېزونه   بل ډېر په زور دی

شاعر بیا سپوږمۍ ته خطاب کوي چې خپلې معشوقې ته یې سلام ورسوي.

نمنځه یو سه   سپینې سپوږمیه ورته وایه

چې ترنک ټال کړم   ستا له خولګیه

بیا د سېلاب خړو اوبو ته خطاب کوي چې ستاسو له لاسه ملکیار له خپله یاره جلا دی او دا جلا والی ده ته د زغم وړ نه دی.

که خړو خړو   اوبو سوان کړئ   بېل ملکیار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې له یار دی   سوب یې جانان دی.

د ملکیار هوتک تر سندرې وروسته موږ په پښتو ادبیاتو کې هغه سندرې چې پوهانو د پښتو لرغونې سندرې بللې دي، نه لرو. د ملکیار سندره ددې ډول سندرو وروستۍ سندره ده، چې د یوې سوځنده مینې بیان په کې په خورا ښکلې بڼه کې وړاندې شوی دی.

دا سندره په خورا ساده ژبه د محبت د یوه سوز په ملتیا له یاره د یوه بېل مین د زړه خبرې دي. دا سندره د پښتو په زړو عشقي سندرو کې خپل ارزښت لري. خو پر دې زړو سندرو سربېره د پښتو لرغونې شاعرۍ د نورو شاعرانو په شعرونو کې هم غنایي افکار ځلېږي. د اکبر زمینداوري مثنوي:

(زه عاشق یم یار هم نیز ـــ نور څه نه لرو تمیز)، د هغه یوه بدله (زه چې په مینه معشوقو د بنګړو شرنګ لره ځم ـــ زه د هجران د بېلتتانه د تورو جنګ لره ځم) او همدارنګ د هغه دوه غزلونه:

(د خپل ځان له حیرانۍ څه ویل کړم

د عشق ویر به تل په خپله پټول کړم)

او (چې مدام زه ستا و مخ وته نظر وړم ـــ د بېلتون له بېرې زړه زبر و زبر وړم) کې هم ظاهراً غنایي افکار په څپو دي. او نورو شاعرانو لکه شیخ بستان بړېڅ، علي سرور لودي او نور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حماسي افکار

د اوومې پېړۍ د دويمې لسيزې په جريان کې (۶۱۷هـ ق) د افغانستان پر ځينو ښارونو او اسلامي فرهنګي مراکزو د چنګېز د تالانګرو لښکرو حملې پيل شوې. د دغو تباه کارو لښکرو د جنګونو، وحشت او تالان په نتيجه کې ښارونه پر کنډوالو بدل شول، انسانان ووژل شول او فرهنګي مرکزونه ويجاړ شول. عالمان، شاعران او د فرهنګ لوی شخصيتونه يا ووژل شول او يا د خپلو ټاټوبو پرېښوولو ته اړ شول، کتابتونونه او کتابونه له منځه ولاړل.

دغه وخت زموږ په هېواد کې د غزنويانو او غوريانو شاهي کورنيو واک ختم شوی و پر شمالي برخو يې خوارزمشاهانو حکومت کاوه. پر سيستان او شاوخوا سيمو د نيمروز محلي واکمنان مسلط وو، په هرات کې (آل کرت) حکومت درلود او د افغانستان په ختيزو برخو کې ځينې داسې کسان واکمن وو، چې پخوا غوريانو ګومارلي وو.

چنګېز او دده اولادې د اوومې پېړۍ په جريان کې زموږ د هېواد پر بېلابېلو برخو حاکميت درلود او په ډېره بېرحمۍ يې ددې هېواد بېوزلي ولسونه وژل او د تمدن او فرهنګ نښې يې له منځه وړلې، خو له دغو ټولو بېرحميو سره سره زموږ د هېواد په بېلابېلو برخو کې د چنګېز او بيا د چنګېزي لښکرو پر وړاندې مقاومت روان و. زموږ د هېواد نوميالي مورخ ارواښاد مير غلام محمد غبار په خپل کتاب (افغانستان در مسير تاريخ) کې د چنګېز او دده د اولاد د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالان او تاړاک پر وړاندې د افغانستان د بېلابېلو سيمو د خلکو د مقاومت بيانونه وړاندې کړي دي.

څرنګه چې پښتون په سيمه کې يو جنګيالی او توريالی ولس و، نو د يرغلګر پرووړاندې يې مقابلې ته وردانګلي دي، د مقاومت دا روحيه په ادبياتو کې هم منعکس شوې ده. چنګېز او دده د اولاد او بقاياوو د لښکرو پر وړاندې د مقاومت موضوع هم د پښتو په لرغونو ادبياتو کې منعکس شوې ده.

محمد هوتک په پټه خزانه کې د بابا هوتک يوه داسې سندره راوړې ده، چې د مغلو د تالانګرو لښکرو پر وړاندې د افغانستان د يوې سيمې د پښتنو د مقاومت څرکونه ځينې ايستل کېږي، هغه سندره داده:

پـــــر ســــور غوبـــــل راتــــــه نـــــن اور دی
وګړيــــــه جــــــورړ راتــــــــه پېغـــــــور دی
پــــر کلـــــي کـــــور بانـــــدې مغـــــل راغــــی
هــــم پــــه غزنــــي هــــم پـــر کابـــــل راغــــی

بابا هوتک د مغلو د همدې وحشيانه يرغل د شنډولو په خاطر په خپلو پښتنو غږ کوي او ورته وايي چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

غښتليو ننګ کړئ دا مو وار دی
مغل راغلی په تلوار دی
په پښتونخوا کې يې ناتار دی
پر کلي کور باندې مغل راغی

بابا بيا د مرغې پر ژوبلورو او غښتلو غږ کوي چې راپاځئ او د پښتونخوا پر ننګه ودرېږئ او خپلې تورې تر ملا وتړئ.

آ د مرغې غښتليو راسئ
پر ننګ ولاړ د پښتونخوا سئ
تورې تېرې غشي تر ملا سئ
پر کلي کور باندې مغل راغی

خپلو ځوانانو او زلمو ته خطاب کوي چې خپل ټټرونه سپر کړئ په تورو کلک ګوزارونه وکړئ ځکه چې زموږ پر کور او کلي مغلو يرغل کړی.

زلمو په غشيو کړئ وارونه
د تېرو تورو ګوزارونه
ور وړاندې کړئ خپل ټټرونه
پر کلي کور باندې مغل راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا هوتک د مغلو ظلم غندي او وايي چې دوی زما د زلمو وينې بهوي، سمه او غرونه پرې سره کوي، خو دې سره سره هغه د پښتنو زلمو تورو ته نه ټينګېږي او ځغلي.

زمـــــا د زلمـــــو وينـــــې بهېـــــږي
ځمکـــې او غرونـــه پـــه ســـره کېـــږي
ميرخـــــى ځغلـــــي او ترهېـــــږي
پـــر کلـــي کـــور بانـــدې مغـــل راغـــى

په دې ترڅ کې پښتنو ته خطاب کوي:

پښتـــتنو هلـــئ پـــه غـــره جنـــګ دی
ســـور غـــر پـــه وينـــو د دوی رنـــګ دی
مهـــال د تـــورې دی د ننـــګ دی
پـــر کلـــي کـــور بانـــدې مغـــل راغـــى

په پای کې يوځل بيا پر پښتنو زلمو غږ کوي چې پر ننګه ودرېږئ، پر ننګه او غيرت ځان مړه کړئ، د خپلو پښتنو کلي، غرونه او ځمکه وساتئ او دښمن په خپلو غشو وپيئ.

زلمـــو پـــر ننـــګ ځانونـــه مـــړه کـــړئ
دښـــن پـــه غشـــيو مـــو پيپـــه کـــړئ
د پښتـــونخوا ځمکـــې ســـاته کـــړئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــر کلـــي کـــور بانـــدې مغـــل راغـــی.

د پټې خزانې لـه بيـان سره سم هر کله به چې د مغلو لښکرو د (ارغنداو)، پر غاړو لوټ کاوه د (اتغر) او (بولان) سيمې به يې تالا کولې، نو ددې سندرې ويونکي (بابا هوتک) خپل خلک راټول کړل او سره غره ته نږدې يې له مغلو سره جنګونه وکړل.

په دې جګړه کې د پښتنو قوت لږ و او غليم ډېر و، خو کله چې بابا هوتک په لوړ اواز دا سندره وويله نو زلمي به په جګړه کې تود ېدل او سوبه د پښتنو په نصيب شوه.

دا سندره د خپل شکلي جوړښت له پلوه زموږ ادبپوهانو د پښتو په لرغونو سندرو کې حساب کړې ده. د مضمون له پلوه يې محتوا رزمي ده، چې د پردو لښکرو او تالانګرو په مقابل کې د وطن د دفاع مفکوره په کې منعکس شوې ده او خلک يې د پردو د تسلط پر وړاندې مقاومت ته رابللي دي.

که چېرې موږ د پښتو په لرغونو ادبياتو کې د مقاومت د مضمون لرونکو ادبياتو لټون کوو، نو څرک يې تر هر چا زيات د بابا هوتک په سندره کې ايستلی شو.

د بابا هوتک زوی شيخ ملکيار هوتک، چې د زېږېدو کال يې د پټې خزانې د ليکنو له مخې (۷۱۵ هـ ق) راوزي. د پښتو يو داسې شاعر دی، چې که د مقاومت سندرې يې تر موږ نه دي رسېدلې، خو ده خپله د مقاومت په جنګونو کې شرکت درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکیار هوتک تر خپل پلار وروسته د خپل قوم مشر و او د خپلو خلکو د ابادۍ لپاره یې کارونه وکړل او کله چې د پردو یرغلونه د (سیوري) پر سیمه شروع شول. ملکیار هوتک له پردو سره د پرله پسې مقاومت له امله له خپلې سیمې دفاع وکړه او پردي (مغل) یې له خپلې سیمې وشړل.

د بابا هوتک پر دې حماسي شعر سربېره په لرغوني ادبیاتو کې د یو زیات شمېر شاعرانو په شعرونو کې په یو نه یو ډول حماسي رنګ شته، په خپله د امیر کروړ شعر که څه هم پوره ویاړنه ګڼل کېږي، خو د تورې او مېړانې حماسي رنګ هم لري، د شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري په قصیدو کې که څه هم له محتوا یې پلوه ویرنې او ستاینې بلل کېږي، خو د حماسي شعرونو رنګ هم لري. دغه راز په ځینو شعرونو کې هم د حماسي رنګ څرکونه لګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملي او نور افکار

په پښتو کې حماسي شعر له ملي افکارو سره تړلی دی. کله چې د يو حماسي حرکت تر شا ملي، وطني او قومي انګېزه او مفکوره ولاړه نه وي، نو نه حماسه رامنځته کېږي او نه هم حماسي شعر. په لرغوني دوره کې چې د بابا هوتک شعر کوم حماسي رنګ اخيستی د هغه علت دادی چې دی د خپل قوم ازادي غواړي، همدغه د ازادۍ مفکوره او انګېزه ددې سبب شوې چې بابا هوتک د مغلو پرضد د مبارزې ډګر ته هم په خپله راووځي هم نور ځوانان وهڅوي او هم حماسي شعر وپنځوي همدا شعر بيا ددې سبب کېږي چې دښمن ماته وخوري، تر هغه وروسته يې زوی ملکيار هوتک هم د خپل پلار لاره ونيوه، هم يې د قوم مشري وکړه او هم يې له مغلو سره مقابله او هغوی يې له خپلې سيمې وشړل.

که څه هم د ملکيار هوتک ډېر شعرونه نه دي ترلاسه شوي، خو پټې خزانې يې يو شعر خوندي کړی. په شعر کې د ترنک رود مخاطب شوی د يوه سوزنده مينې انځورګري کوي، د شيخ اسعد سوري په شعر کې هم د ملي او قومي افکارو انعکاس ښکاري، که محمد سوري د پښتنو واکمن نه وای او شيخ اسعد سوري د هغه د دربار غړی نه وای، نو هېڅکله به يې له درده ډکه داسې قصيده نه وای ليکلې، په قصيده کې حاکمه غمجنه فضا، د سوريو د غم او ماتم انځورګري له ملي درد او فکر سره تړلي عناصر دي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارندوی غوري په قصیده کې هم د سلطان شهاب الدین غوري پر بریاوو چې کوم ویاړ کېږي او یا د هغه ستاینه کېږي، که څه هم اسلامي روحیه پرې حاکمه ښکاري، خو ملي فکر په کې هم په نامستقیم ډول بیانېږي.

په خپله د امیر کروړ شعر پرځان او خپل قوم باور زیاتوي او د ملي روحیې د پیاوړتیا سبب ګرځي. د اکبر زمینداروي یو بیت (د **مغلو تمر هسې په اور وسوم ـــــ چې به هېر په دې ماتم زمینداور کړم**) هم د ګوډ تیمور او په مجموعي ډول د مغولو پروړاندې د هغه د ملي فکر ښکارندویي کوي. د ملکیار غرشین په سندره کې که څه هم اسلامي رنګ غالب دی، خو د شهاب الدین غوري ملاتړ یې د اسلامي انګېزې ترڅنګ د ملي فکر ښکارندویي هم کوي او وایي سره له دې چې (هېواد د بل دی خو ښتن مو مل دی او اسلام راځخه دی) تایمني که د سلطان غیاث الدین غوري توره ستایي او وایي چې د اسلام دین دده په توره روښان دی، نو ورسره هغه د غور زمری هم بولي. همداسې د نورو شاعرانو په شعرونو کې په یو نه یو ډول ملي فکر او ملي انګېزه ځلېږي. د یادو افکارو ترڅنګ په لرغوني ادبي دوره کې د ژوند پر محور راڅرخېدونکي نور افکار هم ځلېږي. لکه د اشخاصو ستاینه او ځلونه، د خپل چاپېریال ستاینه، د طبیعت انځورنه او نور، خو غټ او څرګند افکار او تمایلات همدا وو چې پورته مو ورته په لنډیز سره اشاره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوولسم څپرکي لنډیز

ادبیات د خپل چاپېریال محصول دی، په پښتو لرغونو ادبیاتو کې هم د خپل چاپېریال انعکاس لیدل کېږي، که بریا ترلاسه شوې، نو هغه په کې منعکس شوې ده، که غم راغلی نو د غم انځورګري په کې شوې ده. که د پردیو یرغل راغلی، نو د هغه د مقابلې لپاره هم حماسي شعرونه لیکل شوي، که لږه ارامه فضا رامنځته شوې، نو بیا عرفاني افکارو هم شعر ته لاره پیدا کړې، د فردي مینې انځورګري هم په کې ښکاري، یانې غنایي شاعري هم شته او همداسې د ژوند نور اړخونه، یانې په پښتو لرغونې شاعرۍ کې د غنایي، حماسي، ملي او نورو افکارو د شاعرۍ بېلګې شته. شاعرانو چې څه محسوس کړي او دوی ترې اغېزمن شوي، نو هغه یې په خپل کلام کې منعکس کړي دي. په پښتو لرغونې شاعرۍ کې شعر په تېره بیا حماسي شعر ددې سبب شوی چې د جګړې لوری بدل کړي. مذهبي اشعار د مذهبي لیدلوریو د بدلون لپاره موثر ثابت شوي، ناسم پوهاوی یې له منځه وړی، غنایي شعرونو د شاعرانو زړونه تش کړي، دیني او اخلاقي شعرونو د شاعرانو او ولس زړه تسکین کړی او د مقاومت ادبیاتو ولس، ټولنه او هېواد د پردیو له یرغله ژغورلی او ولس یې د هغوی مقابلې ته هڅولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې د پښتو ادب د لرغونې دورې لمن د بېلابېلو افکارو له مرغلرو ډکه ده. څرنګه چې ولسي او ټولنيز ژوند او پرمختګ کړی، ادبياتو يې هم همغه بهير تعقيب کړی او همغه فزيکي پېښې او فکري جريانونه يې انځور کړي دي. که موږ غواړو له دويمې هجري پېړۍ څخه بيا تر يوولسمې هجري پېړۍ د پښتنو سياسي، ټولنيز او کلتوري ژوند مطالعه کړو، نو په ياده موده کې بايد پنځول شوي پښتو ادبيات له نظره تېر کړو. دا ادبيات په مجموعي ډول د پښتنو د ټول تفکر يوه ډېره ښه هنداره ګڼل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوولسم څپرکي پوښتنې

- پښتو لرغوني شاعري کوم افکار ځلېږي؟
- په پښتو لرغونې شاعرۍ کې اسلامي او عرفاني افکار وځېږئ؟
- د کوم شاعر په شعر کې د مقاومت افکار زيات ځلېږي؟
- ايا په پښتو لرغونو ادبياتو کې د مينې سندرې شته؟
- پښتو لرغونې شاعري د پښتنو د ژوند د کومو برخو انځورنه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسم څپرکی

د لرغونې دورې عمومي ځانګړنې

پښتو ادبیات په لرغونې دوره کې ځینې داسې ځانګړې خصوصیات لري چې راوروسته دوو نورو دورو کې یې هغه ځانګړنې د نورو ژبو تر اغېزې لاندې راغلي دي، طبیعي حالت، نړه والی، سوچه والی، د ملي وزنونو کارونه، د نورو ژبو د تاثیراتو نشتوالی او یا هم ډېرې لږې اغېزې ددې دورې عامې ځانګړنې دي.
نه یوازې پښتو ادبیات، بلکې د نړۍ د هرې ژبې ادبیات یو لړ داسې ځانګړنې لري چې هغه له نورو ژبو څخه جلا وي او ددې ژبې خپل خصوصیات او پانګه ګڼل کېږي. په عام ډول بیا ځینې داسې ځانګړنې وي چې هغه په ټولو ژبو کې یو شان وي، تخیل، عاطفه، درد ، وزن، اهنګ، هنري ارزښت، ولوله یا احساس او نور هغه خصوصیات دي چې د نړۍ د ټولو ژبو په ادبیاتو کې یو شان دي او همدا عناصر دي چې ادبیات ورڅخه جوړېږي. د ادبیاتو بېلابېل فورمونه بیا هغه وسیلې دي چې د یوې ژبې ادبیات له بلې سره توپیر کوي. پښتو ادبیات د فورمونو له مخې ډېر بډایه دي. ځینې ادبپوهان د پښتو ادبیاتو د لرغونې دورې په باب وایي: ((د خپل چاپېریال مناظر، غرني افکار، متانت، رانه او متین احساسات لري، ملي سبک په کې ډېر تعقیب شوی، له ژبني پلوه دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندرې، ساده، سپېڅلې او سوچه دي. زړو اریایي سندرو ته ورته ي، دعاوې، مناجات، دیني احساسات او د خدای مینه په کې ځلېږي. حماسي او جنګي احساسات هم لري، دیني موعظې او نصایح هم په کې شته. عشقي جذبات او احساسات هم لري، په لنډ ډول ویلای شو چې د پښتو لرغونې شاعرۍ عمده موضوعات سندرې، قومي ویاړنې، ویرنې، مینه، بېلتون او اخلاقي ښوونې دي چې په هغو کې پېچلي تخیلات او لفظي صنایع دومره نه لیدل کېږي.)) (۳۳: ۴۴-۴۵)

دلته په دې څپرکي کې لومړی غواړو پر پښتو لرغونو ادبیاتو لومړی د خپل چاپېریال اغېزې وڅېړو، بیا به له لغوي پلوه دې ته نغوته وکړو چې پښتو لرغونو ادبیاتو کې د نړه والي او سوچه والي عنصر ولې زیات دی، د نورو ژبو اغېزې څومره او څرنګه دي؟ د پښتو ادبیاتو لوړتیا او ځوړتیا ته به هم نغوته وکړو، بیا به په مجموعي ډول د پښتو لرغونو ادبیاتو عمومي ځانګړنو ته اشاره وکړو، یوه عمومي ډله بندي به یې وکړو او عمومي جاج به یې واخلو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل چاپېریال

د هرې ټولنې ادبیات د همغې ټولنې له بطن او چاپېریال څخه راټوکېږي، څه چې په ټولنه کې وي همغه په ادبیاتو کې ځلېږي په همدې خاطر ادبیاتو ته د ټولنې ضمیر یا وجدان ویل کېږي، نو که موږ غواړو د یوې ټولنې د روحیاتو عمومي جاج واخلو نو بایده دي چې ادبیات یې مطالعه کړو. پښتو ادبیات هم د بلې هرې ژبې د ادبیاتو په څېر د خپل چاپېریال محصول دي، د پښتو لرغونو ادبیاتو پر مهال قومونه او ولسونه هم لکه د اوس په شان زیات په رابطه کې نه وو، چې یو پر بل ډېرې اغېزې ولري، نو شاعر پاتې کېده او خپل چاپېریال یې، هر څه چې د شاعر په خپل چاپېریال کې موجود وو، همغه یې د خپلې تجربې او شعري کیفیت په قوت خپل شعري کالب ته داخلول، نو ځکه خو که موږ د پښتو ادبیاتو لرغونې دوره ارزوو، نو تر ډېره زیاته حده یې د خپل چاپېریال محصول ګڼو، البته ورو ورو د فورم او محتوا دواړو له پلوه د نورو ژبو تاثیرات پرې راڅرګندېږي. خو په لرغونې ادبي دوره کې د خپل چاپېریال تاثیرات تر هر څه زیات دي.

په دې دوره کې پښتو شعر کې هغه پېښې راڅرګندېږي چې پښتون ولس په تېره بیا د دې ولس مطرح سیاسي، ټولنیزې او فرهنګي څېرې ورسره مخامخ شوي دي.

د امیر کروړ ویاړنه د هغو پېښو یادونه کوي چې شاعر په خپله ورسره مخامخ شوی، که دی یو واکمن، امیر او پهلوان نه وای، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډول شعر یې نه شو پنځولی. دده شعر دده د خپلو اتلولیو انځورنه کوي. د شیخ رضی لودي او نصر لودي کلام د مذهبي حوادثو او د هغو په باب د دوو شخصیتونو د تعبیر زېږنده دی. د خرښبون او شیخ اسمعیل پارکي هم د سفر د یوې حادثې انځورګري کوي، که دا دوه دوستان او ورونه د سفر له حادثې سره نه وای مخامخ شوي او بیا دې حادثې د دواړو پر روحیاتو او جذباتو اغېزه نه وای کړې، نو دا سوې نارې نه رامنځته کېدلې، دا نارې د دوستانو د سویو زړونو او ولولو انځورګري کوي. د شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري قصیدې هم د څو بېلابېلو حوادثو یو تسلسل دی، دا ټول د هغه چاپېریال زېږنده دي چې دا حوادث په کې ټوکېدلي دي.

د شیخ اسعد سوري قصیده د یوې داسې غمجنې پېښې انځورنه کوي چې شاعر په خپله نږدې هغه لمس کړې، احساس کړې او پرې دردېدلی دی. شاعر خپل یو نږدې دوست او مشر له لاسه ورکړی، شاعر دې پېښې دردولی او د قصیدې په فورم کې یې خپل احساسات او غبرګون څرګند کړی دی. ښکارندوی غوري هم د سلطان شهاب الدین غوري له فتوحاتو سره ملګری شخص و، داسې ښکاري چې حوادث یې په خپل سترګو لیدلي او په خپل کلام کې یې په ډېره هنري ژبه انځور کړي دي. تایمني هم د خپل سلطان ستاینه کوي او هغه د غور زمري بولي، بابا هوتک بیا د مغلو د هغه ظلمونو انځورنه کوي چې د پښتونخوا پر غرونو او رغونو، کلیو او بانډو او پښتنو راغلي دي. د نورو شاعرانو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرونو کې چې هم کوم حوادث انځور شوي، اکثره یې داسې حوادث دي چې ددې ټولنې د ځانګړو حوادثو زېږنده دي او د بل چاپېریال محصول نه دي، دا د پردي محیط حوادث نه دي چې شاعر دې د هغو تر تاثیر لاندې راغلی وي او بیا دې یو شعر پنځولی وي، داسې بېلګې نه لرو، البته د ژباړې له لارې یو څو داسې شعرونه لرو چې هغو ته به په خپل ځای کې اشاره وکړو.

څرنګه چې هغه مهال د ژوند چاپېریال او انساني کړه وړه د اوس په شان له بل چاپېریال سره ډېر په تماس کې نه وو، نو ځکه خو پښتو شاعري زیاتره د خپل چاپېریال په محدوده کې پاتې شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نږه والی

نـږه والـی او سـوچه والـی د پښـتو لرغـوني ادب یـوه اساسـي ځانګړنه ده، دا نږه والی په تېره بیا د لرغونې دورې په لومړۍ برخه کې ډېر زیات دی. وروسته وروسته بیا په نورو پړاوونو کې د نـورو ژبو اغېزې ورو ورو زیاتېږي. خو په لومړۍ مرحله کې دا تاثیرات نه ترسترګو کېـږي. د امیـر کـروړ شعـر پـه مجمـوعي ډول لـه نـږدې دوه سوه او اوولس (۲۱۷) کلمو څخه جوړ دی چې سل په سلو کې پښـتو کلمې دي، د بلې ژبې کلمې پـه کې نـه لیـدل کېـږي، پـر شعـر بانـدې حاکمه روحیه هم د پښتنو د ځان باورۍ له روحیې څخه الهام اخلي، خپله شاعر هم واکمـن دی هم شـاعر، پـر ځان بـاوري او ډاډه دی. د شعر فورم هم په خپله هم زړو اریایي شعري فورمونو ته ورتـه دی، د شیخ اسمعیل او خرښبون شعرونه هم سل په سلو کې له پښتو کلمو څخه جوړ دي. د بېټ نیکه شعر کې هم د نورو ژبو کلمې نه شـته. پـه پښـتو کې لومړۍ منظومه ژباړه که څه هم له عربي څخه ژباړل شوې، خو پـه ټـول شـعر کـې یـې یـوازې (دوه درې) کلمـې عربـي دي. د نصـر لودي او شیخ رضـی لـودي پـه دواړو شـعري بېلګـو کـې یـوازې هغـه کلمې عربي دي چې تراوسه یې په پښتو کې معـادل نـه شـته؛ دینـي ترمینـالوژي ده او پښـتو کـې ورتـه انډولـونـه نـه شـته. د شـیخ اسـعد سوري او ښکارندوی غوري پـه قصـیدو کـې کـه څـه هـم د نـورو ژبـو (عربي او دري) ژبـو کلمـې شتـه، خـو ډېـره سـوچه او نـږه پښـتو ویـې پانګه یې هم خوندي کړې ده. د ملکیار غرشین په سندره کې هم د (غازي او اسلام) لـه کلمـو پرتـه نـورې ټـولې کلمـې نـږه پښـتو دي، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فورم له مخې يې هم نږه پښتو وزن کارولی دی. د شيخ تيمن کاکړ عشقي ياغنايي سندره هم د ملي اوزانو په رنګ، رنګ شوې او له نږه پښتو کلمو څخه جوړه شوې ده.

د قطب الدين بختيار کاکي سندره هم د وزن له پلوه په ملي وزن کې ويل شوې او ټوله سندره له نږه پښتو کلمو څخه رغېدلې ده. د بابا هوتک شعر هم له نږه پښتو کلمو څخه رغېدلی دی، دا سندره حماسي رنګ لري، د نورو ژبو کلمې په کې نه دي کارېدلي، د ملکيار هوتک د ترنک سندره خو له هره پلوه هم د وزن، هم د ادا د طرز او هم د کارېدلو کلمو له مخې يوه نږه پښتو سندره ده. همداسې د نورو شاعرانو په شعرونو کې هم پښتو شعر خپل نږه والی تر زياته حده ساتلای دی. البته د نورو ژبو اغېزې هم پرې ورو ورو راڅرګندې شوې چې دلته د هغه يادونه هم کوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو ژبو اغېزې

لکه څنګه چې مو دمخه یادونه وکړه د پښتو ادبیاتو د لرغونې دورې په لومړۍ برخه کې د نورو ژبو اغېزې نه لیدل کېږي، نه یې ژبنې تاثیرات څرګند وو او نه هم د فورمونو له پلوه د کومې ژبې شعري فورم په کې په بشپړ ډول څرګند شوی دی. خو د همدې دورې په نورو پړاوونو کې بیا ورو ورو دا تاثیرات راڅرګند شول. د عربي او دري ژبې د تاثیراتو څرکونه ولګېدل. دلته به لومړی د عربي ژبې تاثیراتو ته ګوته ونیسو.

له عربي ژبې څخه ځینې شعري فورمونه پښتو ته راغلل، لکه قصیده، غزل، مثنوي او رباعي. د ساري په توګه د شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري قصیدې، د خلیل خان نیازي اون سلطان بهلول لودي ځلوریزې، د اکبر زمینداوري، زرغون خان نورزي، زرغونې کاکړې او دوست محمد کاکړ مثنوي او همدارنګه د زمینداوري، علي سرور لودي او نورو غزلونه او داسې نور. په لرغوني ادبي دوره کې لږ تر لږه همدا څلور نظمي فورمونه (قصیده، رباعي، مثنوي او غزل) رامنځته شوي دي. د قطعې یادونه هم شوې خو د پورته فورمونو په شان د بشپړې قطعې پخه بېلګه نه ده ترلاسه شوې.

د شیخ رضی لودي او نصر لودي په نظمونو کې د عربي کلمو څرک راڅرګند شو. په لرغوني دوره کې ابو هاشم سرواني لومړنی سړی و چې ژباړه یې پښتو ادب یا شاعرۍ ته راوړه، دویمه ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا لـه دري ژبې څخه د زرغـونې کاکړې پـه وسیله د شیخ سعدي بوستان څخه شوی چې د هغې یو حکایت تر موږه رارسېدلی دی.

په لومړنۍ ژباړو کې د عربي ژبې ډېر کم شمېر ویيونـه پښـتو تـه داخل شول او په دویمه کې هم د عربي او دري ژبـو یـو شـمېر کلمې پښتو راخپلې کړې چې د یادو شعرونو په لغوي شننه کې مـو ورتـه نغوته وکړه.

شیخ اسعد سوري لومړی معلوم شاعر دی چې په پښـتو کـې یـې پوره او کره معیاري قصیده ویلې او بشپړه بېلګه یـې زمـوږ پـه لاس کې ده. نه یوازې دا فورم له عربي څخـه پښـتو تـه راغلـی، بلکـې یـو شـمېر عربـي او دري کلمـې هـم ورسـره پښـتو تـه داخـل شـوي، د ښکارندوی غوري قصیده هم همدا بڼه لـري، د سلیمان مـاکو پـه تذکرة الاولیا کې له نامه څخه یې نیولې بیا یو شمېر نورې عربي او دري کلمې پښتو ته داخل شوي، زرغون خان نورزي بیا ساقینامه یا خمریه اشعار لـه عربي او پارسي څخـه پـه الهـام اخیسـتو پښـتو تـه داخل کړل، په دې ډول هم د فورم، هم د محتوا او هم د ویي کـارونې له مخې د نـورو ژبـو تـاثیرات پـر پښـتو ادب بانـدې څرګند شـول. د پښتو ژبې شاعرانو د یادو ژبو لـه ادبي زېرمـو څخـه د خپلـې ژبـې د ادبي پانګې د لابډاینې لپاره ګټـه پورتـه کـړه، خپلـه ادبي پانګـه او جوړښتونه یې هم وساتل او د نورو یې هم راخپل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړتیا او ځوړتیا

د پښتو ادبیاتو په لرغوني دوره کې له کمې پلوه ډېر کم ادبي اثار ترلاسه شوي، دا دوره هم خپله لوړتیا او ځوړتیا لري، خو څرنګه چې د لاسته راغلو ادبي اثارو بېلګې کمې دي، نو ځکه خو د لوړتیا او ځوړتیا بېلوالی هم اسانه کار نه دی. خو ځینو لاسته راغلو بېلګو ته په کتو سره سړی دا ویلای شي چې د خپل وخت له معیارونو سره سم ډېرې ښې بېلګې دي، خو وروسته بیا دې بېلګو تداوم نه دی پیدا کړی، مانا دا چې خبره له لوړتیا څخه ځوړتیا ته رسېدلې ده، ښه بېلګه یې د شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري قصیدې دي چې نه یوازې په لرغونې دورې کې یې په دې قوت تداوم نه دی پیدا کړی او یا یې که پیدا کړی هم وي، موږ ته یې بېلګې نه دي رارسېدلي، د دواړو قصیدو قوت ته چې سړی ګوري، نو پوره باوري کېږي چې دې شاعرانو به خپله هم ډېرې قصیدې ویلې وي، ان نور چاپېریال هم دې ډول قصایدو ته مساعد و. خو د تداوم نورې بېلګې یې نه دي ترلاسه شوي. د اکبر زمینداوري غزل او مثنوي هم ډېر قوي برېښي، خو تر هغه وروسته بیا دا بهیر نه دی تعقیب شوی او یا یې هم کمې بېلګې ترلاسه شوي. همداسې د رباعي فورم په برخه کې، ژباړه هم په همدې ډول دراخله د ابوهاشم سرواني تر منظومې ژباړې څه باندې (شپږ سوه کاله وروسته بیا د زرغونې کاکړ د بلې ژباړې خوږه بېلګه لرو، خو په دې دومره لویه زمانه کې بیا د ژباړې پوره تشیال لیدل کېږي، کله بیا هم تر ځوړتیا وروسته بېرته لوړتیا رامنځته شوې، خو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجموعي ډول په دې دوره کې د کلاسيکې دورې په شان داسې پړاوونه نه شته چې په مشخص ډول دې ددې دورې يو پړاو له بلې څخه ډېره لوړتيا ولري، لکه په منځنۍ دوره کې چې د خوشال پړاو تر روښانيانو زيات پراخ او پرمختللی او له هنري پلوه پوره او کره دی.

په لرغونې دوره کې د يوه شاعر د ژوند او د هغه د کلام او د بل شاعر د ژوند او د کلام د بېلګو ترمنځ هم ډېر زيات زماني واټن موجود دی. د ساري په توګه د امير کروړ (۱۳۹-۱۵۴هـ) او ابوهاشم سرواني (۲۲۳- ۲۹۷هـ) د ژوند ترمنځ نږدې (يو نيم سل) کاله زماني واټن دی. په دې بهير کې بيا موږ بله کومه ادبي بېلګه نه ده ترلاسه کړې. د ابوهاشم سرواني (۲۲۳- ۲۹۷هـ) څخه بيا د شيخ رضی لودي او نصر لودي (۳۵۰-۴۰۰هـ) د ژوند ترمنځ نږدې (سل) کاله واټن دی. په دې نږدې يوه پېړۍ کې بيا هم د پښتو ادب کومه بېلګه موږ ته نه ده رارسېدلې. د شيخ رضی لودي او بېټ نيکه د ژوند ترمنځ بيا زماني واټن ډېر نه دی، دلته بيا د بېټ نيکه (۳۵۰) يو مناجات لرو، د بېټ نيکه او د هغه د کورنۍ د غړو خرښبون او اسمعيل ترمنځ هم د ژوند فاصله زياته نه ده، خرښبون او اسمعيل بيا د (۴۰۰هـ) حدودو کې تېر شوي، نو دلته بيا په کم واټن کې څو بېلګې لرو. وروسته بيا د شيخ اسعد سوري د ژوند زمانه د (۴۲۵هـ) دا فاصله هم ډېره زياته نه ده، په دې بهير کې د يوې پخې قصيدې بېلګه لرو، وروسته بيا شيخ تيمن کاکړ (۵۵۰ هـ) حدودو کې دی چې بيا (۱۲۵) کاله يانې پاو باندې يوه پېړۍ تېرېږي، خو موږ ته په کومه ادبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېلګه نه ده رارسېدلې. تر هغه نږدې د پرش کاله وروسته (۵۸۰هـ حدودو کې بیا ښکارندوی غوري خپله ښېشانه قصیده پنځولې ده او بیا هم په پښتو ادب کې یو لوړه هنري لوړتیا احساسېږي.

ښکارندوی غوري سره بیا ملکیار غرشین (۵۸۰هـ) حدودو کې خپله لوړېینه پښتو ادب ته ښېلې ده. ورپسې بیا تایمني (۵۸۰هـ حدود خپل ممدوح سلطا غیاث الدین غوري ستایلی دی او بیا له شل کلن زماني واټن وروسته په (۶۰۰هـ) حدودو کې قطب الدین بختیار کاکي خپله مینه وړې سندره پښتو ادب ته ډالۍ کړې ده. د همدې شپږ سوه هجري په حدودو کې (۶۱۲هـ) کې بیا د بارک خان زوی سلیمان ماکو پښتو ادب ته دانګلې، نه یوازې نثر یې پښتو ادب ته د یوه تلپاتې میراث په توګه پرېښود، بلکې په خپله تذکره کې یې د نورو شاعرانو ژوند او د کلام ښېلګې هم خوندي کړې.

تر سلیمان ماکو وروسته بیا شیخ متي بابا (۶۳۳- ۶۸۸هـ) په لنډ زماني واټن کې د پښتو ادب لمن د عرفان، تصوف او خدای پېژندنې په مینه او لوربېینې ډکه کړه. ورپسې په متصله زمانه کې بابا هوتک (۶۶۱-۷۴۰هـ) کې پښتو ادب د ملي او حماسي شعر په رنګونو رنګ کړ او بیا یې زوی ملکیار هوتک (۷۴۱هـ) حدودو کې یې د خپل پلار ملي او ادبي لاره پسې تعقیب کړه. تر لږ ځنډ وروسته بیا اکبر زمینداوري (۷۸۰هـ) حدود د داور پر ځمکه راوټوکېد او د پښتو ادب لمن یې په (غزل) او (مثنوي) دواړو ښکلې کړه. تر دې نږدې یوه پېړۍ وروسته بیا (۸۵۵- ۸۹۴هـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

حدودو کې د سلطان بهلول لودي او خلیل خان نیازي ځلوریزې لرو.
هم مهاله بیا په (۸۹۰هـ) حدودو کې د زرغون خان نورزي ساقینامه لرو چې په پښتو ادب کې د خپل ډول لومړی معنوي فورم ګڼل کېږي. ورپسې متصله بیا په (۹۰۰هـ) حدودو کې د زرغونې کاکړ منظومه ژباړه د پښتو ادب یو معنوي غمی دی. نږدې شل کاله وروسته په (۹۲۰هـ) حدودو کې بیا د رابعې او دوست محمد کاکړ د کلام بېلګې لرو او ورپسې د همدې (۹۲۰هـ) حدودو کې د شیخ عیسی مشواڼي او بیا د (۹۶۰هـ) حدودو کې د شیخ بستان بړېڅ، علي سرور لودي او بي بي نېکبختې د کلام بېلګې په لاس کې لرو.
او بیا تقریباً نیمه پېړۍ وروسته په (۱۰۰۰هـ) حدودو کې د شیخ محمد صالح کلام لرو او همدې سره د پښتو لرغونې ادبي دورې وروستی پړاو هم پایته رسېږي. دې ټول بهیر ته چې ګورو نو راته ښکاري چې پښتو ادب په تېر نږدې (۹۴۷) کالو یا څه کم یوه زریزه کې ډېرې لوړې ژورې لیدلي، خو د زمان له دومره لوړو ژورو سره سره یې خپل ژوند یوې بلې دورې (منځنۍ یا کلاسیکې) دورې ته وررسولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دولسم څپرکي لنډيز

د لرغونې ادبي دورې په لومړي پړاو کې پر پښتو ادب تر ډېره حده د خپل چاپېريال تاثيرات زيات محسوس وو، په حقيقت کې دا ادبيات يوازې په خپل چاپېريال پورې تړلي وو، د نورو ژبو لکه عربي دري او نورو تاثيرات پرې خورا کم وو. په تېره بيا د لرغونې دورې په لومړي پړاو کې، وروسته بيا ورو ورو د عربي او دري تاثيرات هم راڅرګند شول. له عربي څخه د شعري فورمونو او کلمو او له دري څخه د ژبنيو تاثيراتو په بڼه د هغوی د اغېزو راخپلول محسوس شول، نږه والی يا سوچه والی د پښتو د لرغوني ادب يوه ځانګړنه ده. دې دورې هم په خپل وار سره لوړتيا او ځوړتيا لرلې ده، خو دا لوړتيا او ځوړتيا د لاسته راغلو اثارو د بېلګو د کموالي له امله ډېره زياته نه محسوسېږي، په ځينو وختونو کې زيات پرمختګ شوی، بيا ځنډ او خنډ پېښ شوی او بيا يو څو ښې بېلګې ترلاسه شوي دي. په مجموعي ډول په لرغوني ادبي دوره کې د هغې زمانې د معيارونو مطابق داسې هنري اثار شته چې زموږ د اوسنۍ زمانې ادبي اثار هم ورسره سيالي نه شي کولای، خو ځينې داسې اثار هم په کې شته چې يوازې د نظم په چوکاټ کې دي او هنري قوت يې ډېر قوي نه برېښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دولسم څپرکي پوښتنې پوښتنې

- د لرغونې ادبي دورې لومړي پړاو کې ولې د نورو ژبو اغېزې نه وې؟
- له کومو ژبو پښتو لرغوني شاعرۍ ته شعري فورمونه داخل شول؟
- ولې له عربي او دري پرته پر پښتو لرغوني ادب د نورو ژبو تاثيرات نه ښکاري؟
- پښتو لرغوني ادب کې لوړتيا او ځوړتيا او يا ځوړتيا ا لوړتيا وارزوئ!
- پر پښتو لرغوني ادب د خپل چاپېريال اغېزې وشنئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم څپرکی

د لرغوني دورې د ادبياتو كميت او كيفيت

له كمي او كيفي پلوه د يوې ژبې د ادبياتو ارزونه اسانه كار نه دى. په تېره بيا دا چې د ادبياتو د كيفيت او حجم معلومول د رياضي كوم فورمول نه دى، چې د هغو له مخې په اسانۍ سره د يو شي حجم او كيفيت معلوم كړو، په نړۍ كې ځينې داسې ژبې شته چې لرغونې ادبي پانګه يې زياته ده، خو د وخت په تېرېدو سره يې خپل هغه ادبي برم، شان او شوكت له لاسه وركړى، ځينې نورې ژبې بيا داسې دي چې پخوانۍ پانګه يې ډېره زياته نه ده، خو وروسته يې وده كړې. د يوناني ژبې لرغوني ادبيات دومره بډايه وو چې تر ننه پورې يې ادبي نړۍ تر اغېزې لاندې ده، خو په وروستيو څو پېړيو كې يې بيا هغه شان جلال او عظمت نه درلود چې تر ميلاد وړاندې او لومړيو ميلادي پېړيو كې يې كوم قوت و. انګليسي ژبه تر (١٧) پېړۍ وروسته په غوړېدو شوه او اوس د نړۍ ډېر معتبر ادبي او هنري اثار په همدې ژبه كې موجود دي، پښتو ادبياتو او پښتو ژبې هم د خپل ژوندانه په بهير كې د لوړتيا او ځوړتيا، يا ځوړتيا او لوړتيا بېلابېل پړاوونه وهلي، د زمانې له سختو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونړیو ناتارونو سره سره یې تر موږه ځان ژوندی رارسولی او زموږ د نیکونو د ادبي پانګې یوه برخه یې تر موږه پورې خوندي رارسولې ده. ددې لوړتیا او ځوړتیا د کرښېچن بهیر په باب مو دمخه هم رڼا اچولې، خو دا چې درانه لوستونکي او قدرمن محصلین د پښتو ادبیاتو په تېره بیا د لرغونې دورې د شاعرۍ د کمیت او کیفیت او بیا د هغو د دوارو د پرتلنې په باب لا نور معلومات هم ترلاسه کړي. غواړو دلته ددې دورې د شعرونو د شومره والي په باب هم څه وواییو او د هغوی څرنګوالی هم له هنري پلوه یو ځل بیا له نظره تېر کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره والی

په پښتو لرغونو ادبیاتو کې هغه شاعران یا لیکوال چې شعرونه او نثرونه یې تر موږه رارسېدلي د ټولو شمېر (۲۹) تنو لیکوالو او شاعرانو ته رسېږي چې په مجموعي ډول تري د تذکرة الاولیا له نثر پرته (۳۳) ټوټې شعرونه تر موږه رارسېدلې دي. دا شعرونه د نظم په بېلابېلو فورمونو کې ویل شوي چې هم په کې په ملي اوزانو سمبال شعري فورمونه شامل دي او هم له نورو ژبو څخه راغلي شعري فورمونه. البته پښتو ولسي یا ګړني ادبیات په پورته شمېر کې نه شاملوو، ځکه چې د هغو شمېر نه شو اټکلولای، خو یاد شمېر په لرغوني دوره کې پر لیکلو ادبیاتو (شعرونو) راڅرخي. دا پانګه د اوږدې زماني (شاوخوا نهه سوه کلونو) یاني نږدې یوې زریزې په ترخ کې رامنځته شوې ده. زمانه اوږده خو د ترلاسه شویو ادبي اثارو شمېر د زمانې په انډول کم دی. دا چې دا کمیت ولې کم دی دا خپل خپل عوامل لري، د پښتنو افغانانو مېشتې سیمه سلیزې سلیزې او لسیزې لسیزې د نارامیو شاهدې وې، د جګړو مسلسل بهیرونه پر دې سیمه تېر شوي دي، نه یوازې دا چې ادب او فرهنګ یې غوړېدو ته نه دی پرې ایښي، سیمه یې هم بې ثباته کړې، تباه کړې او د خلکو د لیک لوست مخه یې هم نیولې ده. کوم ادبي اثار چې له شتو ناخوالو سره سره رامنځته شوي، هغه هم د زمانې نورو ناخوالو له منځه وړي، غوره بېلګه یې د سالو وږمه، د خدای مینه، د تذکرة الاولیا زیاته برخه او نور هغه اثار دي چې تر موږه یې یوازې نومونه او ډېره کمه برخه رارسېدلې، نور ټول د زمانې د ناخوالو ښامار له ستوني تېر کړي دي. نو په دې خاطر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلای شو چې د پښتو ادبیاتو حقیقي او واقعي څومره والی تر هغه څو ځله زیات دی چې اوس یې په لاس کې لرو.

«ددې لړوالي موجه علتونه ډېر شمېرل کېدی شي، خو دغه لاندې څو عوامل یې څرګند برېښي:

۱- کومه زماني مقطع چې موږ یې لومړۍ دوره بولو، زموږ له غوره کړي تصنیف سره سم له دویمې هجري پېړۍ څخه د لسمې هغې تر وروستیو پورې دوام لري. په دې دوران کې که څېرې موږ د پښتنو اجتماعي جوړښت، د ډېرو قبیلو کوچاني ژوند، په دوی کې د سواد خپرېدو جریان او دې عملیې ته په پاملرنه له سیمه ییزو فرهنګي جریانونو سره د اشنایي مساله وڅېړو، نو دا به راته ښکاره شي چې په دې دوره کې به په پښتو کې زیات لیکلي اثار نه وي رامنځته شوي، البته د پښتني ټولنې جوړښت ته په پاملرنه د ګړنیو اثارو ایجاد ته زمینه مساعده وه، شفاهي ادبیات په تېره بیا شعرونه به پر دا وخت په دې ټولنه کې ډېر ایجاد شوي وي، چې ځینو یې د همدې مقطع په جریان کې کتابونو ته هم لاره پیدا کړې او ځینې یې وروسته ثبت شوي دي او زیاته برخه یې، لکه چې ددې اشعارو او اثارو ځانګړنه ده، د وختونو په تېرېدو سره له منځه تللي دي.

۲- کوم اثار چې په دې دوران کې لیکل شوي او یا ایجاد شوي دي، په بشپړ ډول تر موږ نه دي رارسېدلي. د ځینو نمونې یې د وروستیو منابعو په مرسته موږ ترلاسه کړي دي، ځینې هم نیمګړې ترلاسه شوي دي او د ځینو هم له نومونو خبر یو، خو خپله کتابونه مو په واک کې نه دي. ددې اثارو د نه ترلاسه کېدو څو احتماله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې له نظره لرې نه شي غورځولای: یو احتمال دا دی چې کېدی شي د لومړۍ دورې د معلومو اثارو ځینې بشپړ متون خوندي پاتې وي او یو وخت ښکاره شي. دا کار لټون غواړي، لکه څنګه چې معلومه ده پښتنو په خپلو اثارو پسې د دنیا ټول کتابتونونه نه دي لټولي. اما غالب احتمال دا دی، چې ددغو اثارو کافي برخه به د زمانې سرو سیلیو ورسره وړې وي، ځکه که موږ په همدې اسلامي پینځلسو پېړیو کې د پښتنو سیاسي او اجتماعي تاریخ مطالعه کړو، نو د دوی پر ځمکو، ورشوګانو، څړځایونو او غرونو د خپلو او پردیو ډېر تاړاکونه راغلي دي، اوږدې جګړې او پرله پسې کورني کړکېچونه او جنګونه یې لیدلي دي. دغو جنګونو او لېږدېدنو د دوی هغه لږ فرهنګي زېرمه هم خوندي نه ده پرېښې.

ځینې کسان چې د مختلفو ناعلمي دلایلو له مخې او ځینې یې د خاصو اغراضو له مخې زموږ پر لرغونو ادبیاتو څه نیوکې لري، نو د دوی له اعتراضونو څخه به یو اعتراض دا و چې د پښتو د زړو اثارو اخځ ولې ورک دی؟

زموږ مشرانو به ددغو خلکو په ځواب کې ویل، چې اول امکان لري ګرده دغه اثار ورک نه وي او بل که ورک هم وي، دا کومه ناشونې خبره نه ده، ځکه که موږ د پښتنو د اوسېدنځایونو جغرافي موقعیت ته ګورو، نو د دوی سیمې له اوومې هجري پېړۍ څخه د دولسمې هجري پېړۍ تر اواسطو پورې په بېلابېلو وختونو کې د مغلو او نورو ګاونډیو واکمنیو له خوا تر تاخت او تاراج لاندې واقع شوې دي. بیا د تیمورشاه دراني تر مړینې وروسته د امیر عبدالرحمن خان تر راتګه (۱۲۹۶هـ ق) چې زموږ په هېواد کې د قدرت غوښتنې کومې کورنۍ جګړې رواني وې او په همدې دوران

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې زموږ پر هېواد څو ځله انګرېزي قواوو او تر دوی دمخه هم سکهانو یرغلونه وکړل، نو په دغسې یو بحراني حالت او د جنګ او مرګ ژوبلې، تاخت او تاراج په واکمنۍ کې د فرهنګي زېرمو خوندي ساتل څه ګرانه خبره ښکاري او زموږ ډېر اثار ښايي ددغو تاړاکونو په اثر له منځه تللي وي.

دا چې په دې استدلالونو به د مخالفینو قناعت حاصل شوی وي او که نه؟ دا به د دوی په خپل درک پورې اړه ولري، خو که چاته په وروستیو لسیزو کې د افغانستان له روان ناورین نه رازېږېدلي حالات معلوم وي، نو په دې پوهېږي چې په دې کلونو کې د افغانستان د کلیو او ښارونو د ورانیو او بربادیو، چور، غارت او د خلکو د مهاجرتونو له امله ډېر اثار له منځه ولاړل. د کابل موزیم لوټ شو، د کابل پوهنتون له کتابتونه دوه نیم زره خطي نسخې یا وسوځېدې او یا غلا شوې، د خطي نسخو شخصي زېرمې په کابل، کندهار او نورو ځایونو کې له منځه ولاړې. دا چې موږ د ساینس او تکنالوجۍ او د وسایلو په دې عصر کې دا زېرمه ونه ساتلی شوه، نو که د لومړیو اسلامي پېړیو اثار مو د پردیو یرغلګرو چپاوونو ورسره وړي وي، نو دا کومه د هېښتیا خبره نه ده.

بله خبره چې ضروري ده، هغه داده: موږ په خپلو سترګو ولیدل چې کله په کابل کې تر (۱۳۵۷ل) کال وروسته د خلکو د کورونو پلټنې پیل شوې او د وخت واکمنو د خپلې ایډیالوژۍ مخالف کتابونه نه پرېښوول او درلودونکیو ته یې جزاوې ورکولې، نو ډېرو خلکو د حاکم رژیم د مذاق خلاف کتابونه یا وسوځول او یا یې په ځمکه کې ښخ کړل. دغه راز کله چې د (۱۳۷۱ل) کال په ثور کې تنظیمونه د افغانستان پر اداره حاکم شول، دوی هم ټول هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتابونه چې په تېر رژیم کې چاپ وو، د تېر رژیم د میراث په توګه یا خپله وسوځول او یا د کتابونو خاوندانو د دوی له وېرې وسوځول. دغسې جفاوې زموږ له فرهنګي زېرمو سره وخت پر وخت شوي دي، چې دا یې یو معاصر مثال و.)) (۵۳: ۱۴۹-۱۵۳) او دا لړۍ لا دوام لري.

له دغو ټولو ستونزو، ناتارو، ناخوالو او ناورینونو سره سره بیا هم د پښتو ادب په لرغوني دوره کې موږ ته په مجموعي ډول د (۲۸) تنو شاعرانو شعرونه راپاتې دي او په مجموعي ډول (۳۳) ټوټې شعرونه کېږي او همدارنګه د یو تن نثر لیکونکي (سلیمان ماکو) د نثر بېلګه. د شعري فورمونو د شمېر له مخې د پښتو له خپلو فورمونو څخه نږدې (۸-۱۰) بېلابېل فورمونه راپاتې دي او دغه راز (قصیده، غزل، مثنوي او رباعي) څلور عربي فورمونه هم په لرغوني وره کې پښتو ته داخل شوي دي. د محتوایي وېش له مخې، ویرنه، ستاینه، ویاړنه، ساقینامه دا ټول په لرغوني ادبي دوره کې بېلګې لري. د سلیمان ماکو له خپل نثر پرته په پښتو لرغوني ادب کې د ټولو کارول شویو کلمو شمېر (۵۴۷۰) ته رسېږي او که د سلیمان ماکو د نثر (۶۳۰) کلمې نورې هم پرې زیاتې کړو نو دا شمېر به نږدې (۶۱۰۰) کلمې شي. دا د پښتو لرغونې ادبي دورې ټول ژبنی ادبي کمیت دی دا چې دې کمیت کې څومره کیفیت، څومره خوند او څومره هنر او ښکلا ځای شوي اوس راځو د همدې موضوع څرنګوالي ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګوالی

د پښتو ادبیاتو د لرغوني دورې له پیل څخه بیا تر دویمې، منځنۍ یا کلاسیکې دورې پورې د لرغوني دورې د هر پړاو شعرونه چې مطالعه کوو، نو هر پړاو یې د پوخوالي خپلې خپلې ځانګړنې لري. کله چې د امیر کروړ شعر ته نظر کوو، نو دا راته څرګندېږي، چې پښتو شعر د خپل بلاغت، فصاحت او فکري بلوغ ډېر پړاوونه وهلي دي، چې داسې یوې مرحلې ته رسېدلی دی. همدارنګه که موږ د شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري قصیدو ته ګورو، نو داسې ښکاري چې نه یوازې دوی دواړو به ګڼ شمېر قصیدې ویلې وي، بلکې په دې زمانه کې به نور یو شمېر داسې شاعران هم تېر شوي وي چې دې ته ورته قصیدې به یې ویلې وي. د یو یا څو شاعرانو په څو شعرونو د یوې ژبې شعري بهیر د پوخوالي داسې پړاوونو ته نه رسېږي. خو څرنګه چې د زمانې ناخوالو زموږ د ولس د ژوند ډېره زیاته مادي او معنوي پانګه له منځه وړې، موږ یې د خپلې ادبي پانګې او شتمنۍ له یوې زیاتې برخې هم بې برخې کړي یو. پښتو لرغوني ادبیات تر زیاته بریده پورې د خپل چاپېریال د تجربو محصول دي. البته په وروستیو پړاوونو کې د نورو ژبو د ادبیاتو اغېزې هم پرې څرګندېږي، خو ددې دورې ادبیات د ژبني جوړښت، ادبي سکښت او هنري تجربو له پلوه زیاتره د خپل چاپېریال او د حال و احوال محصول دي او د همدغه چاپېریال انځورګري کوي. پښتو لرغونو ادبیاتو زموږ د ژبې یوه درنه ژبنۍ پانګه خوندي کړې ده. یو شمېر داسې خواږه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نږه لغتونه چې په یاده دوره کې په ادبیاتو کې کارېدلي، هغه اوس ببېرته راژوندي شوي او زموږ د ادبي پانګه او ورځنۍ محاورې يوه برخه ګڼل کېږي. پښتو لرغونو ادبیاتو کې پر ګڼو شکلي رنګارنګیو سربېره مانیزه رنګارنګي هم شته ملي افکار، اسلامي افکار، عرفان او تصوف، غنايي افکار، حماسي تفکر، وياړنې، ويرنې، ستاينې، مقاومتي افکار ټول د لرغونې ادبي دورې ځانګړې دي. هنري ارزښت هم په لرغونې دوره کې جوت دی، عشقي سندرې دي که وی‌رنې او ستاينې، قصيده ده که مثنوي، که غزل که رباعي په ټولو کې هنري جوهر له ورايه ښکاري. که د خپل وخت له هنري ارزښتونو سره يې پرتله کړو نو دا جوهر په کې لاپسې په قوت سره ځرګندېږي. د خپل چاپېريال ډېره ښه انځورګري يې هم کړې ده. د لرغونې دورې ادبيات موږ ته نه يوازې د ادبياتو په توګه مطرح دي، بلکې په دې ادبیاتو کې داسې ټولیزې پېښې، تاريخي حوادث هم انځور شوي او خوندي شوي چې زموږ د هغې زمانې د سياسي تاريخ له روښانولو سره هم مرسته کوي. د ټولنپوهې لپاره دا ادبيات د پښتنو د ټولنيز ژوند او د هغو د پېژندنې ښې هنداري ګڼل کېږي. د پرديو پر وړاندې د يوه غيرتي او هېوادپال ملت د مبارزو تابلوګانې هم په همدې اثارو کې کتلای شو. لنډه دا چې د لرغونې دورې ادبيات د ادبياتو د خپل هنري ارزښت، فني او تخنيکي عناصرو او هم د بېلابېلو افکارو د بيان له پلوه موږ ته خورا ارزښتمن دي او په انډوليز ډول په ياد زماني واټن کې که دا اثار له کمي او کيفي پلوه د يو شمېر نورو شرقي او سيالو ژبو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبي اثارو که زيات او ارزښتمن نه وي، نو کم خو ترې په هيڅ وجه نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتلنه

کله چې د پښتو د لرغونو ادبیاتو کمیت او کیفیت سره پرتله کوو، نو له کمي پلوه یې تر موږ رارسېدلي بېلګې تر هغه حالت او چاپېریال خورا کمې بریښي، چې دا ادبیات په کې راټوکېدلي دي. همغه مهال هم لکه د غور، ملتان او کسي غره ترڅنګ نورې وړې ادبي حوزې موجودې وې، طبیعي خبره ده چې په یوه ادبي حوزه کې یو یا څو شعرونه نه راټوکېږي، د ترلاسه شویو شعرونو په مقیاس سړی پوخ ګومان کولای شي چې په هره ادبي حوزه کې به په لسګونو نور شاعران هم موجود وو. خو اوس چې موږ پر لاس لرلو اسنادو او بېلګو بحث کوو، نو د څه کم یوې زریزې زمانې واټن په انډول زموږ د ادبیاتو څومره والی زیات نه دی، یانې په مجموعي ټول د (۲۸) شاعرانو (۳۳) ټوټې شعرونه راپاتې دي او د یوه تن نثر لیکونکي نثري بېلګه، خو ددغه کمیت په انډول بیا د کیفیت خوا خورا درانه بریښي، هم له شکلي پلوه دې دورې د شعر بېلابېل ډولونه یا فورمونه راخپل کړي او هم محتوایي رنګارنګي لري. د پښتو د خپلو شعري فورمونو ترڅنګ چې د امیر کروړ، ملکیار غرشین، بابا هوتک او نورو په شعرونو کې یې بېلګې تر سترګو کېږي، د غزل، رباعي، مثنوي، قصیدې او نورو شعري فورمونو بېلګې هم په کې لیدل کېږي. له ښکلاییز پلوه هم د خلکو ادبي تونده ماتوي، نه یوازې ښه محتوا انتقالوي، بلکې ښکلاییز اړخ یې هم د خپل وخت د ادبي معیارونو په انډول ښه بریښي. البته دې ټکي ته مو باید پام وي چې موږ د اوسنیو ادبیاتو د معیارنو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخـې لرغونـو ادبيـاتو تـه کتنـه نـه کـوو، بلکـې د ادب تـاريخ د معيارونو او اصولو له مخې ورته کتنه کوو، چې د يوې ټولنې ادب د تاريخ په اوږدو کې څومره او څرنګه ګام پر ګام وده کوي. که د پښـتو لرغونـو ادبيـاتو کميت او کيفيـت سـره پرتلـه کـوو، نـو د ټـوليزې نتيجـې پـه توګـه ويـلای شـو چـې د کميت پـه انډول يـې د کيفيت تله درنه ده، يا په بله وينا په کم کميت کې هم زيـات کيفيت موجود دی.

عامـه مقولـه داده چـې (کيفيـت پـه کميت کـې وي) نـو د پښـتو د لرغوني ادب د کيفيت له مخې موږ دا ويـلای شـو چـې پـه دې نـږدې زر کلـن واټـن کـې بـه پښـتو شـاعرانو پـه پښـتو ژبـه ډېـر ادبـي اثـار وړاندې کړي وي، خـو د زمـانې نـاخوالو ددې اثـارو يـوه زياتـه برخـه لکه څنګه چې مو مخکې څو ځله يادونه وکړه، زموږ له لاسه تروړلې ده او دا څه چې پاتې ده دا هم د زمانې له ډېرو ناتارونو ژغورل شوې او څه هم د بخت په وزرونو تر موږ رارسېدلې ده. که تذکرة الاوليا او پټه خزانه نه وای، چې زموږ د لرغوني ادب زياته برخه يې د مرګ له کومې ژغورلې نو اوس به دغه اثار چې همدا اوس زموږ پـه لاس کې دي دا به هم تېر شوي او هېر شوي وو. ددې احتمال هم شته چې زمـوږ د لرغـونې او کلاسـيکي دورې ځينـې نـور ورک اثـار چـې د زماني ګردونو لاندې کړي، د وخت په تېرېدو سره ترلاسه شي. خو اوس چې پر لاس لرلو لرغونو اثارو بحث کوو، نو د کميت يا څومره والي په انډول يې د کيفيت يا څومره والي تله درنه برېښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دیارلسم څپرکي لنډیز

د پښتو ادبیاتو لرغونې دوره څه کم یوه زریزه زماني واټن رانغاړي، په دې دوره کې د نږدې (۲۹) تنو شاعرانو او لیکوالو د کلام بېلګې تر موږه رارسېدلي دي، چې په مجموعي ډول په کې (۳۳) ټوټې شعرونه او د نثر یوه بېلګه شامل دي. خو دا په دې مانا نه ده چې زموږ د شاعرۍ ټول حجم همدا دی، د زمانې ناخوالو زموږ ډېر تاریخي ادبي اثار له منځه وړي دي. خو دې سره سره چې کوم اثار اوس زموږ په لاس کې شته، د کمیت له پلوه کم خو د کیفیت له پلوه د خورا ارزښت وړ وي. نږه والی، د هنري ښکلا زیاتوالی او د خپل چاپېریال ښه انځورګري ددې دورې د ادبیاتو له ځانګړنو څخه ده. ملي، اسلامي، غنایي، حماسي او نور ډول ډول افکار په کې ځلېږي. د کمیت په اندول یې کیفیت زیات دی، په لرغونې شاعرۍ یا ټول ادبي بهیر کې نږدې (۶۱۰۰) کلمې کارېدلي، خو ډېر درونډ فکري، هنري او ښکلاییز معنوي بار یې انتقال کړی دی. د ملي فورمونو ترڅنګ یې له عربي ژبې څخه ځینې شعري فورمونه لکه قصیده، غزل، مثنوي او رباعي هم راخپل کړي، خو دا ټول فورمونه لکه د پښتو د خپل شعر سېلابېتونیک (څپیز جوړښت) له عام قانون سره سمون خوري. د لرغونې دورې د ادبیاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنري او ښکلا ييز کيفيت او معنوي قوت ته چې سړی ګوري، نو دا په ډاګه کوي چې زموږ د لرغونې ادبي دورې کميت به طبعاً تر دې ځو ځله زيات ځکه وي چې د يو ملت ادبيات چې د پوخوالي دې پړاو ته رسېدلی وي، هغوی بايد ډېره اوږده ادبي ماضي تجربه کړې وي. که پښتنو شاعرانو په ملي فورمونو کې شعرونه ويلي او که له عربي څخه په راغلو فورمونو کې نو په ښه قوت يې ويلي او دا د دې ښکارندويي کوي چې دې شاعرانو دا فورونه ډېر کارولي او په هغو کې يې پخه تجربه ترلاسه کړې ده، خو بيا هم که د شتو اثارو له مخې د يادې دورې کميت او کيفيت سره پرتله کوو، نو د کيفيت تله يې درنه ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ديارلسم څپرکي پوښتنې

- په پښتو لرغونې ادبي دوره کې د شعري کلام بېلګې ولې کمې دي؟
- په لرغونې دوره کې د پښتو شعر کميت او کيفيت سره پرتله کړئ.
- په لرغونې دوره کې کومو شاعرانو په ملي اوزانو کې شعرونه ويلي دي؟
- په لرغونې دوره کې له عربي ژبې څخه د نظم کوم فورمونه پښتو ته راغلي دی؟
- په لرغونې دوره کې د کوم ليکوال نثري بېلګه لرو او ولې د نثر بېلګې کمې دي؟
- د يوې ژبې د ادبي اثارو د کيفيت ښه والي د څه شي ځرګندونه کوي؟
- په پښتو لرغوني ادب کې په مجموعي ډول څومره کلمې کارېدلې دي؟
- پښتو لرغونې شاعري د څه شي انځورنه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوارلسم څپرکی

په لرغونې ادبي دوره کې موثرې ټولنيزې، سياسي څېرې او حادثې

په هره ټولنه کې موثرې ټولنيزې، سياسي او فرهنگي څېرې موجودې وي وي چې په هغه ټولنه کې د حوادثو سبب گرځي او يا هم حوادث دي چې د شخصيتونو د ټوکېدو سبب گرځي. همدا شخصيتونه دي چې بيا نورو حوادثو ته لاره اواروي او يا هم د ناخوښو حوادثو مخه نيسي. په حقيقت او واقعيت کې شخصيتونه په حادثو او حادثې په شخصيتونو پسې ځي، دا دواړه پديدې يوه له بلې سره اړيکي لري. ټولنيز او سياسي شخصيتونه د ژوندانه پر هر ډگر خپل خپل اغېز لري، له هغې جملې څخه د ادبي پديدو او اثارو په رامنځته کولو کې خپل نقش لري، دوی په مستقيم او نامستقيم ډول د ادبي اثارو د رامنځته کېدو سبب گرځي، په مستقيم ډول په دې مانا چې په خپله هنري او ادبي اثار ليکي او په نامستقيم ډول په دې مانا چې نور ليکوال او شاعران هڅوي چې ادبي اثار وپنځوي. که د امير محمد سوري واکمني نه وای او شيخ اسعد سوري د هغه له مهربانۍ نه وای برخمن شوی، نو پوره يقين دی چې د هغه مرگ پر شيخ اسعد سوري تاثير نه کاوه او نه يې هغه شان وېرنه ليکلای شوه چې د امير محمد سوري په مرگ يې ويلې ده. يا هم که ښکارندوی غوري د سلطان شهاب الدين غوري د لارې ملگری او د دربار له لورېينو برخمن نه وای خو هغسې ستاينزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قصیده یې هېڅکله نه ویله او نه ئې ویلای شوه که په خپله امیر کروړ د وخت امیر او واکمن نه وای نو دغسې پرتمینه ویاړنه یې هېڅکله نه شوه ویلای او که ویلې یې هم وای، له واقعیت سره به یې سمون نه درلود. موږ که څه هم په پښتو لرغونو ادبي دوره کې لیکوال یا شاعران نسبتاً په تفصیل سره معرفي کړي، خو هغه نورې سیاسي یا ټولنیزې څېرې چې په یو نه یو ډول یې د ادبي اثارو په پنځونه کې په مستقیم او نامستقیم ډول موثرې واقع شوي، د هغو یادونه هم ضروري برېښي. غواړو دا ډول شخصیتونه هم په ډېر لنډیز سره درته دروپېژنو. دې سره به موږ ته په ټولیز ډول د ټولو هغو شخصیتونو یو ټولیز تصویر سترګو ته ودرېږي چې زموږ د لرغونو ادبیاتو ټوله اوسنۍ لاسته راغلې شتمني د هغو د کارو زیار محصول ګڼل کېږي او تر هغه وروسته به د لرغونو ادبي دورې د پېښو کرونولوژي هم تاسو ته په ډېر لنډیز سره وړاندې کړو. البته دې کې ځینې هغه څېرې یو ځل بیا په لنډیز سره معرفي کېږي چې هم یې اثار پنځولي، هم ټولنیز، تاریخي، فرهنګي او سیاسي شخصیتونه دي او یا یې هم په لرغونې ادبي دوره کې یادونه راغلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف- سیاسي، ټولنیزې او فرهنګي څېرې:

امیر کروړ د جهان پهلوان:

((امیر کروړ سوري چې په جهان پهلوان یې شهرت موندلی دی، د دویمې هجري قمري پېړۍ شاعر دی. امیر کروړ د امیر پولاد سوري زوی دی، امیر پولاد په غور کې د ملک شنسب له زامنو څخه و، چې غور کې یې پاچاهي کوله. د امیر کروړ یادونه مو یوځل بیا دلته ځکه وکړه چې ده نه یوازې په خپله شعر لیکلی، بلکې د ده ټولنیز، سیاسي او قومي اغېز ددې سبب شوی چې وروسته په پښتنو کې نور شاعران هم راوټوکېږي.

امیر کروړ پر (۱۳۹هـ.ق) د غور په مندیش کې پاچا او پر (۱۵۴هـ.ق) کال د فوشنج په جنګ کې وفات شو.

امیر محمد سوري:

امیرمحمد سوري په غور کې د سوري پښتنو پاچا و، عادل، ضابط او غیرتي واکمن تېر شوی، د سلطان محمود غزنوي له لښکرو سره تر اوږدې جګړې وروسته، د هغه لښکر ونیو غزني ته یې اسیر بوت او هلته په بند کې ومړ. شیخ اسعد سوري په خپله قصیده کې دده د ژوند د وروستیو برخو داستان په ډېره تراژیکه بڼه انځور کړی چې پر خپل خپل ځای یې یادونه وشوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصر لودي:

نصر لودي د شیخ حمید لودي زوی، د لودیانو دویم واکمن و، د (۳۹۰هـ.ق) په شاوخوا کې یې حکومت کاوه، دی تر حمید وروسته د هغه پرځای کېناست چې په ملتان کې دده واکمني د سند تر غاړو او د سلیمان تر غره پورې رسېده. نصر لودي هم د پښتو ژبې شاعر و او هم سیاسي واکمن.

شیخ رضی:

شیخ رضی د شیخ حمید لودي وراره دی چې د حمیدد لودي واکمنۍ پرمهال او تر هغه وروسته یې د اسلام دین د تبلیغ لپاره ډېرې هلې ځلې وکړې، شیخ رضی لودي د پښتو ژبې له شاعرانو څخه و، دده د یو منظوم اعتراضیه کلام له امله (نصر لودي) مجبور شو چې هغه ته په ورته منظوم کلام کې خپل غبرګون وښيي.

سلطان غیاث الدین غوري:

غیاث الدین غوري د غور د سترو واکمنو له جملې څخه دی چې د غوریانو د واکمنۍ او د اسلام د دین د پراختیا لپاره یې ډېرې تورې وهلي او په غوري واکمنو کې ستر نوم لري. پښتون شاعر تایمني دده په ستاینه کې یوه چاربیته لیکلې او دی یې د غور زمری بللی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان شهاب الدين غوري:

سلطان شهاب الدين غور د خپل ورور (سلطان غياث الدين غوري) تر مړينې وروسته پاچا شو، دی د خپل ورور د واکمنۍ پرمهال د لښکرو مشر و او د غياث الدين غوري د وخت ډېرې برياوې د ده په وسيله ترلاسه شوي دي. دده په زمانه کې د غوريانو پاچاهي د شمال له خوا تر خوارزم او ماورالنهر او په هند کې د هند په لويو برخو کې جاري وه. دا لوی پاچا پر (۶۰۲هـ.ق) کال د اباسين پر غاړه د هند د اړو دوړو کرارولو لپاره هغې خواته لاړ او د يوه ناپېژانده شخص له خوا ووژل شو.

سلطان محمود غزنوي:

د سبکتګين تر مړينې (۳۸۹-۴۲۱هـ) وروسته د هغه له وصيت سره سم د سبکتګين کوچنی زوی اسمعيل پر تخت کېناست. په دې وخت کې محمود د خراسان حاکم و. کله چې سلطان محمود د خپل پلار له مرګه او د ورور له پاچاهۍ خبر شو، له اسمعيل څخه يې وغوښتل چې له حکومت څخه لاس واخلي او دغه چارې ده ته وسپاري، خو اسمعيل مخالفت وکړ، په نتيجه کې يې تر لږ اخ و ډب وروسته اسمعيل د غزني په شاوخوا کې ماتې وکړه او غزنی د محمود لاس ته ورغی.

محمود پر (۹۹۸م) کال د غزني پر تخت کېناست، د سيستان علاقه يې ونيوله، د بغداد د خلافت له خوا په رسميت وپېژندل شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د یمین الدوله لقب ورکړل شو. سلطان محمود غزنوي (۱۷) ځلې پر هندوستان یرغل کړی دی، لویه جګړه یې د سومنات جګړه ده، چې پر (۴۱۲هـ) کال پېښه شوې ده، لکه چې د مخه مو یادونه وکړه د محمود لښکرو له امیر محمد سوري سره هم ډېر جنګونه وکړل، تر جنګونو وروسته د سلطان محمود لښکرو د امیرمحمد سوري ونیو او بیا یې د محمود په زندان کې ساه ورکړه. د شیخ اسعد سوري قصیده د همدې غمجنې پېښې زېرنده ده.

ابن خلاد:

تاریخپوهان د ابو العینا د بشپړ نوم او شهرت په باب وایي: ((ابو عبدالله محمد بن القاسم بن خلاد بن یاسر بن سلیمان، الهاشمي بالولاء الغریر، مولی آبي جعفر المتصور) نوموړی په اصل کې د یمامي اوسېدونکی و، په (اهوز) نومي سیمه کې زېږېدلی او په (بصره) کې رالوی شوی دی. همالته یې د حدیثو علم او ادبي زده کړې کړې دي، په ځلوېښت کلنۍ کې په سترګو ړوند شو، ډېره به یې په نکریزو سره کوله او پر (۲۰۳هـ ق) کال په بصره کې مړ شوی. نوموړی ډېر ځیرک، فصیح، ذهین او حاضر ځوابه انسان و.)) (۵۰: ۴۰-۴۱)

سلطان بهلول لودي:

پر (۸۱۴هـ.ق) کال د ملتان په کمانګرانو کې دنیا ته راغی، د ځوانۍ په وخت کې سپاهي و، بیا ملک شو، سوداګرۍ ته یې مخه کړه او د خپل لیاقت، مهارت او بهادرۍ په وجه د ډیلي پاچاهۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسېده. ډیلی، پاني پت، دیبالپور، لاهور، هانی، حصار، جونپور، بهرایچ، ناګور او د ملتان تر څنډو پورې ټولې هندي ځمکې د ده په پاچاهۍ کې شاملې وې. سلطان بهلول لودي پر (۸۵۰هـ.ق) کال د ربیع الاول میاشتې پر اوولسمه نېټه په هندوستان کې پاچا شو او تر (۴۴) کاله پاچاهۍ وروسته پر (۸۹۴هـ.ق) کال د هندوستان د عالیګړ د ضلعې په جلالي کلي کې وفات شو. سلطان بهلول لودي د هندوستان عادل او عالم پاچا و چې په دربار کې به یې شاعران او عالمان پالل او خپله هم د پښتو ژبې شاعر و.)) (۸: ۲۹۲-۲۹۴)

محمد بن علي البستي:

پښتون مورخ دی، د پلار نوم یې علي او د بست اوسېدونکی و، پټې خزانې یې د (لرغوني پښتانه) په حواله یادونه کړې ده. د ژوند زمانه یې (۶۵۰هـ ق) حدود دي. او د (تاریخ سوري) په نامه یې یو تاریخي اثر لیکلی دی.

احمد سعید لودي:

پښتو لیکوال او مورخ دی، د پټې خزانې په حواله احمد سعید لودي پر (۶۸۶هـ ق) کال یو کتاب لیکلی و چې په دې کتاب کې یې د لودي بادشاهانو حالات او اشعار راجمع کړي وو، د کتاب نوم یې (اعلام اللوذعي فی اخبار اللودي) و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيخ کته متي زی:

شيخ کته متي زی، د شيخ يوسف زوی او د شيخ متي لمسی و، د (۷۵۰هـ ق) حدودو کې يې ژوند کړی او د لرغوني پښتانه په نامه يې يو مهم کتاب ليکلی دی، چې پټې خزانې ترې زيات اقتباسات کړي دي.

شيخ ملي:

د شيخ ملي نوم (ادم) او د پلار نوم يې شيخ يوسف و، چې د نسب سلسله يې خرښبون ته رسي، دی د پښتنو مشر و او د ځمکو د وېش په باب يې يو کتاب ليکلی و چې د (شيخ ملي دفتر) په نامه مشهور و. د (۸۳۰هـ ق) په حدودو کې يې ژوند کاوه.

کجوخان رانيزی:

د کجوخان رانيزي اصلي نوم خان احمد خان و، دی د پښتنو يو خان او مشر و، د (۹۰۰هـ ق) په حدودو کې يې ژوند کاوه، ده د پښتنو په باب يو کتاب ليکلی و چې د پښتنو تاريخي پېښې او حالات يې په کې بيان کړي وو.

پر پورتنيو سياسي، ټولنيزو او فرهنګي شخصيتونو سربېره يو شمېر نور سياسي شخصيتونه هم په لرغوني دوره کې تېر شوي چې په مستقيم او نامستقيم ډول يې پر پښتو ژبې او ادب خپل خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاثیرات پرې اېښې دي، خو موږ یې هغه ډېر مشهور او مطرح کسان دلته په ډېر لنډیز سره معرفي کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ب- د پښتو کرونولوژي:

د لرغوني ادبي دورې په نږدې زرکلن ژوندانه کې ګڼې پېښې تېرې شوي، د يو ليکوال يا اديب زېږېدنه، مړينه، د اثارو ټوکونه، له منځه تلنه او نورې حادثې، ټولې په دې پېښو کې شاملې دي. دلته غواړو په ډېر لنډيز سره دې ډول حوادثو ته اشاره وکړو:

- ((د اريانا پاچا(لوی داريوش) پر وخت له (۵۲۲ق.م) څخه تر (۴۸۲ق.م) د بېستون په غره کې يوه اخلاقي حماسه رامنځته شوه.
- په (۱۹۰ق . م) حدود د (مالنده ينهو) په نامه په پخوانۍ پښتو يو کتاب وليکل شو.
- پر (۱۳۹هـ.ق) د غور په مندېش کې امير کروړ پاچا شو.
- پر (۱۲۳هـ.ق) کال د لويکانو د کورنۍ يو بيت پر يو ډبرليک وليکل شو، پوهانو دا بيت پښتو وباله.
- (۱۵۴هـ.ق) د پوشنج په جنګ کې امير کروړ وفات شو.
- د (۲۲۳هـ.ق- ۲۹۷هـ.ق) کلونو حدودو کې د ابو محمدهاشم ابن زيد السرواني و ژوند او پر همدې مهال له عربي ژبې څخه پښتو ته لومړۍ منظومه ژباړه ترسره شوه.
- (۳۵۰هـ.ق- ۴۰۰هـ.ق) کلونو ترمنځ د شيخ رضي او نصر لودي خپل پاړکي يو بل ته ولېږل.
- پر (۳۵۰هـ.ق) حدودو کې بېټ نيکه خپل مناجات وليکل.
- (۴۱۱هـ.ق) حدود د شيخ اسماعيل او خرښبون د ژوند دوره ده او پښتو ادب کې د دوی د لومړيو خلوريزو په بڼه يو بل ته نارې وليکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- (۴۲۵هـ.ق) کال حدود د شیخ اسعد سوري ژوند او پښتو ادب ته د قصیدې راتګ.
- (۵۵۰هـ.ق) کال حدود د شیخ تیمن کاکړ د ژوند دوره او پښتو ته د یو بل شعر راتګ.
- د (۵۸۰هـ.ق) په شاوخوا کې د ښکارندوی غوري ژوند او پښتو کې د یوې بلې شاهکارې قصیدې لیکل.
- د (۵۸۰هـ.ق) په شاوخوا کې د ملکیار غرشین ژوند او پښتو ادب کې د یو بل پارکي ویل.
- د (۵۸۰هـ.ق) په شاوخوا کې د تایمني ژوند او د سلطان غیاث الدین په ستاینه کې د شعر ویل.
- (۶۰۰هـ.ق) کال حدودو کې د قطب الدین بختیار کاکړ د ژوند او پښتو کې د قطب الدین سندره.
- (۶۳۳-۶۸۸هـ.ق) کلونه، د شیخ متي ژوند او دده کتاب (د خدای مینه) او شعر یې.
- له (۶۶۱-۷۴۰هـ.ق) کلونو کې د باباهوتک ژوند او د مغولو په مقابل کې دده شعر.
- د (۷۴۷هـ.ق) حدودو کې د شیخ ملکیار هوتک ژوند او دده شعر.
- د (۷۸۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د اکبر زمینداوري د ژوند دوره او پښتو ته د لومړي غزل او مثنوي راتګ.
- د (۸۹۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د خلیل نیازي ژوند او واکمني او د سلطان بهلول لودي ته د هغه رباعي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- له (۸۵۵-۸۹۴ هـ.ق) کلونه د سلطان بهلول لودي ژوند او خلیل نیازي ته د هغه رباعي.
- د (۸۹۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د زرغون خان نورزي ژوند ، دده دېوان او د ساقي نامې لیکل.
- (۹۰۰هـ.ق) کال حدودو کې د زرغونې کاکړ ژوند او پښتو ته د سعدي د بوستان ژباړه.
- د (۹۰۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د شیخ عیسی مشواڼي ژوند او دده یو شعر.
- د (۹۲۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د رابعې ژوند او ددې دېوان او رباعي.
- (۹۲۰هـ.ق) کال حدودو کې د دوست محمد کاکړ ژوند او د هغه کتاب (غرغښت نامه) لیکل.
- د (۹۲۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د شیخ بستان بړیخ ژوند ، دده کتاب (بستان الاولیا) او دده یو شعر.
- د (۹۲۰هـ.ق) کال حدود د علي سرور لودي ژوند ، کتاب يې (تحفة صالح) او دده غزل.
- د (۹۲۰هـ.ق) کال حدود د مېرمن نېکبختې ژوند ، ددې کتاب (ارشاد الفقرا) او ددې د نصیحت شعر لیکل.
- د (۱۰۰۰هـ) کال حدود د شیخ محمد صالح الکوزي ژوند او غزل لیکل.)) (۳۹: ۱-۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لرغونې دورې پای

لکه څنګه چې دمخه مو وویل د پښتو ادب تاریخ لومړۍ یا لرغونې دوره له دویمې هجري پېړۍ څخه پیل او یوولسمې هجري پېړۍ پورې دوام مومي، تر دې دمخه یانې د لسمې هجري پېړۍ په منځیو کې بیا په پښتو کې یو بل عرفاني غورځنګ پیلېږي، روښاني غورځنګ ورته وایي. (روښان پیر) یې مشر و دده د کورنۍ غړو دده روښاني او روحاني لاره تعقیب کړه، روښان وروسته ډېر پلویان او مخالفین پیدا کړل چې د عرفاني او پوځي مبارزې ترڅنګ اکثره د فکر او قلم خاوندان وو، روښانیانو د خپلې عرفاني لارې لپاره ادبي فورمونه د یوې وسیلې په توګه وکارول، خپل افکار یې د نظم او نثر پر دواړو ډولونو کې ځای کړل او دا ادبي فورمونه یې د خپل فکر د بیان لپاره په منظم او سیستماتیک ډول وکارول، دا مهال له شکلي پلوه په ادبي فورمونو کې ګڼ شمېر اثار رامنځته شول چې هنري کیفیت یې ډېر اوچت نه و، خو وروسته یې ښکلو ادبي اثارو ته لاره اواره کړه، پښتو ادبپوهان، د پښتو ادبیاتو د لرغونې دورې پای د همدغه روښاني غورځنګ پیل ګڼي او وایي چې د تېرې دورې د ادبیاتو په اند‌ول دا مهال په ادبیاتو کې داسې یو کمی او کیفي بدلون راغی چې له تېرې دورې سره یې توپیرونه روښانه او څرګند وو، نو ځکه خو ادبپوهان د روښاني غورځنګ ادبي فعالیتونه د لرغونې دورې د ادبیاتو تر پای وروسته د دویمې ادبي دورې د پیل کلونه ګڼي چې له همدې وخته بیا دویمه ادبي دوره پیلېږي او خپل خپل پرمختیایي پړاوونه وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې روښانیان د لسمې هجري قمري پېړۍ په منځ کې راټوکېدلي یانې تر (۹۳۰هـ ق) وروسته، خو موږ دلته ان تر (۱۰۰۰هـق) کال پورې هم یو شمېر شاعران په لومړۍ دور کې ځای او مطالعه کړي، کېدی شي ځینو ته دا پوښتنه پیدا شي چې هم دویمه دوره پیل شوې او تر هغه وروسته هم ځینې شاعران په لرغوني دوره کې مطالعه کېږي؟ موږ د ادبي دورو د وېش په برخه کې دا مسله واضح کړه چې ادبي دورې د تاریخي او سیاسي دورو په شان نه دی چې له یوې تاریخي مقطعې څخه پیلېږي او یا هم له یوې انقلابي پېښې سره سم پیل او پر بلې ورته پېښې پایته رسي. ادبي دورې یوه پله بله کې تداخل لري، د یوې نوې ادبي دورې تر پیل وروسته هم ځینې داسې لیکوال او شاعران وي چې د فکري خط، ادبي سبک او نورو ځانګړنو له امله له تېرې دورې سره اړیکي لري او یا هم د هغې دورې تاثیرات پرې خپاره وي. نو ځکه خو موږ شیخ بستان بړېڅ، علي سرور لودي، مېرمن نېکبخته او شیخ محمد صالح الکوزی هم په لرغوني ادبي دوره کې راوړل، د دوی د کلام ځانګړنې له لرغونې دورې سره ټینګ ارتباط لري او په واقعیت کې د همغه دورې تسلسل دی. دا ارتباط د بلې نوې دویمې دورې د اثارو د لومړیو نښو نښانو په راڅرګندېدو وو نو ځکه (۱۰۰۰هـ ق) حدود د لرغونې دورې د پای مهال ګڼل کېږي. سره له منځه نه دي تللي او نه هم د دوی د کلام بېلګې له دې بلې دورې سره ډېر ورته والی لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایله

مخکې تر دې چې د وروستۍ پایلې په توګه خپل درنو لوستونکو سره شریک کړم، غواړم د لرغونې ادبي دورې وروستۍ نچوړ چې ددې دورې ځانګړنې په خپل نظر کې راغونډې شوي دي، درنو لوستونکو مخې ته کېږدم او بیا به ددې اثر په باب خپل وروستۍ نظر څرګند کړم.

((د پښتو ادب تاریخ لومړۍ دوره له دویمې هجري پېړۍ څخه پیل کېږي او د یوولسمې هجري پېړۍ تر لومړیو پورې دوام کوي.

ددې دورې اثار د خپلو ځانګړو خصوصیاتو له امله دغه لاندې ارزښتونه لرلای شي:

(۱) د پښتو کوم اثار چې په لومړۍ ادبي دورې پورې اړه لري، له کمې پلوه ډېر نه دي او د هر شاعر او لیکوال محدودې شعري بېلګې تر موږه رارسېدلې دي. ددې دورې د ډېرو شاعرانو او لیکوالو د کتابونو نومونه موږ ته ښکاره دي، خو زیاتره دا کتابونه او دېوانونه اوس ورک دي.

ښایي له ځینو لوستونکو سره دا پوښتنه راپیدا شي، چې دا اثار نو ولې ورک دي؟

دغسې احتمالي پوښتنو ته په ځواب کې باید وویل شي، چې افغانان د اسلامي عصر په بېلابېلو پېړیو کې د پردیو یرغلګرو او مهاجمینو تر یرغلونو او تهاجماتو لاندې راغلي دي، په دغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يرغلونو کې چې چا د پردو په مقابل کې زيات مقاومت کړی دی، په همغه تناسب ورته ضررونه هم متوجه شوي دي او ټولې مادي او معنوي شتمنۍ يې له خاورو سره خاورې شوې دي. پښتانه د عربو له حملو نيولي، بيا د چنګيز او تيمور، بيا د نادر افشار او نورو يرغلګرو تر مستقيمو حملاتو لاندې راغلي دي. څه يې چې درلودل دغو حملو خوړلي او په ډېر ضعيف احتمال ويلای شو، چې ښايي ډېر لږ اثار به له دغو تاړاکونو په امن کې پاتې وي، چې هغه هم تراوسه لا نه دي ترلاسه شوي.

د پښتو د لومړۍ دورې په اثارو کې يوازې د سليمان ماکو د تذکرة الاوليا د بشپړ کتاب ځينې برخې موږ ته رسېدلې دي. په عمومي ډول د پښتو د ادب تاريخ د لومړۍ دورې متفرق اثار دي.

(۲) که څه هم د پښتو د لومړۍ دورې اثار به کمي لحاظ لږ دي، خو به کيفي لحاظ ځينې دغه ډول اثار ډېر لوړ ادبي ارزښت لري.

د غوري دورې قصيدې، د شيخ متي مناجات، د اکبر زمينداوري اشعار، د شيخ تيمن، شيخ بستان بدلې او هم د علي سرور او شيخ محمد صالح الکوزي غزلې د خپلو فکري ارزښتونو ترڅنګه لوړه هنري منځپانګه هم لري. ددې دورې ځينې نور اشعار که څه هم ساده دي، خو په سادګۍ کې يوه ابتدايي ښکلا هم ورسره مله ده. ددې دورې ځينې اثار نظمونه دي، چې ناظم نېغ په نېغه خپل هدف په منظومو او څرګندو الفاظو کې بيان کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳) ددې دورې اثار سره له دې چې په کمي لحاظ لږ دي، خو له دغو لږو اثارو هم موږ په شکلي او موضوعي لحاظ د انکشاف ځرک ایستلای شو.

الف: ددې مهال اثار موږ ته راښيي چې ددې دورې ادبي پديدې پر يوه حال ولاړې نه دي او نه يو ډول شعري انواع موږ په دې اثارو کې ګورو، بلکې په دې دوره کې پښتو شاعري پر خپلو عنعنه يي ملي اوزانو سربېره په پرله پسې پېړيو کې قصيده ورپسې غزل، مثنوي او رباعي چې د شرقي شاعرۍ غټ شعري ډولونه دي، خپل کړل. د پښتو د ولسي شاعرۍ له ژانرونو څخه چاربيتي او بدلې هم په همدې دوره کې خپله بڼه خپله کړې ده او د پښتو د لرغونو سندرو او شعري انواعو ځای يې نيولی دی.

ب: د مضمون په لحاظ هم د پښتو اثار په دې دوره کې پراختيا پيداکوي، د ژوند بېلابېل موضوعات په دې اشعارو کې بيانېږي، لکه: د رزم او بزم خبرې، دیني او عرفاني موضوعات، اخلاقي پند و نصايح، وعظونه او نور ددې دورې په اشعارو کې ليدلای شو.

ج: د شعر ځينې ځانګړي معنوي ډولونه، لکه وياړنه (فخريه)، ويرنه، ستاينه، ساقينامه او حکايتي اثار هم په همدې دوره کې په پښتو شعر کې ځان ځرګندوي. د امير کروړ سوري وياړنه، د زرغون خان نورزي ساقينامه او د دوست محمد کاکړ د غرغښت نامې ځينې حکايات ددې دورې د شعر د معنوي اقسامو ډېرې ښې نمونې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیر کروړ ویاړنه او د زرغون خان ساقینامه د خپل جوړښت، ادبي قوت او شعري ځانګړنو له امله د پښتو ادبي تاریخ په وروستیو دورو کې هم بل ساری نه لري. دا ډول اشعار موږ وروسته هم لرو، خو کوم قوت او ادبي شور چې د امیر کروړ او زرغون خان په ویاړنه او ساقینامه او د شیخ اسعد سوري او ښکارندوی غوري په قصایدو کې شته، په وروستیو دې ته ورته اثارو کې نه لیدل کېږي.

(۴) پښتو ادبي پدیدې او پښتو اثار په دې دوره کې مجرد نه دي راپیدا شوي، بلکې د سیمې له ژبو او ادبیاتو سره په ارتباط کې یې وده موندلې ده. د دریمې هجري پېړۍ په دوران کې له عربي ژبې څخه پښتو ترجمه پیل شوه او ابو محمد هاشم د ابن خلاد شعر په پښتو نظم ترجمه کړ او بیا راوروسته له پارسي ادب سره د پښتو ادبیاتو نږدې اړیکي پاتې شوې دي، پښتو ادبیاتو په دې دوره کې ځینې معنوي ارزښتونه له پارسي ادب څخه خپل کړي دي. دا خبره طبیعي هم ده، ځکه پارسي دغه مهال په منطقه کې مسلطه فرهنګي ژبه وه. ډېر شاعران او فرهنګي اثار یې درلودل، نو ددغسې یوې ژبې اغېزې د منطقې پر نورو ژبو حتمي دي.

له پارسي اثارو څخه پښتو ته ترجمه هم دغه مهال پیل شوې ده، د لسمې هجري پېړۍ په لومړیو کلونو کې یوې پښتنې مېرمنې زرغونې کاکړې د سعدي بوستان په پښتو نظم واړاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵) ددې دورې متفرق اثار د سيمې په لحاظ هم په يوه ځای کې نه دي ايجاد شوي، بلکې له غوره نيولې ان د هندوستان تر سی‌مو پورې پرتو ځمکو کې ايجاد شوي دي او دا خبره پر دې دلالت کوي چې پښتانه دا وخت د غور او سليمان پر غرو سربېره د افغانستان، (روه) او هندوستان په لتو کې خپاره وو.

(۶) په دې دوره کې موږ ځينې داسې متفرق اثار هم لرو، چې د دربارونو له خوا ورته د توجه او پالنې څرک هم ځنې ايستلای شو، لکه د غور د شاهانو په دربارونو کې د شاعرانو موجوديت او د دوی اثارو ته پاملرنه د هندوستان د افغان باچا سلطان بهلول لودي دربار هم دغه ډول خصوصيات درلودل.

(۷) ددې دورې کوم اثار چې زموږ په واک کې دي، زياتره د پښتو دوو لرغونو تذکرو (پټې خزانې او تذکرة الاوليا) خوندي کړي دي، د ځينو لکه تايمني او اکبر زميندار اوري اثار په متفرق ډول ترلاسه شوي دي. دغه اثار د منبع پېژندنې له پلوه کومه خلا نه لري او له کره او باوري اسنادو څخه ګڼل کېږي.

(۸) دغه لاس ته راغلي اثار د ژبې د لغاتو، ترکيبونو او نورو ګرامري ژبنيو خصوصياتو او له نورو ژبو سره د اړيکو يو سی‌ستماتيک تحول په لاس راکوي، د دې دورې لومړني اثار تر زياته حده د پښتو خپل زاړه لغات او ترکيبونه لري، خو په وروستيو پېړيو کې له نورو ژبو په خاص ډول پارسي او عربي سره نږدېوالی ښيي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو د ادبي تاریخ لومړۍ دوره د پورتنیو خصوصیاتو په لرلو سره پای ته رسېږي او پښتو ادبیات له نوو تمایلاتو او نویو فکري ارزښتونو او تازه ادبي جریانونو سره یوې بلې پرمختللې دورې ته داخلېږي.)) (۵۳: ۸۱- ۸۳) د پښتو ادب د لرغونې دورې تر دې نچوړ وروسته اوس راځم ددې اثر په باب خپل وروستي نظر ته!

دا اثر چې اوس د درنو لوستونکو او خوږو محصلینو په لاس کې دی، ما د خپلې پوهاندۍ علمي رتبې لپاره لیکلی دی. په دې اثر کې نږدې له ټولو هغو اثارو څخه ګټه اخیستل شوې چې تر دې وړاندې په دې برخه کې لیکل شوي دي.

تېر هر اثر په خپل خپل ځای کې خپل خپل ارزښت لري، خو دا اوسنی اثر زما په خپل نظر په واقعیت کې پر څېړنې، پلټنې، ارزونې سربېره د همغو تېرو اثارو یو نچوړ هم ګڼل کېږي. هر څپرکی مې تر لیکنې وروسته نورو استادانو ته هم د سمون په خاطر ورلېږلی او هم مې د هغوی له نظریاتو څخه د ګټې اخیستو لپاره د هغوی اصلاحي نظر مې هم په کې شامل کړی، هر څپرکي یو نچوړ یا لنډیز هم لري او خپلې اړوندې پوښتنې هم، دا پوښتنې ددې سبب ګرځي چې محصلین د هر څپرکي متن ته ورداخل شي، نوې او زیاتې پلټنې وکړي، د هغوی د لیکوالۍ او ذهني قوت د پیاوړتیا سبب شي. شک نه شته چې دا اثر به لا هم ډېرې نیمګړتیاوې ولري، هیله مې ده چې کله هم دا اثر چاپ شي، لوستونکي او محصلین یې له نظره تېر کړي، د سمون لپار یې خپل لیکلي نظرونه ماته راولېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په بل چاپ کې اصلاح شي. یو اثر تر پرله پسې کتنې او سمون وروسته د بشپړتیا او کره والي پړاو ته رسېږي او دا کره والی هغه وخت رامنځته کېږي چې اثر د لوستونکو په لاس کې وي، نو ځکه خو له ټولو لوستونکو، استادانو او قدرمنو محصلینو څخه هیله کوم چې په زغرده ددې اثر د نیمګړتیاوو او نورو زیاتونو او سمونو په باب راسره خپلې مشورې شریکې کړي. زموږ هیله همدا وه چې په ټول هېواد کې د ادبپوهنځیو د پښتو څانګې د محصلینو لپاره د لرغونې دورې په باب یو واحد او کره اثر وړاندې شي چې په ټولو یادو څانګو کې د تدریس وړ وګرځي.

که چېرې دا تجربه بریالۍ شوه، نو بیا له اړوندو استادانو څخه هیله کوو چې د منځنۍ او معاصرې دورې او د هغو د اړوندو پړاوونو لپاره هم له تحصیلي او تدریسي کریکولم سره سم تدریسي اثار ولیکي چې درانه لوستونکي او محصلین د پښتو ادبیاتو ټولې دورې په منظم او سیستماتیک ډول مطالعه کړي.

په پای کې یو ځل بیا له درنو لوستونکو څخه هیله کوم چې په خپله لوربینه به ددې کتاب په متن کې شوې تېروتنې راوبښئ او د سمون لپاره به یې راسره مرسته وکړئ!

په ملي، فرهنګي او هېوادنۍ مینه

ستاسو یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوارلسم څپرکي لنډيز

په پښتو لرغونو ادبياتو کې د ادبي څېرو ترڅنګ يو شمېر سياسي، ټولنيزې او فرهنګپالې څېرې هم مطرح وې چې په مجموعي ډول يې ددې ادبي دورې په تشکل او جوړښت کې خپله ونډه لرلې ده. ځينې څېرې بيا څو اړخيزې دي، هم سياسي اړخ لري او هم ادبي. په مجموعي ډول ددې ټولو مطرح څېرو شمېر لسګونو ته رسېږي. دا لسګونه څېرې په دې مانا چې بېلابېلو اثارو يې څېره او اغېزه په لرغونې ادبي دورې کې څرګنده کړې ده. بېلابېلو پېښو هم د ادبي دورې په لوړتيا او ځوړتيا کې خپل اغېز لرلی دی. په مجموعي ډول همدا څېرې او همدا حادثې دي چې د پښتو ادب د لرغونې دورې ټول ادبيات يې محصول دي. موږ چې کله د لرغونې دورې ادبيات مطالعه کوو، ددې څېرو او حادثو له پېژندنې پرته راته ممکن نه برېښي، دا څېرې او حادثې د اساسي علت او عامل په توګه د پېژندنې او مطالعې وړ دي.

د پېښو کرونولوژۍ ته مو هم ځکه اشاره وکړه چې يوځل بيا د تېر نږدې زرکلن ادبي بهير يو څرګنده انځور مو په ذهن کې تېروبېر شي.

د لرغونې دورې د پای په باب ادبپوهان بېلابېل نظرونه لري، خو عمومي اصول دادي چې يوه ادبي دوره د بلې ادبي دورې له پيل سره سمه نه ختمېږي، بلکې په هغې کې تداخل لري. دا دوره بيا په بله کې تر هغې امتداد پيداکوي چې له تېرې دورې سره يې په ادبي ځانګړنو کې څرګند توپير رامنځته شي، نو موږ چې د (۱۰۰۰هـ ق) کلونو تر حدودو پورې ځينې شاعران په لرغونې دوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شامل کړل، علت یې همدا و چې له تېرې دورې سره یې نږدېوالی او اړیکي درلودل.

د څوارلسم څپرکي پوښتنې

- مطرح، سیاسي او ټولنیزې څېرې د ادبیاتو په وده کې څه رول لري؟
- هر محصل دې په لرغونې دوره کې په خپله خوښه د یوې یوې ادبي څېرې پېژندنه وکړي او د دې څېرې اثار دې تحلیل کړي.
- ولې د دویمې ادبي دورې تر پیل وروسته هم ځینې شاعران په لرغونې ادبي دوره کې د مطالعې ځای لري؟
- پېښه او شخص یو بل سره څه ارتباط لري او د ادبي اثارو په پنځونه کې یې اغېز څه دی؟
- د لرغونې ادبي دورې عمومي ځانګړنې په ګوته کړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځونه

1. ارسطو. کتاب الشعر. د مولوي محمد اسرائیل ژباړه. ۱۹۵۸م کال. پېښور: پښتو اکاډمي.
2. اریانا دایرة المعارف، (لومړی ټوک دویمه دوره). دایرة المعارف ریاست. ۱۳۸۶ل کال. کابل: د افغانستان د علومو اکاډمي.
3. انځور، محمد زرین. د زړو پاڼو تول. ۱۳۹۴ل کال. ننګرهار: مومند خپرندویه ټولنه.
4. الفت، ګل پاچا. ادبي بحثونه. ۱۳۲۳ل کال. کابل: پښتو ټولنه.
5. الهام، محمد رحیم. تیوری‌های ادبی و نقد ادبی. ۱۳۵۸ل کال. کابل: کابل پوهنتون.
6. الهام، محمد رحیم. د ادب مسالې. ۱۳۶۷ل کال. کابل: د افغانستان د لیکوالو انجمن.
7. بېنوا، عبدالروف. پښتو روزنه. ۱۳۵۷ل کال. کابل: د پښتو څېړنو نړیوال مرکز.
8. پردېس، احمد. د پښتو ادب لرغوني دوره. (په پښتو لرغوني ادب کې سیاسي څېرې). لومړی ټولګی. ۱۳۸۹ل کال. کابل: یون کلتوري یون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

9. پښتو – پښتو تشریحي قاموس (لومړی ټوک). د ژبو او ادبیاتو مرکز. ۱۳۵۸ل کال. کابل: د افغانستان د علومو اکاډمۍ
10. پښتو – پښتو تشریحي قاموس (دویم ټوک). د ژبو او ادبیاتو مرکز. ۱۳۶۰ل کال. کابل: د افغانستان د علومو اکاډمۍ
11. پښتو – پښتو تشریحي قاموس (لومړی ټوک). د ژبو او ادبیاتو مرکز. ۱۳۶۵ل کال. کابل: د افغانستان د علومو اکاډمۍ
12. حبیب، اسدالله. لکچرهای اموزشی د لیکنو ټولګه. (ادب شناسی و بعضی مسایل مبرم آن). ۱۳۶۲ل کال. کابل: کابل پوهنتون.
13. حبیبي، عبدالحی. د پښتو ادبیاتو تاریخ (لومړی او دویم ټوک). ۱۳۸۴ل کال. کابل: دانش خپرندویه ټولنه.
14. حبیبي، عبدالحی. د پښتو ادبیاتو تاریخ (لومړی ټوک). ۱۳۲۵ل کال. کابل: کابل پوهنتون.
15. حبیبي، عبدالحی. د پښتو ادبیاتو تاریخ (لومړی ټوک، دویم چاپ). ۱۳۳۷ل کال. کابل: کابل پوهنتون.
16. حلیم، حکیم.هیله مجله. (د ادبي تیوري تاریخي وده). ۱۳۸۱ل کال. پېښور: ازاده مجله.
17. خاورې، غوټۍ. د پښتو شفاهي ادبیات (شکل او مضمون). ۱۳۶۶ل کال. کابل: د افغانستان علومو اکاډمۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

18. خویشکی، محمد صابر. پښتو غږ پوهنه او ویپپوهنه. ۱۳۸۰ل کال. پېښور: د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه.
19. درانی، درویش. پښتو عروض. ۲۰۰۷م کال. کوټه: صحاف نشراتي موسسه.
20. رښتین، صدیق الله. د پښتو د ادب تاریخ. ۱۳۲۵ل کال. کابل: پښتو ټولنه.
21. رضا، افضل. تخلیق او تنقید. ۱۹۷۳م کال. پېښور: یونیورسټي بک اجنسي.
22. رضا، افضل. د پښتو نثر تاریخ. ۱۹۹۵م کال. پېښور: یونیورسټي بک اجنسي.
23. روهي، محمد صدیق. ادبي څېړنې. ۱۳۶۰ل کال. ننګرهار: ننګرهار پوهنتون.
24. روهي، محمد صدیق. د پښتو ادبیاتو تاریخ (معاصره دوره). ۱۳۷۸ل کال. پېښور: محمد صدیق روهي فرهنګي ټولنه.
25. زرینکوب، عبدالمتین. اشنایی با نقد ادبي. ۱۳۷۸ل کال. ایران: مهارت چاپخونه.
26. زغم، احمدشاه. پښتو چاربیته (د پوهنملی تېزس). ۱۳۷۱ل کال. کابل: کابل پوهنتون.
27. زېور، زېورالدین. د پښتو ادبیاتو اصطلاحي قاموس. ۱۳۶۱ل کال. کابل: د ژبو او ادبیاتو پوهنځی.
28. زیار، مجاوراحمد. پښتو شعر څنګه جوړېږي؟. ۱۳۶۹ل کال. کابل: د اطلاعاتو او کلتور وزارت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

29. شاه جهان، پښتو ادب کې د مېرمنو برخه. ۱۹۹۳م کال. پېښور: پښتو اکاډمي.
30. شېرزاد، تورخان. پښتو سروکی(ناچاپ). ۱۳۷۰ل کال. کابل.
31. شینواری، دوست. د ادب تیوري اساسونه. ۱۳۶۵ل کال. کابل: د چاپ او خپرونو دولتي کمپټه.
32. عمید. فرهنگ عمید. (دویم ټوک، پنځم چاپ). ۱۳۶۳ل کال. تهران: امیر کبیر نشرات.
33. غني، سید غني. د پښتو ادبیاتو لرغوني شاعري. ۱۳۹۳ل کال. ننګرهار: مومند خپرندویه ټولنه.
34. قویم، عبدالقیوم. نقد ادبی. ۱۳۷۹ل کال. پېښور. کتاب انتشارات.
35. کټوازی، نېک محمد. د پښتو ادب لرغوني دوره (په پښتو لرغونو ادبیاتو کې جغرافیایي نومونه). لومړی ټولګی. ۱۳۸۹ل کال. کابل: یون کلتوري یون.
36. کرګر، محمد اکبر. د نازو انا ی‌اد (د شیخ متي یو شعر). د محمد اسمعیل یون په زیار. ۱۳۷۰ل کال. کابل: خوشال فرهنګي ټولنه.
37. ګامګار، تقي وحیدیان. وزن و قافیه شعر فارسی. ۱۳۹۳ل کال. تهران.
38. ماکو، سلیمان. تذکرة الاولیاء (د پوهاند عبدالحی حبیبي سریزه او تعلیقات). ۱۳۷۹ل کال. پېښور: د علامه حبیبي د خپړنو مرکز.

(c) ketabton.com: The Digital Library

39. محمد الیاس. د پښتو ادب لرغوني دوره (د لرغوني دورې د پېښو کرونولوژي). لومړی ټولګی. ۱۳۸۹ل کال. کابل: یون کلتوري یون.

40. مشواڼی، عبدالقیوم. د پښتو ادب تاریخ (کره کتنه). ۱۳۸۹ل کال. کابل: د افغانستان علومو اکاډمي.

41. میرحسین شاه کاندید اکاډمیسن، پښتو څېړنې (د پښتو د یوه زاړه کتاب په لټه کې). ۱۳۷۶ل کال. کابل: د افغانستان علومو اکاډمي.

42. نادر، عبدالجبار. پښتو څېړنې (پښتانه د بهرنیو له نظره). ۱۳۶۷ل کال. کابل: د افغانستان علومو اکاډمي.

43. ناشر، حکمت الله. د پښتو ادب لرغوني دوره (د پښتو په لرغوني شاعرۍ کې د ځینو متروکو او پېچلو کلمو ماناوې). لومړی ټولګی. ۱۳۸۹ل کال. کابل: یون کلتوري یون.

44. نوري، محمدګل. ملي سندرې. ۱۳۲۳ل کال. کابل: پښتو ټولنه.

45. نومیالی، محمد انور. د ادبي تاریخ میتودولوژي (د لیکنو ټولګه). ۱۳۶۷ل کال. کابل: د افغانستان علومو اکاډمي.

46. وزیري، بخت میر. پښتو فونولوژي مورفولوژي. ۱۳۸۲ل کال. کابل: کابل پوهنتون.

47. هاشمي، سید محی الدین. د ادبپوهنې خانګې. ۱۳۹۳ل کال. کابل: میهن خپرندویه ټولنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

48. هاشمي، سیدمحی الدین. ادب پوهنه. ۱۳۸۱ل کال. پېښور: د اریک ګرځنده کتابتونونو اداره.

49. هلال، فرید احمد. د پښتو ادبیاتو لرغونې دوره. ۱۳۹۴ل کال. کابل: کتاب خپرندویه ټولنه.

50. همت، عبدالمالک. ادب او ادبي کره کتنه. ۱۳۸۵ل کال. کوټه: صحاف نشراتي موسسه.

51. هوتک، محمد. پټه خزانه. (د پوهاند عبدالحی حبیبي سریزه او تعلیقات). ۱۳۳۹ل کال. کابل: د پوهنې وزارت.

52. هېوادمل، زلمی. پښتو حماسه (د دوکتورا دورې درسي مواد). ۱۳۹۳ل کال. کابل: کابل پوهنتون.

53. هېوادمل، زلمی. د پښتو ادبیاتو تاریخ (لرغونې او منځنۍ دورې). ۱۳۷۹ل کال. پېښور: دانش خپرندویه ټولنه.

54. هېوادمل، زلمی. د پښتو نثر اته سوه کاله. ۱۳۹۰ل کال. کابل: دانش خپرندویه ټولنه.

55. هېوادمل، زلمی. فرهنګ ادبیات پښتو (دریېم ټوک). ۱۳۶۶ل کال. کابل: د چاپ او خپرولو دولتي کمېټه.

56. هېوادمل، زلمی. ولسي سندرې(دویم ټوک). ۱۳۶۶ل کال. کابل.

57. یون، ارین. لنډیو ته یوه لنډه کتنه. ۱۳۹۳ل کال. کابل: د افغانستان ملي تحریک فرهنګي څانګه.

58. یون، محمد اسمعیل. خوشال په خپل ایډیال. ۱۳۸۷ل کال. کابل: یون کلتوري یون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

59. یون، محمد اسمعیل. د پښتو شعر هندسي جوړښت. ۱۳۸۷ل کال. کابل: یون کلتوري یون.

60. یون، محمد اسمعیل. د ډیلي تخت هېرومه (یونلیک). ۱۳۸۹ل کال. کابل: یون کلتوري یون.

61. یون، محمد اسمعیل. ژبخوره ژبه (څولۍ مجله). ۱۳۸۵ل کال. کابل: کابل پوهنتون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (حاجي عبدالرزاق رافت) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له ژباړونکي او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د ژباړلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ADAB TARIKH

"History of Literature"

By: Mohammad Ismael Yoon

د افغانستان ملي تحريک
www.melitahrik.com

د لیکوال د خپرونو لړ: ٤١
د خپرندوی د خپرونو لړ: ٩٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library